

NOUL COD PENAL

Legea nr. 286/2009 NCp	Legea nr. 15/1968 Cp	Observații
<i>Partea generală</i>		
Titlul I Legea penală și limitele ei de aplicare Legalitatea incriminării Art. 1. - (1) Legea penală prevede faptele care constituie infracțiuni. (2) Nicio persoană nu poate fi sancționată penal pentru o faptă care nu era prevăzută de legea penală la data când a fost săvârșită.	Legalitatea incriminării Art. 2. - Legea prevede care fapte constituie infracțiuni, pedepsele ce se aplică infractorilor și măsurile ce se pot lua în cazul săvârșirii acestor fapte.	Reformulare / tratarea în articole distincte a principiului legalității incriminării (art. 1NCp) și a celui al legalității pedepsei (art. 2 NCp). Corespondențe: Art. 1 alin. 1 NCp → art. 2 teza I C.p Art. 1 alin.2 NCP → art. 11 C.p

	<p>Neretroactivitatea legii penale</p> <p>Art. 11. - Legea penală nu se aplică faptelor care, la data când au fost săvârșite, nu erau prevăzute ca infracțiuni.</p>	
<p>Legalitatea sancțiunilor de drept penal</p> <p>Art. 2. - (1) Legea penală prevede pedepsele aplicabile și măsurile educative ce se pot lua față de persoanele care au săvârșit infracțiuni, precum și măsurile de siguranță ce se pot lua față de persoanele care au comis fapte prevăzute de legea penală.</p> <p>(2) Nu se poate aplica o pedeapsă ori nu se poate lua o măsură educativă sau o măsură de siguranță dacă aceasta nu era prevăzută de legea penală la data când fapta a fost săvârșită.</p> <p>(3) Nicio pedeapsă nu poate fi stabilită și aplicată în afara limitelor generale ale acesteia.</p>	<p>Legalitatea incriminării</p> <p>Art. 2. - Legea prevede care fapte constituie infracțiuni, pedepsele ce se aplică infractorilor și măsurile ce se pot lua în cazul săvârșirii acestor fapte</p> <p>Neretroactivitatea legii penale</p> <p>Art. 11. - Legea penală nu se aplică faptelor care, la data când au fost săvârșite, nu erau prevăzute ca infracțiuni.</p>	<p>Reformulare / tratarea în articole distincte a principiului legalității incriminării (art. 1 NCp) și a celui al legalității pedepsei (art. 2 NCp).</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Art.2 alin.2 NCp interzice expres aplicarea sancțiunilor de drept penal sau a celor penale faptelor săvârșite anterior legii penale care prevede astfel de sancțiuni. ▪ Prin această dispoziție este infirmată soluția legislativă conținută de art. 12 alin. 2 C.p care permite aplicarea măsurilor educative și a celor de siguranță prevăzute de legea nouă, chiar în ipoteza în care legea penală în vigoare la data săvârșirii faptei nu prevedea asemenea măsuri . Art. 12 alin. 2 C.p stabilește un caracter retroactiv obligatoriu legii noi care prevede măsuri de siguranță sau măsuri educative; din perspectiva jurisprudenței CEDO și al art. 15 alin. 2 Constituție, art. 12 alin. 2 C.p a fost criticat în doctrină pentru neconstituționalitate. În acest context, reglementarea cuprinsă în art. 2 alin.2 NCp înlătură neconstituționalitatea amintită și asigură conformitatea cu exigențele principiului legalității (accesibilitate și previzibilitatea legii). ▪ Un exemplu în acest sens îl constituie măsura de siguranță a confiscării extinse, art. 118PP¹ C.p. Astfel, în prezent, în temeiul art. 12 alin. 2 C.p, confiscarea extinsă poate fi aplicată și infracțiunilor săvârșite înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 63/2012 care a introdus această nouă măsură de siguranță; această posibilitate există însă numai ignorând art. 15 alin. 2 din Constituție și art. 7 CEDO. Pe de altă parte, în contextul NCp – care prevede și el confiscarea extinsă (art. 108 lit.e, art. 112² introduse prin art. II din Legea nr. 63/2012)- aplicarea acestei măsuri de siguranță nu va putea fi aplicată infracțiunilor comise înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 63 /2012, fiind exclusă în temeiul art. 2 alin. 2 NCp

<p>Activitatea legii penale</p> <p>Art. 3. - Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare.</p>	<p>Activitatea legii penale</p> <p>Art. 10. - Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în timpul cât ea se află în vigoare.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Fără modificare ▪ Dar, trebuie avute în vedere precizările din LEGEA 187/2012: <p>Art. 5. - (1) <i>Atunci când o normă penală face trimitere la o altă normă determinată, de la care împrumută unul sau mai multe elemente, modificarea normei completatoare atrage și modificarea normei incomplete.</i></p> <p>(2) <i>În cazul abrogării normei completatoare, norma incompletă va păstra elementele preluate de la aceasta, inclusiv limitele de pedeapsă, în forma existentă la data abrogării, afară de cazul în care legea dispune altfel.</i></p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Dispoziția este menită să clarifice raportul dintre normele incomplete și cele completatoare în situația evoluției legislative a acestora din urmă (modificare, abrogare). Astfel, pt. <ul style="list-style-type: none"> ▪ ipoteza modificării normei completatoare se stabilește dependența normei incomplete (care se va modifica și ea cf. modificării normei complete), în timp ce pt. ▪ ipoteza abrogării normei completatoare se stabilește independența normei incomplete (care va rămâne în vigoare, păstrând elementele preluate de la norma completatoare, inclusiv cu privire la pedeapsă, astfel cum acestea existau la momentul abrogării); de la această regulă sunt posibile <i>excepții</i> prin voința expresă a legiuitorului <p>Art. 6. - <i>Decăderile, interdicțiile și incapacitățile decurgând din condamnări pronunțate în baza legii vechi își produc efectele până la intervenirea reabilitării de drept sau dispunerea reabilitării judecătorești, în măsura în care fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea este prevăzută și de legea penală nouă și dacă decăderile, interdicțiile și incapacitățile sunt prevăzute de lege.</i></p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ ipoteze de lucru: <ol style="list-style-type: none"> 1. fapta este prev. și de legea nouă + decăderile, interdicțiile și incapacitățile continua să fie prev. de lege → decăderile, interdicțiile și incapacitățile decurgând din condamnări pronunțate în baza legii vechi își produc efectele până la intervenirea reabilitării de drept sau dispunerea reabilitării judecătorești 2. fapta este prev. și de legea nouă, dar decăderile, interdicțiile și incapacitățile nu mai sunt prevăzute de legea nouă → decăderile, interdicțiile și incapacitățile decurgând din condamnări pronunțate în baza legii vechi încetează, nu își mai produc efectele (din momentul ieșirii din vigoare a dispozițiilor care le prevedeau)?
---	--	---

		<p>3. fapta nu mai este prevăzută de legea nouă, dar decăderile, interdicțiile și incapacitățile continua să fie prev. de lege → decăderile, interdicțiile și incapacitățile decurgând din condamnări pronunțate în baza legii vechi încetează (din momentul dezincriminării faptei pentru care a fost pronunțată condamnarea care a atras aceste decăderi etc)</p> <p>4. fapta nu mai este prevăzută de legea nouă și nici decăderile, interdicțiile și incapacitățile nu mai sunt prev. de lege (ipoteza în care dispariția lor este concomitentă)→ decăderile, interdicțiile și incapacitățile decurgând din condamnări pronunțate în baza legii vechi încetează din momentul dezincriminării faptei, moment concomitent cu abrogarea dispozițiilor legale care le prevedeau)</p> <p>Pentru verificarea condiției privind prevederea în legea nouă, respectiv dezincriminarea a se vedea art. 4 NCp / se va proceda la o verificare în concret a dezincriminării.</p> <p>Art. 7. - Ori de câte ori o normă în vigoare face trimitere la una sau mai multe infracțiuni prevăzute de Codul penal din 1969 sau de o lege specială modificată prin dispozițiile prezentei legi, trimiterea se consideră făcută la infracțiunea sau infracțiunile prevăzute de legea nouă, având aceleași elemente constitutive.</p>
<p>Aplicarea legii penale de dezincriminare</p> <p>Art. 4. - Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte</p>	<p>Retroactivitatea legii penale</p> <p>Art. 12.alin.1 Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz executarea pedepselor, a măsurilor de siguranță și a măsurilor educative, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Ipoteza de aplicare a textului : <ul style="list-style-type: none"> – legea nouă dezincriminează (abolitio criminis); → legea nouă de dezincriminare va retroactiva, aplicându-se și faptelor săvârșite sub legea veche, dar judecate sub legea nouă ▪ Deși, la nivel formal, al redactării textului, nu apare nicio modificare, în realitate există o <u>diferență de concepție</u> între cele două coduri. Cf.NC.p , aprecierea dezincriminării se va realiza în concret, spre deosebire de C.p, cf. căruia dezincriminarea se apreciază în abstract. ▪ Ac. deosebire conceptuală este vizibilă la nivelul dispozițiilor procesual penale, respectiv art. 10 lit. b și d din C.p.p în raport cu art. 16 N C.p.p. ▪ Ea este subliniată și de art. 3 din L.187/2012 care urmărește evitarea dificultăților de aplicare determinate de menționarea separată a vinovăției și prevederii în legea penală în definiția infracțiunii(art. 15 NC.p.), menționare

<p>încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.</p> <p>TArt. 3. LEGEA 187/2012 <i>TT TT(1)TT Dispozițiile TTUUart. 4 din Codul penal privind legea penală de dezincriminare sunt aplicabile și în situațiile în care o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi, nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a formei de vinovăție, cerută de legea nouă pentru existența infracțiunii.</i> <i>(2) Dispozițiile art. 4 din Codul penal nu se aplică în situația în care fapta este incriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare, chiar sub o altă denumire.</i></p>	<p>privitoare la aceste fapte, încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.</p>	<p>separată care nu mai apare și în art. 4 NC.p.. Pt. acest motiv art. 3 din L.187/2012 precizează că, în cazul unei fapte concrete/determinate, va exista dezincriminare și în situația în care se modifică elementele constitutive, inclusiv vinovăția (a se vedea <i>Legea nr. 286/2009 privind Codul penal, mențiuni și precizări-material întocmit de Ministerul Justiției/ www.just.ro).</i></p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Astfel, va exista dezincriminare: <ol style="list-style-type: none"> 1) când o incriminare din legea veche nu mai are corespondent în legea nouă; de ex., prostituția nu mai este incriminată de NC.p 2) când legea nouă restrânge sfera de incidență a unui text, astfel încât fapta concretă săvârșită de inculpat nu mai îndeplinește condițiile impuse de acest text; <p>De ex., în cazul infracțiunii de nedenunțare – art. 262 C.p / art. 266 NC.p.; această infracțiune se săvârșește prin omisiune, inacțiune / cf. art. 19 alin. 3 C.p , astfel de fapte, constând în inacțiune, ca regulă, constituie infracțiune fie că sunt săvârșite cu intenție, fie din culpă, în timp ce, cf. art. 16 alin. 6 NC.p, fapta constând într-o inacțiune, ca regulă, constituie infracțiune când este săvârșită cu intenție. Din această perspectivă, în cazul unei fapte concrete de nedenunțare săvârșită din culpă, comisă sub legea veche, dar judecată/soluționată sub legea nouă, va opera dezincriminarea (a se vedea <i>F.Strețanu, Documentarea privind aplicarea în timp a legii penale în condițiile intrării în vigoare a noului Cod penal,p. 5, www.just.ro).</i></p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Nu există dezincriminare dacă, deși dispoziția din legea veche nu se regăsește formal în legea nouă, dar conținutul său are corespondent în legea nouă, fiind preluat într-o dispoziție din legea nouă. De ex., infracțiunile de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor- art. 246 C.p, prin îngădirea unor drepturi – art. 247 C.p, contra intereselor publice – art. 248 C.p nu mai apar ca atare în legea nouă, dar conținutul acestora se regăsește în art.297 NC.p privind abuzul în serviciu.
<p>Aplicarea legii penale mai favorabile până la judecarea definitivă a cauzei</p> <p>Art. 5. - (1) În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au</p>	<p>Aplicarea legii penale mai favorabile</p> <p>Art. 13. – (1) În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Corespondență: art.5 alin. 1 NCp →art. 13 alin.1 C.p ▪ element de noutate: art. 5 alin. 2 NCp precizează regimul juridic al dispozițiilor din actele normative declarate neconstituționale sau din ordonanțele de urgență modificate sau respinse din punct de vedere al aplicării în timp, ca lege penală mai favorabilă. •Prin urmare, dispozițiile din actele normative care au fost declarate neconstituționale, în forma anterioară

<p>intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.</p> <p>(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale, precum și ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile.</p>	<p>intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea cea mai favorabilă.</p> <p>(2) Când legea anterioară este mai favorabilă, pedepsele complementare care au corespondent în legea penală nouă se aplică în conținutul și limitele prevăzute de aceasta, iar cele care nu mai sunt prevăzute în legea penală nouă nu se mai aplică.</p>	<p>constatării neconstituționalității, dacă au caracter mai favorabil, vor continua să fie aplicate, în temeiul art. 5 alin. 2 NCp, ultraactivând; situația este identică și pentru dispozițiile din ordonanțele de urgență modificate sau respinse. ▪Cât privește declararea neconstituționalității, nu poate fi vorba decât de o declarare pe calea excepției de neconstituționalitate/control <i>a posteriori</i> (care presupune un act/dispoziție intrată în vigoare), iar nu de o declarare pe calea obiecției de neconstituționalitate/ control <i>a priori</i> (care pp. un act care nu a intrat în vigoare).</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ art. 5 NCP nu mai preia conținutul art. 13 alin. 2 C.p., criticat în doctrină pentru neconstituționalitate, deoarece permite aplicarea retroactivă a legii noi în cazul pedepselor complementare, chiar dacă legea nouă nu are un caracter mai favorabil → vezi Art. 12.LEGEA 187/2012 - (1) În cazul succesiunii de legi penale intervenite până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedepsele accesorii și complementare se aplică potrivit legii care a fost identificată ca lege mai favorabilă în raport cu infracțiunea comisă. – precizare care permite concluzia că se va stabili legea penală mai favorabilă în raport cu pedeapsa principală; în funcție de legea identificată ca fiind mai favorabilă în raport cu pedeapsa principală se vor aplica și pedepsele accesorii și complementare. O altă concluzie dedusă din art. 12 L.187/2012 este aceea a lipsei de autonomie a pedepselor accesorii și complementare față de pedeapsa principală, concluzie ce rezultă și din art. 6 alin. 5 NC.p.
<p>Aplicarea legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei</p> <p>Art. 6. - (1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru</p>	<p>Aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive</p> <p>Art. 14. – (1) Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii sau amenzii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, sancțiunea aplicată, dacă depășește maximul special prevăzut de legea nouă pentru</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Ipoteza de aplicare a textului = legea nouă este mai favorabilă (în principiu, criteriul de apreciere a caracterului mai favorabil este pedeapsa principală) ▪ Corespondențe: Art. 6 alin. 1 NCP→ art.14 alin. 1 C.p Art. 6 alin. 2 NCp→ art. 14 alin. 2 C.p Art. 6 alin. 3 NCp → art. 14 alin. 3 C.p ▪ Art. 6 alin. 4 NCp se referă numai la măsurile educative (art. 14 alin. 4 C.p trata aceste măsuri alături de ped.complementare și măsur. de siguranță . ▪ Art. 6 alin. 5 NCp are ca premisă de aplicare legea nouă care este mai favorabilă din pct. de vedere al pedepsei principale, în condițiile alineatelor 1-4 ale art. 6 NCp; într-o astfel de ipoteză, pedepsele complementare și măsurile de siguranță neexecutate și neprevăzute în legea nouă, evident, nu se mai execută; în măsura în care există corespondență cu legea nouă, executarea

<p>infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.</p> <p>(2) Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la detențiune pe viață și până la executarea ei a intervenit o lege care prevede pentru aceeași faptă numai pedeapsa închisorii, pedeapsa detențiunii pe viață se înlocuiește cu maximul închisorii prevăzut pentru acea infracțiune.</p> <p>(3) Dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai amenda, pedeapsa aplicată se înlocuiește cu amenda, fără a se putea depăși maximul special prevăzut în legea nouă. Ținându-se seama de partea executată din pedeapsa închisorii, se poate înlătura în totul sau în parte executarea amenzii.</p> <p>(4) Măsurile educative neexecutate și neprevăzute în legea nouă nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conținutul și limitele prevăzute de aceasta, dacă este mai favorabilă.</p>	<p>infracțiunea săvârșită, se reduce la acest maxim.</p> <p>(2) Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la detențiune pe viață și până la executarea ei a intervenit o lege care prevede pentru aceeași faptă pedeapsa închisorii, pedeapsa detențiunii pe viață se înlocuiește cu maximul închisorii prevăzut pentru acea infracțiune.</p> <p>(3) Dacă legea nouă prevede în locul pedepsei închisorii numai amenda, pedeapsa aplicată se înlocuiește cu amenda, fără a se putea depăși maximul special prevăzut în legea nouă. Ținându-se seama de partea executată din pedeapsa închisorii, se poate înlătura în totul sau în parte executarea amenzii.</p> <p>(4) Pedepsele complementare, măsurile de siguranță, precum și măsurile educative neexecutate și neprevăzute în legea nouă, nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conținutul și limitele prevăzute de această lege.</p>	<p>ped. complementare, a măs. de siguranță se va realiza în conținutul legii noi, chiar dacă, din perspectiva unilaterală a acestora (ped. compl., măs. sig.), legea nouă este mai severă.</p> <p>Concluzie:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 6 alin.5 Ncp este incident numai dacă legea nouă este mai favorabilă din perspectiva pedepsei principale, indiferent de caracterul său în ceea ce privește ped. complementare și măs. de siguranță. - prin art. 6 alin.5 NCp (ca și prin art. 12 alin. 1 Legea nr. 187/2012) se consacră, în materia aplicării legii penale mai favorabile, principiul inexistenței autonomiei funcționale a pedepsei complementare/măs. de siguranță în raport cu pedeapsa principală, adică se aplică pedeapsa complementară/măs. de siguranță prev. de legea nouă identificată ca fiind mai favorabilă în privința pedepsei principale, fără a se face o aplicare separată a legii mai favorabile în privința pedepsei complementare/măs. de siguranță; de la acest principiu derogă art. 6 alin. 6 NCp în ipoteza în care, sub aspectul pedepsei principale, niciuna dintre legi nu poate fi determinate ca fiind mai favorabilă și când se va face o dublă verificare a incidenței legii penale mai favorabile, atât cu privire la pedeapsa principală și apoi, separat, cu privire la pedeapsa complementară sau măsura de siguranță (<i>vezi F. Streteanu, Documentare privind aplicarea în timp a legii penale în condițiile intrării în vigoare a noului Cod penal, www.just.ro, p.7,8</i>) <p>Art. 12. LEGEA 187/2012</p> <p>(1) În cazul succesiunii de legi penale intervenite până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedepsele accesorii și complementare se aplică potrivit legii care a fost identificată ca lege mai favorabilă în raport cu infracțiunea comisă.</p> <p>(2) Pedeapsa complementară prevăzută la <u>art. 55 lit. c) din Codul penal</u> nu se aplică în cazul infracțiunilor comise anterior intrării în vigoare a acestuia.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Art. 6 alin. 6 NCp are ca premisă de aplicare ipoteza în care legea nouă este mai favorabilă doar în ceea ce privește ped. complementare sau măsurile de siguranță, nu și în ceea ce privește ped. principală. În această ipoteză, ped. complementare sau măs. de siguranță se execută în conținutul și limitele legii noi. <i>vezi supra art. 6 alin. 5 NCp concluzie</i>
--	--	--

<p>(5) Când legea nouă este mai favorabilă în condițiile alin. (1)-(4), pedepsele complementare și măsurile de siguranță neexecutate și neprevăzute în legea nouă nu se mai execută, iar cele care au corespondent în legea nouă se execută în conținutul și limitele prevăzute de aceasta.</p> <p>(6) Dacă legea nouă este mai favorabilă numai sub aspectul pedepselor complementare sau măsurilor de siguranță, acestea se execută în conținutul și limitele prevăzute de legea nouă.</p> <p>(7) Când o dispoziție din legea nouă se referă la pedepse definitiv aplicate, se ține seama, în cazul pedepselor executate până la data intrării în vigoare a acesteia, de pedeapsa redusă sau înlocuită potrivit dispozițiilor alin. (1)-(6).</p> <p>Fără corespondent</p> <p>Art. 4. LEGEA 187/2012</p>	<p>(5) Când o dispoziție din legea nouă se referă la pedepse definitiv aplicate, se ține seama, în cazul pedepselor executate până la data intrării în vigoare a acesteia, de pedeapsa redusă sau înlocuită potrivit dispozițiilor alineatelor precedente.</p> <p>Aplicarea facultativă a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive</p> <p>Art. 15. - Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a</p>	<p>▪ <i>procedura aplicării obligatorii a legii penale mai favorabile după judecarea definitivă a cauzei este prevăzută de</i></p> <p>Art. 23 din Legea nr. 255 /2013</p> <p>(1) Procedura la instanța de executare cu privire la solicitările privind aplicarea legii penale mai favorabile formulate ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009, cu modificările și completările ulterioare, se va face potrivit dispozițiilor privind executarea hotărârilor penale din Legea nr. 135/2010, în următoarea ordine de preferință:</p> <p>a) din oficiu, de către instanța de executare pentru persoanele aflate în penitenciar în executarea hotărârilor de condamnare;</p> <p>b) la cerere, de către instanța de executare pentru celelalte hotărâri de condamnare.</p> <p>(2) Procedura în fața instanței de executare în cazurile prevăzute la alin. (1) se desfășoară fără participarea condamnatului și a procurorului. După redactarea hotărârii, aceasta se comunică în întregul său condamnatului și procurorului.</p> <p>(3) Hotărârea poate fi atacată cu contestație la instanța ierarhic superioară, în termen de 3 zile de la comunicare.</p> <p>(4) Hotărârea prin care instanța de executare constată intervenirea legii penale mai favorabile este executorie.</p> <p>(5) Contestația se judecă de un complet format dintr-un judecător, în ședință publică, cu participarea procurorului și cu citarea părților.</p> <p>(6) Hotărârea prin care se soluționează contestația este definitivă.</p> <p>(7) Pentru analizarea hotărârilor judecătorești prevăzute la alin. (1) lit. a) potrivit prezentei proceduri, se delegă la instanțele de executare, pe un termen de două luni, judecători din cadrul judecătoriilor, tribunalelor și curților de apel învecinate.</p>
---	--	---

<p><i>Pedeapsa aplicată pentru o infracțiune printr-o hotărâre ce a rămas definitivă sub imperiul Codului penal din 1969, care nu depășește maximul special prevăzut de Codul penal, nu poate fi redusă în urma intrării în vigoare a acestei legi.</i></p> <p>Art. 8. LEGEA 187/2012</p> <p><i>Dispozițiile art. 4 se aplică în mod corespunzător și pedepselor aplicate prin hotărâri care au rămas definitive anterior intrării în vigoare a prezentei legi, pentru fapte incriminate de actele normative prevăzute în titlul II.</i></p>	<p>pedepsei închisorii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, iar sancțiunea aplicată este mai mică decât maximul special prevăzut de legea nouă, ținându-se seama de infracțiunea săvârșită, de persoana condamnatului, de conduita acestuia după pronunțarea hotărârii sau în timpul executării pedepsei și de timpul cât a executat din pedeapsă, se poate dispune fie menținerea, fie reducerea pedepsei. Pedeapsa aplicată nu poate fi coborâtă sub limita ce ar rezulta din reducerea acestei pedepse proporțional cu micșorarea maximului special prevăzut pentru infracțiunea săvârșită.</p> <p>Dispozițiile art. 14 alin. 5 se aplică și în cazul condamnărilor arătate în prezentul articol, executate până la data intrării în vigoare a legii noi, pedeapsa din hotărâre reducându-se cu o treime.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ NCp nu mai preia art. 15 C.p ▪ NU mai există instituția aplicării facultative a legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive
<p>Aplicarea legii penale temporare</p> <p>Art. 7. - (1) Legea penală temporară se aplică infracțiunii săvârșite în timpul când era în</p>	<p>Aplicarea legii penale temporare</p> <p>Art. 16. - Legea penală temporară se aplică infracțiunii săvârșite în timpul când era în</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Diferență: definirea legii temporare ▪ Nu pune probleme de aplicare, fiind păstrată soluția legislativă anterioară;

<p>vigoare, chiar dacă fapta nu a fost urmărită sau judecată în acel interval de timp.</p> <p>(2) Legea penală temporară este legea penală care prevede data ieșirii ei din vigoare sau a cărei aplicare este limitată prin natura temporară a situației care a impus adoptarea sa.</p>	<p>vigoare, chiar dacă fapta nu a fost urmărită sau judecată în acel interval de timp.</p>	<p>definirea legii temporare este o preluare a definiției doctrinare, menită să faciliteze aplicarea textului și să răspundă exigențelor de previzibilitate</p>
<p>Teritorialitatea legii penale</p> <p>Art. 8. - (1) Legea penală română se aplică infracțiunilor săvârșite pe teritoriul României.</p> <p>(2) Prin teritoriul României se înțelege întinderea de pământ, marea teritorială și apele cu solul, subsolul și spațiul aerian, cuprinse între frontierele de stat.</p> <p>(3) Prin infracțiune săvârșită pe teritoriul României se înțelege orice infracțiune comisă pe teritoriul arătat în alin. (2) sau pe o navă sub pavilion românesc ori pe o aeronavă înmatriculată în România.</p> <p>(4) Infracțiunea se consideră săvârșită pe teritoriul României și atunci când pe acest teritoriu ori pe o navă sub pavilion românesc sau pe o aeronavă înmatriculată în România s-a</p>	<p>Teritorialitatea legii penale</p> <p>Art. 3. - Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite pe teritoriul României.</p> <p>Teritoriul</p> <p>Art. 142. - Prin termenul "teritoriu" din expresiile "teritoriul României" și "teritoriul țării" se înțelege întinderea de pământ și apele cuprinse între frontiere, cu subsolul și spațiul aerian, precum și marea teritorială cu solul, subsolul și spațiul aerian ale acesteia.</p> <p>Infracțiune săvârșită pe teritoriul țării</p> <p>Art. 143. - Prin "infracțiune săvârșită pe teritoriul țării" se înțelege orice infracțiune comisă pe teritoriul arătat în</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ sistematizarea în cadrul aceluiași articol a conceptelor aflate în interdependență, justificat de rațiuni de previzibilitate ▪ Extinderera principiului ubicuității prin includerea actelor de instigare și de complicitate în conceptul legal de infracțiune săvârșită pe teritoriul țării, precum și a ipotezei în care rezultatul infracțiunii s-a produs, chiar parțial pe acest teritoriu

<p>efectuat un act de executare, <i>de instigare sau de complicitate</i> ori s-a produs, chiar în parte, rezultatul infracțiunii.</p>	<p>art. 142 sau pe o navă ori o aeronavă română.</p> <p>Infracțiunea se consideră săvârșită pe teritoriul țării și atunci când pe acest teritoriu ori pe o navă sau aeronavă română s-a efectuat numai un act de executare ori s-a produs rezultatul infracțiunii.</p>	
<p>Personalitatea legii penale</p> <p>Art. 9. - (1) Legea penală română se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării de către un cetățean român sau de o persoană juridică română, dacă pedeapsa prevăzută de legea română este detențiunea pe viață ori închisoarea mai mare de 10 ani.</p> <p>(2) În celelalte cazuri, legea penală română se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării de către un cetățean român sau de o persoană juridică română, dacă fapta este prevăzută ca infracțiune și de legea penală a țării unde a fost săvârșită ori dacă a fost comisă într-un loc care nu este supus jurisdicției niciunui stat.</p> <p>TT (3) Punerea în mișcare a acțiunii penale se face cu</p>	<p>Personalitatea legii penale</p> <p>Art. 4. - Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării, dacă făptuitorul este cetățean român sau dacă, neavând nici o cetățenie, are domiciliul în țară.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ elemente de noutate: <p>Art. 9 alin. 2 NCp introduce condiția dublei incriminări pt. infr. sancționate cu pedepse mai mici de 10 ani</p> <p>Art. 9 alin. 3 NCp introduce condiția autorizării prealabile a punerii în mișcare a acțiunii penale + termen de emitere a autorizării</p> <p><i>Autorizare:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - <i>procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei rază teritorială se află parchetul mai întâi sesizat</i> - <i>procurorul general al parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.</i> ▪ Principiul personalității vizează și infracțiunile săvârșite în străinătate de o persoană juridică română cărora li se va aplica legea penală română. ▪ Apatrizii sunt excluși de la aplicarea acestui principiu, acestora aplicându-li-se principiul realității, respectiv, principiul universalității.

<p><i>autorizarea prealabilă a procurorului general al parchetului de pe lângă curtea de apel în a cărei rază teritorială se află parchetul mai întâi sesizat sau, după caz, a procurorului general al parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Termenul în care procurorul poate emite autorizarea este de până la 30 de zile de la data solicitării autorizării și poate fi prelungit, în condițiile legii, fără ca durata totală să depășească 180 de zile.*</i></p> <p><i>*Astfel cum a fost modificat prin art. 245 LEGEA 187/2012</i></p>		
<p>Realitatea legii penale</p> <p>Art. 10. - (1) Legea penală română se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării de către un cetățean străin sau o persoană fără cetățenie, contra statului român, contra unui cetățean român ori a unei persoane juridice române.</p> <p>(2) Punerea în mișcare a acțiunii penale se face cu autorizarea prealabilă a procurorului general al</p>	<p>Realitatea legii penale</p> <p>Art. 5. – (1) Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării, contra siguranței statului român sau contra vieții unui cetățean român, ori prin care s-a adus o vătămare gravă integrității corporale sau sănătății unui cetățean român, când sunt săvârșite de către un cetățean străin sau de o persoană fără cetățenie care nu domiciliază pe teritoriul țării.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Se extinde sfera de aplicare a principiului realității prin: ▪ includerea persoanei juridice române ca subiect pasiv al infracțiunilor vizate de principiul realității ▪ includerea apatrizilor cu domiciliul în România ca subiecți activi ai infracțiunilor vizate de principiul realității ▪ Art. 10 alin. 2 NCp introduce condiția negativă =infracțiunea să nu fie obiect al unei proceduri în statul în care s-a comis

<p>Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și numai dacă fapta nu face obiectul unei proceduri judiciare în statul pe teritoriul căruia s-a comis.</p>	<p>(2) Punerea în mișcare a acțiunii penale pentru infracțiunile prevăzute în alineatul precedent se face numai cu autorizarea prealabilă a procurorului general.</p>	
<p>Universalitatea legii penale</p> <p>Art. 11. - (1) Legea penală română se aplică și altor infracțiuni decât celor prevăzute în art. 10, săvârșite în afara teritoriului țării de un cetățean străin sau o persoană fără cetățenie, care se află de bunăvoie pe teritoriul României, în următoarele cazuri:</p> <p>a) s-a săvârșit o infracțiune pe care statul român și-a asumat obligația să o reprime în temeiul unui tratat internațional, indiferent dacă este prevăzută sau nu de legea penală a statului pe al cărui teritoriu a fost comisă;</p> <p>b) s-a cerut extrădarea sau predarea infractorului și aceasta a fost refuzată.</p> <p>(2) Dispozițiile alin. (1) lit. b) nu se aplică atunci când, potrivit legii statului în care s-a săvârșit infracțiunea, există o cauză care împiedică punerea în</p>	<p>Universalitatea legii penale</p> <p>Art. 6. - Legea penală se aplică și altor infracțiuni decât celor prevăzute în art. 5 alin. 1, săvârșite în afara teritoriului țării, de un cetățean străin sau de o persoană fără cetățenie care nu domiciliază pe teritoriul țării, dacă:</p> <p>a) fapta este prevăzută ca infracțiune și de legea penală a țării unde a fost săvârșită;</p> <p>b) făptuitorul se află în țară.</p> <p>Pentru infracțiunile îndreptate împotriva intereselor statului român sau contra unui cetățean român, infractorul poate fi judecat și în cazul când s-a obținut extrădarea lui.</p> <p>Dispozițiile alineatelor precedente nu se aplică în cazul când, potrivit legii statului în care infractorul a săvârșit infracțiunea, există vreo cauză care împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ se limitează principiul universalității la cazurile prev. la lit. a) și b)

<p>mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal ori executarea pedepsei sau când pedeapsa a fost executată ori este considerată ca executată.</p> <p>(3) Când pedeapsa nu a fost executată sau a fost executată numai în parte, se procedează potrivit dispozițiilor legale privitoare la recunoașterea hotărârilor străine.</p>	<p>continuarea procesului penal ori executarea pedepsei, sau când pedeapsa a fost executată ori este considerată ca executată. Când pedeapsa nu a fost executată sau a fost executată numai în parte, se procedează potrivit dispozițiilor legale privitoare la recunoașterea hotărârilor străine.</p>	
<p>Legea penală și tratatele internaționale</p> <p>Art. 12. - Dispozițiile art. 8-11 se aplică dacă nu se dispune altfel printr-un tratat internațional la care România este parte.</p>	<p>Legea penală și convențiile internaționale</p> <p>Art. 7. - Dispozițiile cuprinse în art. 5 și 6 se aplică, dacă nu se dispune altfel printr-o convenție internațională.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ca și în reglementarea actuală, principiile aplicării în spațiu a legii penale au caracter subsidiar în raport cu convențiile / tratatele internaționale la care România este parte. dacă reglementarea actuală stabilea acest caracter subsidiar principiilor realității și universalității, NCp face trimitere și la teritorialitatea și personalitatea legii penale
<p>Imunitatea de jurisdicție</p> <p>Art. 13. - Legea penală nu se aplică infracțiunilor săvârșite de către reprezentanții diplomatici ai statelor străine sau de către alte persoane care, în conformitate cu tratatele internaționale, nu sunt supuse jurisdicției penale a statului român.</p>	<p>Imunitatea de jurisdicție</p> <p>Art. 8. - Legea penală nu se aplică infracțiunilor săvârșite de către reprezentanții diplomatici ai statelor străine sau de alte persoane care, în conformitate cu convențiile internaționale, nu sunt supuse jurisdicției penale a statului român.</p>	<ul style="list-style-type: none"> Fără modificări

<p>Extrădarea</p> <p>Art. 14. - (1) Extrădarea poate fi acordată sau solicitată în temeiul unui tratat internațional la care România este parte ori pe bază de reciprocitate, în condițiile legii.</p> <p>(2) Predarea sau extrădarea unei persoane în relația cu statele membre ale Uniunii Europene se acordă sau se solicită în condițiile legii.</p> <p>(3) Predarea unei persoane către un tribunal penal internațional se acordă în condițiile legii.</p>	<p>Extrădarea</p> <p>Art. 9. - Extrădarea se acordă sau poate fi solicitată pe bază de convenție internațională, pe bază de reciprocitate și, în lipsa acestora, în temeiul legii.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ a fost exclusă posibilitatea acordării sau solicitării extrădării în temeiul legii ▪ se reglementează predarea sau extrădarea în relația cu statele mb. UE, precum și predarea către un tribunal penal internațional ▪ se menționează expres predarea către un tribunal penal internațional, având în vedere că raportul de cooperare nu se mai stabilește între două state, ci între un stat organismul internațional (<i>predare ≠ extrădare</i>)
<p>Titlul II Infrațiunea</p>		
<p>Art. 15 Trăsăturile esențiale ale infracțiunii</p> <p><i>(1) Infrațiunea este fapta prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție, nejustificată și imputabilă persoanei care a săvârșit-o.</i></p> <p><i>(2) Infrațiunea este singurul temei al răspunderii penale.</i></p>	<p>Art. 17 Trăsăturile esențiale ale infracțiunii</p> <p><i>(1) Infrațiunea este fapta care prezintă pericol social, săvârșită cu vinovăție și prevăzută de legea penală.</i></p> <p><i>(2) Infrațiunea este singurul temei al răspunderii penale.</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ definiția conceptului de infracțiune / trăsăturile esențiale ale infracțiunii, trăsături care sunt parțial diferite de cele stabilite de Codul penal anterior ; ▪ Diferențe: ▪ se renunță la pericolul social; ▪ apare caracterul nejustificat și cel imputabil al faptei; În concluzie, trăsăturile esențiale ale infracțiunii sunt prevederea faptei de legea penală, caracterul nejustificat (antijuridicitatea) și caracterul imputabil ▪ Dispariția pericolului social ca trăsătură esențială a infracțiunii; pt. efectele acestei renunțări a se vedea Florin Streteanu, Documentare privind aplicarea în timp a legii penale în condițiile intrării în vigoare a noului cod penal, <i>Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul faptelor cu un pericol social redus</i>, www.just.ro (redat extras în anexă)

		<ul style="list-style-type: none"> ▪ instituția similară soluțiilor de neurmărire/netrimiteră în judecată întemeiate pe lipsa pericolului social este renunțarea la urmărire penală, expresie a principiului oportunității (constatarea inexistenței unui interes public în urmărirea unei infracțiuni), prev. de art. 318 cu ref. la art. 7 alin. 2 NCpp; Criteriile de apreciere a interesului public (conținutul faptei, modul și mijloacele de săvârșire, scopul urmărit și împrejurările concrete de săvârșire, urmările produse sau care s-ar fi putut produce prin săvârșirea infracțiunii – art. 318 alin. 1 NCpp) sunt asemănătoare cu cele prevăzute de art. 18¹ Cp ▪ instituția similară achitării întemeiate pe lipsa pericolului social este renunțarea la aplicarea pedepsei prev. de art. 80-82 NCp; <ul style="list-style-type: none"> ▪ Articolul 15 alin. 2 NCp este identic cu articolul 17 alin. 2 C.p. ▪ Tipicitate. Prin norma de incriminare se stabilește un model abstract al faptei. Pentru a fi relevante penal, faptele trebuie să corespundă descrierii sau modelului abstract din norma de incriminare, adică trebuie să fie tipice. Tipicitatea este tocmai această corespondență, concordanță între trăsăturile faptei concrete și modelul abstract (tip) prevăzut de norma de incriminare. Tipicitatea apare, așadar, în trăsătura esențială a prevederii faptei de legea penală. Noțiunea de tipicitate se referă atât la elementele obiective cât și la elemente subiective din structura normei de incriminare (<i>F. Streteanu, Tratat de drept penal, Partea generală, vol.I, C.H.Beck, București, 2008, p. 330</i>). ▪ Antijuridicitate. Antijuridicitatea constă în opoziția dintre faptă și ordinea juridică. O faptă, pentru a fi infracțiune, trebuie să fie tipică (trăsăturile sale concrete să corespundă modelului abstract descris de norma de incriminare) și, totodată, să nu fie permisă de ordinea juridică, adică să fie antijuridică (ilicită). Dacă fapta este doar tipică, însă este permisă de ordinea juridică, ea nu constituie infracțiune, nefiind antijuridică (de pildă, un omor săvârșit în legitimă apărare este o faptă tipică, dar nu și antijuridică; antijuridicitatea este înlăturată de cauza justificativă a legitimei apărări). Permișiunea de către ordinea juridică se realizează prin intermediul cauzelor justificative (numite și cauze de liceitate). Prin urmare, antijuridicitatea este înlăturată de cauzele justificative, motiv pentru care este definită și ca absență a cauzelor justificative.
--	--	---

		<p>O faptă tipică nu este, cu necesitate, și antijuridică; tipicitatea este numai un indiciu al antijuridicității.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Prevederea faptei în legea penală. Este o expresie a principiului legalității incriminării (art.7 parag.1 Convenția EDO, art. 23 alin. 12 Constituție, art. 1 alin. 1 NC.p.). Presupune <u>existența unui model legal de incriminare</u> care să descrie fapta interzisă sau ordonată, <u>existența unei fapte concrete și tipicitatea</u> (corespondența dintre trăsăturile acesteia, ale faptei concrete, și cele ale modelului legal de incriminare). Prevederea faptei în legea penală realizează modelul legal abstract (tip) în raport cu care se verifică tipicitatea (concordanța) faptelor concrete. În practică se va proceda la o comparare a faptei concrete cu modelul abstract descris în norma de incriminare; concordanța dintre fapta concretă și fapta abstractă descrisă în norma de incriminare reprezintă caracterul de tipicitate. <p>Prevederea faptei în legea penală are în vedere atât elementele de ordin obiectiv, cât și pe cele de ordin subiectiv (forma de vinovăție); această chestiune este precizată expres în Expunerea de motive a Codului penal (pct. 2.4). Este clarificată astfel (prin interpretarea autentică, aparținând legiuitorului) ambiguitatea creată de faptul că vinovăția, fiind prevăzută în definiția infracțiunii, a fost considerată o trăsătură esențială distinctă</p> <p>Noțiunile de infracțiune și faptă prevăzută de legea penală nu sunt identice. O faptă prevăzută de legea penală nu este infracțiune decât dacă prezintă și celelalte trăsături esențiale ale infracțiunii: săvârșirea cu vinovăție, caracterul nejustificat (antijuridic) și imputabil. Săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, care este și nejustificată duce la aplicarea unor sancțiuni de drept penal (măsuri de siguranță, art. 107 alin. 2 NC.p.), chiar dacă nu îndeplinește și celelalte trăsături ale infracțiunii.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Vinovăția nu este o trăsătură esențială a infracțiunii distinctă, ci un element care ține de prevederea faptei în legea penală, așa cum rezultă din Expunerea de motive (pct. 2.4 și, mai ales, 2.5). Vinovăția presupune atribuirea actului de conduită conștiinței și voinței autorului acestui act. Reprezintă aspectul subiectiv al conceptului de infracțiune. Vinovăția cunoaște forme și modalități diferite (a se vedea art. 16 NCp pentru definițiile formelor și modalităților vinovăției). Concepția psihologică asupra vinovăției consideră că aceasta reprezintă legătura psihică dintre autor și conduita care determină urmarea, rezultatul, în timp ce concepția normativă vede în vinovăție contradicția dintre
--	--	---

		<p>comportarea agentului și cerințele normei de incriminare. În măsura în care caracterizează vinovăția, formele și modalitățile sale (a se vedea art. 16 NCp) ca voință a acțiunii și, uneori, și ca voință a rezultatului aflat în reprezentarea făptuitorului, se poate afirma că actualul Cod penal reflectă teoria psihologică a voinței. Pe de altă parte, în măsura în care vinovăția implică nu doar o legătură psihică între autor și conduita care determină urmarea, ci presupune și raportarea acestei legături la norma de incriminare (vinovăția trebuie verificată în funcție de cerințele normei de incriminare), este prezentă și teoria normativă a voinței.</p> <p>Vinovăția nu se confundă cu imputabilitatea, aceasta din urmă reprezentând capacitatea de a înțelege și a voi în momentul săvârșirii faptei. Vinovăția sau culpabilitatea și imputabilitatea sunt, ambele, elemente subiective, consecința lor fiind responsabilitatea.</p> <p>Existența vinovăției se verifică după ce, în prealabil, s-a verificat existența trăsăturilor esențiale obiective, respectiv prevederea faptei de legea penală (tipicitatea) și antijuridicitatea, precum și a stării de imputabilitate.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Caracterul nejustificat. Reprezintă antijuridicitatea faptei, caracterul său ilicit, nepermis de ordinea juridică. Va exista caracter nejustificat oricândea fapta este tipică și nu există cauze justificative. Prevăzând distinct caracterul nejustificat, art. 15 NCp dă expresie concepției tripartite asupra trăsăturilor sau elementelor esențiale ale infracțiunii. Din perspectiva concepției tripartite, existența unei cauze justificative va înlătura antijuridicitatea, fapta continuând să fie tipică, în vreme ce din perspectiva concepției bipartite, cauza justificativă ar fi înlăturat însăși fapta tipică. ▪ Caracterul imputabil. Doctrina a definit imputabilitatea ca implicând existența unor condiții intelectuale și spirituale în care agentul este conștient de ceea ce face (T.Pop în <i>Codul Penal Carol al II-lea adnotat, vol.I, op.cit, p.302</i>) sau imputabilitate există atunci când agentul are capacitatea sau facultatea de a discerne valoarea etică și socială (caracterul delictuos/antisocial) a actului său, de a aprecia motivele care îl stimulează la acela sau îl rețin de la acela și de a se determina conform acestei aprecieri; în doctrina națională, în loc de imputabilitate, se întrebuițează mai mult termenul de responsabilitate (T.Pop, <i>Drept penal comparat, Partea generală, vol.II, op.cit., p.318, 321</i>). Legea română nu cunoaște o definiție a imputabilității, așa cum există, de
--	--	--

		<p>pildă, în Codul penal italian, art. 85 – Capacitatea de a înțelege și de a voi. Nimeni nu poate fi pedepsit pentru o faptă prevăzută de legea penală dacă, în momentul comiterii acelei fapte, nu era responsabil. Este responsabil acela care are capacitatea de a înțelege și de a voi . În absența unei definiții legale, condițiile existenței imputabilității pot fi deduse, pe baza raționamentului per a contrario, din lista cauzelor care exclud imputabilitatea și care sunt prevăzute expres (a se vedea Titlul II, Capitolul III, articolele 23-31 NCp: constrângerea fizică, constrângerea morală, excesul neimputabil, minoritatea făptuitorului, iresponsabilitatea, intoxicația, eroarea, cazul fortuit); absența acestor cauze echivalează cu existența imputabilității sau imputabilitate există oricâte ori făptuitorul a putut să își dea seama de acțiunile sau inacțiunile sale și a putut să le controleze.</p> <p>Imputabilitatea trebuie să existe pe parcursul luării hotărârii și al punerii ei în practică. Imputabilitatea nu este necesară și în momentul producerii rezultatului. <i>Imputabilitatea trebuie să existe în tot timpul în care agentul poate influența procesul causal, deci pînă în momentul în care mai poate modifica cursul dat al procesului causal; influența pe care o poate exercita agentul asupra procesului causal inițiat, poate consista în aceea, că îl oprește, îi dă altă direcțiune sau împiedecă producerea rezultatului.</i>(T.Pop, <i>Drept penal comparat, op.cit., p. 325 urm.</i>).</p> <p>De la regula enunțată mai sus fac excepție acele situații denumite <i>actio libera in causa</i> și în care imputabilitatea sau responsabilitatea nu se mai analizează în raport de momentul acțiunii.</p> <p>Doctrina (Traian Pop) considera că există <i>actio libera in causa</i> în două cazuri:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Când rezoluția se ia în stare de imputabilitate, iar acțiunea sau omisiunea se săvârșește în stare de neimputabilitate; 2. Când cineva poate prevedea că în stare de neimputabilitate se dedă la acțiuni sau omisiuni sancționate penal și nu ia precauțiunile menționate, anume cu scopul ca să le comită. (<i>Drept penal comparat, Partea generală, vol.II, op.cit., p. 328, 329</i>). Aceste două situații sunt recunoscute și de doctrina actuală, adăugându-li-se o a treia situație, controversată: făptuitorul își provoacă starea de iresponsabilitate fără a prevedea, deși putea și trebuia să prevadă că într-o asemenea stare va comite o infracțiune (<i>F. Streteanu, Tratat de drept penal, vol.I, op. cit. p.563</i>). <ul style="list-style-type: none"> ▪ Inexistența trăsăturilor esențiale ale infracțiunii. Consecințe. <p>Infracțiunea va exista numai dacă există trăsăturile sale esențiale; absența oricăreia dintre acestea determină absența infracțiunii . În aceste ipoteze acțiunea penală nu poate fi exercitată, iar dacă a fost exercitată nu mai poate continua, impunându-se soluțiile de neîncepere a urmăririi penale ori de scoatere de sub</p>
--	--	---

		urmărire penală ori achitare, întemeiate pe dispozițiile art. 10 alin. 1 lit.b, d, e C.proc. pen. Potrivit NCPP, absența trăsăturilor esențiale ale infracțiunii se regăsește în art. 16 alin. 1 lit. b, d, soluțiile procesuale fiind clasarea (art. 315 alin. 1 lit. b) ori achitarea (art. 396 alin.5 rap. la art. 16 alin.1 lit. b, d).
<p align="center">Art. 16 Vinovăția</p> <p>(1) Fapta constituie infracțiune numai dacă a fost săvârșită cu forma de vinovăție cerută de legea penală.</p> <p>(2) Vinovăție există când fapta este comisă cu intenție, din culpă sau cu intenție depășită.</p> <p>(3) Fapta este săvârșită cu intenție când făptuitorul:</p> <p>a) prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte;</p> <p>b) prevede rezultatul faptei sale și, deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui.</p> <p>(4) Fapta este săvârșită din culpă când făptuitorul:</p> <p>a) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;</p> <p>b) nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să îl prevadă.</p> <p>(5) Există intenție</p>	<p align="center">Art. 19 Vinovăția</p> <p>(1) Vinovăție există când fapta care prezintă pericol social este săvârșită cu intenție sau din culpă.</p> <p>1. Fapta este săvârșită cu intenție când infractorul:</p> <p>a) prevede rezultatul faptei sale, urmărind producerea lui prin săvârșirea acelei fapte;</p> <p>b) prevede rezultatul faptei sale și, deși nu-l urmărește, acceptă posibilitatea producerii lui.</p> <p>2. Fapta este săvârșită din culpă când infractorul:</p> <p>a) prevede rezultatul faptei sale, dar nu-l acceptă, socotind fără temei că el nu se va produce;</p> <p>b) nu prevede rezultatul faptei sale, deși trebuia și putea să-l prevadă.</p> <p>(2) Fapta constând într-o acțiune săvârșită din culpă</p>	<ul style="list-style-type: none"> s-a introdus o dispoziție (art. 16 alin. 1 NCp) care, potrivit <i>Expunerii de motive (pct. 2.5)</i>, subliniază importanța elementului subiectiv în structura infracțiunii. Elemente de identitate, de continuitate. Se regăsesc cele două forme ale vinovăției, intenția și culpa și modalitățile lor (intenție directă/intenție indirectă sau eventuală și culpa cu prevedere sau ușurința/culpa fără prevedere ori culpa simplă sau greșeala) reglementate și în Codul penal anterior (art. 19 alin.1 pct. 1 lit. a și b C.p își are corespondentul în art. 16 alin. 3 lit. a și b NCp; iar art. 19 alin. 1 pct. 2 lit. a și b C.p, în art. 16 alin. 4 lit. a și b NCp); acestea sunt prevăzute în aceeași redactare. În aceste condiții, de identitate de reglementare, sunt excluse dificultățile de aplicare. elemente de noutate = intenția depășită (praeterintenția) este prevăzută expres ca formă a vinovăției, alături de intenție și culpă (art. 16 alin. 2 NCP + definiție a intenției depășite - art. 16 alin. 5 NCp) <p>Chiar dacă din punct de vedere normativ, art. 16 alin. 5 NCp apare ca o reglementare nouă, faptul de a nu reprezenta decât o transpunere la nivelul legii a definiției doctrinare, recunoscute jurisprudențial face ca această dispoziție să nu aibă un veritabil caracter de noutate, să nu reprezinte o reglementare ex novo. Art. 16 alin. 5 NCp reprezintă transformarea definiției intenție depășite dintr-o normă de drept de origine doctrinară și jurisprudențială într-o normă de origine legislativă. Există, așadar, o continuitate în lege a definirii acestei forme a vinovăției; conceptul de lege este avut în vedere în accepțiunea conferită de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (<i>CEDO, hot. din 15 noiembrie 1996, Cantoni c.Franța,\$29</i>). Datorită acestui caracter de continuitate dificultățile de aplicare sunt excluse. Pe de altă parte, această aparentă noutate se situează exclusiv la nivelul dispozițiilor cu caracter general, întrucât, anterior, intenția depășită era consacrată de unele incriminări din partea specială (art.</p>

<p>depășită când fapta constând într-o acțiune sau inacțiune intenționată, produce un rezultat mai grav, care se datorează culpei făptuitorului</p> <p>(6) Fapta constând într-o acțiune sau inacțiune constituie infracțiune când este săvârșită cu intenție. Fapta comisă din culpă constituie infracțiune numai când legea o prevede în mod expres.</p>	<p>constituie infracțiune numai atunci când în lege se prevede în mod expres aceasta.</p> <p>(3) Fapta constând într-o inacțiune constituie infracțiune fie că este săvârșită cu intenție, fie din culpă, afară de cazul când legea sancționează numai săvârșirea ei cu intenție.</p>	<p>197 alin. 2 lit.c și alin. 3, art.211 alin.2 lit. e și alin. 3, art. 218 C.p).</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Structura intenției depășite. Este structurată prin combinarea intenției cu culpa. În măsura în care textul legal, în definirea intenției depășite, operează doar cu noțiunile de intenție și culpă, fără a face distincții în raport de modalitățile acestora, rezultă că în structura praeterintenției se pot regăsi ambele modalități, atât ale intenției, cât și ale culpei. În consecință, infracțiunea mai ușoară (respectiv, rezultatul dorit) se comite în oricare dintre modalitățile intenției, directă sau indirectă, iar infracțiunea mai gravă (rezultatul mai grav decât cel dorit), în oricare dintre modalitățile culpei, simplă sau cu prevedere. ▪ În practică, cel mai adesea, praeterintenția se structurează sub forma intenției directe și a unei culpe fără prevedere. Variantele intenție directă-culpă cu prevedere ori intenție indirectă-culpă au o frecvență mai redusă. ▪ Art. 16 alin.5 NCp face o precizare importantă, aceea că rezultatul mai grav de datorează culpei făptuitorului. Aceasta înseamnă că făptuitorul nu va răspunde pentru rezultatul mai grav, adică acesta nu îi va fi imputabil, decât în măsura în care l-a prevăzut sau ar fi putut să îl prevadă (opțiunea legiuitorului pentru răspunderea subiectivă, spre deosebire de răspunderea obiectivă în care rezultatul mai grav este imputat făptuitorului, indiferent dacă era previzibil sau nu, numai pentru că este cauzal legat de rezultatul voit de acesta, de actul ilicit inițial). ▪ Consecința opțiunii pentru răspunderea subiectivă constă în aceea că, în măsura în care rezultatul mai grav nu putea fi prevăzut, făptuitorul nu va răspunde pentru un asemenea rezultat. Deși aceasta era poziția dreptului penal românesc și anterior NCp, existau și reminiscente ale răspunderii obiective, identificate și criticate de doctrină; este situația art. 197 alin. 3 C.p, în ipoteza urmăririi constând în sinuciderea victimei, mai ales când sinuciderea intervine pe fondul unor circumstanțe preexistente și necunoscute făptuitorului (<i>F. Streteanu, op. cit., p. 464</i>). Aceasta ar putea fi rațiunea pentru care, în actuala reglementare, art. 218, s-a renunțat la incriminarea violului care a avut ca urmare sinuciderea, ca infracțiune praeterintenționată. ▪ Delimitarea intenției depășite. În delimitarea intenției depășite de celelalte forme de vinovăție s-a apelat, drept criteriu, la măsura / gradul de eventualitate în care făptuitorul infracțiunii inițiale prevede rezultatul mai grav. <p>„Dacă autorul infracțiunii inițiale a conceput ca sigură producerea rezultatului mai grav și a efectuat totuși activitatea, atunci și infracțiunea mai gravă este comisă tot cu dol (intenție).</p> <p>Dacă autorul infracțiunii inițiale a conceput rezultatul mai grav numai ca probabil, dar a preferat să comită fapta cu orice risc, atunci avem iarăși dol, un dol</p>
--	---	--

		<p>indeterminat eventual (intenție indirectă) și pentru infracțiunea mai gravă.</p> <p>Dacă autorul infracțiunii inițiale a conceput rezultatul mai grav numai ca posibil, vom distinge două ipoteze: cazul când el a socotit această posibilitate ca înlăturată prin precauțiunile pe care le-a luat, și cazul când el nu a luat nicio precauțiune, ci a mers la risc; în primul caz, rezultatul mai grav este datorit unei culpe, în al doilea caz, avem un dol eventual (intenție indirectă).</p> <p>În fine, când autorul infracțiunii inițiale a conceput rezultatul mai grav ca improbabil, imposibil sau exclus, sau nu l-a conceput deloc, deși putea fi conceput, atunci acest rezultat nu este datorit decât culpei". (V. Dongoroz, <i>Drept penal, reeditarea ediției din 1939, Ed. Societății Tempus, București, 2000, p. 204</i>).</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ element de noutate = art. 16 alin. 6 NCp unifică regimul sancționator prevăzut pentru acțiunea și inacțiunea comisă cu aceeași formă de vinovăție: ▪ faptele săvârșite cu intenție, indiferent că este vorba de acțiune sau inacțiune, vor constitui infracțiuni (art. 16 alin. 1 fraza I NCp) ▪ faptele săvârșite din culpă, de asemenea, indiferent că sunt de acțiune sau de inacțiune, vor constitui infracțiuni numai dacă legea prevede acest lucru în mod expres (art. 16 alin. 6 fraza a II-a NCp) → ceea ce semnifică o dezincriminare a faptelor comise din culpă cu privire la care legea nu face mențiune expresă că se incriminează și când sunt săvârșite cu această formă de vinovăție
<p>Art. 17 Săvârșirea infracțiunii comise prin omisiune</p> <p>Infracțiunea comisivă care presupune producerea unui rezultat se consideră săvârșită și prin omisiune când:</p> <p>a) exista o obligație legală sau contractuală de a acționa;</p> <p>b) autorul omisiunii, printr-o acțiune sau inacțiune anterioară, a creat pentru valoarea socială protejată o</p>	Fără corespondent	<ul style="list-style-type: none"> ▪ reglementează infracțiunea comisivă prin omisiune (până în prezent era doar recunoscută de doctrină și practică); ▪ textul stabilește condițiile în care inacțiunea este asimilată acțiunii; <p>Potrivit <i>Expunerii de motive (pct. 2.5)</i>, infracțiunea comisivă prin omisiune, recunoscută de doctrină și practică, este pentru prima dată consacrată într-un text de lege, inspirat de art. 11 din Codul penal spaniol. Textul stabilește condițiile în care inacțiunea este asimilată acțiunii; se asigură în acest mod conformitatea cu exigențele principiului legalității, mai ales cu criteriul previzibilității - art. 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.</p> <p>▪ Infracțiuni comise (de acțiune). Infracțiuni omise (de omisiune/inacțiune). Sursa obligației de a acționa în ipoteza infracțiunilor comise prin omisiune. Norma</p>

<p>stare de pericol care a înlesnit producerea rezultatului.</p>		<p>penală poate fi prohibitivă, interzicând sau imperativă, ordonând ceva. Încălcarea normei prohibitive (să nu furi, să nu uci etc) se realizează printr-o acțiune (faci ceea ce legea oprește), iar încălcarea normei imperative, printr-o atitudine pasivă, prin inacțiune, omisiune (nu faci ceea ce legea ordonă). În primul caz, ne aflăm în prezența unor infracțiuni comise, iar în al doilea, este vorba de infracțiuni omisive.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ De regulă, infracțiunile comise se săvârșesc prin acțiune, prin comisiune, iar cele omisive prin inacțiune, omisiune. Există însă și infracțiuni comise care pot fi săvârșite prin omisiune, aspect unanim recunoscut. Acestea sunt denumite și comise prin omisiune sau omisive improprie. Un exemplu de infracțiune comisivă care se poate săvârși și prin omisiune l-a reprezentat art. 314 C.p, respectiv punerea în primejdie a unei persoane în neputință de a se îngriji. ▪ Posibilitatea ca infracțiuni omisive să fie săvârșite prin comisiune este, însă, controversată (recunosc o asemenea posibilitate, V. Dongoroz, <i>Drept penal, op.cit., p.178</i>, C.Bulai, <i>Drept penal român, Partea generală, vol.I, op. cit., p.131</i>; neagă posibilitatea, T. Pop, <i>Drept penal comparat, Partea generală, vol.II, op.cit., p. 220</i>, F. Streteanu, <i>op. cit., p. 398</i>) ▪ Sursele obligației de a acționa în ipoteza infracțiunilor comise prin omisiune sunt stabilite de legiuitor ca fiind obligația legală sau contractuală de a acționa, respectiv o acțiune sau inacțiune anterioară a autorului omisiunii care a creat pentru valoarea socială protejată o stare de pericol și care a înlesnit producerea rezultatului. Aceleași izvoare au fost identificate și în doctrina veche: legea sau ordinul expres al legii - de pildă, legea civilă care ordonă unor persoane să dea îngrijire persoanelor aflate în grija lor; omisiunea îndeplinirii acestei obligații va constitui infracțiune în măsura în care produce uciderea, punerea în pericol a vieții, sănătății (mama care nu își hrănește copilul nou-născut, medicul care nu acordă îngrijirea necesară pacientului etc); obligația contractată – s-a exemplificat cu o persoană care s-a angajat să călăuzească prin munți turiști sau să dea cursuri de înot și care are obligația de a acorda ajutor celor pe care îi îndrumă dacă vreun pericol le-ar amenința sănătatea, viața; promisiunea sau acțiunea anterioară – exemplul este acela al unui înotător care determină un neînotător să intre în apă adâncă și care este dator să îl salveze pe cel din urmă dacă s-ar afla în pericol de a se îneca; obligația de salvare este determinată de acțiunea anterioară a înotătorului de a fi dus pe cel ce nu știe să înoate în apă adâncă; obligații de serviciu, profesionale. (T. Pop, <i>Drept penal comparat, op.cit., p. 225</i>). Despre promisiunea anterioară doctrina recentă a arătat că reprezintă, de fapt, o obligație contractuală în măsura în care este acceptată de victimă, iar despre obligațiile de serviciu, profesionale, că decurg fie dintr-un contract de muncă, fie dintr-o obligație
--	--	--

		<p>legală (<i>F. Streteanu, op. cit., p. 391, 392</i>).Cu privire la aceeași chestiune, a izvoarelor obligației de a acționa, V.Dongoroz (<i>Drept penal, op.cit., p.178</i>) a arătat că este absolut necesară existența unei obligații legale, convenționale sau naturale de a nu rămâne în pasivitate, de a nu se abține, de a interveni pentru a împiedica ca alte energii să producă răul incriminat, pentru ca omisiunea să poată constitui elementul obiectiv al unei infracțiuni; în absența unei asemenea obligații, omisiune rămâne un act reprobabil moral sau social, dar fără semnificație penală. Din această perspectivă, actuala reglementare reprezintă o consacrare a opiniilor doctrinare manifestate încă din perioada interbelică, precum și a jurisprudenței, inclusiv actuale (V. <i>Cioclei, Drept penal, Partea specială, Infracțiuni contra persoanei, Ed C.H.Beck, București, 2009, p.10,11; A.Filipaș, Drept penal român, Partea specială, Ed. Universul Juridic, București, 2008, p 140; O.Loghin, T.Toader, Drept penal român, Partea specială, Casa de editură și presă Șansa SRL, București, 1994, p.72,73</i>) care au recunoscut existența infracțiunilor comise prin omisiune.</p>
--	--	--

<p>Art. 18 Dispoziții generale</p> <p>(1) Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală dacă a fost comisă în condițiile vreuneia dintre cauzele justificative prevăzute de lege.</p> <p>(2) Efectul cauzelor justificative se extinde și asupra participanților.</p>	<p>Fără corespondent</p>	<ul style="list-style-type: none"> reglementează o instituție nouă, aceea a cauzelor justificative și efectelor lor; formal nu există un precedent legislativ, practic însă, sub denumirea de cauze justificative, sunt reunite două instituții care se regăseau și în Codul penal anterior; acestea sunt legitima apărare (art. 19 NCp) și starea de necesitate (art. 20 NCp) și care, în prezent, sunt calificate drept cauze care înlătură caracterul penal al faptei ; alături de acestea apar alte două cauze – <i>exercitarea unui drept sau îndeplinirea unei obligații și consimțământul persoanei vătămate</i> – instituții care nu apăreau în Codul penal anterior. Nici aceste din urmă cauze nu sunt noi, ele fiind recunoscute de practică și doctrină sau chiar consacrate legislativ drept cauze speciale. Prin urmare, noutatea ar fi reprezentată de reglementarea lor drept cauze cu caracter general. <p>Noutatea acestei reglementări constă în consacrarea normativă a conceptului de cauze justificative.</p> <ul style="list-style-type: none"> Conceptul de cauză justificativă. Cauza justificativă înlătură o trăsătură esențială a infracțiunii, aceea a antijuridicității. În absența unei trăsături esențiale, fapta nu constituie infracțiune, nu are caracter penal. Acest caracter al cauzelor justificative a fost surprins constant de doctrina interbelică. Cauzele justificative conduc la înlăturarea ilegalității faptului legitimând comiterea lui (<i>V. Dongoroz, Drept penal, op.cit., p. 306</i>) sau Cauzele justificative exclud ilegalitatea actului (...) exclud caracterul injust fiindcă legea admite sau chiar ordonă fapta comisă. (<i>T. Pop, Drept penal comparat, op.cit., p.389, 390</i>) ori Legea în mod excepțional permite sau chiar poruncește fapte pe care ea în regulă generală o interzice. Aceste cazuri se numesc de penaliști fapte justificative, iar autorul lor când le comite poate spune: feci sed jure feci. (<i>I. Tanoviceanu, op. cit., vol.I, , p.879</i>). Deși nu există un precedent legislativ, există însă un precedent doctrinar. Capitolul II, sub denumirea de cauze justificative, tratează numai acele cauze care au caracter general și, prin urmare operează în toate cazurile. Pe lângă cauzele justificative cu caracter general, există și cauze cu caracter special și care sunt incidente numai în ipotezele pentru care sunt prevăzute. Astfel de cauze justificative cu caracter special au fost reglementate atât sub Codul penal actual (art. 207 – proba verității) și continuă să fie reglementate și în noul cod penal (art. 201 alin. 6/avortul terapeutic; art. 202 alin. 6;
--	---------------------------------	--

		<p>art. 203 alin. 2; art. 272 alin. 2; art. 277 alin. 4; art. 282 alin. 6; art. 302 alin. 5 etc).</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Articolul 18 NCp privind efectele cauzelor justificative pe care acest text le prevede este aplicabil, însă, atât în ceea ce privește cauzele justificative generale, cât și cauzelor justificative speciale și indiferent că sunt reglementate în Codul penal sau în legi speciale. <ul style="list-style-type: none"> ▪ Efectele cauzelor justificative. Înlătură caracterul infracțional al faptei (fapta nu constituie infracțiune). Înlăturând natura injustă, ilicită a actului, cauzele justificative fac să dispară nu numai responsabilitatea penală, dar și aceea civilă. De fapt, existența unei cauze justificative înlătură posibilitatea aplicării nu numai a unei sancțiuni penale, dar și a oricăror sancțiuni de drept penal sau a unor sancțiuni civile. Cu privire la sancțiunile civile s-a precizat că prezența cauzelor justificative sau absența antijuridicității nu este un impediment care să împiedice în mod absolut impunerea unor obligații civile. În acest sens, s-a exemplificat cu obligația de a repara prejudiciul cauzat victimei în stare de necesitate, obligație întemeiată pe rațiuni de echitate, fără caracter sancționator (<i>F.Streteanu, op. cit., p. 476</i>). ▪ Cauzele justificative înlătură caracterul antijuridic, nejustificat al faptei, nu însă și caracterul tipic al faptei; fapta rămâne tipică, prevăzută de legea penală, dar nu mai contravine ordinii de drept care o justifică. ▪ Prezența cauzei justificative face ca un act să fie admis, reglementat sau chiar ordonat de lege; în aceste condiții, împotriva unei fapte permise de lege nu poate fi concepută legitima apărare. ▪ Cauzele justificative au caracter obiectiv, acționează în rem, producând o justificare cu caracter general. Aceasta înseamnă că prezența unei cauze justificative poate fi invocată de către toți participanții. Aceasta este semnificația extinderii efectelor cauzelor justificative și asupra participanților, cuprinsă în art. 18 alin. 2 NCp. ▪ Dacă sfera de incidență a cauzelor justificative este depășită (depășirea limitelor legitimei apărări, a stării de necesitate), faptele devin nejustificate, antijuridice . În acest caz, asemenea fapte (tipice și antijuridice) nu sunt imputate autorului lor datorită unor situații excepționale și care nu permit un reproș la adresa celui ce le-a comis (<i>F.Streteanu, op. cit., p. 477</i>). Este vorba de cauze de neimputabilitate (a se vedea art. 26 NCp – excesul neimputabil).
Art. 19 apărare	Legitima	<p>Art. 44 Legitima apărare (1) Nu constituie infracțiune</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ diferență = alineatul 1 care valorifică normativ caracterul de cauză justificativă

<p>(1) Este justificată fapta prevăzută de legea penală săvârșită în legitimă apărare.</p> <p>(2) Este în legitimă apărare persoana care săvârșește fapta pentru a înlătura un atac material, direct, imediat și injust, care pune în pericol persoana sa, a altuia, drepturile acestora sau un interes general, dacă apărarea este proporțională cu gravitatea atacului.</p> <p>(3) Se prezumă a fi în legitimă apărare, în condițiile alin. (2), acela care comite fapta pentru a respinge pătrunderea unei persoane într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de aceasta, fără drept, prin violență, viclenie, efracție sau alte asemenea modalități nelegale ori în timpul nopții.</p>	<p>fapta prevăzută de legea penală, săvârșită în stare de legitimă apărare.</p> <p>(2) Este în stare de legitimă apărare acela care săvârșește fapta pentru a înlătura un atac material, direct, imediat și injust, ~~SSindreptat împotriva sa, a altuia sau împotriva unui interes obștesc~~, și care pune în pericol ~~grav~~ persoana sau drepturile celui atacat ori interesul obștesc.</p> <p>(2¹) Se prezumă că este în legitimă apărare, și acela care săvârșește fapta pentru a respinge pătrunderea fără drept a unei persoane prin violență, viclenie, efracție sau prin alte asemenea mijloace, într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ~~ori delimitat prin semne de marcare.~~</p> <p>.....</p>	<p>al legitimei apărări; o faptă justificată este o faptă care, deși tipică, nu îndeplinește o altă trăsătură esențială a infracțiunii, aceea de a fi antijuridică/ o faptă justificată nu este infracțiune.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ diferență = eliminarea enumerării care circumscrie sfera valorilor care fac obiectul atacului (<i>îndreptat împotriva sa, a altuia sau împotriva unui interes obștesc</i>) ceea ce conduce la înlăturarea unui aspect de redundanță conținut de Cp (enumerarea se regăsește, prin repetare, în sfera valorilor care sunt puse în pericol grav); ▪ diferență = eliminarea caracterului grav al pericolului, În noile condiții, raportul dintre gravitatea pericolului generat de atac și acțiunile întreprinse pentru înlăturarea lui vor fi analizate din perspectiva proporționalității dintre atac și apărare. Înlăturarea caracterului grav al pericolului generat de atac lărgeste sfera de incidență a legitimei apărări, motiv pentru care poate constitui o lege penală mai favorabilă. Potrivit NCp, nu va mai fi verificată condiția ca atacul să fi pus în pericol grav persoana și drepturile acesteia, precum și condiția proporționalității apărării, ci analiza va purta, exclusiv, asupra condiției proporționalității. ▪ diferență = la nivelul legitimei apărări prezumate, respectiv al spațiilor vizate de aceasta ▪ Astfel, spațiile vizate de prezumția de legitimă apărare nu mai prevăd și locul delimitat prin semne de marcare, limitându-se la <i>locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de aceasta</i>. S-a revenit la formularea pe care art. 44 alin. 2¹ C.p o avusese inițial, înainte de modificarea adusă prin Legea nr. 247/2005. Sfera de incidență a prezumției, prin noua reglementare care înlătură locul delimitat prin semne de marcare și care impune condiția ca locul împrejmuit să fie legat de un domiciliu, se restrânge. Din această perspectivă, legea veche va constitui legea penală mai favorabilă. Conținutul noii reglementări, în ceea ce privește spațiile vizate de prezumție, este identic cu cel al infracțiunii de violare de domiciliu (<i>a se vedea art. 224 NCp</i>). Totodată, valorifică și criticile aduse de doctrină referitoare la consecințele absurde pe care aplicarea fostei reglementări le-ar fi putut produce, având în vedere că nu instituia condiția legăturii de/cu un domiciliu a locului împrejmuit sau delimitat. ▪ S-a precizat caracterul nelegal al modalităților de pătrundere; precizarea nu părea necesară având în vedere că exista deja precizat caracterului fără drept al pătrunderii. Altfel spus, câtă vreme pătrunderea este fără drept și modalitățile de realizare a pătrunderii se vor contamina de acest caracter, vor fi și ele fără drept, adică nelegale (
---	---	--

		<p>ne aflăm în ipoteza unei clauze de analogie cu caracter omogen). În condițiile în care nelegal și fără drept sunt sinonime, textul poate părea redundant, poate crea dificultăți de aplicare; probabil însă că legiuitorul a dorit să întărească, să facă evidentă existența clauzei de analogie cu caracter omogen, ipoteză în care nu există o analogie contrară principiului legalității (<i>F. Streteanu, op. cit. p.50,51</i>). Sintagma "alte asemenea modalități nelegale" vine să înlocuiască sintagma "alte asemenea mijloace".</p> <p>▪S-a adăugat la enumerarea exemplificativă a modalităților de pătrundere și cea efectuată în timpul nopții; pentru identificarea nopții vor fi aplicabile criteriile deja instituite de doctrină și consacrate de practică, respectiv caracterul concret al lăsării întinericului, iar nu cel astronomic al răsăritului și apusului. Potrivit textului , pare că este suficientă pătrunderea fără drept în timpul nopții, nefiind necesar să fie și săvârșită prin modalități violente, viclene ori care implică efracția; concluzia pare justificată, tot de analiza gramaticală. Astfel, potrivit modului de redactare a textului, <i>în timpul nopții</i> este o caracteristică a pătrunderii, așa cum sunt și violența, viclenia, efracția.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ diferență =actuala reglementare nu mai tratează în cadrul legitimei apărări așa - numitul exces justificat de legitimă apărare prev. de art. 44 alin. 3 C.p. care devine, cf.NC.p o cauză care înlătură vinovăția. (a se vedea art. 26 NCp). ▪ Efecte. O faptă comisă în legitimă apărare nu atrage aplicarea unei sancțiuni sau a altei măsuri cu caracter penal; este înlăturată și răspunderea civilă pentru prejudiciul suferit de atacator (<i>F. Streteanu, op. cit. p.496</i>). În ipoteza lezării bunurilor unei terțe persoane trebuie făcută distincția după cum acestea au fost folosite de atacator ca instrumente pentru atac sau nu. În primul caz, lezarea unor asemenea bunuri este justificată de legitima apărare, pe când în cel de al doilea caz, justificarea s-ar întemeia pe starea de necesitate (<i>ibidem, p. 497, T. Pop, Drept penal comparat, op. cit., p. 526</i>).
<p>Art. 20 Starea de necesitate</p> <p>(1) Este justificată fapta prevăzută de legea penală săvârșită în stare de necesitate.</p> <p>(2) Este în stare de necesitate persoana care săvârșește fapta pentru a salva de la un pericol imediat și care</p>	<p>Art. 45 Starea de necesitate</p> <p>(1) Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită în stare de necesitate.</p> <p>(2) Este în stare de necesitate acela care săvârșește fapta pentru a salva de la un pericol</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ diferențe = înlocuirea unor termeni (pericol iminent cu pericol imediat, interes obștesc cu interes general etc) ▪ Art. 45 alin 3 C.p (excesul de acțiune salvatoare sau excesul în materie de stare de necesitate) a devenit (într-o formulare pozitivă) o cauză de neimputabilitate (vezi art. 26 alin. 2 NCp) <p>Se menține în domeniul cauzei justificative, ca și în reglementarea actuală, ipoteza în care urmarea produsă de acțiunea de salvare depășește, fără să fie vădit, urmarea ce s-ar fi produs în absența intervenției . Este vorba de art. 45 alin. 3 C.p,</p>

<p>nu putea fi înlăturat altfel, viața, integritatea corporală sau sănătatea sa ori a altei persoane sau un bun important al său ori al altei persoane sau un interes general, dacă urmările faptei nu sunt vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce în cazul în care pericolul nu era înlăturat.</p>	<p>iminent și care nu putea fi înlăturat altfel, viața, integritatea corporală sau sănătatea sa, a altuia sau un bun important al său ori al altuia sau un interes obștesc.</p> <p>(3) Nu este în stare de necesitate persoana care în momentul când a săvârșit fapta și-a dat seama că pricinuieste urmări vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu era înlăturat.</p>	<p>devenit art. 20 alin. 2 teza finală NCp. În ciuda criticilor aduse de doctrină și care au precizat inconvenientele (caracterul cvasi-inconciliabil cu fundamentul stării de necesitate și lipsa unei protecții adecvate pentru terțul care suportă consecințele faptei comise în stare de necesitate) unei asemenea opțiuni (<i>F. Streteanu, op. cit. p.524,525</i>), este perpetuat caracterul de cauză justificativă al excesului de apărare care nu produce vădit urmări mai grave.</p> <p>Prin urmare, nu sunt modificate condițiile de existență ale stării de necesitate, nici efectele acesteia, ci întinderea acestor efecte și la nivelul participanților(extindere care operează prin conferirea caracterului de cauză justificativă și care a înlocuit caracterul de cauză care înlătură vinovăția). Această diferență va fi determinantă în identificarea legii penale mai favorabile, atunci când va fi vorba de participanți.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Efecte (a se vedea supra, articolul 18 NCp). Este înlăturată aplicarea unei sancțiuni sau a oricărei alte măsuri cu caracter penal. Nu este înlăturată răspunderea civilă în măsura în care se creează un prejudiciu unui terț care nu are nicio legătură cu pericolul. Cel obligat la despăgubiri va fi cel în favoarea căruia s-a intervenit(fie că el însuși a desfășurat activitatea de salvare, fie că aceasta a fost desfășurată de un terț).
<p>Art. 21 Exercițarea unui drept sau îndeplinirea unei obligații</p> <p>(1) Este justificată fapta prevăzută de legea penală constând în exercitarea unui drept recunoscut de lege sau în îndeplinirea unei obligații impuse de lege, cu respectarea condițiilor și limitelor prevăzute de aceasta.</p> <p>(2) Este de asemenea justificată fapta prevăzută de legea penală constând în îndeplinirea unei obligații impusă de autoritatea competentă, în forma</p>	<p>Fără corespondent</p>	<p>Potrivit <i>Expunerii de motive</i> (2.6) reprezintă o formulare modernă a cauzei justificative din Codul penal din 1936, respectiv <i>ordinul legii și comanda autorității legitime</i> (art. 137). În Codul penal din 1968 nu a existat o astfel de cauză justificativă; s-a considerat că este de domeniul evidenței caracterul justificativ (o faptă ordonată de lege sau autoritatea legitimă nu este infracțiune), astfel încât o reglementare în acest sens ar fi redundantă (<i>V.Dongoroz, ș.a, Noul Cod penal și Codul penal anterior. Prezentare comparativă, Ed. Politică, București, 1968, p.44</i>). În acest context, în raport cu Codul penal, NCp care prevede expres o asemenea cauză justificativă, este mai favorabilă. <i>Expunerea de motive</i> (2.6) precizează că întinderea acestei cauze justificative este identică cu cea a celei prevăzute în Codul penal din 1936.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Aspecte generale. Precizări asupra naturii juridice. O parte a doctrinei interbelice (<i>T. Pop, Drept penal comparat, op. cit., p.554 și urm.</i>) caracterizează această cauză ca fiind justificativă ; executarea legii sau ordinul autorității a fost considerat însă și drept cauză de neimputabilitate (<i>V.Dongoroz, Drept penal. op. cit., p. 369</i>). Potrivit actualei reglementări este afirmat expres caracterul de cauză justificativă. Cu toate acestea, se impune precizarea că exercitarea unui drept este atât cauză justificativă, dar și cauză care înlătură tipicitatea în ipoteza incriminărilor care prevăd condiția săvârșirii faptei pe

<p>prevăzută de lege, dacă aceasta nu este în mod vădit ilegală.</p>		<p>nedrept, în mod ilegal – lipsirea de libertate (art. 205 NCp), violarea de domiciliu (art. 224), violarea vieții private (art. 226 NCp), divulgarea secretului profesional (art. 227 NCp), nerespectarea regimului armelor și munițiilor (art. 342 NCp). Prezentul articol reglementează însă exclusiv cauza justificativă. Doctrina franceză consideră că nu este necesar un text expres, specific fiecărei activități prejudiciabile, dar justificate. Motivul îl constituie caracterul evident al faptului că, odată ce legea organizează o profesie, o activitate susceptibile de anumite atingeri ale ordinii juridice, aceste atingeri sunt implicit justificate (organizarea activității de medicină care implică lezarea intenționată a integrității corporale a altei persoane și care, prin forța lucrurilor, este exonerată de calificare penală); toate dispozițiile legale justifică ceea ce impun, prescriu sau autorizează.</p> <p>▪ Exercitarea unui drept. Exercitarea unui drept este exemplificată în doctrină (<i>F. Streteanu, op. cit. p.540-543</i>) prin autoritatea parentală/dreptul de corecție al părinților asupra copiilor minori, exercitarea unor drepturi constituționale, autorizarea oficială, exercitarea unor drepturi ale creditorului. În ceea ce privește autoritatea parentală/dreptul de corecție, se consideră că are caracter justificativ numai în raport cu fapte care nu lezează demnitatea minorului, nu influențează negativ creșterea și educarea acestora; poate fi delegat altor persoane; nu se recunoaște existența unui drept de corecție asupra unui copil străin. Autorizarea oficială are rol de cauză justificativă atunci când absența sa nu apare ca element constitutiv al infracțiunii (deținerea sau portul fără drept de arme neletale din categoria celor supus autorizării – art. 342 alin. 2 NC.p); se exemplifică cu autorizarea reținerii corespondenței unui deținut (art. 45 alin. 2 din Legea nr. 275/2006). Exercitarea unor drepturi constituționale este ilustrată cu libertatea presei (libertatea de expresie).</p> <p>▪ Îndeplinirea unei obligații. Îndeplinirea unei obligații, drept cauză justificativă, își poate avea originea atât într-o lege (art. 21 alin.1 NCp), cât și într-o dispoziție a autorității (art. 21 alin. 2 NCp) și presupune un comportament care este impus agentului. Un exemplu de obligație izvorâtă din lege îl reprezintă activitatea de menținere a ordinii publice de către forțele de poliție, jandarmerie și în îndeplinirea căreia pot fi săvârșite fapte care pot fi încadrate ca infracțiuni contra integrității corporale; aceasta cu atât mai mult cu cât există norme exprese care permit folosirea forței, inclusiv a armelor de foc (art. 31, art. 34 din Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române). Este vorba de acte în sine delictuoase, ordonate printr-o obligație de funcțiune sau profesiune (<i>T. Pop, Drept penal comparat, op. cit., p.555</i>).Ordinul legii justifică necondiționat; ceea ce legea ordonă nu poate fi decât just. Alteori însă pentru justificarea actului în sine delictuos este necesar, pe lângă</p>
--	--	--

		<p>ordinul legii și ordinul expres al autorității legitime/competente. Așadar, o obligatie impusă de autoritatea competentă presupune un ordin al acesteia; de pildă, arestarea unei persoane nu poate avea loc decât în baza mandatului de arestare emis de către judecător. Potrivit doctrinei italiene, ordinul reprezintă manifestarea de voință a unui superior adresată unui inferior ierarhic în scopul de a-l determina la un anumit comportament, ceea ce presupune un raport de subordonare de drept public; s-a admis și un ordin întemeiat pe un raport de muncă de drept privat în ipoteza în care cel care îl execută nu își poate da seama de pericolul generat de această executare. S-a decis, de asemenea că ordinul trebuie să provină de la un funcționar public sau de la o persoană însărcinată cu un serviciu public. Și doctrina românească, referindu-se la art. 24 alin. 2 din Legea nr. 301/2004 privind Codul penal, a exprimat aceeași poziție: comanda autorității legitime/obligatia impusă de autoritatea competentă nu poate fi invocată decât de o persoană care are statut de funcționar public în momentul săvârșirii faptei și care trebuie să îndeplinească un ordin; cei care își desfășoară activitatea în cadrul unor persoane juridice de drept privat, chiar aflați în raporturi de subordonare, nu pot invoca comanda autorității legitime, ci, eventual, constrângerea morală. Ordinul legal al autorității competente justifică întotdeauna actul în sine delictuos; este nevoie de îndeplinirea condițiilor de competență privind autoritatea emitentă a ordinului, precum și a condițiilor de legalitate, de conformitate cu legea a ordinului. Așadar, ordinul autorității justifică în mod condiționat de îndeplinirea acestor condiții. Ordinul care nu îndeplinește aceste cerințe nu are caracter justificativ (a se vedea mențiunile referitoare la ordin).</p> <p>▪ Lege. Identificarea acestei noțiuni s-ar putea face prin raportare la noțiunea de lege penală cuprinsă în art. 173 NC.p., respectiv lege organică, ordonanță de urgență sau alte acte normative care la data adoptării lor aveau putere de lege. Art. 173 NC.p.se referă numai la legea organică pentru a asigura conformitatea cu art. 73 alin. 3 lit. h din Constituție (infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora se reglementează numai prin lege organică); în cazul de față - al dreptului recunoscut de lege, al obligației impuse de lege, al formei prevăzute de lege - nu se justifică limitarea la legea organică, urmând a fi avută în vedere și legea ordinară. Poate fi avută în vedere și Constituția în măsura în care recunoaște și garantează anumite drepturi (liberă circulație, liberă exprimare, dreptul la învățătură etc) și cu precizarea că reglementarea detaliată a drepturilor recunoscute constituțional este realizată prin legi de nivel infra-constituțional. De altfel, doctrina propune interpretarea noțiunii de lege în sens larg (actele normative sub forma legii propriu-zise, indiferent că sunt constituționale, organice sau ordinare, cât și actele normative date în baza legii). Actele normative</p>
--	--	---

		<p>inferioare legii au fost considerate și de doctrina interbelică (<i>T. Pop, Drept penal comparat, op. cit., p.555</i>) ca izvor de drept care justifică un act. Doctrina interbelică cita regulamentul, iar cea contemporană citează hotărârea de guvern în măsura în care a fost emisă pentru a preciza condițiile de aplicare a unei legi (<i>T. Pop , op. cit.</i>). Recunoașterea caracterului justificativ al actelor normative inferioare legii (regulamente, decrete, hotărâri ale administrației) este supusă unor cerințe: să nu își depășească domeniul și să nu contrazică o normă care le este superioară, să reprezinte o regulă de drept și nu o simplă practică administrativă, să emane de la o autoritate publică și nu de la un organism oarecare.</p> <p>▪ Autoritate competentă. Noțiunea de autoritate competentă se regăsea și în art. 137 din Codul penal din 1936. În legislațiile care se referă la autoritatea legitimă (art. 24 alin. 2 din Legea nr. 301/2004 privind Codul penal) doctrina citând jurisprudența a arătat că aceasta trebuie să îndeplinească două condiții. În primul rând, o autoritate este legitimă dacă este superioară și publică (civilă sau militară), fiind exclusă autoritatea privată (de pildă, prefectul este considerat o autoritate legitimă). În al doilea rând, autoritatea trebuie să fie competentă, abilitată să emită ordine referitoare atât cu privire la situațiile în care urmează a se aplica legea, cât și cu privire la modul de aplicare a acesteia.</p> <p>▪ Ordinul. Pentru ca ordinul să aibă caracter justificativ este nevoie de îndeplinirea următoarelor condiții: a fost emis de autoritatea competentă, cel care a primit și executat ordinul să fi fost competent să îl execute, ordinul să fi fost emis în forma prevăzută de lege, ilegalitatea ordinului să nu fi fost vădită. Ordinul ilegal nu are caracter justificativ, cu excepția situației în care prezintă aparența de legalitate (a fost emis în forma prevăzută de lege și nu este vădit ilegal). În soluționarea problemei răspunderii pentru ordinul ilegal au fost emise mai multe teorii și sisteme. Doctrina românească este partajată între sistemul controlului formal combinat cu cel al ilicității vădite și sistemul ilegalității vădite. Potrivit primei opinii, agentul executor are dreptul și obligația să exercite un control formal al legalității ordinului (legalitatea formală a ordinului implică existența unei autorități competente de la care emană ordinul, competența subordonatului de a exercita ordinul și emiterea ordinului în forma prescrisă de lege, acestea fiind și condițiile pe care executantul trebuie să le verifice). Verificarea legalității formale a ordinului este obligatorie, executarea unui ordin care nu îndeplinește această condiție atrage răspunderea, atât a celui care a executat ordinul, cât și a celui ce a emis un asemenea ordin; se exemplifică cu ipoteza unei ordonanțe de reținere, susținându-se că executantul trebuie să verifice dacă există probe sau indicii temeinice că s-a săvârșit o faptă prevăzută de legea penală de către cel față de care s-a</p>
--	--	--

		<p>dispus reținerea. Potrivit celeilalte opinii, cea a ilegalității vădite, atâta vreme cât există aparența de legalitate, nu va fi atrasă răspunderea celui ce execută un astfel de ordin; se exemplifică cu ipoteza unui polițist care pune în executare un mandat de arestare emis de judecător, dar cu încălcarea normelor de competență materială și care va fi exonerat de răspundere chiar dacă își dă seama de acest viciu.</p> <p>▪ Violența exercitată în sport. Unii autori consideră că violența exercitată în sport poate fi justificată pe temeiul autorizării, în timp ce alți autori argumentează caracterul justificat și pe un consimțământ al părții vătămate.</p>
<p>Art. 22 Consimțământul persoanei vătămate</p> <p>(1) Este justificată fapta prevăzută de legea penală săvârșită cu consimțământul persoanei vătămate, dacă aceasta putea să dispună în mod legal de valoarea socială lezată sau pusă în pericol.</p> <p>(2) Consimțământul persoanei vătămate nu produce efecte în cazul infracțiunilor contra vieții, precum și atunci când legea exclude efectul justificativ al acestuia.</p>	<p>Fară corespondent</p>	<p>▪ Consimțământul persoanei vătămate este o instituție nouă, fără precedent în legislația anterioară care apela pentru a nu sancționa anumite fapte consimțite (de regulă, săvârșite de anumiți profesioniști, de exemplu, medici) la lipsa vinovăției sau la lipsa de pericol social al faptei. Legislația anterioară, inclusiv Codul penal din 1936, a considerat că, în dreptul penal, consimțământul victimei nu poate avea incidență generală întrucât represiunea penală are ca scop satisfacerea interesului general, iar nu a celui particular. S-a admis însă că, prin consimțământul victimei, sunt justificate actele săvârșite asupra bunurilor, drepturilor de care victima poate dispune în mod absolut (<i>T. Pop, op. cit., p. 573</i>). Alte legislații exclud consimțământul victimei drept cauză justificativă, însă îl admit cu alt titlu (ca absență a elementului constitutiv – furtul sau violarea de domiciliu care există ca infracțiuni doar în ipoteza absenței consimțământului persoanei vătămate sau ca imposibilitate de urmărire a infracțiunii – ipotezele în care legiuitorul consideră că represiunea nu interesează colectivitatea și, în consecință, lasă victimei dreptul de a urmări infracțiunea, respectiv infracțiunile urmăribile la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Aceste exemple, valabile și în cazul legislației naționale, pun problema delimitării funcției de cauză justificativă a consimțământului victimei de alte funcții pe care acesta le îndeplinește. Astfel, consimțământul îndeplinește funcția de element constitutiv (absența acestuia, formulată expres sau implicit - infracțiunile de furt, violare de domiciliu, viol); în acest caz este înlăturată tipicitatea. Consimțământul poate fi și cauză de atenuare a răspunderii penale – forma atenuată de omor, respectiv infracțiunea de ucidere la cererea victimei prevăzută de art. 190 NCp.</p> <p>▪ Cu privire la fundamentul acestei cauze justificative s-au exprimat teorii</p>

		<p>multiple: cedarea unui drept (cel care consimte cedează unei persoane dreptul de a exercita o acțiune contra sa; consimțământul echivalează cu o autoleziune, cu exercitarea unui drept propriu prin intermediul unui terț; consimțământul are caracterul unei convenții, motiv pentru care această teorie este numită și teoria actului juridic), renunțarea la un drept (titularul valorii sociale își pierde interesul pentru aceasta, renunțând la ea; în consecință, și statul trebuie să renunțe la valoarea socială respectivă), renunțarea la protecția legii (; <i>V.Dongoroz în I. Tanoviceanu, Tratat de drept și procedură penală, vol.I, edițiunea a doua, Tip.Curierul Judiciar, 1924, p.961; F. Streteanu, op. cit. p. 527,528</i>).</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Valori sociale disponibile. Valori sociale indisponibile. Caracterul disponibil al valorii sociale asupra căreia poartă consimțământul este, de fapt, o condiție de valabilitate acestuia, exprimată în partea finală a alineatului întâi al articolului 22 NCp. Potrivit doctrinei se consideră ca fiind disponibile drepturile care nu au utilitate socială imediată și ca indisponibile pe cele cu caracter colectiv (<i>G.Antoni, Noul Cod penal, vol.I., op.cit., p. 278-280; F. Streteanu, op. cit. p.531-533</i>).Astfel, sunt disponibile drepturile patrimoniale, însă cu excepțiile prevăzute de lege (de exemplu, art. 253 alin.5 NC.p - distrugerea bunului propriu atunci când face parte din patrimoniul cultural sau este săvârșită prin incendiere, explozie sau alt asemenea mijloc de natură să pună în pericol alte persoane sau bunuri, etc; este vorba de acele ipoteze în care efectul justificativ al consimțământului este exclus de lege - art. 22 alin. 2 teza finală NCp). Sunt disponibile, în principiu, dreptul la sănătate, integritate corporală, libertate (în cazul integrității corporale sau sănătății, consimțământul nu este valabil dacă s-ar ajunge la o diminuare permanentă a integrității fizice sau sănătății). Este indisponibil dreptul la viață, caracter prevăzut expres de art. 22 alin. 2 teza întâi NCp. ▪ Condiții de valabilitate a consimțământului. Pentru a avea caracter justificativ, consimțământul victimei trebuie să fie dat anterior sau concomitent cu actul consimțit (actualitatea consimțământului nu se confundă cu un consimțământ ulterior, ceea ce înseamnă o iertare - <i>T. Pop , op. cit., p. 575</i>), trebuie să fie liber exprimat, respectiv să nu fie obținut prin dol, violență sau eroare, trebuie să emane de la o persoană capabilă. Viciile consimțământului nu vor fi analizate cu aceeași rigoare ca și în dreptul civil; există și cazuri în care consimțământul va produce efecte chiar dacă a fost dat din eroare sau smuls prin dol (nu va exista infracțiunea de viol dacă autorul a folosit manopere
--	--	---

		<p>dolosive în obținerea consimțământului - <i>F. Streteanu, op. cit. p.529</i>). Consimțământul trebuie să provină de la titularul valorii sociale ocrotite, nefiind exclusă posibilitatea exprimării acestuia prin reprezentant pentru ipotezele în care valoarea socială nu este indisolubil legată de persoana titularului; se admite consimțământul reprezentantului în cazul persoanei care suferă de alienație mintală; este obiect de discuție vârsta minorului de la care acesta poate consimți, susținându-se, fie că instanțele vor verifica în fiecare caz dacă minorul care a consimțit a putut să își dea seama de actul la care a consimțit, fie că ar trebui aplicate regulile dreptului civil privind capacitatea unei persoane de a dispune de drepturile sale (<i>G.Antoniu, Noul Cod penal, vol.I., op.cit., p. 280</i>).</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Consimțământ prezumat este considerat o cauză justificativă aflată între consimțământul efectiv și starea de necesitate (<i>F. Streteanu, op. cit. p.537</i>). Doctrina națională (<i>F. Streteanu, op. cit. p.538</i>) consideră incident consimțământul nu doar în ipoteza în care acțiunea are loc în interesul titularului valorii sociale, ci și atunci când aceasta se face în interesul autorului; în această din urmă ipoteză, lezarea valorii sociale aparținând terțului trebuie să fie redusă și să existe elemente pe care să se bazeze probabilitatea consimțământului. Se exemplifică cu situația în care o persoană ia bicicleta prietenului său pentru a face o deplasare urgentă - pe baza acestor relații de prietenie este posibilă prezumarea consimțământului pentru luarea bunului; dimpotrivă, se consideră că nu ar putea fi prezumat consimțământul atunci când bicicleta ar fi fost luată de o persoană pe care proprietarul acesteia o cunoaște din vedere. ▪ Consimțământul în cazul infracțiunilor din culpă este, în general admis. Se precizează însă că, în acest caz, consimțământul se referă la acțiunea comisă cu încălcarea obligației de prudență, la conduita creatoare de risc, iar nu la rezultatul acesteia (<i>F. Streteanu, op. cit. p.535-537</i>). Dacă acțiunea consimțită produce un rezultat mai grav decât cel avut în vedere de persoana care a consimțit, autorul acțiunii va răspunde pentru acest rezultat mai grav și care îi va fi imputat cu titlu de culpă. <p>Art. 22 alin. 1 NCp nu distinge între infracțiuni intenționate și infracțiuni din culpă, referindu-se la fapta prevăzută de legea penală; în aceste condiții, consimțământul este admisibil și în cazul infracțiunilor din culpă, așa cum deja doctrina a precizat.</p>
--	--	--

<p>Art. 23 Dispoziții generale</p> <p>(1) Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală comisă în condițiile vreuneia dintre cauzele de neimputabilitate.</p> <p>(2) Efectul cauzelor de neimputabilitate nu se extinde asupra participanților.</p>	<p>Fără corespondent</p>	<ul style="list-style-type: none"> Articolul 23 NCp enunță efectul cauzelor de neimputabilitate, acela de înlăturare a caracterului penal al faptei . Articolul 23 NCp nu determină noțiunea imputabilității și nici condițiile sale; în articolele ce îi succed sunt prevăzute cauzele care o exclud (art. 24-31). Imputabilitatea este una dintre trăsăturile infracțiunii prevăzute de articolul 15 NCp (a se vedea comentariul articolului 15). Imputabilitatea este situația juridică în care se găsește o persoană căreia i s-a atribuit un fapt penal, ca fiind săvârșit de ea în mod vinovat, în chip nelegitim (<i>V. Dongoroz, Drept penal, reeditarea ediției din 1939, Ed. Societății Tempus, București, 2000, p. 334</i>). Imputabilitatea este explicată , de către același autor, ca fiind configurată de imputațiunea de fapt (o persoană căreia să îi fie atribuită fapta, respectiv dovada și constatarea că fapta a fost săvârșită prin voința acelei persoane) și imputațiunea psihică (atitudinea spirituală, actul de conștiință – intenției sau culpă – manifestat nelegitim; vinovăția, culpabilitatea). Efecte. Absența imputabilității conduce la inexistența infracțiunii; cauzele exclusive de imputabilitate înlătură cea de a treia trăsătură esențială a infracțiunii (<i>Expunerea de motive, 2.7</i>). Spre deosebire de cauzele justificative, cauzele de neimputabilitate au efect numai în personam, limită prevăzută expres de articolul 23 alin. 2 NCp. Cauzele de neimputabilitate privesc persoana care acționează sub imperiul lor, iar nu fapta săvârșită de aceasta. Fapta nu își pierde caracterul infracțional decât în raport cu persoana în raport cu care există cauza de neimputabilitate.
<p>Art. 24 Constrângerea fizică</p> <p>Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârșită din cauza unei constrângeri fizice căreia făptuitorul nu i-a putut rezista.</p>	<p>Art. 46 alin. 1 Constrângerea fizică și constrângerea morală</p> <p>(1) Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită din cauza unei constrângeri fizice căreia făptuitorul nu i-a putut rezista.</p>	<ul style="list-style-type: none"> Articolul 24 NCp reproduce dispozițiile articolului 46 alin. 1 C.p; Neexistând nicio modificarea a condițiilor de existență, rămân valabile doctrina și jurisprudența anterioare Diferență = caracterul de cauză de neimputabilitate Efecte. Fapta săvârșită sub imperiul constrângerii fizice nu constituie infracțiune, lipsindu-i o trăsătură esențială, respectiv imputabilitatea (art. 23 alin.1 și art. 24 NCp). Fapta rămâne tipică și antijuridică (nejustificată), însă nu poate fi imputată persoanei care a săvârșit-o. În cazul participației penale, efectul se limitează la acel participant care a acționat în condițiile constrângerii

		<p>fizice (art. 23 alin. 2 Ncp). În consecință, este exclusă aplicarea unei pedepse. Aplicarea măsurilor de siguranță nu este exclusă având în vedere că, potrivit art. 107 alin. 2 NCp, acestea se iau față de persoanele care au comis fapte prevăzute de legea penală, nejustificate; imputabilitatea sau absența sa sunt indiferente pentru aplicarea unei măsuri de siguranță (<i>Expunerea de motive</i>, 2.32).</p> <p>De principiu, răspunderea civilă este înlăturată; va răspunde civil persoana care a exercitat constrângerea. În situații speciale, de pildă, o eroare asupra existenței acțiunii de constrângere, problema răspunderii civile este pusă în limitele culpei comise (<i>V.Dongoroz, Explicații teoretice ale Codului penal român. Partea generală, vol.1, p. 380-381</i>).</p>
<p>Art. 25 Constrângerea morală</p> <p>Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârșită din cauza unei constrângeri morale, exercitată prin amenințare cu un pericol grav pentru persoana făptuitorului ori a altuia și care nu putea fi înlăturată în alt mod.</p>	<p>Art. 46 alin. 2 Constrângerea fizică și constrângerea morală .....</p> <p>(2) De asemenea, nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită din cauza unei constrângeri morale, exercitată prin amenințare cu un pericol grav pentru persoana făptuitorului ori a altuia și care nu putea fi înlăturat în alt mod.</p>	<ul style="list-style-type: none"> Articolul 25 NCp reproduce dispozițiile articolului 46 alin. 2 C.p. În condițiile identității de reglementare, doctrina și jurisprudența anterioare își păstrează valabilitatea. Diferență = caracterul de cauză de neimputabilitate Efectele sunt aceleași ca și în cazul constrângerii fizice
<p>Art. 26 Excesul neimputabil</p> <p>(1) Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârșită de persoana aflată în stare de legitimă apărare, care a depășit, din cauza tulburării</p>	<p>Art. 44 alin. 3</p> <p>Este de asemenea în legitimă apărare și acela care din cauza tulburării sau temerii a depășit limitele unei apărări proporționale cu gravitatea</p>	<ul style="list-style-type: none"> Excesul neimputabil (denumit, sub imperiul Codului penal anterior, exces justificat) de legitimă apărare și cel de stare de necesitate (excesul în acțiunea de salvare) sunt considerate, nu cauze justificative, ci cauze de neimputabilitate. Articolul 26 NCp preia în alineatul 1 dispozițiile articolului 44 alin.3 C.p. Articolul 26 alineatul 2 NCp reformulează în manieră pozitivă dispozițiile articolului 45 alin. 3 C.p.

<p>sau temerii, limitele unei apărări proporționale cu gravitatea atacului.</p> <p>(2) Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală, săvârșită de persoana aflată în stare de necesitate, care nu și-a dat seama, în momentul comiterii faptei, că pricinuieste urmări vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu era înlăturat.</p>	<p>pericolului și cu împrejurările în care s-a produs atacul.</p> <p>Art. 45 alin. 3 Nu este în stare de necesitate persoana care în momentul când a săvârșit fapta și-a dat seama că pricinuieste urmări vădit mai grave decât cele care s-ar fi putut produce dacă pericolul nu era înlăturat.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Efecte. Excesul neimputabil de legitimă apărare nu înlătură răspunderea civilă (<i>F.Strețanu, op.cit., p. 505</i>); fapta săvârșită poate prezenta uneori aspecte juridice nepenale, poate constitui o faptă producătoare de consecințe extrapenale-civile, disciplinare, administrative (<i>V.Dongoroz, Explicații teoretice ale Codului penal român. Partea generală, vol.1, p. 360</i>). "...cineva în caz de legitimă apărare nu poate fi responsabil în fața legii penale, dar nici în fața legii civile, căci faptul său, săvârșit din cauză de legitimă apărare, nu îi poate fi imputabil nici ca greșeală, deoarece uzează de un drept acordat lui de lege, afară numai când s-ar dovedi că a excedat marginile unei legitime apărări, căci în asemenea caz excesul se poate imputa ca o greșeală și prin urmare el poate fi civilmente responsabil pentru prejudiciul rezultat din acel exces " (<i>Cas. II, No. 664/73 în Codul penal Carol al II lea adnotat, vol.I, Partea Generală, Editura Librăriei Soccec &Co, S.A, București, 1937, p. 333</i>). <p>Excesul neimputabil în acțiunea de salvare produce efecte numai în ceea ce privește persoana care nu și-a dat seama că produce urmări vădit mai grave; ca și în cazul excesului neimputabil de legitimă apărare, nu este înlăturată răspunderea civilă.</p>
<p>Art. 27 Minoritatea făptuitorului</p> <p>Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală, săvârșită de un minor care la data comiterii acesteia nu îndeplinea condițiile legale pentru a răspunde penal.</p>	<p>Art. 50. Minoritatea făptuitorului</p> <p>Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, săvârșită de un minor care la data comiterii acesteia nu îndeplinea condițiile legale pentru a răspunde penal.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Este reprodus articolul 50 C.p, minoritatea fiind caracterizată drept o cauză de neimputabilitate; în aceste condiții, își vor păstra actualitatea doctrina și jurisprudența anterioare. ▪ Textul nu prevede condițiile de incidență ale cauzei de neimputabilitate; aceste vor fi determinate prin raportare la dispozițiile art. 113 NCp privind limitele răspunderii penale, respectiv capacitatea penală (vârsta de la care începe răspunderea penală a minorului și condițiile acestei răspunderi sunt arătate în Titlul V, Capitolul 1). Aceasta este determinată în funcție de vârstă, existând perioada stării de neimputabilitate absolută (sub 14 ani) când operează o prezumție absolută a lipsei de discernământ, fiind exclusă proba contrarie; perioada stării de neimputabilitatea condiționată (între 14 și 16 ani, cu condiția absenței discernământului) când operează, de asemenea, prezumția lipsei de discernământ, dar care poate fi răsturnată prin proba contrarie (trebuie dovedit că minorul a lucrat cu discernământ) și perioada imputabilității prezumate (peste 16 ani) când operează o prezumție de discernământ, dar care poate fi înlăturată, făcându-se proba iresponsabilității

		<p>ori intoxicației (art. 28, 29 NCp). Rezultă că în stabilirea răspunderii penale a minorilor operează două criterii, vârsta și discernământul (facultatea de a aprecia bine lucrurile; aptitudinea de a distinge justul de injust, moralul de imoral). Dacă se săvârșește o pluralitate de fapte, cele două criterii trebuie verificate în raport cu fiecare dintre acestea</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Efecte. Este exclusă aplicarea unor pedepse persoanelor având sub 14 ani sau cu vârsta cuprinsă între 14 și 16 ani și în cazul cărora nu s-a făcut dovada că au acționat cu discernământ. Este însă posibilă aplicarea unor măsuri de siguranță (art. 107 alin. 2 NCp.). ▪ Pentru a înlătura caracterul imputabil al faptei, minoritatea trebuie să existe la momentul săvârșirii acesteia. În cazul infracțiunilor continue și continuate, data săvârșirii este aceea a încetării acțiunii sau inacțiunii, respectiv aceea a comiterii ultimei acțiuni sau inacțiuni; în raport cu această dată se produc consecințele juridice referitoare la minoritate. Această soluție de principiu, aplicată ipotezei minorității, a fost dezvoltată printr-o altă decizie de îndrumare (nr. 9/1972, <i>Culegere de decizii ale Tribunalului Suprem pe anul 1973, Ed. Științifică, București, 1989, p.55-72</i>), stabilindu-se că : în cazul în care minorul a săvârșit, în timpul când nu răspundea penal, o parte din actele succesive componente ale unei infracțiuni continue sau continuate, sau ale unei infracțiuni de obicei, pe care le repetă în perioada în care a devenit răspunzător potrivit legii, va fi tras la răspundere penală numai pentru activitatea infracțională săvârșită în această ultimă perioadă; în cazul în care a săvârșit, în timpul în care nu răspundea penal, o faptă prevăzută de legea penală cu urmări progresive realizate în perioada în care a devenit răspunzător, el nu va fi tras la răspundere penală. ▪ Minoritatea produce efecte in personam. Înlăturarea imputabilității faptei nu înlătură răspunderea civilă, aceasta revenind persoanelor care îl aveau pe minor în pază și îngrijire la data săvârșirii faptei, în temeiul particular al art. 1000 alin. 2 C.civ. sau în cel general al art. 998-999 C.civ.anterior, respectiv art. 1372 C.civ. Pentru paguba pricinuită de un minor care a fugit de la domiciliu sunt răspunzători părinții sau cei care, potrivit legii, aveau, în momentul pricinuirii pagubei, îndatorirea de supraveghere, cu excepția cazurilor în care dovedesc că și-au îndeplinit cum se cuvine această obligație – asigurându-se ca minorul să se afle tot timpul la domiciliul lor - sau că fapta păgubitoare s-ar fi produs chiar dacă supravegherea ar fi fost exercitată cu grija cuvenită(<i>decizia de îndrumare nr. 6/1973, Culegere de decizii ale Tribunalului Suprem pe anul 1973, Ed. Științifică, București, 1974, p.37-55</i>).

<p>Art.28 Iresponsabilitatea</p> <p>Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală, săvârșită de persoana care, în momentul comiterii acesteia, nu putea să-și dea seama de acțiunile sau inacțiunile sale, ori nu putea să le controleze, fie din cauza unei boli psihice, fie din alte cauze.</p>	<p>Art. 48. Iresponsabilitatea</p> <p>Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă făptuitorul, în momentul săvârșirii faptei, fie din cauza alienației mintale, fie din alte cauze, nu putea să-și dea seama de acțiunile sau inacțiunile sale, ori nu putea fi stăpân pe ele.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Diferență = iresponsabilitatea devine o cauză de neimputabilitate ▪ Diferență = alienația mintală, drept cauză a iresponsabilității, a fost înlocuită cu boala psihică. ▪ Articolul 28 NCp își are originea în articolul 48 C.p, fiind diferit de acesta prin aceea că iresponsabilitatea devine o cauză de neimputabilitate, precum și prin faptul că alienația mintală, ca și cauză a iresponsabilității, a fost înlocuită cu boala psihică. ▪ Definiție. În descrierea conceptului de iresponsabilitate legiuitorul a utilizat metoda mixtă (biologico-psihologică); astfel, există referirea expresă la cauzele ce determină iresponsabilitatea (conform metodei biologice) – boala psihică sau alte cauze, cât și la consecințele acestora asupra intelectului și voinței subiectului (potrivit concepției psihologice) – imposibilitatea persoanei de a a-și da seama de propriile acțiuni sau inacțiuni (factorul intelectual), de a putea să fie stăpână pe acestea, de a le controla (factorul volitiv). ▪ Condiții. Iresponsabilitatea presupune existența unei boli psihice sau a altor cauze (somn, somnambulism, stări hipnotice) care înlătură capacitatea de înțelegere și voință. Este controversată recunoașterea stărilor emotive sau pasionale (mânie, frică, bucurie, iubire, ură, gelozie) drept cauze de iresponsabilitate: nu sunt cauze de iresponsabilitate, chiar dacă afectează capacitatea intelectuală și volitivă, putând fi avute în vedere ca circumstanțe atenuante (<i>V. Dongoroz, Drept penal, op. cit., p.317; G. Antoniu, Vinovăția penală, p. 222, 396</i>), respectiv, nu ar trebui respinsă capacitatea acestora de a înlătura responsabilitatea (<i>F.Streteanu, op.cit., p. 552, 553</i>). Iresponsabilitatea trebuie să existe la momentul săvârșirii faptei, ceea ce, în cazul infracțiunilor cu durată de consumare presupune persistența sa pe întreaga durată a săvârșirii. ▪ Efecte. Este exclusă aplicarea unei pedepse sau măsuri educative datorită absenței unei trăsături esențiale a infracțiunii, imputabilitatea. Este însă posibilă aplicarea unor măsuri de siguranță, fapt explicabil prin aceea că se păstrează caracterul antijuridic al faptei (art. 107 alin. 2 NC.p.).
<p>Art. 29 Intoxicația</p> <p>Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea</p>	<p>Art. 49 alin. 1 Beția</p> <p>Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, dacă</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Diferența = înlocuirea noțiunii de beție cu cea de intoxicație ▪ Diferență = nu au mai fost preluate dispozițiile referitoare la caracterul altor forme de beției/intoxicație (beția accidentală incompletă, beția voluntară completă – art. 49 alin. 2 C.p.) de circumstanță atenuantă sau agravantă. Se

<p>penală, săvârșită de persoana care, în momentul comiterii acesteia, nu putea să-și dea seama de acțiunile sau inacțiunile sale, ori nu putea să le controleze, din cauza intoxicației involuntare cu alcool sau alte substanțe psihoactive.</p>	<p>făptuitorul, în momentul săvârșirii faptei, se găsea, datorită unor împrejurări independente de voința sa, în stare de beție completă produsă de alcool sau de alte substanțe.</p>	<p>regăsește beția voluntară (devenită intoxicație) drept circumstanță agravantă în măsura în care a fost provocată în vederea producerii infracțiunii - intoxicația preordinată (o ipoteză de actio libera in causa – acțiunea [infracțiunea] este rezultatul unei cauze [decizii] libere), prevăzută de art. 77 lit. f NC.p.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Definiție. Intoxicația este o stare fizică și psihică anormală determinată de consumul unor substanțe care alterează capacitatea de a înțelege și voi. În funcție de modul în care se produce starea de intoxicație, se face distincție între cea involuntară (accidentală) și cea voluntară; în funcție de intensitate, există intoxicație complet (capacitatea de a înțelege și voi este înlăturată) și intoxicație incompletă (capacitatea de a înțelege și voi este atenuată) ; în funcție de frecvența consumului de substanțe apte să producă intoxicația, aceasta este simplă sau ocazională (consumul are loc numai cu anumite prilejuri), obișnuită (consumul are loc oricând, cu orice prilej), cronică (există o dependență, o alterare patologică permanentă a facultăților psihice, culminând cu pierderea capacității intelective și volitive, caz în care va fi incidentă iresponsabilitatea, iar nu intoxicația) ▪ Condiții. Intoxicația trebuie să fie involuntară (accidentală), cu excluderea voinței autorului în provocarea acestei stări (din eroare sau fiind constrâns); completă, caracter ce rezultă din condiția impusă de lege ca autorul să nu fi putut să-și dea seama de acțiunile sau inacțiunile sale, ori nu fi putut să le controleze. Intoxicația trebuie să existe în momentul săvârșirii faptei, iar în cazul infracțiunilor cu durată de consumare, trebuie să se mențină pe toată durata de săvârșire. ▪ Efecte. Nu poate fi aplicate pedepse sau măsuri educative, însă posibilă aplicarea unor măsuri de siguranță, deoarece fapta, deși nu este imputabilă, își păstrează caracterul antijuridic. În doctrină s-a precizat că posibilitatea aplicării măsurilor de siguranță este, mai curând, teoretică, beția involuntară și completă fiind o stare pasageră (<i>F. Streteanu, Tratat de drept penal, op. cit., p. 557</i>).
<p>Art. 30 Eroarea</p> <p>(1) Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de</p>	<p>Art. 51 Eroarea de fapt</p> <p>(1) Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Art. 30 alin. 1, 2 și 3 NCp preia art. 51 alin.1, 2 și 3 C.p; nu există decât diferențe terminologice , soluția legislativă fiind păstrată. ▪ corespondențe:

<p>legea penală, săvârșită de persoana care, în momentul comiterii acesteia, nu cunoștea existența unei stări, situații ori împrejurări de care depinde caracterul penal al faptei.</p> <p>(2) Dispozițiile alin.(1) se aplică și faptelor săvârșite din culpă pe care legea penală le pedepsește, numai dacă necunoașterea stării, situației ori împrejurării respective nu este ea însăși rezultatul culpei.</p> <p>(3) Nu constituie circumstanță agravantă sau element circumstanțial agravant starea, situația ori împrejurarea pe care infractorul nu a cunoscut-o în momentul săvârșirii infracțiunii.</p> <p>(4) Prevederile alin.(1)–(3) se aplică în mod corespunzător și în cazul necunoașterii unei dispoziții legale extrapenale.</p> <p>(5) Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală săvârșită ca urmare a necunoașterii sau cunoașterii greșite a caracterului ilicit al acesteia din cauza unei împrejurări care nu putea fi în nici un fel evitată.</p>	<p>penală, când făptuitorul, în momentul săvârșirii acesteia, nu cunoștea existența unei stări, situații sau împrejurări de care depinde caracterul penal al faptei.</p> <p>(2) Nu constituie o circumstanță agravantă împrejurarea pe care infractorul nu a cunoscut-o în momentul săvârșirii infracțiunii.</p> <p>(3) Dispozițiile alin. 1 și 2 se aplică și faptelor săvârșite din culpă pe care legea penală le pedepsește, numai dacă necunoașterea stării, situației sau împrejurării respective nu este ea însăși rezultatul culpei.</p> <p>(4) Necunoașterea sau cunoașterea greșită a legii penale nu înlătură caracterul penal al faptei.</p>	<p>Art. 30 alin. 1 NCp → art. 51 alin. 1 C.p Art. 30 alin. 2 NCp → art. 51 alin. 3 C.p Art. 30 alin. 3 NCp → art. 51 alin. 2 C.p</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Element de noutate - consacrarea erorii de drept nepenal/eroarea asupra unei norme extrapenale – art. 30 alin. 4 NCp, respectiv eroarea asupra antijuridicității faptei – art. 30 alin. 5 NCp; art. 30 alin.1 -3 NCp se referă la eroarea asupra tipicității ▪ Definiție. Clasificări. Eroarea este cunoașterea falsă, greșită a unui lucru sau a unei chestiuni (<i>T.Pop, op. cit., p. 457</i>), o falsă cunoaștere a realității naturale sau normative (<i>F.Mantovani apud F.Streteanu, op. cit., p. 566</i>). Ignoranța constă în necunoașterea unui lucru sau a unei chestiuni; deși este un concept distinct de cel al erorii, ignoranța și eroarea au, din perspectiva dreptului penal, efecte identice. Îndoiala, incertitudinea nu se confundă nici cu eroarea și nici cu ignoranța; ea presupune reprezentarea posibilității în care cunoașterea realității să nu fie cea corectă - acționând în stare de îndoială, autorul își asumă riscul, acționând cu dol eventual. ▪ În funcție de evitabilitatea erorii, există eroare vincibilă sau culpabilă, aceea care ar fi putut fi evitată prin diligența autorului (exclude intenția, dar nu exclude culpa) și eroare invincibilă, aceea care nu poate fi evitată, oricâte diligențe s-ar depune (exclude atât intenția, cât și culpa). Din punct de vedere al obiectului este eroare de drept (cunoașterea greșită sau necunoașterea legii) și eroare de fapt (cunoașterea greșită sau necunoașterea au ca obiect faptele). Erorii de drept nu i-au fost recunoscute, vreme îndelungată, efecte privind înlăturarea culpabilității penale (error juris non excusat, ignorantia juris nocet). Ulterior, în cadrul erorii de drept, s-a făcut distincție între eroarea de drept penal și eroarea de drept nepenal. Opinia doctrinară dominantă a considerat eroarea de drept nepenal ca eroare de fapt, producând aceleași efecte juridice (<i>T. Pop, op.cit., p. 460</i>). Există și opinia recentă (<i>F.Streteanu, op.cit., p. 581</i>) care refuză asimilarea erorii de drept extrapenal cu eroarea de fapt, considerând-o o formă a erorii de drept. În prezent, caracterul exonerator de culpabilitate al erorii de drept nepenal/extrapenal este recunoscut de actuala reglementare – art. 30 alin. 4. Există eroare asupra tipicității – poartă asupra unui element constitutiv al infracțiunii și eroare asupra antijuridicității - poartă asupra caracterului interzis, ilegal al comportamentului. ▪ Condiții. Eroarea este necesar să existe la momentul săvârșirii faptei, să poarte asupra unei stări (modul în care se prezintă o persoană [starea sănătății, starea intelectuală, starea civilă] ori un bun [starea materială, starea de uzură,
--	---	--

		<p>valoarea lui de întrebuințare], o instituție [<i>utilarea tehnică, sarcinile ce îi revin</i>]), situații (poziția pe care o persoană, un bun sau o instituție o are în cadrul relațiile sociale [<i>situația de cetățean român sau de străin a unei persoane, de rudă apropiată, de funcționar, situația de bun provenind din săvârșirea unei fapte penale, de bun aparținând patrimoniului</i>]), împrejurări (o realitate concretă ce caracterizează fapta concretă [<i>în timpul nopții, în timpul unei calamități, fără autorizare</i>.</p> <p>Stările, situațiile și împrejurările de fapt care aparțin conținutului constitutiv al infracțiunii (art. 30 alin. 1 NCp) sau care îi agravează imputabilitatea (art. 30 alin. 3 NCp), în măsura în care nu sunt cunoscute la momentul săvârșirii infracțiunii, configurează eroarea esențială. Eroarea de fapt care se referă la alte stări, situații, împrejurări decât cele stabilite în art. 30 alin. 1 și 3 NCp, este o eroare neesențială care nu are efect exonerator de imputabilitate.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Eroarea de drept extrapenal. Articolul 30 alin. 4 NCp reglementează eroarea de drept extrapenal ca o eroare asupra tipicității (fapt ce rezultă din trimiterea făcută la alineatele precedente, respectiv 1-3). Articolul 30 alin. 4 NCp reglementează o eroare care se referă la o noțiune de drept ce formează sau determină un element constitutiv al infracțiunii, un element circumstanțial agravant sau circumstanță agravantă a acesteia, așadar, o eroare asupra tipicității. Produce aceleași efecte ca și eroarea de fapt. ▪ Eroarea asupra antijuridicității este, de regulă, o eroare de drept, dar poate fi și o eroare de fapt. Își produce efectele asupra vinovăției ca trăsătură generală a infracțiunii (<i>F.Strețanu, op.cit., p.569</i>). ▪ Efecte. Eroarea, dacă privește un element constitutiv, înlătură imputabilitatea, iar dacă privește doar o circumstanță agravantă sau element circumstanțial agravant, înlătură efectul acestora. ▪ Eroarea de fapt esențială exclude intenția; fapta comisă în condițiile unei astfel de erori nu poate fi imputată ca infracțiune intenționată, ci, cel mult ca infracțiune din culpă în măsura în care respectiva eroare este rezultatul unei imprudențe sau neglijențe pedepsite de lege (<i>T.Pop.op. cit., p. 461</i>). <p>În măsura în care este invincibilă, eroarea înlătură imputabilitatea atât pentru infracțiunile intenționate, cât și pentru cele din culpă; dacă este vincibilă, imputabilitatea va fi înlăturată numai pentru infracțiunile intenționate, nu și pentru cele din culpă (eroarea datorată culpei autorului – art. 30 alin. 2 NCp).</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Eroarea asupra circumstanțelor agravante are ca efect înlăturarea imputabilității acelu element sau a acelei circumstanțe (art. 30 alin. 3 NCp).
--	--	---

		<p>Operează, ca și eroarea asupra elementelor constitutive, în cazul infracțiunilor săvârșite cu intenție, nu și al celor săvârșite din culpă (cu excepția situațiilor când eroarea nu este imputabilă autorului, adică este o eroare invincibilă, ipoteză în care operează și în cazul infracțiunilor din culpă).</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Eroarea de fapt neesențială nu are nici un efect asupra imputabilității. Sunt considerate erori neesențiale eroarea asupra persoanei, obiectului, aberratio ictus. Există și situații în care eroarea asupra obiectului, persoanei devine esențială - autorul sustrage un bun pe care îl consideră, din eroare, ca aparținând unei alte persoane, dar, în realitate, sustrage bunul propriu; autorul intenționează să își omoare soțul, însă, din eroare, ucide o altă persoană/în acest ultim caz eroarea este esențială în ceea ce privește circumstanța agravantă prev. de art. 175 lit. c C. pen. anterior. Caracterul de eroare esențială sau neesențială al lui aberratio ictus este controversat. Majoritar se consideră ca fiind o eroare neesențială, urmând a fi reținută o singură infracțiune intenționată în raport cu persoana sau bunul efectiv lezat; actul comis prin aberratio ictus va fi imputat ca și cum nu ar fi intervenit aberratio. Într-o altă opinie, în caz de aberratio ictus există pluralitate de infracțiuni, două infracțiuni: tentativă în raport cu obiectul sau persoana pe care autorul a voit să îl lezeze și infracțiune din culpă în raport cu obiectul sau persoana asupra cărora s-a produs rezultatul .
<p>Cazul fortuit</p> <p>Art. 31. - Nu este imputabilă fapta prevăzută de legea penală al cărei rezultat e consecința unei împrejurări care nu putea fi prevăzută.</p>	<p>Cazul fortuit</p> <p>Art. 47. - Nu constituie infracțiune fapta prevăzută de legea penală, al cărei rezultat este consecința unei împrejurări care nu putea fi prevăzută.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Cauză de neimputabilitate / cauză care înlătură caraterul penal al faptei • Efecte asupra tuturor participanților (prin excepție de la regimul juridic al cauzelor de neimputabilitate - art. 23 alin.1 NC.p), cf. art. 23 alin. 2 NC.p
<p>ANEXA</p> <p style="text-align: center;">DOCUMENTARE PRIVIND APLICAREA ÎN TIMP A LEGII PENALE ÎN CONDIȚIILE INTRĂRII ÎN VIGOARE A NOULUI COD PENAL</p> <p style="text-align: right;">FLORIN STRETEANU</p> <p>1. Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul faptelor cu un pericol social redus.</p>		

Așa după cum se știe, în arhitectura Codului penal în vigoare, pericolul social concret poate avea un dublu rol: de trăsătură generală a infracțiunii, respectiv de element de individualizare judiciară (art.72 C.pen.). În raport de prima funcție atribuită, pericolul social concret poate determina excluderea caracterului infracțional al faptei (art.18¹ C.pen.). În Noul Cod penal, pericolul social nu mai apare ca trăsătură generală a infracțiunii, astfel că nu se mai pune problema excluderii caracterului infracțional în considerarea intensității reduce a acestui pericol.

Așa fiind, se pune în mod necesar problema stabilirii regulilor de aplicare în timp a legii penale cu privire la faptele ce nu prezintă o gravitate care să justifice stabilirea unei pedepse. Dispozițiile legale aflate în succesiune în acest caz sunt art.18¹ C.pen., respectiv art.318 NCPP dacă succesiunea de legi intervine până la finalizarea urmăririi penale și art.80 NCP dacă aplicarea legii penale mai favorabile se face în faza de judecată.

O primă întrebare ce își caută răspunsul în acest context este legată de aplicarea dispozițiilor privind legea penală mai favorabilă în privința art.318 NCPP. În opinia noastră, deși este vorba de o reglementare conținută în Noul Cod de procedură penală, norma respectivă are o natură mixtă, atât de drept procesual cât și de drept penal material. Într-adevăr, dincolo de aspectele de procedură pe care le reglementează, dispoziția din art.318 NCPP conține prevederi care conduc la o exonerare de răspundere penală a autorului și la instituirea unor obligații de a căror executare depinde această exonerare de răspundere penală. Având în vedere și jurisprudența Curții Constituționale în materie¹, aceste elemente sunt în măsură să caracterizeze norma analizată ca având și o natură de drept substanțial, astfel că este supusă principiului aplicării legii penale mai favorabile.

În faza de judecată, dispoziției art. 18¹ C.pen. îi corespunde prevederea din art.80 NCP, față de care nu pot exista dubii cu privire la natura substanțială a reglementării.

În consecință, trebuie stabilit care este reglementarea mai favorabilă, comparând prevederile art. 18¹ C.pen. cu cele ale art.318 NCPP, respectiv cu cele înscrise în art.80 NCP. Având în vedere condițiile de aplicare și regimul sancțiunii aplicabile, de cele mai multe ori se va ajunge la concluzia că reglementarea mai favorabilă este art. 18¹ C.pen.. Într-adevăr, aceste text nu instituie limite ale pedepsei legale pentru aplicabilitatea sa, iar aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ este facultativă și nu obligatorie ca în cazul obligațiilor/avertismentului instituite de noile prevederi. Prin excepție, dacă sunt îndeplinite condițiile de aplicare atât pentru reglementarea veche cât și pentru cea nouă, va fi mai favorabil art.80 NCP atunci când potrivit reglementării anterioare instanța ar aplica o amendă cu caracter administrativ prevăzută de art.91 C.pen. De asemenea, credem că amenda prevăzută de art.91 C.pen. ar fi mai severă decât obligațiile impuse potrivit art.318 alin.3 lit.a)-c) NCPP.

Principala problemă cu care se vor confrunta organele judiciare în ipoteza identificării art. 18¹ C.pen. ca lege mai favorabilă, va fi absența mecanismului procedural de aplicare a acestuia după intrarea în vigoare a NCPP. Într-adevăr, noul cod de procedură penală nu mai conține în art.16 o cauză de împiedicare a exercitării acțiunii penale legată de pericolozitatea faptei, iar art.10 lit.b¹ C.pr.pen. își va fi încetat aplicabilitatea la acel moment. În aceste

¹ A se vedea C.Const. , dec. Mr.1470 din 2011, M.Of. nr.853 din 02.12.2011. În motivarea deciziei Curtea arată referitor la criteriile de delimitare a normelor de drept penal de cele de procedură penală, că așezarea acestor norme în [Codul penal](#) sau în [Codul de procedură penală](#) nu constituie un criteriu pentru deosebirea lor. Printre criteriile care trebuie avute în vedere în acest sens se numără, în opinia Curții: criteriul *obiectului* de reglementare al normei, o normă care privește cuantumul pedepsei aplicabile anumitor infracțiuni, putând fi încadrată în categoria normelor de drept substanțial, și nu în categoria celor de procedură penală; criteriul *scopului* normei, care atribuie un drept, o facultate, nefiind o normă care să reglementeze proceduri; criteriul *rezultatului* la care conduce norma cu privire la răspunderea penală pe care o poate înlătura, reduce sau agrava. Curtea mai arată că "în măsura în care aplicarea concretă a unei norme la o speță dedusă judecătii, indiferent de ramura de drept căreia îi aparține, aduce o schimbare cu privire la condițiile de incriminare, de tragere la răspundere penală și de aplicare a pedepselor, aceasta va cădea sub incidența legii penale mai favorabile. Așadar, faptul că textul în discuție figurează în [Codul de procedură penală](#) nu este un impediment în considerarea lui ca fiind o normă de drept penal susceptibilă de a fi aplicată retroactiv, în cazul în care este mai blândă".

condiții, pentru a crea cadrul procedural de valorificare a dispozițiilor art. 18¹ C.pen. ca lege mai favorabilă, se impune includerea în Legea de punere în aplicare a NCPP a unei dispoziții tranzitorii care să prevadă soluția ce urmează a fi pronunțată în acest caz. Textul ar putea fi formulat astfel:

Atunci când, în cursul procesului, se constată că, în privința unei fapte comise anterior intrării în vigoare a Codului penal, sunt aplicabile dispozițiile art. 18¹ din Codul penal din 1968 ca lege penală mai favorabilă, procurorul dispune clasarea, iar instanța dispune achitarea.

Astfel, soluția de clasare sau achitare nu va fi pronunțată în temeiul unui text din Codul de procedură penală, ci în baza normei tranzitorii menționate.

NOTĂ: prezentul extras va fi avut în vedere ținând seama de momentul în care a fost redactat, moment în care procesul legislativ nu era definitivat. Ulterior, prin art. 19 din Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesuale penale (M.Of. nr. 515 din 14 august 2013) s-a reglementat, expres și în forma propusă de autorul citat, această ipoteză: "Atunci când, în cursul procesului, se constată că, în privința unei fapte comise anterior intrării în vigoare a Codului penal, sunt aplicabile dispozițiile art. 18¹ din Codul penal din 1968, ca lege penală mai favorabilă, procurorul dispune clasarea, iar instanța dispune achitarea, în condițiile Codului de procedură penală." Se impune precizarea că soluția clasării este prevăzută de art. 315 din noul Cod de procedură penală.

<p>Art. 32. Tentativa</p> <p>(1) Tentativa constă în punerea în executare a intenției de a săvârși infracțiunea, executare care a fost însă întreruptă sau nu și-a produs efectul.</p> <p>(2) Nu există tentativă atunci când imposibilitatea de consumare a infracțiunii este consecința modului cum a fost concepută executarea.</p>	<p>Art. 20. Conținutul tentativei</p> <p>Tentativa constă în punerea în executare a hotărârii de a săvârși infracțiunea, executare care a fost însă întreruptă sau nu și-a produs efectul.</p> <p>Există tentativă și în cazul în care consumarea infracțiunii nu a fost posibilă datorită insuficienței sau defectuoșității mijloacelor folosite, ori datorită împrejurării că în timpul când s-au săvârșit actele de executare, obiectul lipsea de la locul unde făptuitorul credea că se află.</p> <p>Nu există tentativă atunci când imposibilitatea de consumare a infracțiunii este datorită modului cum a fost concepută executarea.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Alin. (1) NCP - Tentativa idonee - <i>Intenția</i> (directă sau indirectă) înlocuiește <i>hotărârea</i>. - Se renunță la alin. (2) CP (tentativa relativ improprie) considerat redundant (acoperit în formularea alin. (1) NCP). - Tentativa neidonee se menține la fel (alin. 3 CP - alin. 2 NCP).
<p>Art. 33 Pedepsirea tentativei</p>	<p>Art. 21 Pedepsirea tentativei</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Limitele pedepsei se reduc la jumătate (ca și în prezent), renunțându-se la condiția limitei minimale (alin. 2 CP teza a II-a).

<p>(1) Tentativa se pedepsește numai când legea prevede în mod expres aceasta.</p> <p>(2) Tentativa se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea consumată, ale cărei limite se reduc la jumătate. Când pentru infracțiunea consumată legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață, iar instanța s-ar orienta spre aceasta, tentativa se sancționează cu pedeapsa închisorii de la 10 la 20 de ani.</p>	<p>(1) Tentativa se pedepsește numai când legea prevede expres aceasta.</p> <p>(2) Tentativa se sancționează cu o pedeapsă cuprinsă între jumătatea minimului și jumătatea maximului prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată, fără ca minimul să fie mai mic decât minimul general al pedepsei. În cazul când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de la 10 la 25 de ani.</p> <p>(3) În cazul persoanei juridice, tentativa se sancționează cu amendă cuprinsă între minimul special și maximul special al amenzii prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată, reduce la jumătate. La această pedeapsă se pot adăuga una sau mai multe pedepse complementare.</p>	<p>- Alin. (2) NCP - Se reduce maximul de pedeapsă pentru teza ultimă.</p> <p>- Se renunță la alin. (3) CP, principiile generale (alin. 1 și 2 NCP) urmând a se aplica și persoanei juridice (reglementarea persoanei juridice se va realiza unitar în Titlul VI).</p>
<p>Art. 34 Desistarea și împiedicarea producerii rezultatului</p> <p>(1) Nu se pedepsește autorul care, înainte de descoperirea faptei, s-a desistat ori a încunoștințat autoritățile de comiterea acesteia, astfel încât consumarea să poată fi împiedicată, sau a împiedicat el</p>	<p>Art. 22 Desistarea și împiedicarea rezultatului</p> <p>Este apărât de pedeapsă făptuitorul care s-a desistat ori a împiedicat mai înainte de descoperirea faptei producerea rezultatului.</p> <p>Dacă actele îndeplinite până în momentul desistării sau</p>	<p>- NCP resistemmatizează art. 22, 29 și 30 din CP</p> <p>- Alin. (1) NCP - Se adaugă o cauză de nepedepsire: încunoștințarea autorităților, însă condiționat („astfel încât consumarea acesteia să poată fi împiedicată” - de către altcineva).</p> <p>- Și desistarea și împiedicarea trebuie să aibă loc înainte de descoperirea faptei.</p> <p>- Se renunță la art. 29 CP, iar art. 30 CP se va regăsi, parțial modificat, la art. 51 NCP, care stipulează:</p> <p>„Împiedicarea săvârșirii infracțiunii</p> <p>(1) Participantul nu se pedepsește dacă, înainte de descoperirea faptei, denunță săvârșirea infracțiunii, astfel încât consumarea acesteia să poată fi împiedicată, sau</p>

<p>însuși consumarea infracțiunii. (2) Dacă actele îndeplinite până în momentul desistării sau împiedicării producerii rezultatului constituie o altă infracțiune, se aplică pedeapsa pentru această infracțiune.</p>	<p>împiedicării producerii rezultatului constituie o altă infracțiune, se aplică pedeapsa pentru acea infracțiune. Art. 29 Instigarea neurmată de executare <i>Actele de instigare neurmăte de executarea faptei, precum și actele de instigare urmate de desistarea autorului ori de împiedicarea de către acesta a producerii rezultatului, se sancționează cu o pedeapsă între minimul special al pedepsei pentru infracțiunea la care s-a instigat și minimul general. În cazul când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de la 2 la 10 ani.</i> <i>Actele arătate în alineatul precedent nu se sancționează, dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la care s-a instigat este de 2 ani sau mai mică, afară de cazul când actele îndeplinite de autor până în momentul desistării constituie altă faptă prevăzută de legea penală.</i> Art. 30 Împiedicarea săvârșirii faptei <i>Participantul nu se pedepsește dacă în cursul executării, dar</i></p>	<p><i>dacă împiedică el însuși consumarea infracțiunii.</i> (2) <i>Dacă actele îndeplinite până în momentul denunțării sau împiedicării constituie o altă infracțiune, participantului i se aplică pedeapsa pentru această infracțiune.</i> - Se adaugă o cauză de nepedepsire: încunoaștințarea autorităților, însă condiționat („astfel încât consumarea acesteia să poată fi împiedicată” - de către altcineva). - Și desistarea și împiedicarea trebuie să aibă loc înainte de descoperirea faptei.</p>
---	---	--

	<i>înainte de descoperirea faptei, împiedică consumarea acesteia. Dacă actele săvârșite până în momentul împiedicării constituie o altă faptă prevăzută de legea penală, participantului i se aplică pedeapsa pentru această faptă.</i>	
Art. 35 Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe (1) Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții și împotriva aceluiași subiect pasiv , acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni. (2) Infracțiunea este complexă când în conținutul său intră, ca element constitutiv sau ca element circumstanțial agravant , o acțiune sau o inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală.	Art. 41 Unitatea infracțiunii continuate și a celei complexe În cazul infracțiunii continuate și al infracțiunii complexe nu există pluralitate de infracțiuni. Infracțiunea este continuată când o persoană săvârșește la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții, acțiuni sau inacțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni. Infracțiunea este complexă când în conținutul său intră, ca element sau ca circumstanță agravantă , o acțiune sau inacțiune care constituie prin ea însăși o faptă prevăzută de legea penală.	- Se elimină alineatul (1) CP. - Alin. (1) NCP - În definiția infracțiunii continuate se introduce o nouă condiție - unitatea de subiect pasiv . - Alin. (2) NCP - Parțial reformulat. - <i>Reproducem mai jos prevederile art. 238 din Legea nr. 187/2012.</i> <i>„Art. 238</i> <i>În aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. (1) din Codul penal, condiția unității subiectului pasiv se consideră îndeplinită și atunci când:</i> <i>a) bunurile ce constituie obiectul infracțiunii se află în coproprietatea mai multor persoane;</i> <i>b) infracțiunea a adus atingere unor subiecți pasivi secundari diferiți, dar subiectul pasiv principal este unic.”</i>
Art. 36 Pedeapsa pentru infracțiunea continuată și infracțiunea complexă (1) Infracțiunea continuată se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru	Art. 42 Pedeapsa pentru infracțiunea continuată Infracțiunea continuată se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, la care se	- Alin. (1) NCP - La infracțiunea continuată se modifică regula aplicării pedepsei în ceea ce privește <i>sporul</i> (3 ani NCP față de 5 ani CP și, respectiv, amenda - 1/3 NCP față de 1/2 CP - comun și pentru persoana fizică și pentru persoana juridică). - Conform art. 147 NCP, dispozițiile referitoare la sancționarea concursului de infracțiuni comis de persoana fizică se aplică în mod corespunzător și în cazul persoanei juridice . - Alin. (2) și (3) NCP reglementează pedeapsa pentru infracțiunea complexă.

<p>infracțiunea săvârșită, al cărei maxim se poate majora cu cel mult 3 ani în cazul pedepsei închisorii, respectiv cu cel mult o treime în cazul pedepsei amenzii.</p> <p>(2) Infracțiunea complexă se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune.</p> <p>(3) Infracțiunea complexă săvârșită cu intenție depășită, dacă s-a produs numai rezultatul mai grav al acțiunii secundare, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea complexă consumată.</p>	<p>poate adăuga un spor, potrivit dispozițiilor art. 34 sau, după caz, art. 40¹ alin. 1.</p>	<p>- Lege mai favorabilă.</p> <p>1. Infracțiunea continuată. Se stabilește printr-un algoritm în două etape, ca și la recidivă. A) Comparație între cele două legi cu privire la limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea comisă. B) Comparație între cele două legi cu privire la condițiile de existență și tratamentul sancționator (este posibil să existe diferențe, întrucât legea nouă adaugă o cerință suplimentară - unitatea de subiect pasiv - astfel încât pe vechea reglementare să avem calificarea de infracțiune continuată, iar pe legea nouă, pentru aceleași fapte, să avem concurs de infracțiuni). Astfel, se va compara regimul sancționator aferent celor două calificări: infracțiune continuată/concurs de infracțiuni.</p> <p>2. Infracțiunea complexă. Caracterul mai favorabil al uneia dintre legi poate apărea în situația în care, potrivit uneia dintre acestea, activitatea infracțională a inculpatului se înscrie în tiparul unei infracțiuni complexe, iar potrivit alteia ea va constitui concurs de infracțiuni. De exemplu, furtul simplu comis într-o locuință în care s-a pătruns prin violare de domiciliu va fi calificat potrivit CP, drept concurs de infracțiuni (art. 208 CP și 192 CP), iar potrivit NCP - o singură infracțiune de furt calificat comisă prin violare de domiciliu (art. 229 alin. 2 lit. b NCP). Așadar se va compara regimul sancționator aferent două calificări: infracțiune complexă/ concurs de infracțiuni (conform F. Streteanu, „Documentare privind aplicarea în timp a legii penale în condițiile intrării în vigoare a NCP”, pe www.just.ro).</p>
<p>Art. 37 Recalcularea pedepsei pentru infracțiunea continuată sau complexă</p> <p>Dacă cel condamnat definitiv pentru o infracțiune continuată sau complexă este judecat ulterior și pentru alte acțiuni sau inacțiuni care intră în conținutul aceleiași infracțiuni, ținându-se seama de infracțiunea săvârșită în întregul ei, se stabilește o pedeapsă corespunzătoare, care nu poate</p>	<p>Art. 43 Recalcularea pedepsei pentru infracțiunea continuată sau complexă</p> <p>Dacă infractorul condamnat definitiv pentru o infracțiune continuată sau complexă este judecat ulterior și pentru alte acțiuni sau inacțiuni care intră în conținutul aceleiași infracțiuni, ținându-se seama de infracțiunea săvârșită în întregul ei, se stabilește o pedeapsă corespunzătoare, care nu poate</p>	<p>-</p>

fi mai ușoară decât cea pronunțată anterior.	fi mai ușoară decât cea pronunțată anterior.	
Art. 38 Concursul de infracțiuni (1) Există concurs real de infracțiuni când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, prin acțiuni sau inacțiuni distincte , înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna din ele. Există concurs real de infracțiuni și atunci când una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni. (2) Există concurs formal de infracțiuni când o acțiune sau o inacțiune săvârșită de o persoană, din cauza împrejurărilor în care a avut loc sau a urmărilor pe care le-a produs, realizează conținutul mai multor infracțiuni.	Art. 33 Concursul de infracțiuni Concurs de infracțiuni există: a) când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele. Există concurs chiar dacă una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni; b) când o acțiune sau inacțiune, săvârșită de aceeași persoană, datorită împrejurărilor în care a avut loc și urmărilor pe care le-a produs, întrunește elementele mai multor infracțiuni.	- Alin. (1) NCP precizează, în cazul concursului real de infracțiuni, condiția „ <i>prin acțiuni sau inacțiuni distincte</i> ”.
Art. 39 Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni (1) În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează: a) când s-au stabilit o pedeapsă cu detențiune pe viață și una sau mai multe pedepse cu închisoare ori cu amendă, se	Art. 34 Pedeapsa principală în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana fizică În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte, iar dintre acestea se aplică pedeapsa, după cum urmează: a) când s-a stabilit o pedeapsă cu detențiune pe viață și una sau mai multe pedepse cu	- Alin. (1) NCP - Se consacră sistemul cumulului juridic cu spor obligatoriu și fix (lit. b și c). - Se cumulează obligatoriu și în întregime amenda (lit. d, e). - Alin. (2) NCP - Se introduce posibilitatea aplicării pedepsei detențiunii pe viață (înlocuind pedeapsa închisorii) ca pedeapsă rezultantă, deși aceasta nu fusese aplicată pentru niciuna dintre infracțiunile concurente. - Lege mai favorabilă. - Ipoteza 1. - <i>Dacă toate infracțiunile concurente au fost comise sub legea veche, dar judecarea lor are loc sub legea nouă.</i> Principiul legii mai favorabile trebuie aplicat atât cu ocazia (a) stabilirii pedepsei pentru fiecare infracțiune în parte, cât și (b) cu prilejul aplicării pedepsei rezultante pentru concurs. Determinarea legii penale mai favorabile cu privire la tratamentul sancționator

<p>aplică pedeapsa detențiunii pe viață;</p> <p>b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;</p> <p>c) când s-au stabilit numai pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;</p> <p>d) când s-au stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii;</p> <p>e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă se aplică pedeapsa închisorii conform lit. b), la care se adaugă în întregime pedeapsa amenzii conform lit. c).</p> <p>(2) Atunci când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoarea, dacă prin adăugare la pedeapsa cea mai mare a sporului de o treime din totalul celorlalte pedepse cu închisoarea stabilite s-ar depăși cu 10 ani sau mai mult maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puțin</p>	<p>închisoare ori cu amendă, se aplică pedeapsa detențiunii pe viață;</p> <p>b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, <i>care poate fi sporită până la maximul ei special, iar când acest maxim nu este îndeplătit, se poate adăuga un spor de până la 5 ani;</i></p> <p>c) când s-au stabilit numai amenzi, se aplică pedeapsa cea mai mare, <i>care poate fi sporită până la maximul ei special, iar dacă acest maxim nu este îndeplătit, se poate adăuga un spor de până la jumătate din acel maxim;</i></p> <p>d) când s-a stabilit o pedeapsă cu închisoare și o pedeapsă cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, la care se poate adăuga amenda, în totul sau în parte;</p> <p>e) când s-au stabilit mai multe pedepse cu închisoare și mai multe pedepse cu amendă, se aplică pedeapsa închisorii, potrivit dispoziției de la lit. b), la care se poate adăuga amenda, potrivit dispoziției de la lit. c).</p> <p>Prin aplicarea dispozițiilor din alineatul precedent nu se poate depăși totalul pedepselor stabilite de instanță</p>	<p>la concursului se va face <i>in concreto</i>, contopind pedepsele stabilite mai întâi potrivit legii vechi și apoi potrivit legii noi.</p> <p>- Ipoteza 2. - <i>Dacă cel puțin una dintre infracțiunile concurente a fost comisă după intrarea în vigoare a NCP</i>, se va aplica legea penală mai favorabilă numai la individualizarea pedepsei pentru infracțiunile comise sub legea veche. Tratatamentul sancționator al concursului va fi în mod obligatoriu cel prevăzut de NCP (chiar dacă este mai sever), deoarece sub imperiul acestuia s-a desăvârșit configurația concursului. În acest sens, a se vedea art. 10 din Legea nr. 187/2012, care stipulează: „Tratatamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă.”. (conform F. Streteanu, loc. cit.)</p> <p>- Se renunță la alin. (2) CP (plafon maxim).</p> <p>- Art. 147 NCP prevede:</p> <p>„Atenuarea și agravarea răspunderii penale a persoanei juridice</p> <p>(1) În caz de concurs de infracțiuni, de pluralitate intermediară sau de cauze de atenuare ori agravare a răspunderii penale, persoanei juridice i se aplică regimul amenzii prevăzut de lege pentru persoana fizică.</p> <p>(2) În caz de pluralitate de infracțiuni, pedepsele complementare de natură diferită, cu excepția dizolvării, sau cele de aceeași natură, dar cu conținut diferit, se cumulează, iar dintre pedepsele complementare de aceeași natură și cu același conținut se aplică cea mai grea.</p> <p>(3) În caz de pluralitate de infracțiuni, măsurile de siguranță luate conform art. 112 se cumulează.”</p> <p>Rezultă că dispozițiile referitoare la contopirea amenzilor prevăzute în art. 39 NCP se aplică și în cazul persoanei juridice.</p>
--	---	---

<p>una dintre infracțiunile concurente pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 20 de ani sau mai mare, se poate aplica pedeapsa detențiunii pe viață.</p>	<p><i>pentru infracțiunile concurente.</i></p>	
<p>Art. 40 Contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente (1) Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă, se aplică dispozițiile art. 39. (2) Dispozițiile art. 39 se aplică și în cazul în care, după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat mai suferise o condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă. (3) Dacă infractorul a executat integral sau parțial pedeapsa aplicată prin hotărârea anterioară, ceea ce s-a executat se scade din durata pedepsei aplicate pentru infracțiunile concurente. (4) Dispozițiile privitoare la aplicarea pedepsei în caz de concurs de infracțiuni se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii. (5) În cazul contopirii</p>	<p>Art. 36 Contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente săvârșite de persoana fizică Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă, se aplică dispozițiile art. 34 și 35. Dispozițiile art. 34 și 35 se aplică și în cazul în care, după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat suferise și o altă condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă. Dacă infractorul a executat în totul sau în parte pedeapsa aplicată prin hotărârea anterioară, ceea ce s-a executat se scade din durata pedepsei aplicate pentru infracțiunile concurente. Dispozițiile privitoare la aplicarea pedepsei în caz de concurs de infracțiuni se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.</p>	<p>- Alin. (5) NCP - Se reglementează expres ipoteza pedepsei aplicate printr-o hotărâre de condamnare pronunțată în străinătate, în cazul contopirii pedepselor.</p>

pedepselor conform alin. (1) - (4) se ține seama și de pedeapsa aplicată printr-o hotărâre de condamnare pronunțată în străinătate, pentru o infracțiune concurentă, dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit legii.		
<p>Art. 41 Recidiva (1) Există recidivă când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de un an și până la reabilitare sau împlinirea termenului de reabilitare, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune cu intenție sau cu intenție depășită, pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de un an sau mai mare.</p> <p>(2) Există recidivă și în cazul în care una dintre pedepsele prevăzute în alin. (1) este detențiunea pe viață.</p> <p>(3) Pentru stabilirea stării de recidivă se ține seama și de hotărârea de condamnare pronunțată în străinătate, pentru o faptă prevăzută și de legea penală română, dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit legii.</p>	<p>Art. 37 Recidiva în cazul persoanei fizice Există recidivă pentru persoana fizică în următoarele cazuri:</p> <p>a) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare la pedeapsa închisorii mai mare de 6 luni, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru a doua infracțiune este închisoarea mai mare de un an;</p> <p>b) când după executarea unei pedepse cu închisoare mai mare de 6 luni, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după împlinirea termenului de prescripție a executării unei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune</p>	<p>- Alin. (1) NCP - Se unifică regimul recidivei (postcondamnatorie și postexecutorie).</p> <ul style="list-style-type: none"> - Se majorează limita pentru primul termen (1 an NCP - 6 luni CP, pedeapsa aplicată). - Reglementarea include expres intenția depășită. - Se micșorează limita pentru cel de-al doilea termen (1 an NCP - mai mult de 1 an CP, pedeapsa legală). <p>- Se renunță la alin. (1) lit. c) din CP (recidiva mică).</p> <p>- Alin. (3) NCP - Se introduce obligția de a ține seama și de hotărârea de condamnare pronunțată în străinătate.</p> <p>- Recidiva în cazul persoanei juridice este reglementată în art. 146 NCP.</p>

	<p>cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an;</p> <p>c) când după condamnarea la cel puțin trei pedepse cu închisoare până la 6 luni sau după executare, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după prescrierea executării a cel puțin trei asemenea pedepse, cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de un an.</p> <p>Există recidivă și în cazurile în care una dintre pedepsele prevăzute în alin. 1 este detențiunea pe viață.</p> <p>Pentru stabilirea stării de recidivă în cazurile prevăzute în alin. 1 lit. a) și b) și alin. 2, se poate ține seama și de hotărârea de condamnare pronunțată în străinătate, pentru o faptă prevăzută și de legea română, dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit dispozițiilor legii.</p>	
<p>Art. 42 Condamnări care nu atrag starea de recidivă La stabilirea stării de recidivă nu se ține seama de hotărârile de condamnare privitoare la:</p>	<p>Art. 38 Condamnările care nu atrag starea de recidivă La stabilirea stării de recidivă nu se ține seama de hotărârile de condamnare privitoare la:</p>	<p>- Sunt excluse din enumerare condamnările care privesc infracțiunile săvârșite în timpul minorității (alin. (1) lit. a din CP) și cele pentru care a intervenit reabilitarea (alin. 2).</p> <p>a) Potrivit art. 9 alin. (1) din Legea nr. 187/2012, pedepsele cu închisoarea aplicate în baza dispozițiilor Codului penal din 1969 pentru infracțiuni comise în timpul minorității nu vor fi luate în considerare la stabilirea stării de recidivă, întrucât, potrivit NCP, regimul sancționator al minorilor se bazează exclusiv pe măsuri</p>

<p>a) faptele care nu mai sunt prevăzute de legea penală; b) infracțiunile amnistiate; c) infracțiunile săvârșite din culpă.</p>	<p>a) infracțiunile săvârșite în timpul minorității; a¹) infracțiunile săvârșite din culpă; b) infracțiunile amnistiate; c) faptele care nu mai sunt prevăzute ca infracțiuni de legea penală. De asemenea, nu se ține seama de condamnările pentru care a intervenit reabilitarea, sau în privința cărora s-a împlinit termenul de reabilitare.</p>	<p>educative (se renunță la pedepse, așadar nu mai e cazul incidenței recidivei). b) Condiția neîndeplinirii termenului de reabilitare apare în definiția recidivei (art. 41 NCP), așadar menținerea actualului alin. 2 al art. 38 CP ar fi fost redundantă. - Norma se aplică și în cazul persoanei juridice.</p>
<p>Art. 43 Pedeapsa în caz de recidivă (1) Dacă înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, pedeapsa stabilită pentru aceasta se adaugă la pedeapsa anterioară neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta. (2) Când înainte ca pedeapsa anterioară să fi fost executată sau considerată ca executată sunt săvârșite mai multe infracțiuni concurente, dintre care cel puțin una se află în stare de recidivă, pedepsele stabilite se contopesc potrivit dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni, iar pedeapsa rezultată se adaugă la pedeapsa anterioară</p>	<p>Art. 39 Pedeapsa în caz de recidivă pentru persoana fizică În cazul recidivei prevăzute în art. 37 alin. 1 lit. a), pedeapsa stabilită pentru infracțiunea săvârșită ulterior și pedeapsa aplicată pentru infracțiunea anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor art. 34 și 35. Sporul prevăzut în art. 34 alin. 1 lit. b) se poate mări până la 7 ani. Dacă pedeapsa anterioară a fost executată în parte, contopirea se face între pedeapsa ce a mai rămas de executat și pedeapsa aplicată pentru infracțiunea săvârșită ulterior. În cazul săvârșirii unei infracțiuni după evadare, prin pedeapsa anterioară se înțelege pedeapsa care se execută,</p>	<p>- Reglementarea a fost simplificată. - Alin.(1) NCP - În cazul recidivei postcondamnatorii se introduce sistemul cumulului aritmetic mai aspru. - Alin. (2) NCP - Când termenul al doilea al recidivei este constituit dintr-un concurs de infracțiuni, în stabilirea pedepsei rezultate se aplică mai întâi dispozițiile de la concurs și apoi cele de la recidivă. Acum, în CP, ordinea operațiunilor este inversă: mai întâi regulile de la recidivă, și apoi cele de la concursul de infracțiuni. - Alin. (3) NCP - Se introduce aceeași nouă posibilitate a instanței, ca și în cazul concursului, conform art. 39 alin. (2) NCP (<i>supra</i>, pct. 8). - Alin. (5) NCP - în cazul recidivei postexecutorii limitele speciale ale pedepsei pentru noua infracțiune se majorează, în mod obligatoriu, cu fix jumătate. - Lege mai favorabilă. I. În caz de recidivă poscondamnatorie sau pluralitate intermediară. a) Ipoteza A. Infracțiunile ce constituie cei doi termeni ai recidivei s-au comis sub legea veche. Algoritm în două etape: 1. Comparatie cu privire la limitele de pedeapsă pentru cei doi termeni. Pentru primul termen, vom avea o aplicare a legii mai favorabile cu privire la o pedeapsă definitivă, iar pentru al doilea termen o aplicare a legii mai favorabile în cursul procesului. 2. Comparatie privind tratamentul sancționator și condițiile de existență ale recidivei postcondamnatorii sau ale pluralității intermediare. b) Ipoteza B. Dacă infracțiunea ce constituie al doilea termen al recidivei a fost comisă sub legea nouă, se va aplica obligatoriu această lege atât</p>

<p>neexecutată ori la restul rămas neexecutat din aceasta.</p> <p>(3) Dacă prin însumarea pedepselor în condițiile alin. (1) și alin. (2) s-ar depăși cu mai mult de 10 ani maximul general al pedepsei închisorii, iar pentru cel puțin una dintre infracțiunile săvârșite pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 20 de ani sau mai mare, în locul pedepselor cu închisoarea se poate aplica pedeapsa detențiunii pe viață.</p> <p>(4) Când pedeapsa anterioară sau pedeapsa stabilită pentru infracțiunea săvârșită în stare de recidivă este detențiunea pe viață, se va executa pedeapsa detențiunii pe viață.</p> <p>(5) Dacă după ce pedeapsa anterioară a fost executată sau considerată ca executată se săvârșește o nouă infracțiune în stare de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracțiune se majorează cu jumătate.</p> <p>(6) Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare pentru noua infracțiune și mai înainte ca pedeapsa să fi fost executată sau considerată ca executată se descoperă că cel condamnat se află în stare de recidivă,</p>	<p>cumulată cu pedeapsa aplicată pentru evadare.</p> <p>În cazul recidivei prevăzute în art. 37 alin. 1 lit. b), <i>se poate aplica o pedeapsă până la maximul special</i>. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor de până la 10 ani, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult două treimi din maximul special.</p> <p>În cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. c) se aplică în mod corespunzător dispozițiile din alineatele precedente.</p> <p>Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și mai înainte ca pedeapsa să fi fost executată sau considerată ca executată, se descoperă că cel condamnat se află în stare de recidivă, instanța aplică dispozițiile din alin. 1 în cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. a) și dispozițiile din alin. 4 în cazul recidivei prevăzute în art. 37 lit. b).</p> <p>Dispozițiile alineatului precedent se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.</p>	<p>pentru respectiva infracțiune cât și pentru tratamentul sancționator al recidivei (a se vedea art. 10 din Legea nr. 187/2012).</p> <p>II. În caz de recidivă postexecutorie.</p> <p>a) Ipoteza A. <i>La termenul 2 al recidivei, infracțiunea a fost comisă înainte de intrarea în vigoare a NCP.</i> Același algoritm în doi pași ca și în cazul recidivei postcondamnatorii: mai întâi este aleasă legea mai favorabilă sub aspectul pedepsei prevăzute pentru infracțiunea care constituie al doilea termen, iar apoi - același lucru în raport de condițiile de existență și tratamentul sancționator al recidivei postexecutorii.</p> <p>b) Ipoteza B. <i>Infracțiunea care constituie termenul 2 al recidivei a fost săvârșită după intrarea în vigoare a legii noi.</i> Obligatoriu se vor aplica regulile stabilite în legea penală nouă atât pentru respectiva infracțiune cât și pentru tratamentul sancționator al recidivei - a se vedea art. 10 din Legea nr. 187/2012 - (conform F. Streteanu, loc. cit.).</p>
---	--	---

<p>instanța aplică dispozițiile alin. (1) - (5).</p> <p>(7) Dispozițiile alin. (6) se aplică și în cazul în care condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.</p>		
<p>Art. 44 Pluralitatea intermediară</p> <p>(1) Există pluralitate intermediară de infracțiuni când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare și până la data la care pedeapsa este executată sau considerată ca executată, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune și nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă.</p> <p>(2) În caz de pluralitate intermediară, pedeapsa pentru noua infracțiune și pedeapsa anterioară se contopesc potrivit dispozițiilor de la concursul de infracțiuni.</p>	<p>Art. 32 Formele pluralității</p> <p>Pluralitatea de infracțiuni constituie, după caz, concurs de infracțiuni sau recidivă.</p> <p>Art. 40 Pedeapsa în unele cazuri când nu există recidivă</p> <p>(1) Când după condamnarea definitivă cel condamnat săvârșește din nou o infracțiune, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, și nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă, pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.</p> <p>(2) În cazul persoanei juridice, dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 40² alin. 1 lit. a), pedeapsa se aplică potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Se consacră a treia formă a pluralității de infracțiuni. - La alin. (1) se renunță la ipoteza <i>evadării</i> (redundant). - Atunci când, după condamnarea definitivă se comit mai multe infracțiuni concurente, dintre care unele se află în stare de recidivă, iar altele se află în pluralitate intermediară față de prima infracțiune, se va aplica pentru toate tratamentul prevăzut de lege pentru recidivă (art. 43 alin. 2 NCP). - În cazul persoanei juridice se aplică pluralitatea intermediară doar atunci când una dintre infracțiuni este din culpă. - Se renunță la alin. (2) CP (redundant). - Conform art. 147 NCP: <p>„Atenuarea și agravarea răspunderii penale a persoanei juridice</p> <p>(1) În caz de concurs de infracțiuni, de pluralitate intermediară sau de cauze de atenuare ori agravare a răspunderii penale, persoanei juridice i se aplică regimul amenzii prevăzut de lege pentru persoana fizică.</p> <p>(2) În caz de pluralitate de infracțiuni, pedepsele complementare de natură diferită, cu excepția dizolvării, sau cele de aceeași natură, dar cu conținut diferit, se cumulează, iar dintre pedepsele complementare de aceeași natură și cu același conținut se aplică cea mai grea.</p> <p>(3) În caz de pluralitate de infracțiuni, măsurile de siguranță luate conform art. 112 se cumulează.”</p> <ul style="list-style-type: none"> - Lege mai favorabilă. <p>A se vedea comentariul precedent la recidiva postcondamnatorie.</p>
<p>Art. 45 Pedepsele complementare, pedepsele accesorii și măsurile</p>	<p>Art. 35 Pedeapsa complementară și măsurile de siguranță în caz de</p>	<ul style="list-style-type: none"> - Alin. (3 lit. b) NCP- Pentru cazul recidivei se face cumul aritmetic. - Alin. (5) NCP - Se introduce aplicarea pedepsei accesorii în cazul pluralității de infracțiuni.

<p>de siguranță în caz de pluralitate de infracțiuni</p> <p>(1) Dacă pentru una dintre infracțiunile săvârșite s-a stabilit și o pedeapsă complementară, aceasta se aplică alături de pedeapsa principală.</p> <p>(2) Când s-au stabilit mai multe pedepse complementare de natură diferită sau chiar de aceeași natură, dar cu un conținut diferit, acestea se aplică alături de pedeapsa principală.</p> <p>(3) Dacă s-au stabilit mai multe pedepse complementare de aceeași natură și cu același conținut:</p> <p>a) în caz de concurs de infracțiuni sau de pluralitate intermediară se aplică cea mai grea dintre acestea;</p> <p>b) în caz de recidivă, partea neexecutată din pedeapsa complementară anterioară se adaugă la pedeapsa stabilită pentru noua infracțiune.</p> <p>(4) În cazul condamnărilor succesive pentru infracțiuni concurente, partea din pedeapsa complementară executată până la data contopirii pedepselor principale se scade din durata pedepsei complementare aplicate pe lângă pedeapsa rezultată.</p>	<p>concurs de infracțiuni</p> <p>(1) Dacă pentru una dintre infracțiunile concurente s-a stabilit și o pedeapsă complementară, aceasta se aplică alături de pedeapsa închisorii.</p> <p>(2) Dacă s-au stabilit mai multe pedepse complementare de natură diferită, sau chiar de aceeași natură dar cu conținut diferit, acestea se aplică alături de pedeapsa închisorii.</p> <p>(3) Dacă s-au stabilit mai multe pedepse complementare de aceeași natură și cu același conținut, se aplică cea mai grea dintre acestea.</p> <p>(4) Măsurile de siguranță de natură diferită sau de aceeași natură, dar cu un conținut diferit, luate în cazul infracțiunilor concurente, se cumulează.</p> <p>(5) Dacă s-au luat mai multe măsuri de siguranță de aceeași natură și cu același conținut, dar pe durate diferite, se aplică o singură dată măsura de siguranță cu durata cea mai lungă. În cazul măsurilor de siguranță de aceeași natură și cu același conținut, luate potrivit art. 118, acestea se cumulează.</p>	
---	---	--

<p>(5) Dacă pe lângă pedepsele principale au fost stabilite una sau mai multe pedepse accesorii, se aplică dispozițiile alin. (1) - (3), pedeapsa accesorie rezultată executându-se până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.</p> <p>(6) Măsurile de siguranță de natură diferită sau chiar de aceeași natură, dar cu un conținut diferit, luate în cazul infracțiunilor săvârșite, se cumulează.</p> <p>(7) Dacă s-au luat mai multe măsuri de siguranță de aceeași natură și cu același conținut, dar pe durate diferite, se aplică măsura de siguranță cu durata cea mai mare. Măsurile de siguranță luate conform art. 112 se cumulează.</p>		
<p>Art. 46 Autorul și coautorii</p> <p>(1) Autor este persoana care săvârșește în mod nemijlocit o faptă prevăzută de legea penală.</p> <p>(2) Coautori sunt persoanele care săvârșesc nemijlocit aceeași faptă prevăzută de legea penală.</p>	<p>Art. 24 Autorul</p> <p>Autor este persoana care săvârșește în mod nemijlocit fapta prevăzută de legea penală.</p>	<p>- Alin. (2) NCP - Se reglementează <i>coautorul</i>.</p>
<p>Art. 47 Instigatorul</p> <p>Instigator este persoana care,</p>	<p>Art. 25 Instigatorul</p> <p>Instigator este persoana care,</p>	<p>- În materia instigării, singura noutate este că se renunță la incriminarea instigării neurmărite de executare - art. 29 CP. A se vedea pct. 3.</p>

cu intenție, determină o altă persoană să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală.	cu intenție, determină pe o altă persoană să săvârșească o faptă prevăzută de legea penală.	
Art. 48 Complicele (1) Complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. (2) Este de asemenea complice persoana care promite, înainte sau în timpul săvârșirii faptei, că va tăinui bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe făptuitor, chiar dacă după săvârșirea faptei promisiunea nu este îndeplinită.	Art. 26 Complicele Complice este persoana care, cu intenție, înlesnește sau ajută în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală. Este de asemenea complice persoana care promite, înainte sau în timpul săvârșirii faptei, că va tăinui bunurile provenite din aceasta sau că va favoriza pe făptuitor, chiar dacă după săvârșirea faptei promisiunea nu este îndeplinită.	-
Art. 49 Pedeapsa în cazul participanților Coautorul , instigatorul și complicele la o infracțiune săvârșită cu intenție se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor. La stabilirea pedepsei se ține seama de contribuția fiecăruia la săvârșirea infracțiunii, precum și de dispozițiile art. 74.	Art. 27 Pedeapsa în caz de participație Instigatorul și complicele la o faptă prevăzută de legea penală săvârșită cu intenție se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru autor. La stabilirea pedepsei se ține seama de contribuția fiecăruia la săvârșirea infracțiunii, precum și de dispozițiile art. 72.	- Reglementarea include și coautorul.
Art. 50 Circumstanțe personale și reale (1) Circumstanțele privitoare la persoana autorului sau a unui participant nu se răsfrâng asupra celorlalți.	Art. 28 Circumstanțele personale și reale Circumstanțele privitoare la persoana unui participant nu se răsfrâng asupra celorlalți.	-

<p>(2) Circumstanțele privitoare la faptă se răsfrâng asupra autorului și a participanților numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut sau le-au prevăzut.</p>	<p>Circumstanțele privitoare la faptă se răsfrâng asupra participanților, numai în măsura în care aceștia le-au cunoscut sau le-au prevăzut.</p>	
<p>Art. 51 Împiedicarea săvârșirii infracțiunii (1) Participantul nu se pedepsește dacă, înainte de descoperirea faptei, denunță săvârșirea infracțiunii, astfel încât consumarea acesteia să poată fi împiedicată, sau dacă împiedică el însuși consumarea infracțiunii. (2) Dacă actele îndeplinite până în momentul denunțării sau împiedicării constituie o altă infracțiune, participantului i se aplică pedeapsa pentru această infracțiune.</p>	<p>Art. 30 Împiedicarea săvârșirii faptei Participantul nu se pedepsește dacă în cursul executării, dar înainte de descoperirea faptei, împiedică consumarea acesteia. Dacă actele săvârșite până în momentul împiedicării constituie o altă faptă prevăzută de legea penală, participantului i se aplică pedeapsa pentru această faptă.</p>	<p>- A se vedea comentariul de la pct. 3. - În materia participației, desistarea nu este suficientă pentru a atrage nepedepsirea, fiind necesară împiedicarea consumării faptei.</p>
<p>Art. 52 Participația improprie (1) Săvârșirea nemijlocită, cu intenție, de către o persoană a unei fapte prevăzute de legea penală la care, din culpă sau fără vinovăție, contribuie cu acte de executare o altă persoană se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta comisă cu intenție. (2) Determinarea, înlesnirea sau</p>	<p>Art. 31 Participația improprie Determinarea, înlesnirea sau ajutorarea în orice mod, cu intenție, la săvârșirea din culpă de către o altă persoană, a unei fapte prevăzute de legea penală, se sancționează cu pedeapsa pe care legea o prevede pentru fapta comisă cu intenție. Determinarea, înlesnirea sau ajutorarea în orice mod, cu</p>	<p>- Alin. (1) NCP - Reglementarea actuală se completează cu prevederile referitoare la coautorat.</p>

<p>ajutarea în orice mod, cu intenție, la săvârșirea din culpă de către o altă persoană a unei fapte prevăzute de legea penală se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta comisă cu intenție.</p> <p>(3) Determinarea, înlesnirea sau ajutarea în orice mod, cu intenție, la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, de către o persoană care comite acea faptă fără vinovăție, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune.</p> <p>(4) Dispozițiile art. 50 și art. 51 se aplică în mod corespunzător.</p>	<p>intenție, la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, de către o persoană care comite acea faptă fără vinovăție, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune.</p> <p>Dispozițiile art. 28 - 30 se aplică în mod corespunzător.</p>	
<p>ART. 53 Pedepsele principale</p> <p>Pedepsele principale sunt:</p> <ol style="list-style-type: none"> detențiunea pe viață; închisoarea; amenda. 	<p>ART. 53 Felurile pedepselor aplicabile persoanei fizice</p> <p>(1) Pedepsele sunt principale, complementare și accesorii.</p> <p>1. Pedepsele principale sunt:</p> <ol style="list-style-type: none"> detențiunea pe viață; închisoarea de la 15 zile la 30 de ani; amenda de la 100 lei la 50.000 lei. 	<p>Deși menține enumerarea limitativă a pedepselor principale, NCP renunță la arătarea limitelor generale ale închisorii și amenzii, acestea fiind indicate odată cu descrierea conținutului fiecăreia dintre ele în parte.</p>
<p>ART. 54 Pedeapsa accesorie</p> <p>Pedeapsa accesorie constă în interzicerea exercitării unor drepturi, din momentul rămânării definitive a hotărârii de condamnare și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei privative</p>	<p>ART. 53 Felurile pedepselor aplicabile persoanei fizice</p> <p>(1) Pedepsele sunt principale, complementare și accesorii.</p> <p>(...)</p> <p>3. Pedeapsa accesorie constă în interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64, în</p>	<p>NCP procedează la o altă sistematizare a pedepselor, folosind drept criteriu ordinea în care acestea, odată aplicate, urmează să se execute. De aceea, noua reglementare a categoriilor de pedeapsă începe cu pedepsele principale, continuă cu pedepsele accesorii și se încheie cu cele complementare</p> <p>NCP optează pentru indicarea duratei pedepsei accesorii în chiar textul care o definește, deși reglementarea este reluată, identic, și în art.65 alin.3.</p> <p>Prin sintagma “considerarea ca executată a pedepsei privative de libertate” se dorește includerea tuturor ipotezelor din textul actual: “terminarea executării pedepsei”,</p>

de libertate.	<p>condițiile prevăzute în art. 71.</p> <p>ART. 71 Conținutul și modul de executare a pedepsei accesorii</p> <p>(2) Condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii atrage de drept interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a) - c) din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei.</p>	<p>“grațierea totală sau a restului de pedeapsă”, “împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei”.</p> <p>Potrivit art. 12 alin 1 din LPA:</p> <p>“În cazul succesiunii de legi penale intervenite până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedepsele <i>accesorii și complementare</i> se aplică potrivit legii care a fost identificată ca lege mai favorabilă în raport cu infracțiunea comisă.”</p>
<p>ART. 55 Pedepsele complementare</p> <p>Pedepsele complementare sunt:</p> <p>a) interzicerea exercitării unor drepturi;</p> <p>b) degradarea militară;</p> <p>c) <i>publicarea hotărârii de condamnare.</i></p>	<p>ART. 53 Felurile pedepselor aplicabile persoanei fizice</p> <p>(1) Pedepsele sunt principale, complementare și accesorii.</p> <p>(...)</p> <p>2. Pedepsele complementare sunt:</p> <p>a) interzicerea unor drepturi de la unu la 10 ani;</p> <p>b) degradarea militară.</p>	<p>NCP menține pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi, dar nu îi mai indică durata aici, ci în articolul consacrat conținutului pedepsei complementare, unde se prevede o durată de la unu la 5 ani.</p> <p>Totodată, se menține degradarea militară și <i>se introduce o pedeapsă complementară nouă, publicarea hotărârii de condamnare</i>, care în Codul penal în vigoare era prevăzută doar pentru persoana juridică.</p> <p>Pentru situații tranzitorii, a se vedea art. 12 alin 1 din LPA, mai sus indicat.</p>
<p>ART. 56 Regimul detențiunii pe viață</p> <p>Detențiunea pe viață constă în privarea de libertate pe durată nedeterminată și se execută potrivit legii privind</p>	<p>ART. 54 Regimul detențiunii pe viață</p> <p>(1) Detențiunea pe viață se execută în penitenciare anume destinate pentru aceasta sau în secții speciale ale celorlalte</p>	<p>NCP definește conținutul pedepsei detențiunii pe viață, ceea ce reglementarea actuală nu face decât în cazul pedepsei amenzii, și renunță a mai arăta în cuprinsul său locul unde se execută, trimițând direct la legea privind executarea pedepselor (în prezent Legea 254/2013).</p> <p>Deosebiri sunt însă neesențiale.</p>

executarea pedepselor.	penitenciare. (2) Regimul executării pedepsei detenţiunii pe viaţă este reglementat în legea privind executarea pedepselor.	
ART. 57 Neaplicarea detenţiunii pe viaţă Dacă la data pronunţării hotărârii de condamnare inculpatul a împlinit vârsta de 65 de ani, în locul detenţiunii pe viaţă i se aplică pedeapsa închisorii pe timp de 30 de ani şi pedeapsa interzicerii exercitării unor drepturi pe durata ei maximă.	ART. 55 Neaplicarea pedepsei detenţiunii pe viaţă (1) Pedeapsa detenţiunii pe viaţă nu se aplică aceluia care, la data pronunţării hotărârii de condamnare, a împlinit vârsta de 60 de ani. În acest caz, în locul pedepsei detenţiunii pe viaţă se aplică pedeapsa închisorii pe timp de 25 de ani şi pedeapsa interzicerii unor drepturi pe durata ei maximă.	Textele se deosebesc prin limita de vârstă cerută pentru neaplicarea pedepsei detenţiunii pe viaţă şi prin durata pedepsei cu închisoarea care înlocuieşte pedeapsa detenţiunii pe viaţă, dar ambele texte dispun pentru această ipoteză maximul general prevăzut de lege pentru pedeapsa închisorii. În situaţii tranzitorii prevederile din Codul penal în vigoare sunt mai favorabile decât cele ale NCP.
ART. 58 Înlocuirea detenţiunii pe viaţă În cazul în care cel condamnat la pedeapsa detenţiunii pe viaţă a împlinit vârsta de 65 de ani în timpul executării pedepsei, pedeapsa detenţiunii pe viaţă <i>poate</i> fi înlocuită cu pedeapsa închisorii pe timp de 30 de ani şi pedeapsa interzicerii exercitării unor drepturi pe durata ei maximă, dacă a avut o bună conduită pe toată durata executării pedepsei, a îndeplinit integral obligaţiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedeşte că nu a avut nicio posibilitate să	ART. 55 Neaplicarea pedepsei detenţiunii pe viaţă (2) În cazul în care cel condamnat la pedeapsa detenţiunii pe viaţă a împlinit vârsta de 60 de ani în timpul executării pedepsei, detenţiunea pe viaţă se înlocuieşte cu închisoarea pe timp de 25 de ani.	În NCP s-a renunţat la înlocuirea obligatorie a pedepsei detenţiunii pe viaţă cu pedeapsa închisorii când condamnatul a împlinit vârsta de 65 de ani. Pentru a asigura o mai bună individualizare în raport de particularităţile diferitelor situaţii concrete care pot apărea în practică, s-a dat posibilitatea instanţei de judecată să aprecieze în fiecare caz concret dacă se impune sau nu înlocuirea pedepsei detenţiunii pe viaţă. Textele se mai deosebesc prin <i>vârsta</i> cerută pentru a fi posibilă înlocuirea pedepsei detenţiunii pe viaţă (65 de ani în NCP, faţă de 60 de ani în reglementarea în vigoare), prin <i>condiţiile pe care condamnatul trebuie să le îndeplinească</i> pentru a putea beneficia de înlocuire, singură împlinirea vârstei nemaifiind suficientă, şi prin <i>pedeapsa înlocuitoare</i> . În situaţii tranzitorii prevederile din Codul penal în vigoare sunt mai favorabile decât cele ale NCP.

le îndeplinească, și a făcut progrese constante și evidente în vederea reintegrării sociale.		
ART. 59 Calculul pedepsei în cazul comutării sau înlocuirii pedepsei detențiunii pe viață În cazul comutării sau înlocuirii pedepsei detențiunii pe viață cu pedeapsa închisorii, perioada de detențiune executată se consideră ca parte executată din pedeapsa închisorii.	ART. 55² Calculul pedepsei în caz de comutare sau înlocuire În cazul comutării sau înlocuirii pedepsei detențiunii pe viață cu pedeapsa închisorii, perioada de detențiune executată se consideră ca parte executată din pedeapsa închisorii.	<i>Reglementările sunt identice.</i>
ART. 60 Regimul închisorii Închisoarea constă în privarea de libertate pe durată determinată, cuprinsă între 15 zile și 30 de ani, și se execută potrivit legii privind executarea pedepselor.	ART. 53 Felurile pedepselor aplicabile persoanei fizice (...) 1. Pedepsele principale sunt: (...) b) închisoarea de la 15 zile la 30 de ani; ART. 57 Regimul de deținere (1) Executarea pedepsei închisorii se face, potrivit dispozițiilor legii privind executarea pedepselor, în locuri de deținere anume destinate. (2) Femeile condamnate la pedeapsa închisorii execută această pedeapsă separat de condamnații bărbați. (3) Minorii condamnați la pedeapsa închisorii execută pedeapsa separat de condamnații majori sau în locuri de deținere speciale,	NCP, spre deosebire de actuala reglementare, definește pedeapsa închisorii ca privarea de libertate pe durată determinată, în comparație cu detențiunea pe viață care constă în privarea de libertate pe durată nedeterminată și îi menține limitele generale în același quantum prevăzut de Codul penal în vigoare, ceea ce face ca, în situații tranzitorii, să nu se pună problema stabilirii legii penale mai favorabile. Cât privește regimul de executare se trimite, ca și în cazul detențiunii pe viață, la legea privind executarea pedepselor (în prezent Legea 254/2013).

	asigurându-li-se posibilitatea de a continua învățământul general obligatoriu și de a dobândi o pregătire profesională potrivit cu aptitudinile lor.	
<p>ART. 61 Stabilirea amenzii</p> <p>(1) Amenda constă în suma de bani pe care condamnatul este obligat să o plătească statului.</p> <p>(2) Cuantumul amenzii se stabilește prin sistemul zilelor-amendă. Suma corespunzătoare unei zile-amendă, cuprinsă între 10 lei și 500 lei, se înmulțește cu numărul zilelor-amendă, care este cuprins între 30 de zile și 400 de zile.</p> <p>(3) <i>Instanța stabilește numărul zilelor-amendă potrivit criteriilor generale de individualizare a pedepsei. Cuantumul sumei corespunzătoare unei zile-amendă se stabilește ținând seama de situația materială a condamnatului și de obligațiile legale ale condamnatului față de persoanele aflate în întreținerea sa.</i></p> <p>(4) Limitele speciale ale zilelor-amendă sunt cuprinse între:</p> <p>a) 60 și 180 de zile-amendă,</p>	<p>ART. 53 Felurile pedepselor aplicabile persoanei fizice</p> <p>(...)</p> <p>1. Pedepsele principale sunt:</p> <p>(...)</p> <p>c) amenda de la 100 lei la 50.000 lei.</p> <p>ART. 63 Stabilirea amenzii</p> <p>(1) Pedepsa amenzii constă în suma de bani pe care infractorul este condamnat să o plătească.</p> <p>(2) Ori de câte ori legea prevede că o infracțiune se pedepsește numai cu amendă, fără a-i arăta limitele, minimul special al acesteia este de 150 lei, iar maximul de 10.000 lei.</p> <p>(3) Când legea prevede pedeapsa amenzii fără a-i arăta limitele, alternativ cu pedeapsa închisorii de cel mult un an, minimul special al amenzii este de 300 lei și maximul special de 15.000 lei, iar când prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii mai mare de un an, minimul special este de 500 lei și maximul special de</p>	<p>În NCP pedeapsa amenzii cunoaște o nouă reglementare, dar și o sferă de aplicare semnificativ lărgită față de Codul penal în vigoare, prin creșterea numărului infracțiunilor ori a variantelor acestora pentru care amenda poate fi aplicată ca pedeapsă unică, dar mai cu seamă ca pedeapsă alternativă la pedeapsa închisorii. Ambele texte dau aceeași definiție pedepsei amenzii și prevăd drept criteriu de individualizare a cuantumului acesteia existența îndatoririlor condamnatului față de persoanele aflate în întreținerea sa, acestuia adăugându-i se în NCP și cel privitor la situația materială a condamnatului.</p> <p>Textele se deosebesc esențial prin stabilirea în NCP a cuantumului amenzii prin sistemul zilelor-amendă. care, prin mecanismul de determinare a cuantumului, s-a apreciat că asigură o mai bună individualizare a pedepsei concret aplicate sub aspectul proporționalității și eficienței. (<i>a se vedea Expunerea de motive pct. 2.17</i>).</p> <p>Minimul general al amenzii în NCP este de 300 lei și maximul general de 200.000 lei, fiind majorate față de Codul penal în vigoare.</p> <p>Sistemul zilelor-amendă prevăzut în NCP poate conduce la stabilirea în concret a unei amenzi mai mari decât cea permisă de Codul penal în vigoare, ultimul apărând astfel, în situații tranzitorii, ca lege penală mai favorabilă</p> <p>Pentru determinarea conținutului pedepsei amenzii se folosesc criterii generale și speciale de individualizare, care nu toate au corespondent în legea veche.</p> <p>În privința stabilirii limitelor speciale, se păstrează raportarea la existența ori inexistența pedepsei alternative a închisorii pentru infracțiunea săvârșită, dar NCP introduce o nouă limită de raportare, pedeapsa închisorii de cel mult doi ani. Limitele speciale pot fi majorate dacă infracțiunea s-a săvârșit în scopul obținerii unui folos patrimonial, facultatea fiind lăsată la îndemâna judecătorului în doar două ipoteze: când pedeapsa prevăzută de lege este numai amenda sau când instanța optează pentru aplicarea <i>doar</i> a amenzii deși aceasta este prevăzută alternativ cu pedeapsa închisorii. În această din urmă situație dacă instanța optează pentru aplicarea pedepsei amenzii <i>cumulativ</i> cu pedeapsa închisorii, limitele speciale ale zilelor-amendă sunt cele prevăzute în art. 61 alin. (4) lit. b) și lit. c), neputându-se majora.</p> <p>În NCP nu mai există o dispoziție echivalentă art.63 alin.4 din Codul penal în vigoare</p>

<p>când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită numai pedeapsa amenzii;</p> <p>b) 120 și 240 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii de cel mult doi ani;</p> <p>c) 180 și 300 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii mai mare de 2 ani.</p> <p>(5) Dacă prin infracțiunea săvârșită s-a urmărit obținerea unui folos patrimonial, iar pedeapsa prevăzută de lege este numai amenda ori instanța optează pentru aplicarea acestei pedepse, limitele speciale ale zilelor-amendă se pot majora cu o treime.</p> <p>(6) Frațiile stabilite de lege pentru cauzele de atenuare sau agravare a pedepsei se aplică limitelor speciale ale zilelor-amendă prevăzute în alin. (4) și alin. (5).</p>	<p>30.000 lei.</p> <p>(4) În caz de aplicare a cauzelor de atenuare sau de agravare a pedepselor, amenda nu poate să depășească limitele generale arătate în art. 53 pct. 1 lit. c).</p> <p>(5) Amenda se stabilește ținându-se seama de dispozițiile art. 72, fără a-l pune însă pe infractor în situația de a nu-și putea îndeplini îndatoririle privitoare la întreținerea, creșterea, învățătura și pregătirea profesională a persoanelor față de care are aceste obligații legale.</p>	<p>privitor la interdicția depășirii limitelor generale ale amenzii în cazul aplicării cauzelor de atenuare sau de agravare a pedepselor, apeiindu-se că, prin aplicarea corectă a textelor legale ce le prevăd, această ipoteză nu este posibilă.</p> <p>În fine, potrivit art. 13 alin.1 din LPA:</p> <p>“În cazul amenzilor stabilite definitiv sub imperiul Codului penal din 1969, aplicarea obligatorie a legii penale mai favorabile se face prin compararea amenzii aplicate cu suma ce rezultă din prevederile art. 61 alin. (2) și (4) din Codul penal, prin utilizarea unui quantum de referință pentru o zi-amendă în sumă de 150 lei”.</p>
<p>ART. 62*) Amenda care însoțește pedeapsa închisorii</p> <p>(1) Dacă prin infracțiunea săvârșită s-a urmărit obținerea unui folos patrimonial, pe lângă pedeapsa închisorii, se poate aplica și pedeapsa amenzii.</p> <p>(2) Limitele speciale ale zilelor-amendă prevăzute în art. 61 alin. (4) lit. b) și lit. c) se</p>	<p><i>Fără corespondent</i></p>	<p>Codul penal în vigoare nu prevede posibilitatea aplicării pedepsei amenzii <i>cumulativ</i> cu pedeapsa închisorii, ci <i>numai alternativ</i> cu aceasta.</p> <p>NCP reintroduce posibilitatea aplicării pedepsei amenzii pe lângă cea a închisorii, însă <i>numai în cazul infracțiunilor prin comiterea cărora s-a urmărit obținerea unui folos patrimonial</i>.</p> <p>Dacă instanța optează pentru aplicarea pedepsei amenzii cumulativ cu pedeapsa închisorii, limitele speciale ale zilelor-amendă prevăzute în art.61 alin.(4) lit.b) și lit.c) se determină în raport de durata pedepsei închisorii stabilite de instanță, iar nu prin raportare la pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită.</p> <p>Potrivit art. 11 din LPA:</p>

<p>determină în raport de durata pedepsei închisorii stabilite de instanță și nu pot fi reduse sau majorate ca efect al cauzelor de atenuare ori agravare a pedepsei.</p> <p>(3) La stabilirea cuantumului sumei corespunzătoare unei zile-amendă se va ține seama de valoarea folosului patrimonial obținut sau urmărit.</p>		<p>„Dispozițiile art. 62 din Codul penal privind amenda care însoțește pedeapsa închisorii nu se aplică în cazul infracțiunilor săvârșite anterior intrării în vigoare a acestuia și nu vor fi avute în vedere pentru determinarea legii penale mai favorabile”.</p>
<p>ART. 63 Înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii</p> <p>(1) Dacă persoana condamnată, cu rea-credință, nu execută pedeapsa amenzii, în tot sau în parte, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoare.</p> <p>(2) Dacă amenda neexecutată a însoțit pedeapsa închisorii, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoare, care se adaugă la pedeapsa închisorii, pedeapsa astfel rezultată fiind considerată o singură pedeapsă.</p> <p>(3) În cazul înlocuirii pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii, în condițiile alin. (1) și alin. (2), unei zile-amendă îi corespunde</p>	<p>ART. 63^{^1} Înlocuirea pedepsei amenzii</p> <p>Dacă cel condamnat se sustrage cu rea-credință de la executarea amenzii, instanța poate înlocui această pedeapsă cu pedeapsa închisorii în limitele prevăzute pentru infracțiunea săvârșită, ținând seama de partea din amendă care a fost achitată.</p>	<p>Reglementarea se regăsește în ambele coduri, însă în condiții diferite. Dat fiind sistemul diferit de stabilire a cuantumului amenzii în cele două coduri, precum și împrejurarea că în Codul penal în vigoare înlocuirea amenzii cu închisoarea este prevăzută ca o posibilitate pe care o are instanța de judecată, câtă vreme în NCP aceasta devine obligatorie, în situații tranzitorii dispozițiile din legea veche, apar mai favorabile.</p> <p>Reglementarea în vigoare prevede că sustragerea cu rea-credință a condamnatului de la plata amenzii poate conduce la înlocuirea pedepsei amenzii cu închisoarea, dar acest lucru este posibil numai dacă pentru infracțiunea pentru care s-a pronunțat condamnarea se prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii. În cazul în care infracțiunea săvârșită este sancționată numai cu amenda sau nu se face dovada sustragerii cu rea-credință de la plata amenzii la care a fost condamnat, instituția înlocuirii amenzii devine inoperantă.</p> <p>Potrivit NCP, înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii se face în două moduri diferite, după cum pedeapsa amenzii a fost aplicată singură sau pe lângă pedeapsa închisorii. În această din urmă situație este de observat că obligația executării amenzii revine condamnatului deși acesta se află în stare de deținere, art.22 alin.1 și 2 din Legea nr.253/2013 privind executarea pedepselor, a măsurilor educative și a altor măsuri neprivative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, prevăzând obligația persoanei condamnate la pedeapsa amenzii de a achita integral amenda în termen de 3 luni de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare ori, dacă se află în imposibilitate de a o achita integral în termenul prevăzut, se poate dispune la cererea sa, eșalonarea plății amenzii în rate lunare, pe o perioadă ce nu poate depăși 2 ani. Așadar starea de deținere nu plasează condamnatul de plano, în postura neexecutării din motive neimputabile a pedepsei amenzii.</p>

o zi de închisoare.		<p>De observat și că în cazul neexecutării amenzii cu rea-credință, o zi-amendă este echivalentă cu o zi de închisoare, iar în cazul neexecutării amenzii din motive neimputabile, o zi-amendă este echivalentă cu o zi de muncă în folosul comunității.</p> <p>Situațiile tranzitorii sunt reglementate prin art. 14 alin 1 din LPA, potrivit cărora:</p> <p>“Înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii se face după cum urmează:</p> <p>a) dacă amenda a fost definitiv aplicată anterior intrării în vigoare a Codului penal, înlocuirea se face în baza art. 63¹ din Codul penal din 1969, fără ca durata pedepsei închisorii să poată depăși maximul zilelor-amendă determinat potrivit art. 61 alin. (4) din Codul penal pentru fapta care a atras condamnarea;</p> <p>b) dacă amenda a fost aplicată după data intrării în vigoare a Codului penal pentru infracțiuni comise anterior acestei date, înlocuirea se va face potrivit dispozițiilor din legea în baza căreia s-a aplicat amenda.”</p>
<p>ART. 64 Executarea pedepsei amenzii prin prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității</p> <p>(1) În cazul în care pedeapsa amenzii nu poate fi executată în tot sau în parte din motive neimputabile persoanei condamnate, cu consimțământul acesteia, instanța înlocuiește obligația de plată a amenzii neexecutate cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu poate presta această muncă. Unei zile-amendă îi corespunde o zi de muncă în folosul comunității.</p> <p>(2) Dacă amenda înlocuită conform dispozițiilor alin. (1) a însoțit pedeapsa închisorii, obligația de muncă în folosul</p>	<p><i>Fără corespondent în materie penală în reglementarea în vigoare.</i></p> <p><i>În materie contravențională, potrivit art.9 alin.3 din O.G. nr.9/2001: În cazul în care contravenientul nu a achitat amenda în termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a sancțiunii și nu există posibilitatea executării silite, organul din care face parte agentul constatator va sesiza instanța de judecată pe a cărei rază teritorială s-a săvârșit contravenția, în vederea înlocuirii amenzii cu sancțiunea obligării contravenientului la prestarea unei activități în folosul comunității, ținându-se seama de partea din amendă care a fost achitată.</i></p>	<p>În ipoteza în care condamnatul este <i>de bună credință</i> însă se află în imposibilitatea de a executa în tot sau în parte pedeapsa amenzii și nici nu poate fi executat silit din motive neimputabile, instanța, cu consimțământul prealabil al condamnatului, înlocuiește zilele de amendă cu un număr corespunzător de zile de muncă în folosul comunității.</p> <p>Reglementată în acest fel munca în folosul comunității apare, sub aspectul naturii juridice, ca o formă substitutivă de executare a pedepsei amenzii în cazul persoanelor de bună credință insolabile care consimt la executarea pedepsei amenzii în această modalitate.</p> <p>Dispozițiile din NCP nu au corespondent în Codul penal în vigoare, care nu prevede posibilitatea executării pedepsei amenzii prin prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității.</p> <p>De observat și că, în cazul îndeplinirii condițiilor legale, instanța este obligată să ia această măsură atât în cazul în care amenda a fost aplicată singură, cât și în cazul în care s-a aplicat pe lângă pedeapsa închisorii, cu precizarea însă că, în acest din urmă caz, obligarea la muncă remunerată în folosul comunității se va executa după executarea pedepsei închisorii.</p> <p>Tot obligatorie este și înlocuirea zilelor amendă neexecutate prin muncă în folosul comunității cu închisoarea în cazurile expres și limitativ prevăzute în alin.5.</p> <p>Prin LPA a fost modificată forma inițială a alin.5 lit. b în sensul înlocuirii cu închisoarea a zilelor-amendă neexecutate prin muncă în folosul comunității până la data condamnării definitive pentru noua infracțiune, forma inițială a NCP raportând neexecutarea la data comiterii noii infracțiuni. Așadar condamnatul poate continua să presteze munca în folosul comunității în contul amenzii aplicate pentru infracțiunea anterioară, cu condiția desigur să nu fie arestat preventiv pentru noua infracțiune, până la rămânerea</p>

<p>comunității se execută după executarea pedepsei închisorii.</p> <p>(3) Coordonarea executării obligației de muncă în folosul comunității se face de serviciul de probațiune.</p> <p>(4) Executarea muncii în folosul comunității dispusă în condițiile alin. (1) încetează prin plata amenzii corespunzătoare zilelor-amendă rămase neexecutate.</p> <p>(5) Instanța înlocuiește zilele-amendă neexecutate prin muncă în folosul comunității cu un număr corespunzător de zile cu închisoare, dacă:</p> <p>a) persoana condamnată nu execută obligația de muncă în folosul comunității în condițiile stabilite de instanță;</p> <p>b) <i>persoana condamnată săvârșește o nouă infracțiune descoperită înainte de executarea integrală a obligației de muncă în folosul comunității. Zilele-amendă neexecutate prin muncă în folosul comunității la data condamnării definitive pentru noua infracțiune, înlocuite cu închisoarea, se adaugă la pedeapsa pentru noua infracțiune.</i></p> <p>(6) Dacă persoana condamnată, aflată în situația</p>		<p>definitivă a hotărârii de condamnare pentru aceasta. Modificarea, justificată de executarea prin muncă a unei părți cât mai mari din pedeapsa anterioară, este de natură a lipsi de efecte instituția înlocuirii. Prin raportarea zilelor-amendă neexecutate la momentul condamnării definitive, se prelungește semnificativ perioada de muncă în folosul comunității astfel că instituția înlocuirii zilelor-amendă neexecutate cu închisoarea probabil va deveni inoperantă în majoritatea cazurilor. În plus, fiind o dispoziție de favoare ar fi trebuit ca beneficiul ei să fie retras în chiar momentul manifestării comportamentului neconform. Pe de altă parte, dacă pentru noua infracțiune s-ar dispune definitiv achitarea, inculpatul nu ar fi lipsit în tot cursul procesului penal de posibilitatea executării prin muncă în folosul comunității a pedepsei amenzii dispusă anterior.</p> <p>Cât privește situațiile tranzitorii, potrivit art. 14 alin 2 din LPA:</p> <p>„Dispozițiile art. 64 din Codul penal nu se aplică în cazul infracțiunilor săvârșite anterior intrării sale în vigoare, chiar dacă amenda a fost aplicată în baza art. 61 din Codul penal”.</p>
--	--	---

<p>prevăzută în alin. (1), nu își dă consimțământul la prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității, amenda neexecutată se înlocuiește cu pedeapsa închisorii conform art. 63.</p>		
<p>ART. 65 Conținutul și modul de executare a pedepsei accesorii a interzicerii exercitării unor drepturi</p> <p><i>(1) Pedeapsa accesorie constă în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a), b) și d) - o), a căror exercitare a fost interzisă de instanță ca pedeapsă complementară.</i></p> <p><i>(2) În cazul detențiunii pe viață, pedeapsa accesorie constă în interzicerea de către instanță a exercitării drepturilor prevăzute la art. 66 alin. (1) lit. a) - o) sau a unora dintre acestea.</i></p> <p><i>(3) Pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării unor drepturi se execută din momentul rămânării definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.</i></p> <p><i>(4) În cazul detențiunii pe viață, pedeapsa accesorie</i></p>	<p>ART. 71 Conținutul și modul de executare a pedepsei accesorii</p> <p><i>(1) Pedeapsa accesorie constă în interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64.</i></p> <p><i>(2) Condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață sau a închisorii atrage de drept interzicerea drepturilor prevăzute în art. 64 lit. a) - c) din momentul în care hotărârea de condamnare a rămas definitivă și până la terminarea executării pedepsei, până la grațierea totală sau a restului de pedeapsă ori până la împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei.</i></p> <p><i>(3) Interzicerea drepturilor prevăzute în art.64 lit. d) și e) se aplică ținându-se seama de natura și gravitatea infracțiunii săvârșite, de împrejurările cauzei, de persoana infractorului și de interesele copilului ori ale persoanei aflate sub tutelă sau curatelă.</i></p> <p><i>(4) Pe durata amânării sau a</i></p>	<p>În dorința de a asigura judecătorului o paletă largă de măsuri care, prin flexibilitate și diversitate, să îi permită o mai bună individualizare judiciară, NCP lărgeste sfera drepturilor a căror exercitare poate fi interzisă cu titlu de pedeapsă accesorie sau complementară.</p> <p>O primă deosebire față de Codul penal în vigoare, este aceea că în NCP, <i>în forma modificată prin LPA</i>, pedeapsa accesorie nu mai este niciodată obligatorie, nici pedeapsa închisorii, nici cea a detențiunii pe viață nemaobligând la aplicarea ei, fiind așadar lăsată la aprecierea instanței (rațiunea reglementării ne depășește). În forma inițială a textului, NCP prevedea că atrage de drept aplicarea pedepsei accesorii, condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață.</p> <p>În Codul penal actual, aplicarea de drept și cea facultativă se face în raport de criteriul conținutului drepturilor interzise (interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.a – c este atrasă de drept în cazul condamnării la pedeapsa detențiunii pe viață sau la cea a închisorii, iar interzicerea drepturilor prevăzute de art.64 lit.d și e este lăsată la aprecierea instanței, căreia i se pun la îndemână câteva criterii).</p> <p>În NCP condamnarea la pedeapsa închisorii poate atrage interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art.66 alin.1 lit.a, b, d – o, cu condiția ca exercițiul acestor drepturi să fi fost interzis de instanță și ca pedeapsa complementară. În cazul condamnării la pedeapsa închisorii, sfera drepturilor a căror exercitare este interzisă ca pedeapsă accesorie în NCP este mai restrânsă decât cea a drepturilor interzise ca pedeapsă complementară, neregăsindu-se dreptul străinului de a se afla pe teritoriul României prevăzut de art.66 alin.1 lit.c</p> <p>În cazul condamnării la pedeapsa detențiunii pe viață se poate dispune interzicerea exercitării oricăruia dintre drepturile prevăzute de art.66 alin.1, cu condiția ca exercițiul acestor drepturi să fi fost interzis de instanță și ca pedeapsa complementară. Cum pedeapsa complementară este întotdeauna obligatorie când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață, rezultă că instanța poate dispune interzicerea exercitării respectivelor drepturi și cu titlu de pedeapsă accesorie.</p>

<p><i>având conținutul prevăzut la art. 66 alin. (1) lit. c) se pune în executare la data liberării condiționate sau după ce pedeapsa a fost considerată ca executată.</i></p>	<p>întreruperii executării pedepsei detențiunii pe viață sau a închisorii, condamnatul poate să își exercite drepturile părintești și dreptul de a fi tutore sau curator, în afară de cazul în care aceste drepturi au fost anume interzise condamnatului prin hotărârea de condamnare.</p> <p>(5) Pe durata suspendării condiționate a executării pedepsei închisorii sau a suspendării sub supraveghere a executării pedepsei închisorii, se suspendă și executarea pedepselor accesorii.</p>	<p>În situația în care pedeapsa detențiunii pe viață este aplicată ca pedeapsă rezultantă deși pentru niciuna dintre infracțiunile concurente nu a fost stabilită (ipoteza art.39 alin.2 NCP) sunt aplicabile dispozițiile art.65 alin.1, nu cele ale art.65 alin.2 (fiind exclusă deci interzicerea exercitării dreptului prevăzut de art.66 alin.1 lit.c NCP), pedeapsa accesorie însoțind fiecare pedeapsa principală cu închisoarea. Condamnatul urmează a executa o pedeapsă accesorie rezultantă stabilită potrivit art.45 alin.5 NCP.</p> <p>De observat că dreptul străinului de a se afla pe teritoriul României, art.66 alin.1 lit.c, aplicat în cazul detențiunii pe viață ca pedeapsă accesorie, <i>se pune în executare la data liberării condiționate sau după ce pedeapsa a fost considerată ca executată</i>, teza ultimă a textului intrând în contradicție cu însăși definiția pedepsei accesorii, care, potrivit art.54 NCP, <i>constă în interzicerea exercitării unor drepturi până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei privative de libertate</i>. Pentru motivul arătat, în opinia noastră, exercitarea acestui drept poate fi interzisă numai cu titlu de pedeapsă complementară.</p> <p>Și în NCP pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării unor drepturi însoțește doar o pedeapsă principală privativă de libertate.</p> <p>În fine, de observat și diferența de terminologie dintre cele două reglementări, NCP folosind sintagma „interzicerea exercitării drepturilor”, iar Codul penal în vigoare pe cea de „interzicerea drepturilor”, vădit mai puțin potrivită decât cea dintâi.</p>
<p>ART. 66 Conținutul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi</p> <p>(1) Pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi constă în interzicerea exercitării, pe o perioadă de la unu la 5 ani, a unuia sau mai multora dintre următoarele drepturi:</p> <p>a) dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice;</p> <p>b) dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat;</p> <p>c) dreptul străinului de a se</p>	<p>ART. 64 Interzicerea unor drepturi</p> <p>(1) Pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi constă în interzicerea unuia sau unora din următoarele drepturi:</p> <p>a) dreptul de a alege și de a fi ales în autoritățile publice sau în funcții electivă publice;</p> <p>b) dreptul de a ocupa o funcție implicând exercițiul autorității de stat;</p> <p>c) dreptul de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie ori de a desfășura o activitate, de natura aceleia de care s-a folosit condamnatul</p>	<p>În NCP, ca pedeapsă complementară a interzicerii exercitării lor, au fost prevăzute un număr de 15 drepturi. Cele 5 categorii de drepturi interzise de Codul penal în vigoare au fost preluate și în NCP, cu unele modificări (spre pildă, condamnatului i se va interzice dreptul de a desfășura însăși activitatea de care realmente s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii, iar nu orice activitate de natura aceleia de care s-a folosit, formularea mai puțin precisă din reglementarea actuală lărgind nejustificat sfera activităților a căror desfășurare îi poate fi interzisă condamnatului), lor adăugându-li-se și alte categorii de drepturi, unele dintre ele reglementate în Codul penal în vigoare ca măsuri de siguranță (interzicerea de a se afla în anumite localități, expulzarea străinilor și interdicția de a reveni în locuința familiei pe o perioadă determinată) ori ca obligații ce pot fi impuse condamnatului de către instanță cu ocazia individualizării executării pedepsei aplicate, spre pildă în cazul suspendării executării pedepsei închisorii sub supraveghere. Extinderea s-a impus întrucât prin natura lor acestea au un pronunțat caracter punitiv, urmărind în principal restrângerea libertății de mișcare și numai indirect, datorită acestui efect, realizându-se înlăturarea stării de pericol și prevenirea comiterii de noi infracțiuni.</p> <p>Dreptul de a alege și cel de a fi ales, ca drepturi distincte, se regăsesc în texte diferite și</p>

<p>afla pe teritoriul României;</p> <p>d) dreptul de a alege;</p> <p>e) drepturile părintești;</p> <p>f) dreptul de a fi tutore sau curator;</p> <p>g) dreptul de a ocupa funcția, de a exercita profesia sau meseria ori de a desfășura activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii;</p> <p>h) dreptul de a deține, purta și folosi orice categorie de arme;</p> <p>i) dreptul de a conduce anumite categorii de vehicule stabilite de instanță;</p> <p>j) dreptul de a părăsi teritoriul României;</p> <p>k) dreptul de a ocupa o funcție de conducere în cadrul unei persoane juridice de drept public;</p> <p>l) dreptul de a se afla în anumite localități stabilite de instanță;</p> <p>m) dreptul de a se afla în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță;</p> <p>n) dreptul de a comunica cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracțiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanță,</p>	<p>pentru săvârșirea infracțiunii;</p> <p>d) drepturile părintești;</p> <p>e) dreptul de a fi tutore sau curator.</p> <p>(2) Interzicerea drepturilor prevăzute la lit. b) nu se poate pronunța decât pe lângă interzicerea drepturilor prevăzute la lit. a), afară de cazul când legea dispune altfel.</p>	<p>interzicerea lor nu mai este condiționată una de cealaltă.</p> <p>Totodată, a fost redus maximul general al acestei pedepse complementare de la 10 ani, în Codul penal în vigoare, la 5 ani în NCP.</p> <p>Categoriile noi de drepturi a căror exercitare a fost interzisă cu titlu de pedeapsă complementară în NCP sunt cele prevăzute în art.66 alin.1 lit.c, h, i, j, k, l, m, n și o.</p> <p>Parte din drepturile ce pot fi interzise cu titlu de pedepse accesorii sau complementare pot avea și o altă natură juridică, putând fi impuse de instanță pe durata termenului de supraveghere ca obligații în sarcina persoanei față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei(art.85 alin.2 lit.e-j NCP): să nu comunice cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracțiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori să nu se apropie de acestea; să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță; să nu conducă anumite vehicule stabilite de instanță; să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme; să nu părăsească teritoriul României fără acordul instanței; să nu ocupe sau să nu exercite funcția, profesia, meseria ori activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii.</p> <p>Totodată, interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție sau exercita o profesie poate avea și în NCP natura unei măsuri de siguranță, atunci când condamnatul s-a dovedit inapt, iar nu nedemn a le exercita, doctrina actuală păstrându-și valabilitatea.</p>
--	---	--

<p>ori de a se apropia de acestea;</p> <p>o) dreptul de a se apropia de locuința, locul de muncă, școala sau alte locuri unde victima desfășoară activități sociale, în condițiile stabilite de instanța de judecată.</p> <p>(2) Când legea prevede interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică, instanța dispune interzicerea exercitării drepturilor prevăzute în alin. (1) lit. a) și lit. b).</p> <p>(3) Interzicerea exercitării drepturilor prevăzute în alin. (1) lit. a) și lit. b) se dispune cumulativ.</p> <p>(4) Pedeapsa prevăzută în alin. (1) lit. c) nu se va dispune atunci când există motive întemeiate de a crede că viața persoanei expulzate este pusă în pericol ori că persoana va fi supusă la tortură sau alte tratamente inumane ori degradante în statul în care urmează a fi expulzată.</p> <p>(5) Când dispune interzicerea unuia dintre drepturile prevăzute în alin. (1) lit. n) și lit. o), instanța individualizează în concret conținutul acestei pedepse, ținând seama de împrejurările cauzei.</p>		
ART. 67 Aplicarea pedepsei complementare a interzicerii	ART. 65 Aplicarea pedepsei interzicerii unor drepturi	Spre deosebire de Codul penal în vigoare, conform NCP pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi poate fi aplicată nu numai pe lângă pedeapsa

<p>exercitării unor drepturi</p> <p>(1) Pedepsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi poate fi aplicată dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea sau amenda și instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana infractorului, această pedeapsă este necesară.</p> <p>(2) Aplicarea pedepsei interzicerii exercitării unor drepturi este obligatorie când legea prevede această pedeapsă pentru infracțiunea săvârșită.</p> <p>(3) Interzicerea dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României nu se aplică în cazul în care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.</p>	<p>(1) Pedepsa complementară a interzicerii unor drepturi poate fi aplicată, dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea de cel puțin 2 ani și instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana infractorului, această pedeapsă este necesară.</p> <p>(2) Aplicarea pedepsei interzicerii unor drepturi este obligatorie când legea prevede această pedeapsă.</p> <p>(3) Condiția arătată în alin. 1 cu privire la cuantumul pedepsei principale trebuie să fie îndeplinită și în cazul în care aplicarea pedepsei prevăzute în acel alineat este obligatorie.</p>	<p>principală a închisorii, ci și pe lângă cea a amenzii.</p> <p>O altă noutate o reprezintă posibilitatea aplicării acestei pedepse complementare pe lângă pedeapsa închisorii indiferent de durata acesteia, spre deosebire de Codul penal în vigoare care îi condiționa aplicarea de stabilirea unei pedepse principale cu închisoarea de cel puțin 2 ani.</p> <p>Ca și în Codul penal în vigoare, în NCP aplicarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi este obligatorie când legea prevede această pedeapsă pentru infracțiunea săvârșită și facultativă în celelalte cazuri. Criteriile în raport de care instanța se va orienta în aplicarea acestei pedepse complementare atunci când este facultativă sunt aceleași cu cele prevăzute în Codul penal în vigoare.</p>
<p>ART. 68 Executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi</p> <p>(1) Executarea pedepsei interzicerii exercitării unor drepturi începe:</p> <p>a) de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare la pedeapsa amenzii;</p> <p>b) de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare prin care s-a dispus suspendarea executării pedepsei sub</p>	<p>ART. 66 Executarea pedepsei interzicerii unor drepturi</p> <p>Executarea pedepsei interzicerii unor drepturi începe după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală sau a restului de pedeapsă, ori după prescripția executării pedepsei.</p>	<p>Se menține reglementarea din Codul penal în vigoare privitoare la momentul de început al executării pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi, în cazul în care însoțește pedeapsa închisorii, NCP prevăzând în plus și că aceasta începe după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate. Deși neprevăzută expres de Codul penal în vigoare, această situație era acoperită prin dispozițiile existente.</p> <p>Totodată, se instituie două excepții de la regula executării pedepsei complementare după ce pedeapsa principală a fost executată sau considerată ca executată: în cazul condamnării la pedeapsa amenzii sau al suspendării condiționate a executării pedepsei sub supraveghere, situații în care executarea pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi începe de la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.</p> <p>Interzicerea dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României nu poate fi dispusă ca pedeapsă accesorie pedepsei <i>închisorii</i>, iar în măsura în care instanța apreciază necesară aplicarea ei nu o poate face decât ca pedeapsă complementară. În ipoteza</p>

<p>supraveghere;</p> <p>c) după executarea pedepsei închisorii, după grațierea totală ori a restului de pedeapsă, după împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau după expirarea termenului de supraveghere a liberării condiționate.</p> <p>(2) În cazul în care s-a dispus liberarea condiționată, interzicerea dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României se execută la data liberării.</p> <p>(3) Dacă se dispune revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere sau înlocuirea pedepsei amenzii cu închisoarea, pentru alte motive decât săvârșirea unei noi infracțiuni, partea din durata pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi neexecutată la data revocării sau înlocuirii se va executa după executarea pedepsei închisorii.</p>		<p>unei liberări condiționate art.68 alin.2 devine aplicabil. Același text este incident și în cazul aplicării pe lângă detențiunea pe viață ca pedeapsă complementară.</p> <p>Dacă este aplicată pe lângă detențiunea pe viață ca pedeapsă accesorie sunt incidente dispozițiile art.65 alin. 4.</p> <p>Și rațional și legal în cazul detențiunii pe viață interzicerea dreptului străinului de a se afla pe teritoriul României nu poate fi dispusă și ca pedeapsă accesorie și ca pedeapsă complementară în aceeași cauză nici în cazul unei infracțiuni unice și nici în ipoteza unui concurs de infracțiuni (deși teoretic nu există impedimente legale), dispozițiile art.68 alin.2 și art.65 alin. 4 excluzându-se reciproc, punerea în executare a uneia lipsind-o de efecte pe cealaltă.</p>
<p>ART. 69 Degradarea militară</p> <p>(1) Pedeapsa complementară a degradării militare constă în pierderea gradului și a dreptului de a purta uniformă de la data rămânării definitive a hotărârii de condamnare.</p> <p>(2) Degradarea militară se</p>	<p>ART. 67 Degradarea militară</p> <p>(1) Pedeapsa complementară a degradării militare constă în pierderea gradului și a dreptului de a purta uniformă.</p> <p>(2) Degradarea militară se aplică în mod obligatoriu condamnaților militari și</p>	<p>Noua reglementare, deși are mici modificări de text, reproduce conținutul, modalitățile și regimul juridic al pedepsei complementare a degradării militare prevăzute în Codul penal în vigoare.</p> <p>NCP circumstanțiază sfera persoanelor cărora le poate fi aplicată această pedeapsă la militarii în activitate, în rezervă și în retragere, ultima categorie nefiind vizată și de reglementarea actuală.</p>

<p>aplică în mod obligatoriu condamnărilor militari în activitate, în rezervă sau în retragere, dacă pedeapsa principală aplicată este închisoarea mai mare de 10 ani sau detențiunea pe viață.</p> <p>(3) Degradarea militară poate fi aplicată condamnărilor militari în activitate, în rezervă sau în retragere pentru infracțiuni săvârșite cu intenție, dacă pedeapsa principală aplicată este închisoarea de cel puțin 5 ani și de cel mult 10 ani.</p>	<p>rezerviști, dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea mai mare de 10 ani sau detențiunea pe viață.</p> <p>(3) Degradarea militară poate fi aplicată condamnărilor militari și rezerviști pentru infracțiuni săvârșite cu intenție, dacă pedeapsa principală stabilită este de cel puțin 5 ani și de cel mult 10 ani.</p>	
<p>ART. 70 Publicarea hotărârii definitive de condamnare</p> <p>(1) Publicarea hotărârii definitive de condamnare se poate dispune când, ținând seama de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana condamnatului, instanța apreciază că publicarea va contribui la prevenirea săvârșirii altor asemenea infracțiuni.</p> <p>(2) Hotărârea de condamnare se publică în extras, în forma stabilită de instanță, într-un cotidian local sau național, o singură dată.</p> <p>(3) Publicarea hotărârii definitive de condamnare se face pe cheltuiala persoanei condamnate, fără a se dezvălui</p>	<p><i>Fără corespondent</i></p>	<p>În NCP pedeapsa complementară a publicării hotărârii definitive de condamnare aplicabilă condamnărilor persoane fizice este nou introdusă și nu are corespondent în Codul penal în vigoare (cel puțin nu în rândul celor ce pot fi aplicate persoanei fizice, existând o reglementare asemănătoare, cea prevăzută de art.71⁷ - afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare, aplicabilă exclusiv persoanei juridice) scopul acesteia fiind, potrivit <i>pct.2.22 din Expunerea de motive</i>, să crească eficiența mesajului actului de justiție și să asigure o reparație de ordin moral persoanei vătămate.</p> <p>Întrucât nu se prevede vreo condiție legată de pedeapsa principală pe lângă care se poate aplica, rezultă că această pedeapsă complementară se poate dispune indiferent de natura și gravitatea pedepsei pronunțate, cu condiția însă ca instanța să considere publicarea utilă prevenirii săvârșirii altor asemenea infracțiuni.</p> <p>Aplicarea acestei pedepse complementare este facultativă.</p> <p>Potrivit art. 12 alin 2 din LPA:</p> <p>Pedeapsa complementară constând în publicarea hotărârii de condamnare nu se aplică în cazul infracțiunilor comise anterior intrării în vigoare a NCP.</p>

identitatea altor persoane.		
<p>ART. 71 Durata executării</p> <p>(1) Durata executării pedepsei privative de libertate se socotește din ziua în care condamnatul a început executarea hotărârii definitive de condamnare.</p> <p>(2) Ziua în care începe executarea pedepsei și ziua în care încetează se socotesc în durata executării.</p> <p>(3) Perioada în care condamnatul, în cursul executării pedepsei, se află bolnav în spital intră în durata executării, în afară de cazul în care și-a provocat în mod voit boala, iar această împrejurare se constată în cursul executării pedepsei.</p> <p>(4) Permisunile de ieșire din penitenciar, acordate condamnatului conform legii de executare a pedepselor, intră în durata executării pedepsei.</p>	<p>ART. 87 Durata executării</p> <p>(1) Durata executării pedepsei închisorii se socotește din ziua în care condamnatul începe să execute hotărârea definitivă de condamnare.</p> <p>(2) Ziua în care începe executarea pedepsei și ziua în care încetează se socotesc în durata executării.</p> <p>(3) Timpul în care condamnatul, în cursul executării pedepsei, se află bolnav în spital, intră în durata executării, afară de cazul în care și-a provocat în mod voit boala, iar această împrejurare se constată în cursul executării pedepsei.</p> <p>(4) În durata executării pedepsei închisorii la locul de muncă nu intră timpul în care condamnatul lipsește de la locul de muncă.</p>	<p>Textele sunt parțial identice, NCP nemaicuprinzând dispoziția potrivit căreia „în durata executării pedepsei închisorii la locul de muncă nu intră timpul în care condamnatul lipsește de la locul de muncă”, câtă vreme în noua reglementare nu mai este posibilă executarea pedepsei închisorii la locul de muncă.</p> <p>Pe de altă parte, este introdusă o dispoziție nouă, cea prevăzută în alin.4, privitoare la efectul permisiunilor de ieșire din penitenciar (dispuse potrivit legii privind executarea pedepselor) asupra duratei executării pedepselor. Desigur este avută în vedere ipoteza în care sunt respectate limitele temporale ale permisiunilor de ieșire din penitenciar, altminteri devenind incidente dispozițiile art.285 alin 3 lit a) din NCP, potrivit cărora se consideră evadare neprezentarea nejustificată a persoanei condamnate la locul de deținere, la expirarea perioadei în care s-a aflat legal în stare de libertate.</p>
<p>ART. 72 Computarea duratei măsurilor preventive privative de libertate</p> <p>(1) Perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade din durata pedepsei închisorii pronunțate. Scăderea se face și atunci când condamnatul a fost urmărit sau judecat, în același timp ori în mod separat, pentru mai multe infracțiuni</p>	<p>ART. 88 Computarea reținerii și a arestării preventive</p> <p>(1) Timpul reținerii și al arestării preventive se scade din durata pedepsei închisorii pronunțate. Scăderea se face și atunci când condamnatul a fost urmărit sau judecat, în același timp ori în mod separat, pentru mai multe infracțiuni</p>	<p>În NCP, deși în mare parte se reproduc dispozițiile din Codul penal în vigoare, alin.1 fraza a II-a este reformulat pentru a acoperi situațiile ivite prin aplicarea noilor instituții penale și procesual penale. Astfel, din durata pedepsei închisorii sau amenzii pronunțate se scade nu doar perioada reținerii și arestării preventive, ci și durata internării medicale în vederea efectuării expertizei psihiatrice și cea a arestului la domiciliu, conform art.184 alin.22 și, respectiv, art.399 alin.9 din NCPP (prin echivalarea unei zile de arest preventiv la domiciliu cu o zi din pedeapsă).</p> <p>Modul de formulare a alineatelor 1 și 2 pare că exclude posibilitatea computării măsurii preventive în cazul în care pedeapsa pronunțată este detențiunea pe viață, deși în situația pronunțării unei atare pedepse trebuie computată perioada în care</p>

<p>judecat, în același timp ori în mod separat, pentru mai multe infracțiuni concurente, chiar dacă a fost condamnat pentru o altă faptă decât cea care a determinat dispunerea măsurii preventive.</p> <p>(2) Perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade și în caz de condamnare la pedeapsa amenzii, prin înlăturarea în tot sau în parte a zilelor-amendă.</p> <p>(3) În cazul amenzii care însoțește pedeapsa închisorii, perioada în care o persoană a fost supusă unei măsuri preventive privative de libertate se scade din durata pedepsei închisorii.</p>	<p>concurente, chiar dacă a fost scos de sub urmărire, s-a încetat urmărirea penală sau a fost achitat ori s-a încetat procesul penal pentru fapta care a determinat reținerea sau arestarea preventivă.</p> <p>(2) Scăderea reținerii și a arestării preventive se face și în caz de condamnare la amendă, prin înlăturarea în totul sau în parte a executării amenzii.</p>	<p>condamnatul a fost supus unei măsuri preventive privative de libertate pentru ipoteza în care pedeapsa detențiunii pe viață va fi înlocuită cu / comutată în pedeapsa închisorii. Aceeași redactare o are însă și reglementarea actuală.</p> <p>În fine, alineatul 3 prevede mențiuni exprese cu privire la situația în care amenda însoțește pedeapsa închisorii.</p> <p>În toate situațiile computarea rămâne <i>obligatorie</i>.</p>
<p>ART. 73 Computarea pedepselor și măsurilor preventive executate în afara țării</p> <p>(1) În cazul infracțiunilor săvârșite în condițiile art. 8, art. 9, art. 10 sau art. 11, partea din pedeapsă, precum și durata măsurilor preventive privative de libertate executate în afara teritoriului țării se scad din durata pedepsei aplicate pentru aceeași infracțiune în România.</p> <p>(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și</p>	<p>ART. 89 Computarea privațiunii de libertate executată în afara țării</p> <p>În cazul infracțiunilor săvârșite în condițiile art. 4, 5 sau 6, partea din pedeapsă, precum și reținerea și arestarea preventivă executate în afara teritoriului țării se scad din durata pedepsei aplicate pentru aceeași infracțiune de instanțele române.</p>	<p>Cele două reglementări se suprapun parțial.</p> <p>Astfel, NCP face referire în cuprinsul alin.1 și la dispozițiile art.8, ceea ce înseamnă că în cazul aplicării legii penale române infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului României ori pe o navă sub pavilion românesc sau pe o aeronavă înmatriculată în România, în condiții care fac aplicabile principiile <i>teritorialității</i>, <i>personalității</i>, <i>realității</i> sau <i>universalității</i> legii penale, partea din pedeapsă și/sau prevenția executată în afara teritoriului țării va fi scăzută din durata pedepsei aplicate pentru aceeași infracțiune în România.</p> <p>O dispoziție nouă, deși nu neapărat necesară câtă vreme termenul de <i>pedeapsă</i> folosit în primul aliniat este acoperitor atât pentru pedeapsa închisorii, cât și pentru amendă, este cea cuprinsă în alin.2.</p>

<p>în cazul în care pedeapsa executată în afara țării este amenda.</p>		
<p>Art. 74 Criteriile generale de individualizare a pedepsei</p> <p>(1) Stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii:</p> <p>a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite;</p> <p>b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită;</p> <p>c) natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii;</p> <p>d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit;</p> <p>e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului;</p> <p>f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal;</p> <p>g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.</p> <p>(2) Când pentru infracțiunea săvârșită legea prevede pedepse alternative, se ține seama de criteriile prevăzute în</p>	<p>Art. 72 Criteriile generale de individualizare</p> <p>(1) La stabilirea și aplicarea pedepselor se ține seama de dispozițiile părții generale a acestui cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială, de gradul de pericol social al faptei săvârșite, de persoana infractorului și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.</p> <p>(2) Când pentru infracțiunea săvârșită legea prevede pedepse alternative, se ține seama de dispozițiile alineatului precedent atât pentru alegerea uneia dintre pedepsele alternative, cât și pentru proporționalizarea acesteia.</p> <p>(3) La stabilirea și aplicarea pedepselor pentru persoana juridică se ține seama de dispozițiile părții generale a prezentului cod, de limitele de pedeapsă fixate în partea specială pentru persoana fizică, de gravitatea faptei săvârșite și de împrejurările care atenuează sau agravează răspunderea penală.</p>	<p>Noul Cod penal a renunțat la menționarea explicită drept criterii de individualizare a dispozițiilor părții generale și a limitelor de pedeapsă fixate în partea specială a Codului penal cât și a cauzelor care atenuează sau agravează răspunderea penală, apreciindu-se că acestea sunt prevederi legale utilizate în mod necesar în operațiunea juridică de stabilire a limitelor între care se individualizează judiciară a pedepsei.</p> <p>Totodată, noul Cod penal enumeră mai multe criterii de individualizare pe baza cărora judecătorul poate face o apreciere mai clară a gravității infracțiunii și a pericolozității infractorului.</p> <p>De asemenea, poate fi mai ușor de surprins profilul criminologic al infractorului.</p> <p>În principiu, noua lege, prevăzând un număr de criterii mai mare, ar trebui să fie mai favorabilă infractorului.</p> <p>Totodată, noua lege penală pare să acorde mai multă atenție personalității infractorului, unei cât mai bune individualizări a pedepsei pentru a asigura reinserția persoanei condamnate.</p>

alin. (1) și pentru alegerea uneia dintre acestea.		
<p>Art. 75 Circumstanțe atenuante (1) Următoarele împrejurări constituie circumstanțe atenuante legale:</p> <p>a) săvârșirea infracțiunii sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, determinată de o provocare din partea persoanei vătămate, produsă prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau printr-o altă acțiune ilicită gravă;</p> <p>b) depășirea limitelor legitimei apărări;</p> <p>c) depășirea limitelor stării de necesitate;</p> <p>d) acoperirea integrală a prejudiciului material cauzat prin infracțiune, în cursul urmăririi penale sau al judecății, până la primul termen de judecată, dacă făptuitorul nu a mai beneficiat de această circumstanță într-un interval de 5 ani anterior comiterii faptei. Circumstanța atenuantă nu se aplică în cazul săvârșirii următoarelor infracțiuni: contra persoanei, de furt calificat, tâlhărie, piraterie, fraude</p>	<p>Art. 73 Circumstanțe atenuante Următoarele împrejurări constituie circumstanțe atenuante:</p> <p>a) depășirea limitelor legitimei apărări sau ale stării de necesitate;</p> <p>b) săvârșirea infracțiunii sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, determinată de o provocare din partea persoanei vătămate, produsă prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau prin altă acțiune ilicită gravă.</p> <p>Art. 74 Împrejurări care pot constitui circumstanțe atenuante Următoarele împrejurări pot fi considerate circumstanțe atenuante:</p> <p>a) conduita bună a infractorului înainte de săvârșirea infracțiunii;</p> <p>b) stăruința depusă de infractor pentru a înlătura rezultatul infracțiunii sau a repara paguba pricinuită;</p> <p>c) atitudinea infractorului după săvârșirea infracțiunii, rezultând</p>	<p>În ambele texte conținuturile circumstanțelor atenuante legale au fost inițial identice, numai succesiunea lor fiind diferită.</p> <p>În ceea ce privește dispozițiile art. 75 alin. (2) din noul Cod penal se observă că acest text nu a menționat ca circumstanță atenuantă judiciară nici conduita buna a infractorului înainte de săvârșirea infracțiunii și nici atitudinea infractorului după săvârșirea infracțiunii.</p> <p>Evident că o astfel de atitudine ar putea fi avută în vedere la aprecierea generală a conduitei infractorului.</p> <p>În contextul în care noua lege penală pune accentul pe recuperarea prejudiciului s-a introdus o nouă circumstanță atenuantă la lit. d) care se referă la recuperarea integrală a prejudiciului până la primul termen de judecată.</p> <p>Persoanele exceptate de la aplicarea art. 175 alin. (1) lit. d) pot eventual beneficia de prevederile art. 75 alin. (2) lit. a).</p> <p>Din păcate redactarea lasă de dorit, infracțiunile exceptate fiind mai numeroase decât cele cărora li se adresează.</p> <p>Circumstanțele atenuante asupra cărora instanța poate să aprecieze sunt mai bine formulate, iar cea de la alin. (2) lit. b) are o mare sferă de cuprindere incluzând orice împrejurare legată de fapta comisă cu relevanță pentru gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului.</p>

<p>comise prin sisteme informatice și mijloace de plată electronice, ultraj, ultraj judiciar, purtare abuzivă, infracțiuni contra siguranței publice, infracțiuni contra sănătății publice, infracțiuni contra libertății religioase și respectului datorat persoanelor decedate, contra securității naționale, contra capacității de luptă a forțelor armate, infracțiunilor de genocid, contra umanității și de război, a infracțiunilor privind frontiera de stat a României, a infracțiunilor la legislația privind prevenirea și combaterea terorismului, a infracțiunilor de corupție, infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, a celor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene, a infracțiunilor privitoare la nerespectarea regimului materiilor explozive, materialelor nucleare sau al altor materii radioactive, privind regimul juridic al drogurilor, privind regimul juridic al precursorilor de droguri, a celor privind spălarea banilor, privind activitățile aeronautice civile și cele care pot pune în pericol siguranța zborurilor și securitatea aeronautică, privind protecția</p>	<p>din prezentarea sa în fața autorității, comportarea sinceră în cursul procesului, înlesnirea descoperirii ori arestării participanților. Împrejurările enumerate în prezentul articol au caracter exemplificativ.</p>	
---	--	--

<p>martorilor, privind interzicerea organizațiilor și simbolurilor cu caracter fascist, rasist sau xenofob și a promovării cultului persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii, a celor privind traficul de organe, țesuturi sau celule de origine umană, privind prevenirea și combaterea pornografiei și a celor la regimul adopțiilor.</p> <p>(2) Pot constitui circumstanțe atenuante judiciare:</p> <p>a) eforturile depuse de infractor pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii;</p> <p>b) împrejurările legate de fapta comisă, care diminuează gravitatea infracțiunii sau pericolozitatea infractorului.</p>		
<p>Art. 76 Efectele circumstanțelor atenuante</p> <p>(1) În cazul în care există circumstanțe atenuante, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită se reduc cu o treime.</p> <p>(2) Dacă pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, în cazul reținerii circumstanțelor atenuante se aplică pedeapsa închisorii de la</p>	<p>Art. 76 Efectele circumstanțelor atenuante</p> <p>(1) În cazul în care există circumstanțe atenuante, pedeapsa principală pentru persoana fizică se reduce sau se schimbă, după cum urmează:</p> <p>a) când minimul special al pedepsei închisorii este de 10 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de 3 ani;</p> <p>b) când minimul special al</p>	<p>Noutăți importante sunt aduse de noua legislație penală în ceea ce privește efectul circumstanțelor atenuante:</p> <p>a) limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime, iar în locul detențiunii pe viață se aplică închisoarea de la 10 la 20 de ani;</p> <p>b) nu mai este obligatorie coborârea sub minimul special prevăzut de lege;</p> <p>c) noul Cod penal prevede expres că reducerea limitelor de pedeapsă se face o singură dată indiferent de numărul circumstanțelor atenuante reținute;</p> <p>d) regimul circumstanțelor atenuante este unic indiferent de natura infracțiunilor săvârșite, spre deosebire de Codul penal de la 1968, unde întâlneam regim diferențiat.</p> <p>Textul nu mai reia teza conform căreia circumstanțele atenuante produc efecte atât asupra pedepselor principale cât și asupra pedepselor complementare, când aplicarea lor este obligatorie potrivit legii, prevăzută de art. 76 alin. (3) din Codul penal în vigoare.</p> <p>Opinăm că <i>de lege ferenda</i> ar trebui să se revină asupra acestui aspect.</p>

<p>10 la 20 de ani.</p> <p>(3) Reducerea limitelor speciale ale pedepsei se face o singură dată, indiferent de numărul circumstanțelor atenuante reținute.</p>	<p>pedepsei închisorii este de 5 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de un an;</p> <p>c) când minimul special al pedepsei închisorii este de 3 ani sau mai mare, pedeapsa se coboară sub minimul special, dar nu mai jos de 3 luni;</p> <p>d) când minimul special al pedepsei închisorii este de un an sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, până la minimul general;</p> <p>e) când minimul special al pedepsei închisorii este de 3 luni sau mai mare, pedeapsa se coboară sub acest minim, până la minimul general, sau se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 250 lei, iar când minimul special este sub 3 luni, se aplică o amendă care nu poate fi mai mică de 200 lei;</p> <p>f) când pedeapsa prevăzută de lege este amenda, aceasta se coboară sub minimul ei special, putând fi redusă până la 150 lei în cazul când minimul special este de 500 lei sau mai mare, ori până la minimul general, când minimul special este sub 500 lei.(2) În cazul infracțiunilor contra siguranței statului, al infracțiunilor contra păcii și omenirii, al infracțiunii de</p>	
--	---	--

	<p>omor, al infracțiunilor săvârșite cu intenție care au avut ca urmare moartea unei persoane, sau al infracțiunilor prin care s-au produs consecințe deosebit de grave, dacă se constată că există circumstanțe atenuante, pedeapsa închisorii poate fi redusă cel mult până la o treime din minimul special.</p> <p>(3) Când există circumstanțe atenuante, pedeapsa complementară privativă de drepturi, prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită, poate fi înlăturată.</p> <p>(4) În cazul în care există circumstanțe atenuante, amenda pentru persoana juridică se reduce după cum urmează:</p> <p>a) când minimul special al amenzii este de 10.000 lei sau mai mare, amenda se coboară sub acest minim, dar nu mai mult de o pătrime;</p> <p>b) când minimul special al amenzii este de 5.000 lei sau mai mare, amenda se coboară sub acest minim, dar nu mai mult de o treime.</p>	
<p>Art. 77 Circumstanțe agravante Următoarele împrejurări constituie circumstanțe agravante:</p>	<p>Art. 75 Circumstanțe agravante Următoarele împrejurări constituie circumstanțe agravante:</p>	<p>Noul Cod penal limitează circumstanțele agravante renunțând la circumstanțele agravante judiciare prevăzute de art. 75 alin. (2) din Codul penal de la 1968.</p> <p>S-a introdus circumstanța agravantă a săvârșirii infracțiunii profitând de starea de vulnerabilitate a persoanei vătămate datorate vârstei, stării de sănătate, infirmității sau altor cauze.</p>

<p>a) săvârșirea faptei de trei sau mai multe persoane împreună;</p> <p>b) săvârșirea infracțiunii prin cruzimi sau supunerea victimei la tratamente degradante;</p> <p>c) săvârșirea infracțiunii prin metode sau mijloace de natură să pună în pericol alte persoane ori bunuri;</p> <p>d) săvârșirea infracțiunii de către un infractor major, dacă aceasta a fost comisă împreună cu un minor;</p> <p>e) săvârșirea infracțiunii profitând de starea de vădită vulnerabilitate a persoanei vătămate, datorată vârstei, stării de sănătate, infirmității sau altor cauze;</p> <p>f) săvârșirea infracțiunii în stare de intoxicație voluntară cu alcool sau cu alte substanțe psihoactive, când a fost provocată în vederea comiterii infracțiunii;</p> <p>g) săvârșirea infracțiunii de către o persoană care a profitat de situația prilejuită de o calamitate, de starea de asediu sau de starea de urgență;</p> <p>h) săvârșirea infracțiunii pentru motive legate de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie ori apartenență politică, avere, origine socială, vârstă,</p>	<p>a) săvârșirea faptei de trei sau de mai multe persoane împreună;</p> <p>b) săvârșirea infracțiunii prin acte de cruzime, prin violențe asupra membrilor familiei ori prin metode sau mijloace care prezintă pericol public;</p> <p>c) săvârșirea infracțiunii de către un infractor major, dacă aceasta a fost comisă împreună cu un minor;</p> <p>c¹) săvârșirea infracțiunii pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA;</p> <p>d) săvârșirea infracțiunii din motive josnice;</p> <p>e) săvârșirea infracțiunii în stare de beție anume provocată în vederea comiterii faptei;</p> <p>f) săvârșirea infracțiunii de către o persoană care a profitat de situația prilejuită de o calamitate.</p> <p>Instanța poate reține ca circumstanțe agravante și alte împrejurări care imprimă faptei un caracter grav.</p>	<p>S-a extins sfera de aplicare a circumstanței privind comiterea infracțiunii de către o persoană aflată în stare de intoxicație preordinată.</p> <p>S-a renunțat la circumstanța agravantă a săvârșirii infracțiunii din motive josnice, ca urmare a neclarității acestei noțiuni.</p>
---	---	--

<p>dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA ori pentru alte împrejurări de același fel, considerate de făptuitor drept cauze ale inferiorității unei persoane în raport cu celelalte.</p>		
<p>Art. 78 Efectele circumstanțelor agravante (1) În cazul în care există circumstanțe agravante, se poate aplica o pedeapsă până la maximul special. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor până la 2 ani, care nu poate depăși o treime din acest maxim, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult o treime din maximul special. (2) Majorarea limitelor speciale ale pedepsei se face o singură dată, indiferent de numărul circumstanțelor agravante reținute.</p>	<p>Art. 78 Efectele circumstanțelor agravante În cazul în care există circumstanțe agravante, persoanei fizice i se poate aplica o pedeapsă până la maximul special. Dacă maximul special este neîndestulător, în cazul închisorii se poate adăuga un spor de până la 5 ani, care nu poate depăși o treime din acest maxim, iar în cazul amenzii se poate aplica un spor de cel mult o treime din maximul special. În cazul în care există circumstanțe agravante, persoanei juridice i se aplică amenda care poate fi sporită până la maximul special, prevăzut în art. 71¹ alin. 2 sau 3, iar dacă acest maxim nu este îndestulător se poate adăuga un spor de până la o pătrime din acel maxim. Art. 79 Indicarea circumstanțelor Orice împrejurare reținută ca circumstanță atenuantă sau ca</p>	<p>În noul Cod penal sporul care se poate adăuga este de până la 2 ani și nu până la 5 ani ca în Codul penal de la 1968. În alineatul 2 s-a introdus prevederea că majorarea limitelor speciale ale pedepsei se face o singură dată, indiferent de numărul circumstanțelor agravante reținute. Deși textul folosește pluralul, este vorba numai de limita maximă nu și de cea minimă. În principiu, sub acest aspect legea nouă este mai favorabilă.</p>

	circumstanță agravantă trebuie arătată în hotărâre.	
<p>Art. 79 Concursul între cauze de atenuare sau de agravare (1) Când în cazul aceleiași infracțiuni sunt incidente două sau mai multe dispoziții care au ca efect reducerea pedepsei, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită se reduc prin aplicarea succesivă a dispozițiilor privitoare la tentativă, circumstanțe atenuante și cazuri speciale de reducere a pedepsei, în această ordine. (2) Dacă sunt incidente două sau mai multe dispoziții care au ca efect agravarea răspunderii penale, pedeapsa se stabilește prin aplicarea succesivă a dispozițiilor privitoare la circumstanțe agravante, infracțiune continuată, concurs sau recidivă. (3) Când în cazul aceleiași infracțiuni sunt incidente una sau mai multe cauze de reducere a pedepsei și una sau mai multe cauze de majorare a pedepsei, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită se reduc conform alin. (1), după</p>	<p>Art. 80 Concursul între cauzele de agravare și de atenuare (1) În caz de concurs între cauzele de agravare și cauzele de atenuare, pedeapsa se stabilește ținându-se seama de circumstanțele agravante, de circumstanțele atenuante și de starea de recidivă. (2) În caz de concurs între circumstanțele agravante și atenuante, coborârea pedepsei sub minimul special nu este obligatorie. (3) În cazul aplicării concomitente a dispozițiilor cu privire la circumstanțe agravante, recidivă și concurs de infracțiuni, pedeapsa închisorii nu poate depăși 25 de ani, dacă maximul special pentru fiecare infracțiune este de 10 ani sau mai mic, și 30 de ani, dacă maximul special pentru cel puțin una dintre infracțiuni este mai mare de 10 ani. (4) În cazul aplicării concomitente a dispozițiilor cu privire la circumstanțe agravante, recidivă și concurs de infracțiuni, pedeapsa amenzii pentru persoana</p>	<p>Noul Cod penal reglementează concursul între cauzele de atenuare sau de agravare într-o formulă mai clară și mai bine organizată din punct de vedere al tehnicii de redactare. Astfel, ori de câte ori se constată existența cumulativă a cauzelor de atenuare, instanța are obligația în procesul de individualizare judiciară a pedepsei să respecte ordinea în care urmează a se face aplicarea lor: dispozițiile legale privind tentativa, circumstanțele atenuante și cazuri speciale de reducere a pedepsei, atunci când acestea sunt în concurs (Î.C.C.J., s. pen., dec. nr. 1929/2005, nepublicată). Dacă sunt incidente două sau mai multe cauze de agravare pedeapsa se stabilește prin aplicarea succesivă a dispozițiilor privitoare la circumstanțe agravante, infracțiunea continuată, concurs sau recidivă. În cazul concursului între cauzele de reducere și cauzele de majorare, limitele de pedeapsă se reduc potrivit art. 79 alin. (1) după care se majorează conform art. 79 alin. (2). Așadar, spre deosebire de Codul penal în vigoare, se dă prioritate cauzelor de atenuare și nu celor de agravare.</p>

care limitele de pedeapsă rezultate se majorează conform alin. (2).	juridică poate fi sporită până la maximul general.	
<p>Art. 80. Condițiile renunțării la aplicarea pedepsei (1) Instanța poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă sunt întrunite următoarele condiții:</p> <p>a) infracțiunea săvârșită prezintă o gravitate redusă, având în vedere natura și întinderea urmărilor produse, mijloacele folosite, modul și împrejurările în care a fost comisă, motivul și scopul urmărit;</p> <p>b) în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, de eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii, precum și de posibilitățile sale de îndreptare, instanța apreciază că aplicarea unei pedepse ar fi inoportună din cauza consecințelor pe care le-ar avea asupra persoanei acestuia.</p> <p>(2) Nu se poate dispune renunțarea la aplicarea pedepsei dacă:</p> <p>a) infractorul a mai suferit anterior o condamnare, cu</p>	-	<p>Renunțarea la aplicarea pedepsei este o instituție juridică nou introdusă în legea noastră penală, fără corespondent în legislația anterioară.</p> <p>Noua instituție constituie o alternativă la sancțiunile penale care prezintă asemănări dar și deosebiri cu instituția înlocuirii răspunderii penale prevăzută de art. 90, 91 din Codul penal de la 1968.</p> <p>Asemănările constau în aceea că se conturează săvârșirea unei infracțiuni de gravitate redusă și că în raport de persoana infractorului, de conduita sa anterioară și de eforturile depuse pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii se apreciază că aplicarea unei pedepse este inoportună.</p> <p>Deosebirea constă în aceea că la înlocuirea răspunderii penale se aplică o sancțiune cu caracter administrativ, în timp ce în cazul renunțării la aplicarea pedepsei instanța aplică infractorului un avertisment.</p> <p>Renunțarea la aplicarea pedepsei presupune îndeplinirea unor condiții negative:</p> <p>a) infractorul să nu mai fi fost anterior condamnat, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 lit. a) și lit. b);</p> <p>b) să nu mai fi beneficiat de renunțarea la aplicarea pedepsei;</p> <p>c) să nu se fi sustras de la urmărirea penală;</p> <p>d) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită să nu fie mai mare de 3 ani.</p>

<p>excepția cazurilor prevăzute în art. 42 lit. a) și lit. b) sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare;</p> <p>b) față de același infractor s-a mai dispus renunțarea la aplicarea pedepsei în ultimii 2 ani anteriori datei comiterii infracțiunii pentru care este judecat;</p> <p>c) infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicierea aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților;</p> <p>d) pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 5 ani.</p> <p>(3) În caz de concurs de infracțiuni, renunțarea la aplicarea pedepsei se poate dispune dacă pentru fiecare infracțiune concurentă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. (1) și alin. (2).</p> <p>*) Conform art. 239 din Legea nr. 187/2012 (#M3), termenul condamnare utilizat în cuprinsul art. 80 alin. (2) lit. a) din Codul penal se referă și la hotărârile prin care, față de inculpat, s-a luat, în timpul minorității, o</p>		
--	--	--

măsură educativă, în afară de cazul în care au trecut cel puțin 2 ani de la data executării sau considerării ca executată a acestei măsuri.		
Art. 81 Avertismentul (1) Când dispune renunțarea la aplicarea pedepsei, instanța aplică infractorului un avertisment. (2) Avertismentul constă în prezentarea motivelor de fapt care au determinat renunțarea la aplicarea pedepsei și atenționarea infractorului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni. (3) În caz de concurs de infracțiuni se aplică un singur avertisment.	-	Avertismentul se dispune în mod obligatoriu de instanță în cazul în care dispune renunțarea la aplicarea pedepsei. Avertismentul constă în atenționarea infractorului asupra conduitei sale viitoare și asupra consecințelor la care se expune dacă va mai săvârși infracțiuni. Avertismentul se pronunță în ședință publică odată cu dispozitivul hotărârii.
Art. 82 Anularea și efectele renunțării la aplicarea pedepsei (1) Persoana față de care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei nu este supusă niciunei decăderi, interdicții sau incapacități ce ar putea decurge din infracțiunea săvârșită. (2) Renunțarea la aplicarea pedepsei nu produce efecte asupra executării măsurilor de	-	Spre deosebire de înlocuirea răspunderii penale care avea consecințe sub aspectul drepturilor persoanei față de care s-a dispus sancțiunea, în cazul renunțării legea prevede că nu există incapacități sau interdicții.

<p>siguranță și a obligațiilor civile prevăzute în hotărâre.</p> <p>(3) Dacă în termen de 2 ani de la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus renunțarea la aplicarea pedepsei se descoperă că persoana față de care s-a luat această măsură săvârșise anterior rămânerii definitive a hotărârii o altă infracțiune, pentru care i s-a stabilit o pedeapsă chiar după expirarea acestui termen, renunțarea la aplicarea pedepsei se anulează și se stabilește pedeapsa pentru infracțiunea care a atras inițial renunțarea la aplicarea pedepsei, aplicându-se apoi, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.</p>		
<p>Art. 83 Condițiile amânării aplicării pedepsei</p> <p>(1) Instanța poate dispune amânarea aplicării pedepsei, stabilind un termen de supraveghere, dacă sunt întrunite următoarele condiții:</p> <p>a) pedeapsa stabilită, inclusiv în cazul concursului de infracțiuni, este amenda sau închisoarea de cel mult 2 ani;</p> <p>b) infractorul nu a mai fost</p>	-	<p>Amânarea aplicării pedepsei este o nouă alternativă la aplicarea unei sancțiuni penale infractorului, de asemenea fără precedent în legislația noastră penală.</p> <p>Amânarea aplicării pedepsei reprezintă o treaptă superioară pe scara agravării răspunderii penale în raport cu renunțarea la aplicarea pedepsei, unde amenințarea aplicării unei sancțiuni penale nu mai există decât în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni.</p> <p>Amânând aplicarea pedepsei instanța trebuie să constate că pedeapsa pe care ar putea să o aplice nu este mai mare de 2 ani, inclusiv în cazul concursului de infracțiuni și că infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității.</p> <p>De asemenea, instanța trebuie să-și formeze convingerea că aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară.</p> <p>Art. 83 alin. (2) prevede condițiile negative ale amânării aplicării pedepsei – pedeapsa prevăzută de lege să nu fie de 7 ani sau mai mare, persoana în cauză să nu se fi sustras</p>

<p>condamnat anterior la pedeapsa închisorii, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 lit. a) și lit. b) sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare;</p> <p>c) infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității;</p> <p>d) în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, de eforturile depuse de acesta pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii, precum și de posibilitățile sale de îndreptare, instanța apreciază că aplicarea imediată a unei pedepse nu este necesară, dar se impune supravegherea conduitei sale pentru o perioadă determinată.</p> <p>(2) Nu se poate dispune amânarea aplicării pedepsei dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este de 7 ani sau mai mare sau dacă infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicierea aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților.</p> <p>(3) Amânarea aplicării pedepsei</p>		<p>de la urmărire penală sau judecată sau să fi încercat zădărnicierea aflării adevărului.</p> <p>Potrivit alin. 3 amânarea aplicării pedepsei închisorii atrage amânarea aplicării amenzii.</p> <p>Hotărârea instanței trebuie să cuprindă obligatoriu motivele care au determinat amânarea și atenționarea infractorului asupra conduitei viitoare.</p>
---	--	---

<p>închisorii atrage și amânarea aplicării amenzii care însoțește pedeapsa închisorii în condițiile art. 62.</p> <p>(4) Sunt obligatorii prezentarea motivelor care au determinat amânarea aplicării pedepsei și atenționarea infractorului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.</p>		
<p>Art. 84 Termenul de supraveghere</p> <p>(1) Termenul de supraveghere este de 2 ani și se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei.</p> <p>(2) Pe durata termenului de supraveghere, persoana față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei trebuie să respecte măsurile de supraveghere și să execute obligațiile ce îi revin, în condițiile stabilite de instanță.</p>	-	<p>Legea stabilește de drept un termen de supraveghere cu durată fixă, 2 ani, care se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii, ca și celelalte termene de supraveghere prevăzute în noul Cod penal.</p>
<p>Art. 85 Măsurile de supraveghere și obligațiile</p> <p>(1) Pe durata termenului de supraveghere, persoana față de</p>	-	<p>Măsurile de supraveghere au menirea de a stabili un contact direct, pe toată durata termenului de supraveghere, între persoana față de care s-a dispus amânarea și serviciul de probațiune.</p> <p>Obligațiile impuse de instanță au rolul de a asigura o bună integrare socială persoanei față de care s-a dispus amânarea și să elimine pe cât posibil riscul săvârșirii unei noi</p>

<p>care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:</p> <p>a) să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta;</p> <p>b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;</p> <p>c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile, precum și întoarcerea;</p> <p>d) să comunice schimbarea locului de muncă;</p> <p>e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.</p> <p>(2) Instanța poate impune persoanei față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei să execute una sau mai multe dintre următoarele obligații:</p> <p>a) să urmeze un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională;</p> <p>b) să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității, pe o perioadă cuprinsă între 30 și 60 de zile, în condițiile stabilite de instanță, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, persoana nu</p>		<p>infracțiuni.</p>
--	--	---------------------

<p>poate presta această muncă. Numărul zilnic de ore se stabilește prin legea de executare a pedepselor;</p> <p>c) să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate;</p> <p>d) să se supună măsurilor de control, tratament sau îngrijire medicală;</p> <p>e) să nu comunice cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu persoanele cu care a comis infracțiunea sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori să nu se apropie de acestea;</p> <p>f) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță;</p> <p>g) să nu conducă anumite vehicule stabilite de instanță;</p> <p>h) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme;</p> <p>i) să nu părăsească teritoriul României fără acordul instanței;</p> <p>j) să nu ocupe sau să nu exercite funcția, profesia, meseria ori activitatea de care s-a folosit pentru săvârșirea infracțiunii.</p>		
---	--	--

<p>(3) Pentru stabilirea obligației prevăzute la alin. (2) lit. b), instanța va consulta informațiile puse la dispoziție periodic de către serviciul de probațiune cu privire la posibilitățile concrete de executare existente la nivelul serviciului de probațiune și la nivelul instituțiilor din comunitate.</p> <p>(4) Când stabilește obligația prevăzută la alin. (2) lit. e) - g), instanța individualizează, în concret, conținutul acestei obligații, ținând seama de împrejurările cauzei.</p> <p>(5) Persoana supravegheată trebuie să îndeplinească integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.</p>		
<p>Art. 86 Supravegherea</p> <p>(1) Pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 85 alin. (1) lit. c) - e) se comunică serviciului de probațiune.</p> <p>(2) Supravegherea executării obligațiilor prevăzute în art. 85 alin. (2) lit. a) - c) și alin. (5) se face de serviciul de probațiune. Verificarea modului de îndeplinire a obligațiilor prevăzute în art. 85 alin. (2) lit.</p>	-	<p>Serviciul de probațiune este singurul organ abilitat să exercite supravegherea persoanei față de care s-a dispus amânarea executării pedepsei.</p> <p>Textul reglementează modul de efectuare a supravegherii cât și condițiile în care serviciul are obligația să sesizeze instanța.</p>

<p>d) - j) se face de organele abilitate, care vor sesiza serviciul de probațiune cu privire la orice încălcare a acestora.</p> <p>(3) Serviciul de probațiune va lua măsurile necesare pentru a asigura executarea obligațiilor prevăzute în art. 85 alin. (2) lit. a) - d), într-un termen cât mai scurt de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.</p> <p>(4) Pe durata termenului de supraveghere, serviciul de probațiune are obligația să sesizeze instanța, dacă:</p> <p>a) au intervenit motive care justifică fie modificarea obligațiilor impuse de instanță, fie încetarea executării unora dintre acestea;</p> <p>b) persoana supravegheată nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută, în condițiile stabilite, obligațiile ce îi revin;</p> <p>c) persoana supravegheată nu a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărâre, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.</p>		
<p>Art. 87 Modificarea sau încetarea obligațiilor</p>	<p>-</p>	<p>Obligațiile persoanei față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei pot fi adaptate la situația reală intervenită în viața acestuia ori instanța poate dispune încetarea lor atunci când nu mai sunt necesare.</p>

<p>(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere au intervenit motive care justifică fie impunerea unor noi obligații, fie sporirea sau diminuarea condițiilor de executare a celor existente, instanța dispune modificarea obligațiilor în mod corespunzător, pentru a asigura persoanei supravegheate șanse sporite de îndreptare.</p> <p>(2) Instanța dispune încetarea executării unora dintre obligațiile pe care le-a impus, atunci când apreciază că menținerea acestora nu mai este necesară.</p>		
<p>Art. 88 Revocarea amânării aplicării pedepsei</p> <p>(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere persoana supravegheată, cu rea-credință, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse, instanța revocă amânarea și dispune aplicarea și executarea pedepsei.</p> <p>(2) În cazul când, până la expirarea termenului de supraveghere, persoana supravegheată nu îndeplinește integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre, instanța revocă amânarea și dispune aplicarea</p>	-	<p>Revocarea și respectiv anularea amânării aplicării pedepsei constituie cazurile clasice de pierdere a beneficiului amânării în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni, respectiv în cazul în care se descoperă că anterior amânării infractorul săvârșise o altă infracțiune.</p> <p>Dar nu numai săvârșirea unei infracțiuni determină revocarea, ci și nerespectarea măsurilor de supraveghere.</p>

<p>și executarea pedepsei, afară de cazul când persoana dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească.</p> <p>(3) Dacă după amânarea aplicării pedepsei persoana supravegheată a săvârșit o nouă infracțiune, cu intenție sau intenție depășită, descoperită în termenul de supraveghere, pentru care s-a pronunțat o condamnare chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă amânarea și dispune aplicarea și executarea pedepsei. Pedepsa aplicată ca urmare a revocării amânării și pedeapsa pentru noua infracțiune se calculează conform dispozițiilor privitoare la concursul de infracțiuni.</p> <p>(4) Dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, instanța poate menține sau revoca amânarea aplicării pedepsei. În cazul revocării, dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător.</p>		
<p>Art. 89 Anularea amânării aplicării pedepsei</p> <p>(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea</p>	-	

<p>definitivă a hotărârii prin care s-a dispus amânarea, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, amânarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.</p> <p>(2) În caz de concurs de infracțiuni, instanța poate dispune amânarea aplicării pedepsei rezultante dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 83. Dacă se dispune amânarea aplicării pedepsei, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior amânarea aplicării pedepsei.</p>		
<p>Art. 90 Efectele amânării aplicării pedepsei</p> <p>(1) Persoanei față de care s-a dispus amânarea aplicării pedepsei nu i se mai aplică pedeapsa și nu este supusă niciunei decăderi, interdicții sau incapacități ce ar putea decurge din infracțiunea săvârșită, dacă nu a săvârșit din nou o infracțiune până la expirarea termenului de supraveghere, nu s-a dispus revocarea amânării și</p>	-	

<p>nu s-a descoperit o cauză de anulare.</p> <p>(2) Amânarea aplicării pedepsei nu produce efecte asupra executării măsurilor de siguranță și a obligațiilor civile prevăzute în hotărâre.</p>		
<p>Art. 91 Condițiile suspendării executării pedepsei sub supraveghere</p> <p>(1) Instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere dacă sunt întrunite următoarele condiții:</p> <p>a) pedeapsa aplicată, inclusiv în caz de concurs de infracțiuni, este închisoarea de cel mult 3 ani;</p> <p>b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, cu excepția cazurilor prevăzute în art. 42 sau pentru care a intervenit reabilitarea ori s-a împlinit termenul de reabilitare;</p> <p>c) infractorul și-a manifestat acordul de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității;</p> <p>d) în raport de persoana infractorului, de conduita avută anterior săvârșirii infracțiunii, de eforturile depuse de acesta</p>	<p>Art. 86¹ Condițiile de aplicare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere</p> <p>Instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei aplicate persoanei fizice sub supraveghere, dacă sunt întrunite următoarele condiții:</p> <p>a) pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 4 ani;</p> <p>b) infractorul nu a mai fost condamnat anterior la pedeapsa închisorii mai mare de un an, afară de cazurile când condamnarea intră în vreunul dintre cazurile prevăzute în art. 38;</p> <p>c) se apreciază, ținând seama de persoana condamnatului, de comportamentul său după comiterea faptei, că pronunțarea condamnării constituie un avertisment pentru acesta și, chiar fără executarea pedepsei, condamnatul nu va mai săvârși infracțiuni.</p>	<p>Noul Cod penal renunță la suspendarea condiționată a executării pedepsei, unica formă de suspendare a executării pedepsei prevăzută de Codul penal de la 1968 și păstrează suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, introdusă în legislația noastră penală prin Legea nr. 104/1992.</p> <p>Condițiile cerute pentru suspendare, patru față de cele trei existente în legislația noastră în vigoare, la acestea adăugându-se acordul pentru prestarea unei munci neremunerate în folosul comunității.</p> <p>Principala condiție este însă cuantumul pedepsei aplicate care, în noul Cod penal este închisoarea de cel mult 3 ani ca și la suspendarea condiționată, dar mai puțin decât la suspendarea sub supraveghere unde este prevăzută închisoarea de cel mult 4 ani.</p> <p>O noutate în reglementarea instituției suspendării este faptul că limita mai mică a pedepsei aplicate este aceeași indiferent dacă cel în cauză a săvârșit o infracțiune unică sau un concurs de infracțiuni, spre deosebire de Codul actual unde, în caz de concurs limita maximă este de 2 ani.</p> <p>O noutate în reglementarea instituției o constituie faptul că amenda nu poate fi suspendată, ceea ce actualul Cod penal nu interzice expres, și de asemenea faptul că instanța, pe baza obligației motivării suspendării (prevăzută în actualul Cod penal la art. 81 alin. 6) are și obligația atenționării condamnatului asupra consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni.</p> <p>La o analiză generală a condițiilor reglementarea din Codul penal în vigoare pare mai favorabilă în cazul săvârșirii unei singure infracțiuni, dar mai puțin favorabile în cazul concursului de infracțiuni.</p> <p>Doctrina (Adina Vlăsceanu) a sesizat o contradicție între această reglementare și incriminarea abandonului unde, în cazul în care instanța se orientează la amendă, nu va putea aplica suspendarea, ci amânarea aplicării pedepsei.</p> <p>În ceea ce ne privește considerăm infracțiunea de abandon de familie prevăzută de art. 378 din noul Cod penal o excepție subliniată de text prin formula „chiar dacă nu sunt aplicabile condițiile prevăzute de lege pentru aceasta”.</p>

<p>pentru înlăturarea sau diminuarea consecințelor infracțiunii, precum și de posibilitățile sale de îndreptare, instanța apreciază că aplicarea pedepsei este suficientă și, chiar fără executarea acesteia, condamnatul nu va mai comite alte infracțiuni, însă este necesară supravegherea conduitei sale pentru o perioadă determinată.</p> <p>(2) Când pedeapsa închisorii este însoțită de pedeapsa amenzii aplicate în condițiile art. 62, amenda se execută chiar dacă executarea pedepsei închisorii a fost suspendată sub supraveghere.</p> <p>(3) Nu se poate dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, dacă:</p> <p>a) pedeapsa aplicată este numai amenda;</p> <p>b) aplicarea pedepsei a fost inițial amânată, dar ulterior amânarea a fost revocată;</p> <p>c) infractorul s-a sustras de la urmărire penală ori judecată sau a încercat zădărnicierea aflării adevărului ori a identificării și tragerii la răspundere penală a autorului sau a participanților.</p> <p>(4) Este obligatorie prezentarea</p>	<p>Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere poate fi acordată și în cazul concursului de infracțiuni, dacă pedeapsa aplicată este închisoarea de cel mult 3 ani și sunt întrunite condițiile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).</p> <p>Alineatul 3 *** Abrogat</p> <p>Dispozițiile art. 81 alin. 5 și 6 se aplică și în cazul suspendării executării pedepsei aplicate persoanei fizice sub supraveghere.</p> <p>Art. 81 Condițiile de aplicare a suspendării condiționate .....</p> <p>(5) Suspendarea condiționată a executării pedepsei nu atrage suspendarea executării măsurilor de siguranță și a obligațiilor civile prevăzute în hotărârea de condamnare.</p> <p>(6) Suspendarea condiționată a executării pedepsei trebuie motivată.</p>	
--	--	--

<p>motivelor pe care s-a întemeiat condamnarea, precum și a celor ce au determinat suspendarea executării pedepsei și atenționarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.</p>		
<p>Art. 92 Termenul de supraveghere (1) Durata suspendării executării pedepsei sub supraveghere constituie termen de supraveghere pentru condamnat și este cuprinsă între 2 și 4 ani, fără a putea fi însă mai mică decât durata pedepsei aplicate. (2) Termenul de supraveghere se calculează de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea executării pedepsei sub supraveghere a rămas definitivă. (3) Pe durata termenului de supraveghere condamnatul trebuie să respecte măsurile de supraveghere și să execute obligațiile ce îi revin, în condițiile stabilite de instanță.</p>	<p>Art. 86² Termenul de încercare Termenul de încercare în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere se compune din cuantumul pedepsei închisorii aplicate, la care se adaugă un interval de timp, stabilit de instanță, între 2 și 5 ani. Dispozițiile art. 82 alin. 3 se aplică în mod corespunzător. Art. 82 Termenul de încercare ..... (3) Termenul de încercare se socotește de la data când hotărârea prin care s-a pronunțat suspendarea condiționată a executării pedepsei a rămas definitivă.</p>	<p>Termenul de supraveghere introdus de noul Cod penal în locul termenului de încercare vine cu câteva noutăți: Astfel, dacă termenul de încercare prevăzut de art. 86² din Codul penal în vigoare este compus din durata pedepsei aplicate la care se adaugă un interval de timp, stabilit de instanță, între 2 și 5 ani, în noul Cod penal durata suspendării constituie termen de suspendare și este cuprinsă între 2 și 4 ani, fără a putea fi mai mică decât durata pedepsei aplicate. Avem așadar o pedeapsă aplicată, care poate fi de cel mult 3 ani și o durată a suspendării care nu poate fi mai mică, dar poate fi egală cu pedeapsa aplicată sau mai mare, dar nu mai mult de 4 ani. Trebuie precizat că durata minimă și durata maximă a termenului de supraveghere sunt mai reduse decât durata minimă și durata maximă a termenului de încercare prevăzut de art. 86² din Codul penal în vigoare. Termenul de supraveghere are același scop ca și în legea penală actuală: de a supraveghea ca cel condamnat să se supună cerinței generale de a nu săvârși o nouă infracțiune, de a respecta măsurile de supraveghere și de a executa obligațiile ce îi revin în condițiile stabilite de instanță. În doctrină s-a ridicat problema dacă grațierea are efecte asupra termenului de supraveghere câtă vreme acesta nu include pedeapsa aplicată (Adina Vlăsceanu). Dimpotrivă, considerăm că pedeapsa aplicată se include în termenul de supraveghere și un eventual act de grațiere ar produce efecte și asupra termenului de supraveghere.</p>

<p>Art. 93 Măsurile de supraveghere și obligațiile</p> <p>(1) Pe durata termenului de supraveghere, condamnatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere:</p> <p>a) să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta;</p> <p>b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa;</p> <p>c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;</p> <p>d) să comunice schimbarea locului de muncă;</p> <p>e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.</p> <p>(2) Instanța impune condamnatului să execute una sau mai multe dintre următoarele obligații:</p> <p>a) să urmeze un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională;</p> <p>b) să frecventeze unul sau mai multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate;</p> <p>c) să se supună măsurilor de</p>	<p>Art. 86³ Măsurile de supraveghere și obligațiile condamnatului</p> <p>Pe durata termenului de încercare, condamnatul trebuie să se supună următoarelor măsuri de supraveghere:</p> <p>a) să se prezinte, la datele fixate, la judecătorul desemnat cu supravegherea lui sau la Serviciul de protecție a victimelor și reintegrare socială a infractorilor;</p> <p>b) să anunțe, în prealabil, orice schimbare de domiciliu, reședință sau locuință și orice deplasare care depășește 8 zile, precum și întoarcerea;</p> <p>c) să comunice și să justifice schimbarea locului de muncă;</p> <p>d) să comunice informații de natură a putea fi controlate mijloacele lui de existență.</p> <p>Datele prevăzute în alin. 1 lit. b), c) și d) se comunică judecătorului sau serviciului stabilit în alin. 1 lit. a).</p> <p>Instanța poate să impună condamnatului respectarea uneia sau a mai multora din următoarele obligații:</p> <p>a) să desfășoare o activitate sau să urmeze un curs de învățământ ori de calificare;</p> <p>b) să nu schimbe domiciliul sau reședința avută ori să nu</p>	<p>Măsurile de supraveghere sunt, în linii generale, cu unele diferențe de formulare, aceleași, cu mențiunea că la art. 93 lit. b) s-a introdus dispoziția pentru condamnat de a primi vizitele consilierului de probațiune, la datele fixate de acesta.</p> <p>Condamnatul nu mai trebuie să se prezinte la judecătorul delegat, ci la serviciul de probațiune.</p> <p>În ceea ce privește obligațiile s-a trecut de la formularea „instanța poate” prevăzută de art. 86³ alin. (3) din Codul penal în vigoare la formularea „instanța impune” prevăzută de art. 93 alin. (2) din noul Cod penal.</p> <p>Obligațiile de a nu frecventa anumite locuri, de a nu intra în legătură cu anumite persoane și a nu conduce nici un vehicul sau anumite vehicule nu se regăsesc între obligațiile prevăzute de noul Cod penal deoarece ele pot fi impuse ca pedepse complementare.</p> <p>S-a introdus obligația (art. 93 alin. 3) pentru condamnat de a presta o muncă în folosul comunității pe o perioadă cuprinsă între 60 și 120 de zile și totodată condamnatul este ținut să îndeplinească obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.</p> <p>În Codul penal actual neîndeplinirea obligațiilor civile până la expirarea termenului de încercare este prevăzută de art. 84 ca o condiție de revocare. Revocarea nu se putea face însă decât înainte de expirarea termenului de încercare, iar condamnatul se putea prevala până în ultima zi de existența acestui termen.</p>
--	--	---

<p>control, tratament sau îngrijire medicală;</p> <p>d) să nu părăsească teritoriul României, fără acordul instanței.</p> <p>(3) Pe parcursul termenului de supraveghere, condamnatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității pe o perioadă cuprinsă între 60 și 120 de zile, în condițiile stabilite de instanță, afară de cazul în care, din cauza stării de sănătate, nu poate presta această muncă. Numărul zilnic de ore se stabilește prin legea de executare a pedepselor.</p> <p>(4) Pentru stabilirea conținutului obligației prevăzute la alin. (3), instanța va consulta informațiile puse la dispoziție periodic de către serviciul de probațiune cu privire la posibilitățile concrete de executare existente la nivelul serviciului de probațiune și la nivelul instituțiilor din comunitate.</p> <p>(5) Condamnatul trebuie să îndeplinească integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.</p>	<p>depășească limita teritorială stabilită, decât în condițiile fixate de instanță;</p> <p>c) să nu frecventeze anumite locuri stabilite;</p> <p>d) să nu intre în legătură cu anumite persoane;</p> <p>e) să nu conducă nici un vehicul sau anumite vehicule;</p> <p>f) să se supună măsurilor de control, tratament sau îngrijire, în special în scopul dezintoxicării.</p> <p>Supravegherea executării obligațiilor stabilite de instanță conform alin. 3 lit. a) - f) se face de judecătorul sau serviciul prevăzut în alin. 1 lit. a). În caz de neîndeplinire a obligațiilor, judecătorul sau serviciul desemnat cu supravegherea condamnatului sesizează instanța pentru luarea măsurii prevăzute în art. 86⁴ alin. 2.</p>	
Art. 94		Spre deosebire de Codul penal în vigoare care a inclus în art. 86 ³ consacrat măsurilor de

<p>Supravegherea condamnatului</p> <p>(1) Pe durata termenului de supraveghere, datele prevăzute în art. 93 alin. (1) lit. c) - e) se comunică serviciului de probațiune.</p> <p>(2) Supravegherea executării obligațiilor prevăzute în art. 93 alin. (2) lit. a) și lit. b), alin. (3) și alin. (5) se face de serviciul de probațiune. Verificarea modului de îndeplinire a obligațiilor prevăzute în art. 93 alin. (2) lit. c) și lit. d) se face de organele abilitate, care vor sesiza serviciul de probațiune cu privire la orice încălcare a acestora.</p> <p>(3) Serviciul de probațiune va lua măsurile necesare pentru a asigura executarea obligațiilor prevăzute în art. 93 alin. (2) lit. a) și lit. b), precum și alin. (3) într-un termen cât mai scurt de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare.</p> <p>(4) Pe durata termenului de supraveghere, serviciul de probațiune are obligația să sesizeze instanța, dacă:</p> <p>a) au intervenit motive care justifică fie modificarea obligațiilor impuse de instanță, fie încetarea executării unora dintre acestea;</p> <p>b) persoana supravegheată nu</p>		<p>supraveghere și obligațiilor condamnatului două dispoziții privind realizarea concretă a unora din măsurile de supraveghere, noul Cod penal a prevăzut dispoziții detaliate privind modul concret de realizare a măsurilor de supraveghere, efectuarea supravegherii de către serviciul de probațiune și ipotezele în care serviciul de probațiune are obligația de a sesiza instanța.</p>
---	--	---

respectă măsurile de supraveghere sau nu execută, în condițiile stabilite, obligațiile care îi revin; c) persoana supravegheată nu a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărâre, cel mai târziu cu 3 luni înainte de expirarea termenului de supraveghere.		
Art. 95 Modificarea sau încetarea obligațiilor (1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere au intervenit motive care justifică fie impunerea unor noi obligații, fie sporirea sau diminuarea condițiilor de executare a celor existente, instanța dispune modificarea obligațiilor în mod corespunzător, pentru a asigura condamnatului șanse mai mari de îndreptare. (2) Instanța dispune încetarea executării unora dintre obligațiile pe care le-a impus, când apreciază că menținerea acestora nu mai este necesară.		Prin dispozițiile art. 95 legiuitorul a creat temei pentru modificarea obligațiilor condamnatului și pentru motivarea executării unora din obligațiile acestora pe parcursul termenului de supraveghere, prin hotărârile instanței. Aceste prevederi nu își au corespondent în vechea legislație penală. Este o dispoziție care poate avea consecințe atât în favoarea cât și în defavoarea condamnatului.
Art. 96 Revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere (1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere persoana supravegheată, cu	Art. 86⁴ Revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere Dispozițiile art. 83 și 84 se aplică în mod corespunzător și în cazul suspendării executării	Dispozițiile art. 96 din noul Cod penal reglementează revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere, cu unele deosebiri față de reglementarea cuprinsă în art. 86 ⁴ din Codul penal. Spre deosebire de art. 86 ⁴ alin. (1) raportat la art. 83 alin. (1) din Codul penal în vigoare care face referire la pronunțarea unei hotărâri de condamnare indiferent de natura pedepsei aplicate, art. 96 alin. (4) din noul Cod penal condiționează revocarea de pronunțarea unei hotărâri de condamnare la o pedeapsă cu închisoarea.

<p>rea-credință, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse ori stabilite de lege, instanța revocă suspendarea și dispune executarea pedepsei.</p> <p>(2) Dacă până la expirarea termenului de supraveghere persoana supravegheată nu îndeplinește integral obligațiile civile stabilite prin hotărâre, instanța revocă suspendarea și dispune executarea pedepsei, afară de cazul în care persoana dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească.</p> <p>(3) Dacă pedeapsa amenzii care a însoțit pedeapsa închisorii în condițiile art. 62 nu a fost executată și a fost înlocuită cu pedeapsa închisorii potrivit art. 63 alin. (2) sau art. 64 alin. (5) și alin. (6), instanța revocă suspendarea și dispune executarea pedepsei, la care se adaugă pedeapsa închisorii care a înlocuit amenda.</p> <p>(4) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere cel condamnat a săvârșit o nouă infracțiune, descoperită până la împlinirea termenului și pentru care s-a pronunțat o condamnare la pedeapsa închisorii, chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă</p>	<p>pedepsei sub supraveghere. Dacă cel condamnat nu îndeplinește, cu rea-credință, măsurile de supraveghere prevăzute de lege ori obligațiile stabilite de instanță, aceasta revocă suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, dispunând executarea în întregime a pedepsei.</p> <p>Art. 83 Revocarea în cazul săvârșirii unei infracțiuni</p> <p>Dacă în cursul termenului de încercare cel condamnat a săvârșit din nou o infracțiune, pentru care s-a pronunțat o condamnare definitivă chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă suspendarea condiționată, dispunând executarea în întregime a pedepsei, care nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune.</p> <p>Revocarea suspendării pedepsei nu are loc însă, dacă infracțiunea săvârșită ulterior a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.</p> <p>Dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, se poate aplica suspendarea condiționată a executării pedepsei chiar dacă infractorul</p>	<p>De asemenea, dacă art. 86⁴ alin. (1) raportat la art. 83 alin. (1) și (4) din Codul penal în vigoare stabilește că pedeapsa cu privire la care s-a dispus revocarea suspendării nu se contopește cu pedeapsa aplicată pentru noua infracțiune, iar la stabilirea pedepsei nu se mai aplică sporul prevăzut de lege pentru recidivă, art. 96 alin. (5) din noul Cod penal prevede că pedeapsa principală pentru noua infracțiune se stabilește și se execută după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară.</p>
--	---	--

<p>suspendarea și dispune executarea pedepsei.</p> <p>(5) Pedeapsa principală pentru noua infracțiune se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor referitoare la recidivă sau la pluralitatea intermediară.</p> <p>(6) Dacă infracțiunea ulterioară este săvârșită din culpă, instanța poate menține sau revoca suspendarea executării pedepsei sub supraveghere. În cazul revocării, dispozițiile alin. (1), alin. (4) și alin. (5) se aplică în mod corespunzător.</p>	<p>a fost condamnat anterior cu suspendarea condiționată a executării pedepsei. În acest caz nu mai are loc revocarea primei suspendări.</p> <p>La stabilirea pedepsei pentru infracțiunea săvârșită după rămânerea definitivă a hotărârii de suspendare nu se mai aplică sporul prevăzut de lege pentru recidivă.</p> <p>Art. 84 Revocarea în cazul neexecutării obligațiilor civile</p> <p>Dacă până la expirarea termenului de încercare condamnatul nu a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, instanța dispune revocarea suspendării executării pedepsei, afară de cazul când cel condamnat dovedește că nu a avut putința de a îndeplini acele obligații.</p>	
<p>Art. 97 Anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere</p> <p>(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana condamnată mai săvârșise o infracțiune până la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a dispus suspendarea, pentru</p>	<p>Art. 86⁵ Anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere</p> <p>Dispozițiile art. 85 alin. 1 și 2 se aplică în mod corespunzător și în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere. În cazurile prevăzute în art. 85 alin. 1, dacă pedeapsa rezultată în urma contopirii nu depășește</p>	<p>Prevederile art. 97 alin. (1) sunt identice cu prevederile art. 86⁵ coroborate cu cele ale art. 85 din Codul penal în vigoare.</p> <p>S-a renunțat însă la dispozițiile art. 86³ alin. (1) raportat la art. 85 alin. (2) din Codul penal în vigoare potrivit cărora anularea suspendării nu are loc dacă infracțiunea care ar fi putut atrage anularea a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.</p>

<p>care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, suspendarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.</p> <p>(2) În caz de concurs de infracțiuni sau pluralitate intermediară, instanța poate dispune suspendarea executării pedepsei rezultante, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 91. Dacă se dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, termenul de supraveghere se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare prin care s-a pronunțat anterior suspendarea executării pedepsei sub supraveghere.</p>	<p>3 ani, instanța poate aplica dispozițiile art. 86¹. În cazul când se dispune suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, termenul de încercare se calculează de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat anterior suspendarea condiționată a executării pedepsei.</p> <p>Art. 85 Anularea suspendării pentru infracțiuni săvârșite anterior</p> <p>(1) Dacă se descoperă că cel condamnat mai săvârșise o infracțiune înainte de pronunțarea hotărârii prin care s-a dispus suspendarea sau până la rămânerea definitivă a acesteia, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea termenului de încercare, suspendarea condiționată a executării pedepsei se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni sau recidivă.</p> <p>(2) Anularea suspendării executării pedepsei nu are loc, dacă infracțiunea care ar fi putut atrage anularea a fost descoperită după expirarea termenului de încercare.</p>	
---	---	--

<p>Art. 98 Efectele suspendării executării pedepsei sub supraveghere (1) În cazul în care condamnatul nu a săvârșit o nouă infracțiune descoperită până la expirarea termenului de supraveghere, nu s-a dispus revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și nu s-a descoperit o cauză de anulare, pedeapsa se consideră executată. (2) Suspendarea executării pedepsei sub supraveghere nu produce efecte asupra măsurilor de siguranță și a obligațiilor civile prevăzute în hotărârea de condamnare.</p>		<p>Textul nu mai conține dispozițiile art. 86⁶ din Codul penal actual potrivit cărora la expirarea termenului de încercare, dacă cel condamnat nu a săvârșit o nouă infracțiune și nu s-a pronunțat revocarea suspendării executării pedepsei cel condamnat este reabilitat de drept. În condițiile art. 98 din noul Cod penal termenul de reabilitare începe să curgă de la expirarea termenului de supraveghere. Expirarea termenului de supraveghere nu pune însă capăt măsurilor de siguranță și obligațiilor civile în măsura în care acestea nu au fost executate. De asemenea, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi poate continua după expirarea termenului de supraveghere.</p>
<p>Art. 99 Condițiile liberării condiționate în cazul detențiunii pe viață (1) Liberarea condiționată în cazul detențiunii pe viață poate fi dispusă, dacă: a) cel condamnat a executat efectiv 20 de ani de detențiune; b) cel condamnat a avut o bună conduită pe toată durata executării pedepsei; c) cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește</p>		<p>Noul Cod penal nu mai prevede posibilitatea liberării condiționate a condamnaților trecuți de vârsta de 60 ani pentru bărbați și 55 ani pentru femei după executarea efectivă a 15 ani de detenție, dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții legale. Nu s-a mai prevăzut obligația de a ține seama de antecedentele condamnatului. S-a introdus condiția îndeplinirii integrale a obligațiilor civile stabilite prin hotărârea de condamnare afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească. Ultima condiție se referă la convingerea instanței să persoana condamnată s-a îndreptat și se poate integra în societate. Hotărârea instanței trebuie să conțină motivele de fapt care au determinat liberarea precum și atenționarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare.</p>

<p>că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească;</p> <p>d) instanța are convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate.</p> <p>(2) Este obligatorie prezentarea motivelor de fapt ce au determinat acordarea liberării condiționate și atenționarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune, dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori dacă nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.</p> <p>(3) De la data liberării condiționate, condamnatul este supus unui termen de supraveghere de 10 ani.</p>		
<p>Art. 100</p> <p>Condițiile liberării condiționate în cazul pedepsei închisorii</p> <p>(1) Liberarea condiționată în cazul închisorii poate fi dispusă, dacă:</p> <p>a) cel condamnat a executat cel puțin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii care nu depășește 10 ani, sau cel puțin trei pătrimi din durata pedepsei, dar nu mai mult de 20 de ani, în cazul închisorii mai</p>		<p>Noul Cod penal prevede ca și legea penală în vigoare ca primă condiție a liberării condiționate executarea unei părți importante din pedeapsa aplicată de instanța de judecată, dar nu mai prevede dispoziții derogatorii de reducere a fracțiilor pe care condamnatul trebuie să le execute ca urmare a săvârșirii infracțiunii din culpă sau în timpul minorității.</p> <p>Nu mai este prevăzută luarea în discuție a antecedentelor penale ale celui condamnat în vederea eliberării condiționate.</p> <p>Un regim de liberare condiționată mai facil este prevăzut pentru condamnații care au împlinit vârsta de 60 de ani fără diferențiere în raport de sex.</p> <p>O condiție nou introdusă este ca cel condamnat să se afle în regim de executare semideschis sau deschis pentru a beneficia de liberare condiționată.</p> <p>O altă condiție nou introdusă este îndeplinirea obligațiilor civile stabilite prin hotărârea judecătorească de condamnare sau a dovedirii faptului că s-a aflat în imposibilitate de a</p>

<p>mari de 10 ani;</p> <p>b) cel condamnat se află în executarea pedepsei în regim semideschis sau deschis;</p> <p>c) cel condamnat a îndeplinit integral obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când dovedește că nu a avut nicio posibilitate să le îndeplinească;</p> <p>d) instanța are convingerea că persoana condamnată s-a îndreptat și se poate reintegra în societate.</p> <p>(2) În cazul condamnatului care a împlinit vârsta de 60 de ani, se poate dispune liberarea condiționată, după executarea efectivă a jumătate din durata pedepsei, în cazul închisorii ce nu depășește 10 ani, sau a cel puțin două treimi din durata pedepsei, în cazul închisorii mai mari de 10 ani, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute în alin. (1) lit. b) - d).</p> <p>(3) În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (1) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin jumătate din durata</p>		<p>le îndeplini.</p> <p>Hotărârea instanței trebuie să cuprindă motivele de fapt care au determinat liberarea condiționată și atenționarea celui condamnat cu privire la conduita sa viitoare pe durata termenului de supraveghere care se întinde între momentul punerii în libertate și momentul împlinirii duratei pedepsei.</p>
---	--	---

<p>pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin două treimi, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>(4) În calculul fracțiunilor de pedeapsă prevăzute în alin. (2) se ține seama de partea din durata pedepsei ce poate fi considerată, potrivit legii, ca executată pe baza muncii prestate. În acest caz, liberarea condiționată nu poate fi dispusă înainte de executarea efectivă a cel puțin o treime din durata pedepsei închisorii, când aceasta nu depășește 10 ani, și a cel puțin jumătate, când pedeapsa este mai mare de 10 ani.</p> <p>(5) Este obligatorie prezentarea motivelor de fapt ce au determinat acordarea liberării condiționate și atenționarea condamnatului asupra conduitei sale viitoare și a consecințelor la care se expune, dacă va mai comite infracțiuni sau nu va respecta măsurile de supraveghere ori nu va executa obligațiile ce îi revin pe durata termenului de supraveghere.</p> <p>(6) Intervalul cuprins între data liberării condiționate și data împlinirii duratei pedepsei constituie termen de</p>		
--	--	--

supraveghere pentru condamnat.		
<p>Art. 101 Măsurile de supraveghere și obligațiile (1) Dacă restul de pedeapsă rămas neexecutat la data liberării este de 2 ani sau mai mare, condamnatul trebuie să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la serviciul de probațiune, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele persoanei desemnate cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, orice schimbare a locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență. (2) În cazul prevăzut în alin. (1), instanța poate impune condamnatului să execute una sau mai multe dintre următoarele obligații: a) să urmeze un curs de pregătire școlară ori de calificare profesională; b) să frecventeze unul sau mai</p>		<p>Spre deosebire de Codul penal actual care nu prevede pentru cel eliberat condiționat nici un fel de măsuri de supraveghere și obligații de la liberarea condiționată până la împlinirea duratei pedepsei, noul Cod penal instituie pentru cel liberat condiționat, dacă pedeapsa rămasă neexecutată este 2 ani sau mai mare, un pachet de măsuri de supraveghere și obligații. Dacă măsurile de supraveghere se execută pe o durată ce nu poate depăși 2 ani, obligațiile se execută pe toată durata termenului de supraveghere. Instituirea măsurilor de supraveghere și a obligațiilor pe durata termenului de supraveghere situează noua lege penală pe o poziție mai puțin favorabilă, în ceea ce privește instituția liberării condiționate, în raport cu legea penală în vigoare.</p>

<p>multe programe de reintegrare socială derulate de către serviciul de probațiune sau organizate în colaborare cu instituții din comunitate;</p> <p>c) să nu părăsească teritoriul României;</p> <p>d) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță;</p> <p>e) să nu comunice cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu participanții la săvârșirea infracțiunii sau cu alte persoane, stabilite de instanță, ori să nu se apropie de acestea;</p> <p>f) să nu conducă anumite vehicule stabilite de instanță;</p> <p>g) să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte nicio categorie de arme.</p> <p>(3) Obligațiile prevăzute în alin. (2) lit. c) - g) pot fi impuse în măsura în care nu au fost aplicate în conținutul pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi.</p> <p>(4) Când stabilește obligația prevăzută la alin. (2) lit. d) - f), instanța individualizează, în concret, conținutul acestei obligații, ținând seama de împrejurările cauzei.</p>		
---	--	--

<p>(5) Măsurile de supraveghere și obligațiile prevăzute în alin. (2) lit. a) și lit. b) se execută din momentul acordării liberării, pe o perioadă egală cu o treime din durata termenului de supraveghere, dar nu mai mult de 2 ani, iar obligațiile prevăzute în alin. (2) lit. c) - g) se execută pe toată durata termenului de supraveghere.</p> <p>(6) *** Abrogat</p>		
<p>Art. 102 Supravegherea condamnatului</p> <p>(1) Pe durata supravegherii, datele prevăzute în art. 101 alin. (1) lit. c) - e) se comunică serviciului de probațiune.</p> <p>(2) Supravegherea executării obligațiilor prevăzute în art. 101 alin. (2) lit. a) și lit. b) se face de serviciul de probațiune. Verificarea modului de îndeplinire a obligațiilor prevăzute în art. 101 alin. (2) lit. c) - g) se face de organele abilitate, care vor sesiza serviciul de probațiune cu privire la orice încălcare a acestora.</p> <p>(3) Supravegherea executării obligațiilor prevăzute în art. 101 alin. (2) lit. d) și lit. e) poate fi realizată și printr-un sistem electronic de supraveghere, în condițiile prevăzute de legea</p>		<p>Textul art. 102 din noul Cod penal nu are corespondent în legea penală în vigoare. Acest text dă în competența serviciului de probațiune supravegherea condamnatului, precizează modul cum se realizează această supraveghere și condițiile în care serviciul de probațiune are obligația să sesizeze instanța.</p>

<p>specială.</p> <p>(4) Pe durata supravegherii, serviciul de probațiune are obligația să sesizeze instanța, dacă:</p> <p>a) au intervenit motive care justifică fie modificarea obligațiilor impuse de instanță, fie încetarea executării unora dintre acestea;</p> <p>b) persoana supravegheată nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută, în condițiile stabilite, obligațiile ce îi revin.</p>		
<p>Art. 103 Modificarea sau încetarea obligațiilor</p> <p>(1) Dacă pe durata supravegherii au intervenit motive care justifică fie impunerea unor noi obligații, fie sporirea sau diminuarea condițiilor de executare a celor existente, instanța dispune modificarea obligațiilor în mod corespunzător, pentru a asigura condamnatului șanse mai mari de reintegrare socială.</p> <p>(2) Instanța dispune încetarea executării unora dintre obligațiile pe care le-a impus, când apreciază că menținerea acestora nu mai este necesară.</p>		<p>Textul art. 103, de asemenea inexistent în Codul penal în vigoare stabilește condițiile în care instanța poate dispune modificarea obligațiilor impuse condamnatului sau poate dispune încetarea lor.</p> <p>Această posibilitate de adaptare a obligațiilor impuse condamnatului în raport cu viața reală atenuază în parte caracterul coercitiv al noii reglementări a instituției liberării condiționate.</p>
<p>Art. 104 Revocarea liberării</p>	<p>Art. 61 Efectele liberării condiționate</p>	<p>Revocarea liberării condiționate este prevăzută de noul Cod penal într-un text separat de cel care reglementează efectele liberării condiționate.</p>

<p>condiționate</p> <p>(1) Dacă pe durata supravegherii persoana condamnată, cu rea-credință, nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse, instanța revocă liberarea și dispune executarea restului de pedeapsă.</p> <p>(2) Dacă după acordarea liberării cel condamnat a săvârșit o nouă infracțiune, care a fost descoperită în termenul de supraveghere și pentru care s-a pronunțat o condamnare la pedeapsa închisorii, chiar după expirarea acestui termen, instanța revocă liberarea și dispune executarea restului de pedeapsă. Pedeapsa pentru noua infracțiune se stabilește și se execută, după caz, potrivit dispozițiilor de la recidivă sau pluralitate intermediară.</p> <p>(3) Dispozițiile alin. (1) și alin. (2) se aplică în mod corespunzător și în cazul liberării condiționate din executarea pedepsei detențiunii pe viață.</p>	<p>Pedeapsa se consideră executată dacă în intervalul de timp de la liberare și până la împlinirea duratei pedepsei, cel condamnat nu a săvârșit din nou o infracțiune. Dacă în același interval cel liberat a comis din nou o infracțiune, instanța, ținând seama de gravitatea acesteia, poate dispune fie menținerea liberării condiționate, fie revocarea. În acest din urmă caz, pedeapsa stabilită pentru infracțiunea săvârșită ulterior și restul de pedeapsă ce a mai rămas de executat din pedeapsa anterioară se contopesc, putându-se aplica un spor până la 5 ani.</p> <p>Revocarea este obligatorie în cazul când fapta săvârșită este o infracțiune contra siguranței statului, o infracțiune contra păcii și omenirii, o infracțiune de omor, o infracțiune săvârșită cu intenție care a avut ca urmare moartea unei persoane sau o infracțiune prin care s-au produs consecințe deosebit de grave.</p>	<p>Ca element cu caracter de noutate liberarea condiționată se revocă și în cazul în care persoana condamnată nu respectă măsurile de supraveghere sau nu execută obligațiile impuse, nu numai în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni.</p> <p>Un alt element cu caracter de noutate constă în aceea că revocarea liberării condiționate este obligatorie atât în cazul nerespectării măsurilor de supraveghere și obligațiilor impuse de instanță, cât și în cazul săvârșirii unei noi infracțiuni.</p> <p>Noul Cod penal nu mai reglementează cazuri de revocare facultativă și cazuri de revocare obligatorie așa cum face art. 61 din actualul Cod penal.</p> <p>În sfârșit, un al treilea element cu caracter de noutate constă în aceea că pedeapsa pentru noua infracțiune se stabilește și se execută după caz, potrivit dispozițiilor de la recidivă sau pluralitate intermediară, spre deosebire de actualul Cod penal care prevede în art. 61 regula contopirii cu posibilitatea aplicării unui spor.</p> <p>În doctrină (Adina Vlăsceanu) s-a afirmat că noua lege penală nu precizează dacă în calculul restului de pedeapsă rămas de executat se are în vedere numai pedeapsa efectiv executată sau în parte considerată ca executată pe baza muncii prestate.</p> <p>Considerăm că este o problemă de executare a pedepselor și în reglementarea actuală intră și partea considerată ca executată pe baza muncii prestate.</p> <p>A doua problemă ridicată de doctrină se referă la posibilitatea includerii în partea considerată ca executată a timpului care s-a scurs din momentul punerii în libertate provizorie până la momentul revocării liberării condiționate ținând seama de măsurile și obligațiile impuse de instanță.</p> <p>Credem că persoana a cărei liberare condiționată se revocă tocmai pentru nerespectarea măsurilor de supraveghere și a obligațiilor impuse, nu i se poate acorda beneficiul considerării ca executate a acestei perioade de timp.</p>
<p>Art. 105</p> <p>Anularea liberării condiționate</p> <p>(1) Dacă pe parcursul termenului de supraveghere se descoperă că persoana</p>		<p>Codul penal în vigoare nu cunoaște instituția anulării liberării condiționate. Introducerea anulării liberării condiționate în noul Cod penal este justificată de nevoia simetriei juridice – existența ei la suspendare, amânare etc. – dar și de nevoia de a acoperi toate situațiile de viață precum și de atingerea finalității pentru care această instituție a fost creată.</p>

<p>condamnată mai săvârșise o infracțiune până la acordarea liberării, pentru care i s-a aplicat pedeapsa închisorii chiar după expirarea acestui termen, liberarea se anulează, aplicându-se, după caz, dispozițiile privitoare la concursul de infracțiuni, recidivă sau pluralitate intermediară.</p> <p>(2) În cazul în care, în raport de pedeapsa rezultată, sunt îndeplinite condițiile prevăzute în art. 99 sau art. 100, instanța poate acorda liberarea condiționată. Dacă s-a dispus liberarea, termenul de supraveghere se calculează de la data acordării primei liberări.</p> <p>(3) Când, după anulare, instanța dispune executarea pedepsei rezultante, partea din durata pedepsei complementare a interzicerii exercitării unor drepturi neexecutată la data anulării liberării se va executa după executarea pedepsei închisorii.</p>		<p>Condițiile anulării sunt următoarele:</p> <p>a) cel liberat să mai fi săvârșit o infracțiune anterior acordării liberării condiționate;</p> <p>b) săvârșirea infracțiunii să fi fost descoperită pe parcursul termenului de supraveghere;</p> <p>c) condamnatului liberat condiționat să i se fi aplicat pedeapsa închisorii, fie în cadrul termenului de supraveghere, fie după expirarea acestuia.</p> <p>Procedând la anularea liberării condiționate instanța face, după caz, aplicarea prevederilor referitoare la recidivă, concurs sau pluralitate intermediară.</p> <p>Contrar dispozițiilor imperative ale art. 105 alin. (1) din noul Cod penal anularea nu operează <i>de plano</i> în toate cazurile: dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 99 sau art. 100 din noul Cod penal instanța poate acorda liberarea condiționată și, în acest caz, termenul de supraveghere curge de la data acordării primei liberări.</p> <p>Credem și noi, alături de alți autori (Adina Vlăsceanu) că pentru acuratețea formulării se impune, <i>de lege ferenda</i>, o nouă redactare a art. 105 alin. (1) în care să se precizeze că „liberarea poate fi anulată, iar în cazul în care în raport cu pedeapsa rezultantă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 99 sau art. 100, instanța poate acorda din nou liberarea condiționată”.</p> <p>Se pune problema, în cazul succesiunii de legi penale, dacă o liberare condiționată începută sub imperiul legii vechi care nu prevedea anularea este încheiată sub imperiul legii noi, care prevede o cauză de anulare.</p> <p>Chiar dacă se descoperă o cauză de anulare după intrarea în vigoare a legii noi, aceasta nu va putea fi invocată întrucât legea veche, sub imperiul căreia a început să se deruleze termenul de supraveghere, nu prevedea nicio cauză de anulare.</p>
<p>Art. 106 Efectele liberării condiționate În cazul în care condamnatul nu a săvârșit o nouă infracțiune descoperită până la expirarea termenului de supraveghere, nu s-a dispus revocarea liberării</p>		<p>Textul art. 106 consacră efectele liberării condiționate. Deși redactarea a fost modificată prin Legea nr. 187/2012, textul nu a ajuns încă la formularea optimă.</p> <p><i>De lege ferenda</i> propunem următoarea redactare:</p> <p>În cazul în care până la expirarea termenului de supraveghere nu s-a dispus revocarea liberării condiționate și nu s-a descoperit o cauză de anulare, pedeapsa se consideră executată.</p> <p>În cazul liberării condiționate a persoanei condamnate, pedeapsa se consideră</p>

condiționate și nu s-a descoperit o cauză de anulare, pedeapsa se consideră executată.		executată la împlinirea duratei pedepsei și de la această dată curge termenul de reabilitare. Dacă inculpatul a săvârșit o infracțiune ce constituie cel de-al doilea termen al recidivei, ulterior liberării condiționate și după împlinirea duratei pedepsei din a cărei executare a fost eliberat, se află în stare de recidivă postexecutorie. Liberarea condiționată începută sub imperiul Codului penal în vigoare se va termina sub imperiul aceleiași legi, pe care o apreciem mai favorabilă.
Art. 107 Scopul măsurilor de siguranță (1) Măsurile de siguranță au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală. (2) Măsurile de siguranță se iau față de persoana care a comis o faptă prevăzută de legea penală, nejustificată. (3) Măsurile de siguranță se pot lua și în situația în care făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă.	Art. 111 Scopul măsurilor de siguranță Măsurile de siguranță au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii faptelor prevăzute de legea penală. Măsurile de siguranță se iau față de persoanele care au comis fapte prevăzute de legea penală. Măsurile de siguranță se pot lua chiar dacă făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă, cu excepția măsurii prevăzute în art. 112 lit. d).	Art. 107 alin. (1) din noul Cod penal este identic sub aspectul formulării cu art. 111 alin. (1) din Codul penal de la 1968. Alineatul (2) al art. 107 introduce însă condiția faptei prevăzute de legea penală nejustificată. Astfel, dacă în regimul Codului penal în vigoare măsurile de siguranță pot fi luate față de persoanele care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, în noul Cod penal se cere ca fapta să fie nejustificată pentru că numai o astfel de faptă poate releva existența unei stări de pericol. Nu se cere însă îndeplinirea condiției vinovăției, a imputabilității. Așadar, măsurile de siguranță pot fi luate în condițiile în care fapta este neimputabilă, dar nu ne aflăm în prezența unei cauze justificative.
Art. 108 Categoriile măsurilor de siguranță Măsurile de siguranță sunt: a) obligarea la tratament medical; b) internarea medicală; c) interzicerea ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii; d) confiscarea specială; e) confiscarea extinsă.	Art. 112 Felurile măsurilor de siguranță Măsurile de siguranță sunt: a) obligarea la tratament medical; b) internarea medicală; c) interzicerea de a ocupa o funcție sau de a exercita o profesie, o meserie ori o altă ocupație; d) interzicerea de a se afla în anumite localități;	Art. 108 stabilește sistemul măsurilor de siguranță. Noul Cod penal a menținut ca măsuri de siguranță obligarea la tratament medical, internarea medicală, interzicerea ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii și confiscarea specială, a introdus confiscarea extinsă. Celelalte măsuri de siguranță existente în Codul penal de la 1968 interzicerea de a se afla în anumite localități, expulzarea străinilor, interdicția de a reveni în locuința familiei pe o perioadă determinată au fost trecute în rândul pedepselor complementare. Potrivit art. 67 din noul Cod penal – pedepsele complementare, aplicarea pedepselor complementare este mai restrictivă decât aplicarea măsurilor de siguranță. Astfel, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi poate fi aplicată dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea sau amenda și instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana infractorului, această pedeapsă este necesară.

	<p>e) expulzarea străinilor; f) confiscarea specială; g) interdicția de a reveni în locuința familiei pe o perioadă determinată; h) confiscarea extinsă.</p>	
<p>Art. 109 Obligarea la tratament medical (1) Dacă făptuitorul, din cauza unei boli, inclusiv cea provocată de consumul cronic de alcool sau de alte substanțe psihoactive, prezintă pericol pentru societate, poate fi obligat să urmeze un tratament medical până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol. (2) Când persoana față de care s-a luat această măsură nu urmează tratamentul, se poate dispune internarea medicală. (3) Dacă persoana obligată la tratament este condamnată la o pedeapsă privativă de libertate, tratamentul se efectuează și în timpul executării pedepsei.</p>	<p>Art. 113 Obligarea la tratament medical Dacă făptuitorul, din cauza unei boli ori a intoxicații cronice prin alcool, stupefiante sau alte asemenea substanțe, prezintă pericol pentru societate, poate fi obligat a se prezenta în mod regulat la tratament medical până la însănătoșire. Când persoana față de care s-a luat această măsură nu se prezintă regulat la tratament, se poate dispune internarea medicală. Dacă persoana obligată la tratament este condamnată la pedeapsa detențiunii pe viață sau la pedeapsa închisorii, tratamentul se efectuează și în timpul executării pedepsei. Măsura obligării la tratament medical poate fi luată în mod provizoriu și în cursul urmăririi penale sau al judecății.</p>	<p>Art. 109 din noul Cod penal are, în linii generale, aceeași redactare cu cea din art. 113 din Codul penal de la 1968 cu mici excepții. Prima se referă la cauza care a generat starea de pericol: în Codul penal de la 1968 cauza este o boală ori o intoxicare cronică prin alcool, stupefiante sau alte asemenea substanțe, în timp ce în noul Cod penal cauza este orice boală inclusiv cea provocată de consumul cronic de alcool sau de alte substanțe psihoactive. Formularea din noul Cod este evident mult mai cuprinzătoare, incluzând orice stare psiho-patologică ce afectează sistemul volitiv emoțional. A doua deosebire privește termenul pe care este luată măsura. În Codul penal de la 1968 măsura durează până la însănătoșire, în timp ce în art. 109 alin. (1) din noul Cod penal măsura durează până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol. În general măsurile de siguranță se iau până la înlăturarea stării de pericol, iar noțiunea de „însănătoșire” din Codul penal de la 1968, vizează tocmai acest lucru. Psihozele, chiar dacă sunt incurabile, pot fi menținute sub control dacă se respectă medicația și regimul de viață. Probabil acest lucru a fost avut în vedere și de redactorii noului Cod penal, în sensul că au avut în vedere o „ameliorare” durabilă, care înlătură starea de pericol. Evident această „ameliorare” trebuie constatată de o comisie medicală în cadrul unei expertize de specialitate. Procedura luării măsurii obligării la tratament medical este detaliată în cuprinsul art. 566 – 568 din Noul Cod de procedură penală.</p>
<p>Art. 110 Internarea medicală Când făptuitorul este bolnav psihic, consumator cronic de substanțe psihoactive sau</p>	<p>Art. 114 Internarea medicală Când făptuitorul este bolnav mintal ori toxicoman și se află într-o stare care prezintă pericol</p>	<p>Art. 110 din noul Cod penal reglementează internarea medicală cu mici deosebiri de formulare: temeiul internării este în art. 114 din Codul penal de la 1968 toxicomania sau o boală mentală, în timp ce în noul Cod penal (art. 110) măsura poate fi luată dacă făptuitorul este bolnav mintal sau consumator cronic de substanțe psihoactive. Atât obligarea la tratament medical cât și internarea medicală sunt măsuri care pot fi</p>

<p>suferă de o boală infectocontagioasă și prezintă pericol pentru societate, se poate lua măsura internării într-o unitate sanitară de specialitate, până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol.</p>	<p>pentru societate, se poate lua măsura internării într-un institut medical de specialitate, până la însănătoșire.</p> <p>Această măsură poate fi luată în mod provizoriu și în cursul urmăririi penale sau al judecării.</p>	<p>luate în mod provizoriu, potrivit art. 572 din Noul Cod de procedură penală.</p> <p>Considerăm corectă renunțarea la această prevedere întrucât o astfel de măsură cu caracter de restrângere a libertății trebuie luată întotdeauna cu respectarea garanțiilor prevăzute de lege.</p>
<p>Art. 111 Interzicerea ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii (1) Când făptuitorul a săvârșit fapta datorită incapacității, nepregătirii sau altor cauze care îl fac inapt pentru ocuparea unei anumite funcții, pentru exercitarea unei profesii sau meserii ori pentru desfășurarea unei alte activități, se poate lua măsura interzicerii exercitării dreptului de a ocupa acea funcție ori de a exercita acea profesie, meserie sau activitate. (2) Măsura de siguranță poate fi revocată la cerere, după trecerea unui termen de cel puțin un an, dacă se constată că temeiurile care au impus luarea ei au încetat. O nouă cerere nu se poate face decât după trecerea unui termen de cel puțin un an de la data respingerii cererii anterioare.</p>	<p>Art. 115 Interzicerea unei funcții sau profesii Când făptuitorul a săvârșit fapta datorită incapacității, nepregătirii sau altor cauze care îl fac impropriu pentru ocuparea unei anumite funcții, ori pentru exercitarea unei profesii, meserii sau altei ocupații, se poate lua măsura interzicerii de a ocupa acea funcție sau de a exercita acea profesie, meserie ori ocupație.</p> <p>Această măsură poate fi revocată la cerere, după trecerea unui termen de cel puțin un an, dacă se constată că temeiurile care au impus luarea ei au încetat. O nouă cerere nu se poate face decât după trecerea unui termen de cel puțin un an de la data respingerii cererii anterioare.</p>	<p>Nu sunt deosebiri esențiale.</p> <p>Textele din noul Cod penal și, respectiv, din actualul Cod penal au în principiu același conținut, cu unele deosebiri de formulare care nu schimbă substanța. Măsura de siguranță durează până la încetarea temeiurilor care au stat la baza luării acesteia.</p>
<p>Art. 112</p>	<p>Art. 118</p>	<p>Confiscarea specială este o măsură de siguranță, de natură patrimonială, cu caracter</p>

<p>Confiscarea specială</p> <p>(1) Sunt supuse confiscării speciale:</p> <p>a) bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală;</p> <p>b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, sau destinate a fi folosite la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor;</p> <p>c) bunurile folosite, imediat după săvârșirea faptei, pentru a asigura scăparea făptuitorului sau păstrarea folosului ori a produsului obținut, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor;</p> <p>d) bunurile care au fost date pentru a determina săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală sau pentru a răsplăti pe făptuitor;</p> <p>e) bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia;</p> <p>f) bunurile a căror deținere este interzisă de legea penală.</p>	<p>Confiscarea specială</p> <p>Sunt supuse confiscării speciale:</p> <p>a) bunurile produse prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală;</p> <p>b) bunurile care au fost folosite, în orice mod, la săvârșirea unei infracțiuni, dacă sunt ale infractorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor. Această măsură nu poate fi dispusă în cazul infracțiunilor săvârșite prin presă;</p> <p>c) bunurile produse, modificate sau adaptate în scopul săvârșirii unei infracțiuni, dacă au fost utilizate la comiterea acesteia și dacă sunt ale infractorului. Când bunurile aparțin altei persoane confiscarea se dispune dacă producerea, modificarea sau adaptarea a fost efectuată de proprietar ori de infractor cu știința proprietarului;</p> <p>d) bunurile care au fost date pentru a determina săvârșirea unei fapte sau pentru a răsplăti pe făptuitor;</p> <p>e) bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la</p>	<p>obligatoriu.</p> <p>O primă diferență față de textul Codului penal de la 1968 o constituie lărgirea sferei bunurilor confiscabile prin introducerea între bunurile care trebuie confiscate pe lângă bunurile care au fost folosite la săvârșirea faptei și a celor destinate să fie folosite la săvârșirea faptei.</p> <p>A doua modificare se referă la „bunurile folosite imediat după săvârșirea faptei, pentru a asigura scăparea făptuitorului sau păstrarea folosului ori a produsului obținut, dacă sunt ale făptuitorului sau dacă, aparținând altei persoane, aceasta a cunoscut scopul folosirii lor”.</p> <p>A treia modificare constă în confiscarea în parte prin echivalent bănesc a bunurilor a căror valoare este vădit disproporționată față de natura și gravitatea faptei dacă au fost produse, modificate sau adaptate în scopul săvârșirii faptei prevăzute de legea penală, prevedere inexistentă în Codul penal în vigoare.</p> <p>În sfârșit, s-a introdus confiscarea echivalentului în bani al bunurilor dacă bunurile nu aparțin infractorului, iar proprietarul lor nu a cunoscut scopul folosirii lor.</p> <p>Nu s-a mai păstrat caracterul facultativ al confiscării în situația în care bunurile fac parte din mijloacele de existență ori de exercitare a profesiei infractorului sau a persoanei căreia ar putea aparține acestea.</p>
---	--	--

<p>(2) În cazul prevăzut în alin. (1) lit. b) și lit. c), dacă valoarea bunurilor supuse confiscării este vădit disproporționată față de natura și gravitatea faptei, se dispune confiscarea în parte, prin echivalent bănesc, ținând seama de urmarea produsă sau care s-ar fi putut produce și de contribuția bunului la aceasta. Dacă bunurile au fost produse, modificate sau adaptate în scopul săvârșirii faptei prevăzute de legea penală, se dispune confiscarea lor în întregime.</p> <p>(3) În cazurile prevăzute în alin. (1) lit. b) și lit. c), dacă bunurile nu pot fi confiscate, întrucât nu aparțin infractorului, iar persoana căreia îi aparțin nu a cunoscut scopul folosirii lor, se va confisca echivalentul în bani al acestora, cu aplicarea dispozițiilor alin. (2).</p> <p>(4) Dispozițiile alin. (1) lit. b) nu se aplică în cazul faptelor săvârșite prin presă.</p> <p>(5) Dacă bunurile supuse confiscării potrivit alin. (1) lit. b) - e) nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani și bunuri până la concurența valorii acestora.</p> <p>(6) Se confiscă, de asemenea, bunurile și banii obținuți din exploatarea bunurilor supuse</p>	<p>despăgubirea acesteia;</p> <p>f) bunurile a căror deținere este interzisă de lege.</p> <p>În cazul prevăzut în alin. 1 lit. b), dacă valoarea bunurilor supuse confiscării este vădit disproporționată față de natura și gravitatea infracțiunii, se dispune confiscarea în parte, prin echivalent bănesc, ținând seama de urmarea infracțiunii și de contribuția bunului la producerea acesteia.</p> <p>În cazurile prevăzute în alin. 1 lit. b) și c), dacă bunurile nu pot fi confiscate, întrucât nu sunt ale infractorului, iar persoana căreia îi aparțin nu a cunoscut scopul folosirii lor, se confiscă echivalentul în bani al acestora. Dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani și bunuri până la concurența valorii acestora.</p> <p>Se confiscă, de asemenea, bunurile și banii obținuți din exploatarea sau folosirea bunurilor supuse confiscării, cu excepția bunurilor prevăzute în alin. 1 lit. b) și c).</p> <p>Instanța poate să nu dispună confiscarea bunului dacă acesta face parte din mijloacele de existență, de trebuință zilnică ori de exercitare a profesiei infractorului sau a persoanei</p>	
--	---	--

confiscării, precum și bunurile produse de acestea, cu excepția bunurilor prevăzute în alin. (1) lit. b) și lit. c).	asupra căreia ar putea opera măsura confiscării speciale.	
Art. 112¹ Confiscarea extinsă (1) Sunt supuse confiscării și alte bunuri decât cele menționate la art. 112, în cazul în care persoana este condamnată pentru comiterea uneia dintre următoarele infracțiuni, dacă fapta este susceptibilă să îi procure un folos material și pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 4 ani sau mai mare: a) infracțiuni privind traficul de droguri și de precursori; b) infracțiuni privind traficul și exploatarea persoanelor vulnerabile; c) infracțiuni privind frontiera de stat a României; d) infracțiunea de spălare a banilor; e) infracțiuni din legislația privind prevenirea și combaterea pornografiei; f) infracțiuni din legislația privind combaterea terorismului; g) constituirea unui grup infracțional organizat; h) infracțiuni contra	Art. 118² Confiscarea extinsă Sunt supuse confiscării și alte bunuri decât cele menționate la art. 118, în cazul în care persoana este condamnată pentru comiterea uneia dintre următoarele infracțiuni, dacă fapta este susceptibilă să îi procure un folos material și pedeapsa prevăzută de lege este închisoarea de 5 ani sau mai mare: a) proxenetism; b) infracțiuni privind traficul de droguri și de precursori; c) infracțiuni privind traficul de persoane; d) infracțiuni la regimul frontierei de stat a României; e) infracțiunea de spălare a banilor; f) infracțiuni din legislația privind prevenirea și combaterea pornografiei; g) infracțiuni din legislația privind prevenirea și combaterea terorismului; h) asocierea pentru săvârșirea de infracțiuni; i) infracțiunea de inițiere sau constituire a unui grup	<p>Confiscarea extinsă a fost introdusă prin Legea nr. 63 din 17 aprilie 2012 privind modificarea și completarea Codului penal al României și a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal .</p> <p>Textul are la bază Decizia-cadru nr. 2005/212/JAI a Consiliului Uniunii Europene privind confiscarea produselor, a instrumentelor și a bunurilor având legătură cu infracțiunea .</p> <p>De altfel, în Raportul Comisiei Europene către Parlamentul European și către Consiliul European privind progresele realizate de România în cadrul Mecanismului de Cooperare și verificare din iunie 2011 se arată că în sfera luptei împotriva corupției țara noastră trebuie să dovedească rezultate convingătoare în recuperarea produselor infracțiunii, urmând cele mai bune practici din alte state membre ale Uniunii Europene și adoptând o nouă lege privind confiscarea extinsă.</p> <p>Fiind o instituție juridică nouă, aplicarea ei în practică ridică numeroase probleme. În cele ce urmează ne vom referi la câteva din aceste probleme:</p> <ul style="list-style-type: none"> - identificarea instituțiilor cărora li se pot solicita relații privind bunurile unei persoane; - modalitățile prin care se poate face dovada că un bun aparține, în fapt persoanei urmărite, deși titularul dreptului de proprietate este o altă persoană. <p>Luarea măsurii confiscării față de alte persoane decât titularul dreptului de proprietate</p> <p>Confiscarea extinsă se ia și față de bunurile cu privire la care persoana în cauză nu mai este titularul dreptului de proprietate.</p> <p>Astfel, potrivit art. 1182 alin. (3), pentru aplicarea confiscării extinse se ține seama și de valoarea bunurilor transferate de persoana condamnată sau de un alt membru de familie, persoanelor cu care persoana condamnată a stabilit relații asemănătoare acelorora dintre soți sau dintre părinți și copii în cazul în care conviețuiesc cu acesta, persoanelor juridice asupra cărora persoana condamnată deține controlul.</p> <p>Enumerarea este limitativă, confiscarea extinsă neputându-se aplica altor persoane decât în cazul în care se face dovada simulației.</p> <p>Din text rezultă că pot fi confiscate:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) bunurile care au intrat în patrimoniul persoanei condamnate cu cel mult 5 ani înainte de săvârșirea infracțiunii și, respectiv, până la sesizarea instanței. b) bunurile care au fost transferate de persoana condamnată altor persoane cu care a stabilit relații asemănătoare celor dintre soți sau dintre părinți și copii, numai în cazul în care conviețuiesc cu acesta, sau persoanelor juridice asupra cărora deține controlul.

<p>patrimoniului;</p> <p>i) nerespectarea regimului armelor, munițiilor, materialelor nucleare și al materiilor explozive;</p> <p>j) falsificarea de monede, timbre sau de alte valori;</p> <p>k) divulgarea secretului economic, concurența neloială, nerespectarea dispozițiilor privind operații de import sau export, deturnarea de fonduri, infracțiuni privind regimul importului și al exportului, precum și al introducerii și scoaterii din țară de deșeuri și reziduuri;</p> <p>l) infracțiuni privind jocurile de noroc;</p> <p>m) infracțiuni de corupție, infracțiunile asimilate acestora, precum și infracțiunile împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene;</p> <p>n) infracțiuni de evaziune fiscală;</p> <p>o) infracțiuni privind regimul vamal;</p> <p>p) infracțiuni de fraudă comise prin sisteme informatice și mijloace de plată electronice;</p> <p>q) traficul de organe, țesuturi sau celule de origine umană.</p> <p>(2) Confiscarea extinsă se dispune dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:</p>	<p>infracțional organizat ori de aderare sau sprijinire sub orice formă a unui astfel de grup;</p> <p>j) infracțiuni contra patrimoniului;</p> <p>k) infracțiuni privitoare la nerespectarea regimului armelor și munițiilor, materialelor nucleare sau al altor materii radioactive și materiilor explozive;</p> <p>l) falsificarea de monedă sau alte valori;</p> <p>m) divulgarea secretului economic, concurența neloială, nerespectarea dispozițiilor privind operațiile de import sau export, deturnarea de fonduri, nerespectarea dispozițiilor privind importul de deșeuri și reziduuri;</p> <p>n) infracțiuni privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc;</p> <p>o) trafic de migrant;</p> <p>p) infracțiuni de corupție, infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție, infracțiuni în legătură cu infracțiunile de corupție, infracțiuni împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene;</p> <p>q) infracțiuni de evaziune fiscală;</p> <p>r) infracțiuni privind regimul vamal;</p>	<p>Așadar, nu se pune problema dovedirii făptuitorului că un bun aparține „în fapt” persoanei cercetate, deși ca titular al dreptului de proprietate apare o altă persoană. Nu acest aspect este vizat de textul legal, ci doar bunurile, cu înțelesul pe care legea îl dă acestui termen, care au intrat în proprietatea sa în perioada la care se referă legea sau au fost transferate persoanelor prevăzute la art. 118² alin. (3) C.pen.</p> <p>În aceste condiții sarcina procurorului este mult mai simplă, urmând să verifice toate actele civile care au fost încheiate în perioada prevăzută de lege, care au lăsat o urmă scrisă sau care deși nu au dovezi scrise pot fi probate cu alte mijloace prevăzute de lege. În acest scop se poate adresa UNNPR care îi poate pune la dispoziție lista actelor autentice semnate în perioada la care face referire legea. Actele juridice care fac obiectul simulației produc efecte numai între părți și succesorii lor universali sau cu titlu universal, dacă din natura contractului sau din stipulația părților nu rezultă contrariul. Dovada simulației poate fi făcută cu orice mijloc de probă de terți sau de creditori (art. 1292 Noul C. civ.).</p> <p>Disfuncționalități în ceea ce privește procedura luării măsurii de siguranță a confiscării extinse</p> <p>În mod evident, procurorul care efectuează urmărirea penală nu va putea efectua acte de identificare a bunurilor la care se referă legea.</p> <p>În vederea identificării lor, pe baza solicitărilor pe care le va adresa organelor financiar-fiscale, organelor bancare, UNNPR, ANI etc. va trebui să dispună o expertiză financiar contabilă care să evidențieze intrările și ieșirile din patrimoniul persoanei, să evalueze bunurile achiziționate și cel mai important, să evidențieze veniturile licite ale persoanei. Numai având la dosar acest document procurorul poate solicita instanței luarea măsurii confiscării extinse.</p> <p>În conformitate cu art. 3 alin. (4) din O.U.G. nr. 74 din 26 iunie 2013 privind unele măsuri pentru îmbunătățirea activității ANAF, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, procurorii pot dispune efectuarea de către inspectorii antifraudă, detașați în cadrul parchetelor, efectuarea de constatări, investigații financiare sau orice alte verificări în materie penală, în procedura confiscării extinse.</p>
---	--	--

<p>a) valoarea bunurilor dobândite de persoana condamnată, într-o perioadă de 5 ani înainte și, dacă este cazul, după momentul săvârșirii infracțiunii, până la data emiterii actului de sesizare a instanței, depășește în mod vădit veniturile obținute de aceasta în mod licit;</p> <p>b) instanța are convingerea că bunurile respective provin din activități infracționale de natura celor prevăzute la alin. (1).</p> <p>(3) Pentru aplicarea dispozițiilor alin. (2) se va ține seama și de valoarea bunurilor transferate de către persoana condamnată ori de un terț unui membru al familiei sau unei persoane juridice asupra căreia persoana condamnată deține controlul.</p> <p>(4) Prin bunuri, conform prezentului articol, se înțelege și sumele de bani.</p> <p>(5) La stabilirea diferenței dintre veniturile licite și valoarea bunurilor dobândite se vor avea în vedere valoarea bunurilor la data dobândirii lor și cheltuielile făcute de persoana condamnată, membrii familiei acesteia.</p> <p>(6) Dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani și bunuri până la concurența valorii</p>	<p>s) infracțiunea de bancrută frauduloasă;</p> <p>ș) infracțiuni săvârșite prin intermediul sistemelor informatice și al mijloacelor de plată electronice;</p> <p>t) traficul de organe, țesuturi sau celule de origine umană.</p> <p>Confiscarea extinsă se dispune dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:</p> <p>a) valoarea bunurilor dobândite de persoana condamnată, într-o perioadă de 5 ani înainte și, dacă este cazul, după momentul săvârșirii infracțiunii, până la data emiterii actului de sesizare a instanței, depășește în mod vădit veniturile obținute de aceasta în mod licit;</p> <p>b) instanța are convingerea că bunurile respective provin din activități infracționale de natura celor prevăzute la alin. 1.</p> <p>Pentru aplicarea dispozițiilor alin. 2 se ține seama și de valoarea bunurilor transferate de către persoana condamnată sau de un terț unui membru de familie, persoanelor cu care persoana condamnată a stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți ori dintre părinți și copii, în cazul în care conviețuiesc cu acesta, persoanelor juridice asupra</p>	
---	---	--

<p>acestora.</p> <p>(7) Se confiscă, de asemenea, bunurile și banii obținuți din exploatarea sau folosirea bunurilor supuse confiscării, precum și bunurile produse de acestea.</p> <p>(8) Confiscarea nu poate depăși valoarea bunurilor dobândite în perioada prevăzută la alin. (2), care excedează nivelului veniturilor licite ale persoanei condamnate.</p>	<p>cărora persoana condamnată deține controlul.</p> <p>Prin bunuri, conform prezentului articol, se înțelege și sumele de bani.</p> <p>La stabilirea diferenței dintre veniturile licite și valoarea bunurilor dobândite se vor avea în vedere valoarea bunurilor la data dobândirii lor și cheltuielile făcute de persoana condamnată, persoanele prevăzute la alin. 3.</p> <p>Dacă bunurile supuse confiscării nu se găsesc, în locul lor se confiscă bani și bunuri până la concurența valorii acestora.</p> <p>Se confiscă, de asemenea, bunurile și banii obținuți din exploatarea sau folosirea bunurilor supuse confiscării.</p> <p>Confiscarea nu poate depăși valoarea bunurilor dobândite în perioada prevăzută la alin. 2, care excedează nivelului veniturilor licite ale persoanei condamnate.</p>	
<p>Art. 113 Limitele răspunderii penale</p> <p>(1) Minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani nu răspunde penal.</p> <p>(2) Minorul care are vârsta între 14 și 16 ani răspunde penal numai dacă se dovedește că a săvârșit fapta cu discernământ.</p>	<p>Art. 99 Limitele răspunderii penale</p> <p>Minorul care nu a împlinit vârsta de 14 ani nu răspunde penal.</p> <p>Minorul care are vârsta între 14 și 16 ani răspunde penal, numai dacă se dovedește că a săvârșit fapta cu discernământ.</p>	<p>Regimul răspunderii penale a minorului din noul Cod penal este identic cu cel reglementat de art. 99 din Codul penal de la 1968 chiar dacă art. 113 alin. (3) a adăugat, la răspunderea minorului de 16 ani, sintagma „potrivit legii”.</p>

(3) Minorul care a împlinit vârsta de 16 ani răspunde penal potrivit legii.	Minorul care a împlinit vârsta de 16 ani răspunde penal.	
Art. 114 Consecințele răspunderii penale (1) Față de minorul care, la data săvârșirii infracțiunii, avea vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani se ia o măsură educativă neprivativă de libertate. (2) Față de minorul prevăzut în alin. (1) se poate lua o măsură educativă privativă de libertate în următoarele cazuri: a) dacă a mai săvârșit o infracțiune, pentru care i s-a aplicat o măsură educativă ce a fost executată ori a cărei executare a început înainte de comiterea infracțiunii pentru care este judecat; b) atunci când pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea de 7 ani sau mai mare ori detențiunea pe viață.	Art. 100 Consecințele răspunderii penale Față de minorul care răspunde penal se poate lua o măsură educativă ori i se poate aplica o pedeapsă. La alegerea sancțiunii se ține seama de gradul de pericol social al fetei săvârșite, de starea fizică, de dezvoltarea intelectuală și morală, de comportarea lui, de condițiile în care a fost crescut și în care a trăit și de orice alte elemente de natură să caracterizeze persoana minorului. Pedeapsa se aplică numai dacă se apreciază că luarea unei măsuri educative nu este suficientă pentru îndreptarea minorului.	Textul art. 114, care are aceeași denumire marginală ca și art. 100 din Codul penal de la 1968 stabilește condițiile răspunderii penale a minorului, mai exact cadrul sancțiunilor de drept penal aplicabile minorilor. Art. 114 este clar și bine sistematizat stabilind că față de minorul care a săvârșit infracțiuni se pot lua exclusiv măsuri educative. În principiu, măsurile educative sunt neprivative de libertate. Excepțiile sunt prevăzute de art. 114 alin. (2): dacă a mai săvârșit o infracțiune, pentru care i s-a aplicat o măsură educativă sau atunci când pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea de 7 ani sau mai mare ori detențiunea pe viață. Codul penal în vigoare a prevăzut de asemenea exclusiv măsuri educative pentru minori în perioada 1977-1992 (Decretul nr. 218/1977). În prezent art. 100 din acest cod prevede posibilitatea luării față de minor a unei măsuri educative sau aplicării unei pedepse.
Art. 115 Măsurile educative (1) Măsurile educative sunt neprivative de libertate sau privative de libertate. 1. Măsurile educative neprivative de libertate sunt: a) stagiul de formare civică; b) supravegherea;	Art. 101 Măsurile educative Măsurile educative care se pot lua față de minor sunt: a) mustrarea; b) libertatea supravegheată; c) internarea într-un centru de reeducare; d) internarea într-un institut	Dispozițiile art. 115 din noul Cod penal, cu aceeași denumire marginală ca și art. 101 din Codul penal de la 1968 stabilesc măsurile educative ce pot fi luate față de minorii care săvârșesc infracțiuni. Spre deosebire de textul art. 100 care prevede două măsuri educative neprivative de libertate (mustrarea și libertatea supravegheată) și două măsuri educative privative de libertate (internarea într-un centru de reeducare și internarea într-un institut medical-educativ), noul Cod prevede patru măsuri educative neprivative de libertate (stagiul de formare civică, supravegherea, consemnarea la sfârșit de săptămână, asistarea zilnică), două măsuri educative privative de libertate (internarea într-un centru educativ,

<p>c) consemnarea la sfârșit de săptămână; d) asistarea zilnică.</p> <p>2. Măsurile educative privative de libertate sunt:</p> <p>a) internarea într-un centru educativ; b) internarea într-un centru de detenție.</p> <p>(2) Alegerea măsurii educative care urmează să fie luată față de minor se face, în condițiile art. 114, potrivit criteriilor prevăzute în art. 74.</p>	<p>medical-educativ.</p>	<p>internarea într-un centru de detenție).</p> <p>Alegerea măsurii se face potrivit criteriilor de la art. 114 din noul Cod penal, dar și a criteriilor generale de individualizare.</p> <p>Măsurile educative neprivative de libertate din noul Cod penal sunt noi, inexistente în dreptul nostru penal până acum, prezentate în ordinea severității lor începând cu cea mai ușoară și care are la bază concepția că deficiențele în educație constituie cauza delincvenței juvenile.</p> <p>În ceea ce privește măsurile educative privative de libertate prima este internarea într-un centru educativ, probabil asemănător centrului de reeducare prevăzut de art. 101 din Codul penal de la 1968, dar a doua este necunoscută dreptului penal românesc, prevăzând internarea într-un centru de detenție. Durata internării este între 2 și 5 ani în cazul grave și 5-15 ani în cazul infracțiunilor deosebit de grave. Deși textul nu o spune, ne aflăm în prezența unui penitenciar pentru minori.</p> <p>Oricum durata maximă a măsurii depășește cu mult durata și severitatea unei măsuri educative, în plus durează mult după ce minorul a devenit major. Este de fapt o pedeapsă.</p>
<p>Art. 116 Referatul de evaluare</p> <p>(1) În vederea efectuării evaluării minorului, potrivit criteriilor prevăzute în art. 74, instanța va solicita serviciului de probațiune întocmirea unui referat care va cuprinde și propuneri motivate referitoare la natura și durata programelor de reintegrare socială pe care minorul ar trebui să le urmeze, precum și la alte obligații ce pot fi impuse acestuia de către instanță.</p> <p>(2) Referatul de evaluare privind respectarea condițiilor de executare a măsurii educative sau a obligațiilor impuse se întocmește de către</p>		<p>Acest text din noul Cod penal nu își găsește corespondent în actualul Cod penal și prevede în ce condiții instanța solicită serviciului de probațiune întocmirea unui referat precum și conținutul acestuia.</p>

serviciul de probațiune în toate cazurile în care instanța dispune asupra măsurii educative ori asupra modificării sau încetării executării obligațiilor impuse, cu excepția situației prevăzute la art. 126, când acesta va fi întocmit de către centrul educativ ori de detenție.		
Art. 117 Stagiul de formare civică (1) Măsura educativă a stagiului de formare civică constă în obligația minorului de a participa la un program cu o durată de cel mult 4 luni, pentru a-l ajuta să înțeleagă consecințele legale și sociale la care se expune în cazul săvârșirii de infracțiuni și pentru a-l responsabiliza cu privire la comportamentul său viitor. (2) Organizarea, asigurarea participării și supravegherea minorului, pe durata cursului de formare civică, se fac sub coordonarea serviciului de probațiune, fără a afecta programul școlar sau profesional al minorului.		Textul nu are corespondent în actualul Cod penal, reglementând o măsură educativă nouă: stagiul de formare civică. Măsura își propune să responsabilizeze pe minorul infractor conștientizându-l asupra gravelor pericole la care se supune în cazul adoptării unei conduite infracționale. Măsura prevede obligația minorului de a participa la un program cu durată maximă de 4 luni, în afara programului școlar. Durata minimă a programului este lăsată la aprecierea instanței. Programul trebuie să țină seama de deficiențele educaționale ale minorului.
Art. 118 Supravegherea Măsura educativă a supravegherii constă în controlarea și îndrumarea minorului în cadrul programului	Art. 103 Libertatea supravegheată Măsura educativă a libertății supravegheate constă în lăsarea minorului în libertate pe timp de un an, sub supraveghere	A doua măsură educativă în ordinea severității este supravegherea, măsură care își are corespondent în prevederile art. 103 din actualul Cod penal, dar prin conținutul și durata sa această măsură este mai blândă decât cea din actualul Cod penal. Conținutul măsurii corespunde denumirii sale, în sensul că minorul este supravegheat, controlat în cadrul programului său zilnic, sub coordonarea serviciului de probațiune pe durata stabilită de instanță între două și 6 luni.

<p>său zilnic, pe o durată cuprinsă între două și 6 luni, sub coordonarea serviciului de probațiune, pentru a asigura participarea la cursuri școlare sau de formare profesională și prevenirea desfășurării unor activități sau intrarea în legătură cu anumite persoane care ar putea afecta procesul de îndreptare a acestuia.</p>	<p>deosebită. Supravegherea poate fi încredințată, după caz, părinților minorului, celui care l-a înfiat sau tutorelui. Dacă aceștia nu pot asigura supravegherea în condiții satisfăcătoare, instanța dispune încredințarea supravegherii minorului, pe același interval de timp, unei persoane de încredere, de preferință unei rude mai apropiate, la cererea acesteia, ori unei instituții legal însărcinate cu supravegherea minorilor.</p> <p>Instanța pune în vedere, celui căruia i s-a încredințat supravegherea, îndatorirea de a veghea îndeaproape asupra minorului, în scopul îndreptării lui. De asemenea, i se pune în vedere că are obligația să înștiințeze instanța de îndată, dacă minorul se sustrage de la supravegherea ce se exercită asupra lui sau are purtări rele ori a săvârșit din nou o faptă prevăzută de legea penală.</p> <p>Instanța poate să impună minorului respectarea uneia sau mai multora din următoarele obligații:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) să nu frecventeze anumite locuri stabilite; b) să nu intre în legătură cu anumite persoane; 	
---	---	--

	<p>c) să presteze o activitate neremunerată într-o instituție de interes public fixată de instanță, cu o durată între 50 și 200 de ore, de maximum 3 ore pe zi, după programul de școală, în zilele nelucrătoare și în vacanță.</p> <p>Instanța atrage atenția minorului asupra consecințelor comportării sale.</p> <p>După luarea măsurii libertății supravegheate, instanța încunoștințează școala unde minorul învață sau unitatea la care este angajat și, după caz, instituția la care prestează activitatea stabilită de instanță.</p> <p>Dacă înăuntrul termenului prevăzut în alin. 1 minorul se sustrage de la supravegherea ce se exercită asupra lui sau are purtări rele, ori săvârșește o faptă prevăzută de legea penală, instanța revocă libertatea supravegheată și ia față de minor măsura internării într-un centru de reeducare.</p> <p>Dacă fapta prevăzută de legea penală constituie infracțiune, instanța ia măsura internării sau aplică o pedeapsă.</p> <p>Termenul de un an prevăzut în alin. 1 curge de la data punerii în executare a libertății supravegheate.</p>	
--	---	--

<p>Art. 119 Consemnarea la sfârșit de săptămână (1) Măsura educativă a consemnării la sfârșit de săptămână constă în obligația minorului de a nu părăsi locuința în zilele de sâmbătă și duminică, pe o durată cuprinsă între 4 și 12 săptămâni, afară de cazul în care, în această perioadă, are obligația de a participa la anumite programe ori de a desfășura anumite activități impuse de instanță. (2) Supravegherea se face sub coordonarea serviciului de probațiune.</p>		<p>Măsura educativă a consemnării la sfârșit de săptămână constă în obligația minorului de a nu părăsi locuința în zilele de sâmbătă și duminică, pe o durată cuprinsă între 4 și 12 săptămâni și nu își are corespondent în legea penală în vigoare. Este o măsură restrictivă de libertate care urmărește modificarea conduitei minorului atât printr-o constrângere de ordin fizic cât mai ales de ordin moral.</p>
<p>Art. 120 Asistarea zilnică (1) Măsura educativă a asistării zilnice constă în obligația minorului de a respecta un program stabilit de serviciul de probațiune, care conține orarul și condițiile de desfășurare a activităților, precum și interdicțiile impuse minorului. (2) Măsura educativă a asistării zilnice se ia pe o durată cuprinsă între 3 și 6 luni, iar supravegherea se face sub coordonarea serviciului de probațiune.</p>		<p>Asistarea zilnică este cea mai severă măsură educativă neprivativă de libertate aplicabilă minorului și nu are corespondent în măsurile educative prevăzute de actuala lege penală. Măsura constă în obligația minorului de a respecta un program concret, exact, stabilit de serviciul de probațiune. Durata măsurii este între 3 și 6 luni. Latura coercitivă constă în respectarea de către minor a programului, distrăgându-i atenția de la preocupările infracționale, împiedicându-l să ia legătura cu mediul delincvențional.</p>
<p>Art. 121 Obligații ce pot fi impuse</p>		<p>Prevederile art. 121 din noul Cod penal nu au corespondent în Codul penal de la 1968, fiind doar comparabile cu unele dispoziții din art. 103 care face vorbire de obligații pe</p>

<p>minorului</p> <p>(1) Pe durata executării măsurilor educative neprivative de libertate, instanța poate impune minorului una sau mai multe dintre următoarele obligații:</p> <p>a) să urmeze un curs de pregătire școlară sau formare profesională;</p> <p>b) să nu depășească, fără acordul serviciului de probațiune, limita teritorială stabilită de instanță;</p> <p>c) să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță;</p> <p>d) să nu se apropie și să nu comunice cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu participanții la săvârșirea infracțiunii ori cu alte persoane stabilite de instanță;</p> <p>e) să se prezinte la serviciul de probațiune la datele fixate de acesta;</p> <p>f) să se supună măsurilor de control, tratament sau îngrijire medicală.</p> <p>(2) Când stabilește obligația prevăzută în alin. (1) lit. d), instanța individualizează, în concret, conținutul acestei obligații, ținând seama de</p>		<p>care instanța le poate impune minorului față de care s-a luat măsura educativă a libertății supravegheate.</p> <p>Art. 121 din noul Cod penal prevede însă un ansamblu de obligații ce pot fi impuse minorului pe durata executării măsurilor educative neprivative de libertate.</p> <p>Obligațiile impuse minorului au caracter formativ (să urmeze un curs de pregătire școlară sau formare profesională) preventiv, adică să prevină săvârșirea de către minor a unor infracțiuni sau încălcări ale normelor de conduită (să nu depășească, fără acordul serviciului de probațiune, limita teritorială stabilită de instanță, să nu se afle în anumite locuri sau la anumite manifestări sportive, culturale ori la alte adunări publice, stabilite de instanță, să nu se apropie și să nu comunice cu victima sau cu membri de familie ai acesteia, cu participanții la săvârșirea infracțiunii ori cu alte persoane stabilite de instanță), de control (să se prezinte la serviciul de probațiune să se supună măsurilor de control).</p> <p>Textul cuprinde norme de individualizare a obligațiilor precum și norme procedurale privind organul care supraveghează executarea obligațiilor impuse de instanță și care sesizează instanța în cazul modificării ori încetarea obligațiilor sau în cazul în care persoana nu respectă condițiile de executare.</p>
--	--	--

<p>împrejurările cauzei.</p> <p>(3) Supravegherea executării obligațiilor impuse de instanță se face sub coordonarea serviciului de probațiune.</p> <p>(4) Pe durata executării măsurii educative neprivative de libertate, serviciul de probațiune are obligația să sesizeze instanța, dacă:</p> <p>a) au intervenit motive care justifică fie modificarea obligațiilor impuse de instanță, fie încetarea executării unora dintre acestea;</p> <p>b) persoana supravegheată nu respectă condițiile de executare a măsurii educative sau nu execută, în condițiile stabilite, obligațiile ce îi revin.</p>		
<p>Art. 122 Modificarea sau încetarea obligațiilor</p> <p>(1) Dacă, pe parcursul supravegherii, au intervenit motive care justifică fie impunerea unor noi obligații, fie sporirea sau diminuarea condițiilor de executare a celor existente, instanța dispune modificarea obligațiilor în mod corespunzător, pentru a asigura persoanei supravegheate șanse mai mari de îndreptare.</p> <p>(2) Instanța dispune încetarea executării unora dintre</p>		<p>Dispozițiile art. 122 din noul Cod penal referitoare la modificarea sau încetarea obligațiilor sunt de asemenea fără corespondent în legea penală în vigoare.</p> <p>Textul prevede posibilitatea modificării obligațiilor pentru a asigura persoanei supravegheate șanse mai mari de îndreptare, precum și posibilitatea încetării executării unor obligații când instanța apreciază că menținerea lor nu mai este necesară.</p>

<p>obligățiile pe care le-a impus, când apreciază că menținerea acestora nu mai este necesară.</p>		
<p>Art. 123 Prelungirea sau înlocuirea măsurilor educative neprivative de libertate (1) Dacă minorul nu respectă, cu rea-credință, condițiile de executare a măsurii educative sau a obligațiilor impuse, instanța dispune: a) prelungirea măsurii educative, fără a putea depăși maximul prevăzut de lege pentru aceasta; b) înlocuirea măsurii luate cu o altă măsură educativă neprivativă de libertate mai severă; c) înlocuirea măsurii luate cu internarea într-un centru educativ, în cazul în care, inițial, s-a luat măsura educativă neprivativă de libertate cea mai severă, pe durata sa maximă. (2) În cazurile prevăzute în alin. (1) lit. a) și lit. b), dacă nici de această dată nu sunt respectate condițiile de executare a măsurii educative sau a obligațiilor impuse, instanța înlocuiește măsura educativă neprivativă de libertate cu măsura internării într-un centru educativ.</p>		<p>Textul art. 123 din noul Cod penal este o continuare a celui precedent, prevăzând, în detaliu, măsurile pe care le poate lua instanța în cazul în care minorul nu respectă, cu rea voință, condițiile de executare a măsurii sau în cazul săvârșirii unei infracțiuni. Măsurile sunt prevăzute pe o scară ascendentă sub aspectul severității, începând cu prelungirea duratei măsurii educative, continuând cu înlocuirea măsurii cu o altă măsură educativă neprivativă de libertate și terminând cu înlocuirea măsurii neprivative de libertate cea mai severă cu o măsură privativă de libertate – internarea într-un centru educativ.</p> <p>Aceleași măsuri pot fi aplicate gradual în cazul săvârșirii de către minor a unei infracțiuni cu precizarea că instanța poate impune noi obligații și poate spori condițiile de executare a celor existente.</p>

<p>(3) Dacă minorul aflat în executarea unei măsuri educative neprivative de libertate săvârșește o nouă infracțiune sau este judecat pentru o infracțiune concurentă săvârșită anterior, instanța dispune:</p> <p>a) prelungirea măsurii educative luate inițial, fără a putea depăși maximul prevăzut de lege pentru aceasta;</p> <p>b) înlocuirea măsurii luate inițial cu o altă măsură educativă neprivativă de libertate mai severă;</p> <p>c) înlocuirea măsurii luate inițial cu o măsură educativă privativă de libertate.</p> <p>(4) În cazurile prevăzute în alin. (1) lit. a) și lit. b), precum și în alin. (3) lit. a) și lit. b), instanța poate impune noi obligații în sarcina minorului ori sporește condițiile de executare a celor existente.</p>		
<p>Art. 124 Internarea într-un centru educativ</p> <p>(1) Măsura educativă a internării într-un centru educativ constă în internarea minorului într-o instituție specializată în recuperarea minorilor, unde va urma un program de pregătire școlară și</p>	<p>Art. 104 Internarea într-un centru de reeducare</p> <p>Măsura educativă a internării într-un centru de reeducare se ia în scopul reeducării minorului, căruia i se asigură posibilitatea de a dobândi învățătura necesară și o pregătire profesională potrivit</p>	<p>Dispozițiile art. 124 din noul Cod penal au corespondent indirect în dispozițiile art. 104, 106-108 din Codul penal de la 1968 privitoare la măsura internării într-un centru de reeducare.</p> <p>Măsura internării într-un centru educativ poate fi luată pe o durată între unu și trei ani, iar minorul va urma un program de pregătire școlară și profesională adecvat aptitudinilor sale precum și programului de integrare socială.</p> <p>În cazul săvârșirii unei infracțiuni în perioada internării într-un centru educativ instanța poate menține măsura, dar prelungind durata acesteia până la trei ani, fie o poate înlocui cu internarea într-un centru de detenție.</p> <p>Dacă minorul a fost receptiv la instrucția școlară și profesională și a făcut progrese</p>

<p>formare profesională potrivit aptitudinilor sale, precum și programe de reintegrare socială.</p> <p>(2) Internarea se dispune pe o perioadă cuprinsă între unu și 3 ani.</p> <p>(3) Dacă în perioada internării minorul săvârșește o nouă infracțiune sau este judecat pentru o infracțiune concurentă săvârșită anterior, instanța poate menține măsura internării într-un centru educativ, prelungind durata acesteia, fără a depăși maximul prevăzut de lege, sau o poate înlocui cu măsura internării într-un centru de detenție.</p> <p>(4) În cazul în care pe durata internării minorul a dovedit interes constant pentru însușirea cunoștințelor școlare și profesionale și a făcut progrese evidente în vederea reintegrării sociale, după executarea a cel puțin jumătate din durata internării, instanța poate dispune:</p> <p>a) înlocuirea internării cu măsura educativă a asistării zilnice pe o perioadă egală cu durata internării neexecutate, dar nu mai mult de 6 luni, dacă persoana internată nu a împlinit vârsta de 18 ani;</p>	<p>cu aptitudinile sale.</p> <p>Măsura internării se ia față de minorul în privința căruia celelalte măsuri educative sunt neîndestulătoare.</p> <p>Art. 106</p> <p>Durata măsurilor</p> <p>Măsurile prevăzute în art. 104 și 105 se iau pe timp nedeterminat, însă nu pot dura decât până la împlinirea vârstei de 18 ani. Măsura prevăzută în art. 105 trebuie să fie ridicată de îndată ce a dispărut cauza care a impus luarea acesteia. Instanța, dispunând ridicarea măsurii prevăzute în art. 105, poate, dacă este cazul, să ia față de minor măsura internării într-un centru de reeducare.</p> <p>La data când minorul devine major, instanța poate dispune prelungirea internării pe o durată de cel mult 2 ani, dacă aceasta este necesară pentru realizarea scopului internării.</p> <p>Art. 107</p> <p>Liberarea minorului înainte de a deveni major</p> <p>Dacă a trecut cel puțin un an de la data internării în centrul de reeducare și minorul a dat dovezi temeinice de îndreptare, de sânguință la învățătură și la însușirea pregătirii profesionale, se poate dispune</p>	<p>semnificative în direcția integrării sociale, după executarea a cel puțin jumătate din durata măsurii, se poate dispune înlocuirea acestei măsuri cu măsura educativă a asistării zilnice pe o perioadă egală cu durata internării ce a rămas de executat, dacă minorul nu a împlinit 18 ani sau cu liberarea din centrul educativ dacă a devenit major. În ambele situații instanța va impune una sau mai multe din obligațiile prevăzute la art. 121.</p> <p>Dacă minorul, cu rea-credință, nu respectă condițiile de executare a măsurii asistării zilnice sau obligațiile impuse ori comite o nouă infracțiune, instanța revine asupra înlocuirii măsurii și dispune executarea restului rămas neexecutat din durata măsurii într-un centru educativ ori internarea într-un centru de detenție.</p> <p>Doctrina (C. Bulai) precizează că legiuitorul a omis să se pronunțe asupra situației minorului care a împlinit 18 ani, a fost liberat din centrul educativ cu impunerea de obligații și care a săvârșit o infracțiune înainte de împlinirea duratei internării.</p> <p>Considerăm că în această situație fostul minor va răspunde ca major întrucât a săvârșit infracțiunea după împlinirea vârstei de 18 ani, comportamentul său în cadrul centrului educativ și după liberare urmând a forma profilul criminologic al inculpatului de care se va ține seama în opera de individualizare.</p>
--	---	--

<p>b) liberarea din centrul educativ, dacă persoana internată a împlinit vârsta de 18 ani.</p> <p>(5) Odată cu înlocuirea sau liberarea instanța impune respectarea uneia sau mai multora dintre obligațiile prevăzute în art. 121 până la împlinirea duratei măsurii internării.</p> <p>(6) Dacă minorul nu respectă, cu rea-credință, condițiile de executare a măsurii asistării zilnice sau obligațiile impuse, instanța revine asupra înlocuirii sau liberării și dispune executarea restului rămas neexecutat din durata măsurii internării într-un centru educativ.</p> <p>(7) În cazul săvârșirii, până la împlinirea duratei internării, a unei noi infracțiuni de către o persoană care nu a împlinit vârsta de 18 ani și față de care s-a dispus înlocuirea măsurii internării într-un centru educativ cu măsura asistării zilnice, instanța revine asupra înlocuirii și dispune:</p> <p>a) executarea restului rămas din durata măsurii internării inițiale, cu posibilitatea prelungirii duratei acesteia până la maximul prevăzut de</p>	<p>liberarea acestuia înainte de a deveni major.</p> <p>Art. 108 Revocarea liberării sau internării minorului Dacă în perioada liberării acordate potrivit articolului precedent, minorul are o purtare necorespunzătoare, se poate dispune revocarea liberării.</p> <p>Dacă în perioada internării într-un centru de reeducare sau într-un institut medical-educativ ori a liberării înainte de a deveni major, minorul săvârșește din nou o infracțiune pentru care se apreciază că este cazul să i se aplice pedeapsa închisorii, instanța revocă internarea. În cazul când nu este necesară o pedeapsă, se menține măsura internării și se revocă liberarea.</p>	
--	--	--

<p>lege;</p> <p>b) internarea într-un centru de detenție.</p>		
<p>Art. 125 Internarea într-un centru de detenție (1) Măsura educativă a internării într-un centru de detenție constă în internarea minorului într-o instituție specializată în recuperarea minorilor, cu regim de pază și supraveghere, unde va urma programe intensive de reintegrare socială, precum și programe de pregătire școlară și formare profesională potrivit aptitudinilor sale. (2) Internarea se dispune pe o perioadă cuprinsă între 2 și 5 ani, afară de cazul în care pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea de 20 de ani sau mai mare ori detențiunea pe viață, când internarea se ia pe o perioadă cuprinsă între 5 și 15 ani. (3) Dacă în perioada internării minorul săvârșește o nouă infracțiune sau este judecat pentru o infracțiune concurentă săvârșită anterior, instanța prelungeste măsura internării, fără a depăși maximul prevăzut în alin. (2), determinat în raport</p>		<p>Textul art. 125 din noul Cod penal nu are corespondent în Codul penal de la 1968 care nu prevede centre de detenție pentru minori.</p> <p>Doctrina (C. Bulai) nu face aprecieri cu privire la natura juridică a centrului de detenție: este penitenciar pentru minori sau un centru educativ cu regim sever.</p> <p>Din interpretarea textului deducem că este un centru educativ cu regim sever de pază și supraveghere, dar și cu program de pregătire școlară și formare profesională.</p> <p>Internarea se poate dispune pe o perioadă cuprinsă între 2 și 5 ani cu excepția infracțiunilor pentru care legea prevede pedeapsa de 20 ani sau mai mare când internarea se dispune pe o perioadă cuprinsă între 5 și 15 ani. Mai poate fi vorba de centru educativ cu regim sever la o internare de 15 ani? Credem că nu și din acest motiv apreciem că centrul de detenție are o dublă natură în funcție de durata internării minorului și, evident, de obligațiile diferite mai exact de regimul diferit pe care minorul îl suportă.</p> <p>Textul prevede posibilitatea prelungirii internării pentru minorul care săvârșește o infracțiune pe perioada internării, dar și posibilitatea înlocuirii internării pentru minorul care dovedește interes constant pentru însușirea cunoștințelor școlare și profesionale și face progrese evidente în vederea integrării sociale, după executarea a cel puțin jumătate din durata internării sau posibilitatea liberării pentru cel care a împlinit 18 ani. Legea prevede posibilitatea instanței de a reveni asupra înlocuirii măsurii sau a liberării în cazul nerespectării obligațiilor impuse sau săvârșirii unei noi infracțiuni.</p>

<p>cu pedeapsa cea mai grea dintre cele prevăzute de lege pentru infracțiunile săvârșite. Din durata măsurii educative se scade perioada executată până la data hotărârii.</p> <p>(4) În cazul în care pe durata internării minorul a dovedit interes constant pentru însușirea cunoștințelor școlare și profesionale și a făcut progrese evidente în vederea reintegrării sociale, după executarea a cel puțin jumătate din durata internării, instanța poate dispune:</p> <p>a) înlocuirea internării cu măsura educativă a asistării zilnice pe o perioadă egală cu durata internării neexecutate, dar nu mai mult de 6 luni, dacă persoana internată nu a împlinit vârsta de 18 ani;</p> <p>b) liberarea din centrul de detenție, dacă persoana internată a împlinit vârsta de 18 ani.</p> <p>(5) Odată cu înlocuirea sau liberarea, instanța impune respectarea uneia sau mai multora dintre obligațiile prevăzute în art. 121, până la împlinirea duratei măsurii internării.</p> <p>(6) Dacă minorul nu respectă, cu rea-credință, condițiile de</p>		
---	--	--

<p>executare a măsurii asistării zilnice sau obligațiile impuse, instanța revine asupra înlocuirii sau liberării și dispune executarea restului rămas neexecutat din durata măsurii internării într-un centru de detenție.</p> <p>(7) În cazul săvârșirii, până la împlinirea duratei internării, a unei noi infracțiuni de către o persoană care nu a împlinit vârsta de 18 ani și față de care s-a dispus înlocuirea măsurii internării într-un centru de detenție cu măsura asistării zilnice, instanța revine asupra înlocuirii și dispune:</p> <p>a) executarea restului rămas din durata măsurii internării într-un centru de detenție;</p> <p>b) prelungirea duratei acestei internări în condițiile prevăzute în alin. (3).</p>		
<p>Art. 126 Schimbarea regimului de executare</p> <p>Dacă în cursul executării unei măsuri educative privative de libertate persoana internată, care a împlinit vârsta de 18 ani, are un comportament prin care influențează negativ sau împiedică procesul de recuperare și reintegrare a celorlalte persoane internate,</p>		<p>Dispozițiile art. 126 din noul Cod penal nu au corespondent în legea penală în vigoare. Aceste dispoziții completează regimul măsurilor educative privative de libertate prevăzând posibilitatea schimbării regimului de executare din centru de detenție în penitenciar pentru persoana internată care a împlinit 18 ani și are un comportament care influențează negativ sau împiedică procesul de recuperare și integrare a altor persoane.</p> <p>Se pune problema dacă pe calea soluționării unui incident la executare instanța poate schimba regimul de executare a unei persoane dintr-o măsură educativă executată în centrul de detenție într-o pedeapsă executată în penitenciar, pentru că în penitenciar se execută pedeapsa.</p> <p>Răspunsul în opinia noastră este negativ, în sensul că ceea ce nu au realizat instanțele judecând cauza în fond și în cauzele de atac, nu poate face instanța de executare.</p>

instanța poate dispune continuarea executării măsurii educative într-un penitenciar.		Doctrina (C. Bulai) are, de asemenea îndoieli dacă o măsură educativă cu durata de 15 ani rămâne măsura educativă sau se transformă în pedeapsă. Pe de altă parte, această posibilitate de transfer este un argument că centrul de detenție are o dublă natură: centru educativ și penitenciar.
Art. 127 Calculul duratei măsurilor educative În cazul măsurilor educative privative de libertate, dispozițiile art. 71 - 73 se aplică în mod corespunzător.		Dispozițiile art. 127 nu au corespondent în legea penală în vigoare. Aceste dispoziții prevăd modul de calcul a duratei măsurilor educative prin trimitere la prevederile art. 71-73 din noul Cod penal.
Art. 128 Efectele cauzelor de atenuare și agravare În cazul infracțiunilor săvârșite în timpul minorității, cauzele de atenuare și agravare sunt avute în vedere la alegerea măsurii educative și produc efecte între limitele prevăzute de lege pentru fiecare măsură educativă.		Potrivit art. 128 din Noul Cod penal, dacă instanța constată că minorul a săvârșit o infracțiune până la vârsta de 18 ani, dar totodată au fost reținute fie numai cauze de atenuare, fie numai de agravare ori atât cauze de agravare cât și de atenuare, acestea vor fi avute în vedere la alegerea măsurii educative aplicabile și la stabilirea duratei măsurii.
Art. 129 Pluralitatea de infracțiuni (1) În caz de concurs de infracțiuni săvârșite în timpul minorității se stabilește și se ia o singură măsură educativă pentru toate faptele, în condițiile art. 114, ținând seama de criteriile prevăzute în art. 74. (2) În cazul săvârșirii a două infracțiuni, dintre care una în timpul minorității și una după majorat, pentru infracțiunea		Conform reglementării din art. 129 din noul Cod penal, dacă minorul a săvârșit mai multe infracțiuni în concurs înainte de a împlini vârsta de 18 ani, instanța va stabili o singură măsură educativă pentru toate infracțiunile concurente luând în seamă criteriile generale de individualizare a pedepsei cât și gravitatea infracțiunii exprimată prin pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită. Dacă persoana a săvârșit două infracțiuni concurente, dintre care una în timpul minorității, iar alta după majorat, instanța va lua o măsură educativă pentru prima infracțiune și va aplica o pedeapsă pentru infracțiunea săvârșită după majorat, iar la stabilirea sancțiunii se va ține seama de natura acesteia, în principiu urmând a fi executată sancțiunea mai gravă. Având în vedere că măsurile educative privative de libertate nu sunt susceptibile de amânare sau de suspendare a executării, sunt excluse de la aceste modalități de individualizare și pedepsele cu închisoarea rezultate din aplicarea cumulului juridic al unei pedepse cu o măsură educativă privativă de libertate.

<p>comisă în timpul minorității se ia o măsură educativă, iar pentru infracțiunea săvârșită după majorat se stabilește o pedeapsă, după care:</p> <p>a) dacă măsura educativă este neprivativă de libertate, se execută numai pedeapsa;</p> <p>b) dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este închisoarea, se aplică pedeapsa închisorii, care se majorează cu o durată egală cu cel puțin o pătrime din durata măsurii educative ori din restul rămas neexecutat din aceasta la data săvârșirii infracțiunii comise după majorat;</p> <p>c) dacă pedeapsa aplicată pentru infracțiunea săvârșită după majorat este detențiunea pe viață, se execută numai această pedeapsă;</p> <p>d) dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este amenda, se execută măsura educativă, a cărei durată se majorează cu cel mult 6 luni, fără a depăși maximum prevăzut de lege pentru aceasta.</p> <p>(3) În cazul prevăzut în alin. (2) lit. b), din durata pedepsei aplicate se scade ceea ce s-a executat din momentul</p>		
---	--	--

<p>săvârșirii infracțiunii comise după majorat până la data judecării.</p> <p>(4) În cazul săvârșirii după majorat a două sau mai multor infracțiuni concurente se aplică mai întâi regulile referitoare la concursul de infracțiuni, după care se face aplicarea dispozițiilor alin. (2).</p> <p>(5) Pedepsa stabilită potrivit dispozițiilor alin. (2) lit. b) nu poate face obiectul amânării aplicării pedepsei sau al suspendării executării sub supraveghere.</p>		
<p>Art. 130 Descoperirea unei infracțiuni săvârșite în timpul minorității Dacă pe durata termenului de supraveghere al amânării aplicării pedepsei, al suspendării sub supraveghere ori al liberării condiționate se descoperă că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune în timpul minorității pentru care s-a luat, chiar după expirarea acestui termen, o măsură educativă privativă de libertate, amânarea, suspendarea sau liberarea se anulează, aplicându-se în mod corespunzător dispozițiile art. 129 alin. (2) - (4).</p>		<p>Articolul reglementează anularea aplicării pedepsei, anularea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și anularea liberării condiționate, dacă pe durata termenului de supraveghere se constată că persoana supravegheată mai săvârșise o infracțiune în timpul minorității pentru care s-a luat, chiar după expirarea acestui termen, o măsură educativă privativă de libertate.</p> <p>Așadar anularea poate fi dispusă numai dacă infracțiunea săvârșită de persoana supravegheată în timpul minorității este de o anumită gravitate pentru care instanța să poată lua o măsură educativă privativă de libertate, în caz contrar nu se aplică măsura anulării.</p>
Art. 131	Art. 129	Conform acestor dispoziții termenele de prescripție a răspunderii, prevăzute pentru

<p>Prescripția răspunderii penale a minorilor</p> <p>Termenele de prescripție a răspunderii penale, prevăzute în art. 154, se reduc la jumătate pentru cei care la data săvârșirii infracțiunii erau minori și se întrerup sau se suspendă în condițiile prevăzute de lege pentru majori.</p>	<p>Termenele de prescripție pentru minori</p> <p>Termenele de prescripție a răspunderii penale și a executării pedepsei se reduc la jumătate pentru cei care la data săvârșirii infracțiunii erau minori.</p>	<p>minori, se reduc la jumătate pentru cei care la data săvârșirii infracțiunii erau minori și se întrerup sau se suspendă în condițiile prevăzute de lege pentru majori.</p> <p>Măsurile sunt asemănătoare cu cele prevăzute în art. 129 din Codul penal în vigoare.</p>
<p>Art. 132</p> <p>Prescripția executării măsurilor educative</p> <p>(1) Măsurile educative neprivative de libertate se prescriu într-un termen de 2 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care au fost luate.</p> <p>(2) Măsurile educative privative de libertate se prescriu într-un termen egal cu durata măsurii educative luate, dar nu mai puțin de 2 ani.</p> <p>(3) Termenele de prescripție a executării măsurilor educative se întrerup și se suspendă în condițiile prevăzute de lege pentru majori.</p> <p>(4) În cazul înlocuirii măsurilor educative, executarea se prescrie în raport cu măsura educativă mai grea și curge de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a dispus înlocuirea.</p>		<p>Acest text nu are corespondent în Codul penal în vigoare, reglementând termenele de prescripție a executării măsurilor educative.</p> <p>Aceste termene sunt multe, dat fiind și durata măsurilor educative, adică sunt specifice pentru minori, dar condițiile de întrerupere și suspendare sunt aceleași ca la majori.</p>
<p>Art. 133</p>		<p>Textul prevede că măsurile educative, de orice natură, nu atrag interdicția decăderii sau</p>

Efectele măsurilor educative Măsurile educative nu atrag interdicții, decăderi sau incapacități.		incapacității.
Art. 134 Minorul devenit major (1) Dispozițiile prezentului titlu se aplică și majorilor care, la data săvârșirii infracțiunii, aveau vârsta cuprinsă între 14 și 18 ani. (2) Când, la data pronunțării hotărârii prin care s-a luat o măsură educativă privativă de libertate, infractorul a împlinit vârsta de 18 ani, instanța, ținând seama de posibilitățile sale de îndreptare, de vârsta acestuia, precum și de celelalte criterii prevăzute în art. 74, poate dispune executarea măsurii educative într-un penitenciar.		Textul reglementează situația minorului devenit major dacă la data săvârșirii infracțiunii avea între 14 și 18 ani. În acest caz instanța poate dispune executarea măsurii într-un penitenciar.
<p>Cu privire la aplicarea în timp a legii penale în doctrină (F. Streteanu) s-au făcut următoarele precizări:</p> <p>Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul modalităților de individualizare a executării pedepsei</p> <p>Modalitățile de individualizare a executării pedepsei reprezintă una dintre componentele părții generale a codului care vor suferit modificări de anvergură prin intrarea în vigoare a Noului Cod penal.</p> <p>În cadrul acestei analize vom avea în vedere, pe de o parte, suspendarea condiționată, suspendarea sub supraveghere și executarea pedepsei la locul de muncă prevăzute de Codul penal în vigoare, respectiv amânarea aplicării pedepsei² și suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, prevăzute de Noul Cod penal.</p> <p>În cazul în care instanța are de comparat dispozițiile referitoare la suspendarea condiționată din reglementarea actuală cu cele privitoare la amânarea aplicării pedepsei, credem că se impune concluzia potrivit căreia legea veche este lege mai favorabilă. Într-adevăr, reglementarea din art. 81 și</p>		

² Trebuie precizat că amânarea aplicării pedepsei nu este propriu-zis o modalitate de individualizare a executării, deoarece în acest caz nu avem o pedeapsă aplicată, dar o tratăm în această secțiune pentru că ea se substituie suspendării condiționate din reglementarea actuală.

urm. C.pen. este mai favorabilă atât prin prisma condițiilor de acordare (nu există limită legală a pedepsei pentru aplicabilitatea ei, limita pedepsei concret aplicată pentru o infracțiune este mai ridicată, antecedentele care constituie impediment la acordare sunt mai restrânse, obligațiile de pe durata termenului de încercare sunt mai puține etc.). Singurul element prin prisma căruia ar fi mai favorabilă reglementarea nouă este durata termenului de încercare. Credem însă că acest element este insuficient pentru a califica noua reglementare ca fiind mai favorabilă. La aceasta concluzie conduc și prevederile din proiectul LPACP. Într-adevăr, potrivit art. 15 alin. (1), măsura suspendării condiționate a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal. Prin urmare, legiutorul prezumă că vechea modalitate de individualizare este mai favorabilă, nefiind necesară modificarea acesteia ca efect al intrării în vigoare a dispozițiilor privind amânarea. Pe de altă parte, art. 16 alin.(2) din același proiect prevede că "pentru determinarea legii penale mai favorabile cu privire la suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei conform art. 5 din Codul penal, instanța va avea în vedere sfera obligațiilor impuse condamnatului și efectele suspendării potrivit legilor succesive, cu prioritate față de durata termenului de încercare sau supraveghere". Deși textul se referă la suspendarea sub supraveghere, credem că principiul instituit - prevalența conținutului față de durata termenului de încercare - se aplică și ipoteza analizată de noi.

Pentru evitarea oricăror incertitudini, ar fi fost, poate, de dorit consacrarea în LPACP a unui text referitor la această ipoteză, după modelul art. 16 alin. 2. Textul ar putea fi:

"În cazul în care instanța consideră că potrivit Codului penal din 1969 sunt aplicabile în cauză dispozițiile referitoare la suspendarea condiționată a executării pedepsei, iar potrivit Codului penal cele privind amânarea aplicării pedepsei, vor fi aplicate în baza art. 5 din Codul penal prevederile referitoare la suspendarea condiționată".

Alegerea legii penale mai favorabile în situația în care, potrivit ambelor coduri, ar fi aplicabilă suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei, se va face ținând seama de prevederile înscrise în art. 16 alin. 2, la care ne-am referit mai sus. Astfel, sfera obligațiilor impuse condamnatului și efectele suspendării potrivit legilor succesive, cu prioritate față de durata termenului de încercare sau supraveghere. Câteva precizări se impun totuși în legătură cu această dispoziție.

În primul rând, textul nu stabilește precis care este legea mai favorabilă, ci doar furnizează judecătorului criteriile pe baza cărora urmează să fie determinată această lege. Cu toate acestea, dacă avem în vedere că noua reglementare instituie o obligație importantă pe care nu o regăsim în codul în vigoare - munca în folosul comunității - și, în plus, elimină efectul reabilitării de drept asociat suspendării sub supraveghere, putem spune, pe baza criteriilor menționate în art. 16 alin. 2 LPACP că reglementarea veche va fi în realitate mai favorabilă. Chiar și în situația în care condamnatul nu ar fi obligat la prestarea muncii neremunerate în folosul comunității în considerarea stării sale de sănătate, reglementarea art.86¹ și urm. C.pen. rămâne mai favorabilă prin prisma efectului reabilitării de drept pe care îl atrage.

În fine, dacă potrivit Codului penal în vigoare instanța apreciază că ar fi aplicabile dispozițiile privind executarea pedepsei la locul de muncă, iar

³ Cu consecința calificării ca lege mai favorabilă a Noului Cod penal în această ipoteză.

⁴ A se vedea în acest sens art.16 alin.1 LPA CP, în materia suspendării sub supraveghere.

⁵ Este de menționat că expulzarea și interzicerea de a se afla în anumite localități apar într-o formulare asemănătoare cu cea existentă astăzi. Astfel, textul art. 66 alin. 1 lit. c) face referire la dreptul străinului de a se afla pe teritoriul României, iar art. 66 alin.1 lit. l) menționează dreptul de a se afla în anumite localități stabilite de instanță. Ultima dintre măsurile de siguranță vizate de modificare se regăsește în conținutul mai larg al unor drepturi vizate de pedeapsa complementară. Astfel, atunci când victima este un membru de familie, dreptul de a reveni în locuința familiei nu poate fi exercitat dacă s-a interzis dreptul de a comunica cu victima sau de a se apropia de locuința acesteia (art. 66 alin.1 lit. n, o).

⁶ A se vedea, între altele, hotărârea în cauza Welch c. Marii Britanii, din 09.02.1995

potrivit noului Cod penal și-ar găsi aplicabilitatea cele referitoare la suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei suntem de părere că legea nouă este mai favorabilă. Într-adevăr, o suspendare a executării pedepsei, chiar cu impunerea unor obligații și măsuri de supraveghere, trebuie considerată mai puțin severă decât o modalitate de individualizare care implică executarea pedepsei, fie ea și prin muncă, fără privare de libertate. Bineînțeles, dispozițiile referitoare la executarea pedepsei la locul de muncă vor constitui legea mai favorabilă atunci când, potrivit Noului Cod penal, pedeapsa aplicată ar urma să se execute în regim de detenție.

Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul infracțiunilor comise de minori

Noul Cod penal modifică într-o manieră substanțială regimul sancționator aplicabil minorilor, renunțând complet la aplicarea de pedepse în favoarea măsurilor educative. În aceste condiții, în cauzele privind infracțiuni comise de minori anterior intrării în vigoare a Noului Cod penal se va pune în mod necesar problema identificării legii penale mai favorabile. Tocmai de aceea, proiectul de lege pentru punerea în aplicare a Noului Cod penal consacră un capitol aspectelor legate de aplicarea în timp a legii penale în cazul faptelor comise de minori. Este însă de remarcat faptul că majoritatea acestor dispoziții privesc sancțiunile deja aplicate minorilor la momentul intrării în vigoare a noilor reglementări. Ar fi fost, poate, utilă completarea prevederilor capitolului IV din Titlul I al LPA CP prin includerea mai multor criterii pentru alegerea legii mai favorabile în această materie.

Vom încerca în cele ce urmează stabilirea câtorva asemenea criterii, nu înainte de a preciza că alegerea legii mai favorabile se va face și de această dată *in concreto*, având în vedere sancțiunea spre care se orientează instanța și nu sancțiunile prevăzute *in abstracto* de lege. Astfel, faptul că, potrivit prevederilor Codului penal în vigoare, unui minor îi pot fi aplicate și pedepse, nu conduce *de plano* la concluzia că legea nouă este întotdeauna mai favorabilă. Tocmai de aceea, vom propune câteva principii de alegere a reglementării mai favorabile, în funcție de diferitele sancțiuni prevăzute de cele două reglementări succesive:

a) dacă potrivit Codului penal în vigoare instanța se orientează spre măsura educativă a mustrării, legea penală mai favorabilă va fi acest cod, mustrarea fiind mai puțin severă decât oricare dintre măsurile educative prevăzute de codul nou;

b) dacă potrivit codului penal în vigoare instanța s-ar orienta spre măsura libertății supravegheate, pentru determinarea legii penale mai favorabile se va avea în vedere corespondența acestei măsuri cu supravegherea prevăzută de Noul Cod penal, respectiv locul ocupat de măsura supravegherii în ierarhia măsurilor educative neprivative de libertate reglementate de Noul Cod penal. Astfel, între libertatea supravegheată prevăzută de Codul penal în vigoare și supravegherea prevăzută de Noul Cod penal va fi mai favorabilă supravegherea, întrucât are o durată mai mică și nu poate fi însoțită de obligația prestării unei munci neremunerate în folosul comunității³. Tot astfel, dacă potrivit legii noi instanța s-ar opri asupra stagiului de formare civică, legea mai favorabilă va fi tot Noul Cod penal, întrucât potrivit acestuia stagiul de formare civică este o măsură mai ușoară decât supravegherea. În schimb, măsura consemnării la sfârșit de săptămână și asistarea zilnică sunt considerate măsuri mai severe decât supravegherea, dar se pune întrebarea dacă ele trebuie considerate ca fiind mai severe și față de libertatea supravegheată. Credem că răspunsul este afirmativ, din cel puțin două considerente: în primul rând, așa cum se poate constata din ansamblul prevederilor proiectului LPA CP, principiul urmat de legiuitor este acela potrivit căruia, în evaluarea severității unor măsuri sau sancțiuni neprivative de libertate, conținutul prevalează față de durată⁴. În al doilea rând, se observă că potrivit art. 18 alin. (1) LPA CP, măsura educativă a libertății supravegheate pronunțată în baza Codului penal în vigoare se execută în continuare și după intrarea în vigoare a Noului Cod penal. Această prevedere conduce la concluzia că măsura analizată nu este mai severă decât toate măsurile neprivative de libertate prevăzute de Noul Cod penal, în caz contrar fiind necesară înlocuirea ei cu una dintre acestea.

c) dacă potrivit uneia dintre legi instanța s-ar orienta către o măsură educativă neprivativă de libertate, iar potrivit celeilalte ar aprecia că se impune o măsură privativă de libertate, va fi, în mod evident, mai favorabilă legea care permite aplicarea măsurii neprivative de libertate;

d) potrivit art. 17 LPA CP, în aplicarea dispozițiilor referitoare la legea penală mai favorabilă intervenită în cursul procesului, o pedeapsă cu

suspendarea executării, aplicabilă potrivit Codului penal în vigoare, este considerată mai favorabilă decât o măsură educativă privativă de libertate prevăzută de Noul Cod penal. Credem că aceeași ierarhie va exista și între pedeapsa amenzii executabilă și măsurile educative privative de libertate.

f) între măsura educativă a internării într-un centru de reeducare și cea a internării în centrul educativ, va fi considerată mai favorabilă măsura prevăzută de Noul Cod penal, având în vedere atât durata nedeterminată a măsurii prevăzute de Codul penal în vigoare, cât și posibilitatea prelungirii acesteia. Un argument în plus în acest sens este dat de prevederile art. 19 alin. (1) LPA CP, potrivit cărora măsura educativă a internării într-un centru de reeducare dispusă în baza Codului penal din 1969 se înlocuiește cu măsura educativă a internării într-un centru educativ, pe o durată egală cu timpul rămas din momentul rămânării definitive a hotărârii prin care s-a luat măsura internării în centrul de reeducare și până la majoratul celui în cauză, dar nu mai mult de 3 ani;

g) între pedeapsa închisorii executabilă și măsura educativă a internării în centrul de detenție va fi întotdeauna mai favorabilă măsura educativă.

Aplicarea legii penale mai favorabile în cazul măsurilor de siguranță

Principala modificare adusă de Noul Cod penal în materia măsurilor de siguranță este trecerea unora dintre măsurile prevăzute astăzi în această categorie în sfera pedepselor accesorii și complementare. Astfel, dintre măsurile de siguranță existente la ora actuală, interzicerea de a se afla în anumite localități, expulzarea străinilor și interdicția de a reveni în locuința familiei se regăsesc în conținutul pedepsei reglementate de art.66 NCP⁵ 17.

TTNici Noul Cod penal și nici proiectul LPACP nu conțin dispoziții care să reglementeze succesiunea de legi penale privitoare la măsurile de siguranță intervenită în cursul procesului.

În schimb, art. 12 LPACP prevede că "în cazul succesiunii de legi penale intervenite până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, pedepsele accesorii și complementare se aplică potrivit legii care a fost identificată ca lege mai favorabilă în raport de infracțiunea comisă". Aceasta înseamnă că, dacă Noul Cod penal este lege mai favorabilă sub aspectul pedepsei principale, se va aplica automat și pedeapsa complementară a interzicerii unor drepturi și pedeapsa accesorie prevăzută de acest cod. Așa fiind, instanța fie apreciază că se impune interzicerea unora dintre drepturile analizate, și atunci va aplica pedeapsa complementară corespunzătoare, fie apreciază că nu există o asemenea necesitate, caz în care nu va proceda la interzicerea lor. Nu va mai fi însă posibilă în acest caz și aplicarea măsurilor de siguranță prevăzute de art. 112 lit. d), e) și g) din Codul în vigoare, pentru că ar însemna o dublă interzicere a aceluiași drepturi.

În măsura în care Noul Cod penal nu modifică pedeapsa principală pentru infracțiunea în cauză și nici alte elemente care să facă noua reglementare mai favorabilă (ex. condițiile de tragere la răspundere), instanța nu mai este ținută de regula instituită de art. 12 LPACP și va trebui să facă aplicarea legii penale mai favorabile doar în privința măsurilor de siguranță/pedepselor complementare. În acest scop, se va proceda la compararea regimului prevăzut de Codul penal în vigoare pentru măsurile de siguranță analizate cu regimul prevăzut pentru pedepsele complementare/accesorii care le corespund în noua reglementare.

În acest sens se poate observa că vechea reglementare are vocația de a fi mai favorabilă în cazul a două dintre măsuri. Astfel, în cazul interzicerii de a se afla în anumite localități, condițiile de aplicare prevăzute de art. 116 C.pen. erau mai restrictive în raport de cele de care depinde aplicarea pedepsei complementare/accesorii (fiind necesare antecedente penale, o anumită limită a pedepsei sau un anumit tip de infracțiune). De asemenea, și în cazul interzicerii de a reveni în locuința familiei reglementarea mai favorabilă este cea veche, aceasta stabilind o durată mai mică a interdicției, dispunerea doar la cererea persoanei vătămate și o limită minimă a pedepsei principale pe lângă care măsura putea fi dispusă.

În schimb, în cazul expulzării, legea mai favorabilă pare a fi Noul Cod penal din cel puțin două considerente: pedeapsa complementară nu se ia niciodată pe o durată nedeterminată, ci pe maxim 5 ani; pentru aplicarea acesteia nu e suficientă comiterea unei infracțiuni, ci e necesară aplicarea unei pedepse.

Alte modificări incidente în material măsurilor de siguranță privesc confiscarea specială. Dintre acestea menționăm: consacrarea unei noi ipoteze de confiscare - bunurile folosite pentru a-și asigura scăparea, folosul infracțiunii etc. (art. 112 lit. c) - sau renunțarea la caracterul facultativ al confiscării bunurilor care fac parte din mijloacele de existență, trebuință zilnică sau exercitare a profesiei etc. Având în vedere jurisprudența CEDO care asimilează confiscarea cu o pedeapsă în aplicarea art.7 din Convenție ⁶ , aceste modificări nu au vocație de aplicare retroactivă, astfel că își vor găsi aplicabilitate doar pentru fapte comise după intrarea în vigoare a Noului Cod penal. Modificările în cauză nu vor putea fi aplicate retroactiv nici măcar în situația în care pedeapsa principală a fost stabilită potrivit Noului Cod penal, mai favorabil în privința ei, deoarece măsura de siguranță funcționează autonom față de pedeapsă, putând fi dispusă și atunci când fapta nu constituie infracțiune sau nu s-a aplicat o pedeapsă.			
Art. 135 Condițiile răspunderii penale a persoanei juridice (1) Persoana juridică, cu excepția statului și a autorităților publice, răspunde penal pentru infracțiunile săvârșite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice. (2) Instituțiile publice nu răspund penal pentru infracțiunile săvârșite în exercitarea unei activități ce nu poate face obiectul domeniului privat. (3) Răspunderea penală a persoanei juridice nu exclude răspunderea penală a persoanei fizice care a contribuit la săvârșirea aceleiași fapte.	Condițiile răspunderii penale a persoanelor juridice ART. 19 ^{^1} (1) Persoanele juridice, cu excepția statului, a autorităților publice și a instituțiilor publice care desfășoară o activitate ce nu poate face obiectul domeniului privat, răspund penal pentru infracțiunile săvârșite în realizarea obiectului de activitate sau în interesul ori în numele persoanei juridice, dacă fapta a fost săvârșită cu forma de vinovăție prevăzută de legea penală. (2) Răspunderea penală a persoanei juridice nu exclude răspunderea penală a persoanei fizice care a contribuit, în orice mod, la săvârșirea aceleiași infracțiuni.	1. NCP a optat pentru reglementarea într-un sigur titlu al codului a dispozițiilor referitoare la răspunderea penală a persoanei juridice. Cu titlu de excepție există în cuprinsul codului și în alte titluri dispoziții relative la răspunderea penală a persoanei juridice (aplicarea legii penale române în baza principiului personalității și cu referire la persoanele juridice, potrivit art. 9 NCP). 2. La fel ca și în vechiul cod NCP reglementează răspunderea penală directă a persoanei juridice care poate fi atrasă de acțiunea oricărei persoane fizice în condițiile prevăzute de art. 135 NCP și nu doar de acțiunile organelor sau reprezentanților acesteia. 3. - în vederea determinării precise a sferei autorităților publice și a distingerii acestora de instituțiile publice art. 240 LPANCP a prevăzut că: „în aplicarea dispozițiilor art. 135 din Codul penal, prin <i>TT</i> <i>autorități publice</i> se înțelege autoritățile prevăzute în mod expres în titlul III (n.n. art. 61 – art. 134 din Constituție), precum și la art. 140 și 142 din <i>Constituția României</i> , republicată”; așadar prin autorități publice se va înțelege: Parlamentul, Președintele României (privit ca instituția prezidențială), Guvernul, administrația publică centrală de specialitate sau locală, autoritatea judecătorească (instanțele, Ministerul Public, Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea de Conturi, Curtea Constituțională). 4. NCP reglementează o imunitate penală generală și absolută a statului și a autorităților publice cu privire la toate infracțiunile săvârșite de acești subiecți (inclusiv cele săvârșite în exercitarea unei activități ce poate face obiectul domeniului privat). 5. NCP a restrâns însă imunitatea penală a instituțiilor publice (de pildă, Banca Națională a României, penitenciarele etc) numai pentru infracțiunile săvârșite în exercitarea unei activități ce nu poate face obiectul domeniului privat asemenea activități.	
Art. 136 Pedepsele aplicabile persoanei juridice (1) Pedepsele aplicabile	Felurile pedepselor aplicabile persoanei juridice ART. 53 ^{^1*})	1. Pedeapsa principală este aceeași în ambele coduri: amenda, cu deosebirea că potrivit NCP calculul acesteia se va face după sistemul zilelor amendă. 2. NCP stipulează o nouă pedeapsă o complementară: plasarea sub supraveghere	

<p>persoanei juridice sunt principale și complementare.</p> <p>(2) Pedeapsa principală este amenda.</p> <p>(3) Pedepsele complementare sunt:</p> <p>a) dizolvarea persoanei juridice;</p> <p>b) suspendarea activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani;</p> <p>c) închiderea unor puncte de lucru ale persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani;</p> <p>d) interzicerea de a participa la procedurile de achiziții publice pe o durată de la unu la 3 ani;</p> <p>e) plasarea sub supraveghere judiciară;</p> <p>f) afișarea sau publicarea hotărârii de condamnare.</p>	<p>(1) Pedepsele sunt principale și complementare.</p> <p>(2) Pedeapsa principală este amenda de la 2.500 lei la 2.000.000 lei.</p> <p>(3) Pedepsele complementare sunt:</p> <p>a) dizolvarea persoanei juridice;</p> <p>b) suspendarea activității persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la un an sau suspendarea uneia dintre activitățile persoanei juridice în legătura cu care s-a săvârșit infracțiunea pe o durată de la 3 luni la 3 ani;</p> <p>c) închiderea unor puncte de lucru ale persoanei juridice pe o durată de la 3 luni la 3 ani;</p> <p>d) interzicerea de a participa la procedurile de achiziții publice pe o durată de la unu la 3 ani;</p> <p>e) afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare.</p> <p>-----</p>	<p>judiciară.</p>
<p>Art. 137 Stabilirea amenzii pentru persoana juridică</p> <p>(1) Amenda constă în suma de bani pe care persoana juridică este condamnată să o plătească statului.</p> <p>(2) Cuantumul amenzii se stabilește prin sistemul zilelor-</p>	<p>Conținutul pedepsei amenzii ART. 71¹</p> <p>(1) Pedeapsa amenzii constă în suma de bani pe care persoana juridică este condamnată să o plătească.</p> <p>(2) Când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de</p>	<p>1. cuantumul amenzii se stabilește prin sistemul zilelor-amendă; instanța va stabili mai întâi numărul zilelor amendă la care va fi obligat pe persoana juridică inculpată având în vedere criteriile generale de individualizare a pedepsei, prevăzute de art. 74 NCP; ulterior, instanța va stabili cuantumul unei zile - amendă ținând seama de cifra de afaceri (în cazul persoanei juridice cu scop lucrativ), respectiv de valoarea activului patrimonial în cazul altor persoane juridice, precum și de celelalte obligații ale persoanei juridice; amenda pe care în final trebuie să o achite persoana juridică inculpată este dată de produsul numărului zilelor amendă cu cuantumul unei zile</p>

<p>amendă. Suma corespunzătoare unei zile-amendă, cuprinsă între 100 și 5.000 lei, se înmulțește cu numărul zilelor-amendă, care este cuprins între 30 de zile și 600 de zile.</p> <p>(3) Instanța stabilește numărul zilelor-amendă ținând cont de criteriile generale de individualizare a pedepsei. Cuantumul sumei corespunzătoare unei zile-amendă se determină ținând seama de cifra de afaceri, în cazul persoanei juridice cu scop lucrativ, respectiv de valoarea activului patrimonial în cazul altor persoane juridice, precum și de celelalte obligații ale persoanei juridice.</p> <p>(4) Limitele speciale ale zilelor-amendă sunt cuprinse între:</p> <p>a) 60 și 180 de zile-amendă, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită numai pedeapsa amenzii;</p> <p>b) 120 și 240 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 5 ani, unică sau alternativ cu pedeapsa amenzii;</p> <p>c) 180 și 300 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 10 ani;</p>	<p>persoana fizica pedeapsa închisorii de cel mult 10 ani sau amenda, minimul special al amenzii pentru persoana juridică este de 5.000 lei, iar maximul special al amenzii este de 600.000 lei.</p> <p>(3) Când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de persoana fizica pedeapsa detențiunii pe viața sau pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, minimul special al amenzii pentru persoana juridică este de 10.000 lei, iar maximul special al amenzii este de 900.000 lei.</p> <p>-----</p>	<p>amendă;</p> <p>2. Art. 137 alin. 2 NCP stipulează limitele generale ale zilelor amendă, în vreme ce art. 137 alin. 4 NCP prevede limitele speciale ale zilelor amendă.</p> <p>3. În ceea ce privește etapa executării potrivit art. 25 – 26 din Legea nr. 253 /2013 “ Art. 25.</p> <p>(1) Persoana juridica ce a fost condamnata la pedeapsa amenzii este obligata sa achite integral amenda in termen de 3 luni de la ramanerea definitiva a hotararii de condamnare si sa comunice judecatorului delegat cu executarea dovada platii, in termen de 15 zile de la efectuarea acesteia.</p> <p>(2) Daca persoana juridica se afla in imposibilitate de a achita integral amenda in termenul prevazut la alin. (1), judecatorul delegat cu executarea, la cererea acesteia, poate dispune esalonarea platii amenzii in rate lunare, pe o perioada ce nu poate depasi 2 ani.</p> <p>(3) Judecatorul delegat cu executarea, analizand cererea persoanei condamnate si documentele justificative privind imposibilitatea acesteia de achitare integrala a amenzii, se pronunta prin incheiere. in cazul in care dispune esalonarea, incheierea va cuprinde: cuantumul amenzii, numarul de rate lunare in cuantum egal pentru care se esaloneaza amenda, precum si termenul de plata. Prevederile art. 16 alin. (2) referitoare la incidentele ivite in cursul executarii se aplica in mod corespunzator.</p> <p>Art. 26. Executarea silita in caz de neachitare</p> <p>(1) in cazul nerespectarii termenului de achitare integrala a amenzii sau a unei rate, cand plata a fost esalonata, executarea pedepsei amenzii se face potrivit prevederilor Ordonantei Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedura fiscala, republicata, cu modificarile si completarile ulterioare</p> <p>(2) Executorii fiscali au obligatia sa comunice judecatorului delegat cu executarea, la data executarii integrale a amenzii, plata acesteia si sa il instiinteze cu privire la orice</p>
--	--	---

<p>d) 240 și 420 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa închisorii de cel mult 20 de ani;</p> <p>e) 360 și 510 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa închisorii mai mare de 20 de ani sau detențiunea pe viață.</p> <p>(5) Când prin infracțiunea săvârșită persoana juridică a urmărit obținerea unui folos patrimonial, limitele speciale ale zilelor-amendă prevăzute de lege pentru infracțiunea comisă se pot majora cu o treime, fără a se depăși maximul general al amenzii. La stabilirea amenzii se va ține seama de valoarea folosului patrimonial obținut sau urmărit.</p>		<p>împrejurare care împiedica executarea.”</p>
<p>Art. 138 Aplicarea și executarea pedepselor complementare în cazul persoanei juridice</p> <p>(1) Aplicarea uneia sau mai multor pedepse complementare se dispune atunci când instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, precum și de împrejurările cauzei, aceste pedepse sunt necesare.</p> <p>(2) Aplicarea uneia sau mai multor pedepse complementare este obligatorie când legea prevede această</p>	<p>Aplicarea și executarea pedepselor complementare în cazul persoanei juridice ART. 53²*)</p> <p>(1) Aplicarea uneia sau mai multor pedepse complementare se dispune atunci când instanța constată ca, fata de natura și gravitatea infracțiunii, precum și fata de împrejurările în care a fost săvârșită, aceste pedepse sunt necesare.</p> <p>(2) Aplicarea uneia sau mai multor pedepse complementare este obligatorie</p>	<p>1. Art. 138 NCP este similar sub aspectul conținutului cu dispozițiile art. 53² din vechiul cod penal, reglementarea fiind similară.</p> <p>2. pedepsele complementare pot fi aplicate persoanei juridice pe lângă pedeapsa principală a amenzii (indiferent de cuantumul acesteia); nu prezintă importanță forma de vinovăție cu care este săvârșită infracțiunea;</p> <p>3. în principiu, aplicarea pedepselor complementare persoanei juridice are caracter facultativ, putându-se dispune când instanța constată că, față de natura și gravitatea infracțiunii, precum și față de împrejurările în care a fost săvârșită, aceste pedepse sunt necesare și proporționale cu scopul urmărit; ca excepție, legea poate prevede explicit obligativitatea aplicării de pedepse complementare unei persoane juridice;</p> <p>4. Potrivit art. 25 din Legea nr. 253/2013 în situația dispunerii unei pedepse complementare în cazul persoanei juridice, judecătorul delegat cu executarea comunica o copie de pe dispozitiv, în funcție de persoana juridică vizată, după cum urmează:</p> <p>a) Oficiului National al Registrului Comerțului, pentru cazul în care persoana juridică respectivă este societate comercială, în vederea înscrierii mențiunii în</p>

<p>pedeapsă.</p> <p>(3) Pedepsele complementare prevăzute în art. 136 alin. (3) lit. b) - f) se pot aplica în mod cumulativ.</p> <p>(4) Executarea pedepselor complementare începe după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.</p>	<p>când legea prevede aceasta pedeapsa.</p> <p>(3) Pedepsele complementare prevăzute în art. 53¹ alin. 3 lit. b)-e) se pot aplica în mod cumulativ.</p> <p>(4) Executarea pedepselor complementare începe după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare.</p> <p>-----</p>	<p>Registrul comerțului computerizat pentru persoane juridice și persoane fizice;</p> <p>b) Ministerului Justiției, pentru cazul în care persoana juridică se încadrează în prevederile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005, cu modificările și completările ulterioare, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul național al persoanelor juridice fără scop patrimonial - asociații, fundații și federații;</p> <p>c) Tribunalului București, pentru cazul partidelor, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul partidelor politice;</p> <p>d) judecatoriei în circumscripția careia își are sediul sindicatul, pentru cazul în care aceasta se încadrează în prevederile Legii dialogului social nr. 62/2011, republicată, cu modificările ulterioare, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul special;</p> <p>e) judecatoriei în circumscripția careia își are sediul societatea, pentru cazul în care aceasta se încadrează în prevederile Legii nr. 36/1991 privind societățile agricole și alte forme de asociere în agricultură, cu modificările ulterioare, în vederea înscrierii mențiunii în Registrul societăților agricole;</p> <p>f) institutiei sau autorității publice competente cu înregistrarea activității respective, pentru persoanele juridice înființate prin acte normative;</p> <p>g) Oficiului Național de Prevenire și Combateră a Spălării Banilor, Bancii Naționale a României și Autorității de Supraveghere Financiară, în cazul în care persoana juridică a fost condamnată pentru săvârșirea unor infracțiuni privind spălarea banilor ori finanțarea actelor de terorism;</p> <p>h) inspectoratului județean de poliție în a cărui circumscripție se afla sediul persoanei juridice, pentru a verifica respectarea interdicției dispuse.</p>
<p>Art. 139 Dizolvarea persoanei juridice</p> <p>(1) Pedeapsa complementară a dizolvării persoanei juridice se</p>	<p>Conținutul pedepsei complementare a dizolvării persoanei juridice</p> <p>ART. 71²</p>	<p>1. Prevedere similară cu cea din vechiul Cod penal;</p> <p>2. prin LPANCP A fost abrogat alin.(3) AL ART. 139 NCP pe de o parte pentru că textul era unul ce privea modul de punere în executare a pedepselor și nu era necesar a fi cuprins în NCP, iar pe de altă parte textul nu era corelat cu procedura insolvenței.</p>

<p>aplică atunci când:</p> <p>a) persoana juridică a fost constituită în scopul săvârșirii de infracțiuni;</p> <p>b) obiectul său de activitate a fost deturnat în scopul comiterii de infracțiuni, iar pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită este închisoarea mai mare de 3 ani.</p> <p>(2) În caz de neexecutare, cu rea-credință, a uneia dintre pedepsele complementare prevăzute în art. 136 alin. (3) lit. b) - e), instanța dispune dizolvarea persoanei juridice.</p> <p>(3) Abrogat.</p>	<p>(1) Pedeapsa complementara a dizolvării persoanei juridice se aplica atunci când persoana juridică a fost constituită în scopul săvârșirii de infracțiuni sau când obiectul sau de activitate a fost deturnat în acest scop.</p> <p>(2) În caz de neexecutare, cu rea-credință, a uneia dintre pedepsele complementare prevăzute în art. 53¹ alin. 3 lit. b)-d), instanța dispune dizolvarea persoanei juridice.</p> <p>(3) Pedeapsa complementara a dizolvării persoanei juridice are ca efect deschiderea procedurii de lichidare, potrivit legii, iar o copie după dispozitivul hotărârii definitive de condamnare prin care s-a aplicat aceasta pedeapsa va fi comunicată, de îndată, instanței civile competente, care va proceda la desemnarea lichidatorului.</p>	<p>3. În ceea ce privește etapa executării potrivit art. 35 din Legea nr. 253/2013:</p> <p>„ (1) Copia dispozitivului hotararii de condamnare se comunica, la data ramanerii definitive, de catre judecatorul delegat cu executarea persoanei juridice condamnate, precum si organului care a autorizat infiintarea persoanei juridice, respectiv organului care a inregistrat persoana juridica, solicitandu-se totodata informarea cu privire la modul de aducere la indeplinire a masurii.</p> <p>(2) La data ramanerii definitive a hotararii de condamnare la pedeapsa complementara a dizolvării, persoana juridica intra in lichidare. Lichidarea persoanei juridice trebuie finalizata in cel mult 2 ani de la data dizolvării. in acest scop, judecatorul delegat cu executarea desemneaza un lichidator din randul practicienilor in insolventa, in vederea indeplinirii procedurii de lichidare.</p> <p>(3) Lichidatorul desemnat potrivit alin. (2) aplica in mod corespunzator dispozitiile legale specifice privind lichidarea persoanelor juridice.”</p>
<p>Art. 140 Suspendarea activității persoanei juridice</p> <p>(1) Pedeapsa complementară a suspendării activității persoanei juridice constă în interzicerea desfășurării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice în realizarea căreia a fost săvârșită infracțiunea.</p>	<p>Conținutul pedepsei complementare a suspendării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice</p> <p>ART. 71³</p> <p>(1) Pedeapsa complementara a suspendării activității persoanei juridice consta în interzicerea desfășurării activității sau a uneia dintre activitățile</p>	<p>1. Art. 140 reproduce dispozițiile art. 71³ din Codul penal anterior singura modificare operată de NCP fiind cea de la nivelul denumirii marginale (conținutul pedepsei complementare a suspendării activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice, în varianta codului anterior).</p> <p>2. În ceea ce privește etapa executării potrivit art. 36 din Legea nr. 253/2013: „(1) Punerea in executare a pedepsei complementare a suspendarii activitatii sau a uneia dintre activitatile persoanei juridice se face prin efectuarea comunicarii prevazute la art. 34. Totodata, judecatorul delegat cu executarea comunica o copie de pe dispozitiv organelor de politie in a caror circumscriptie se afla punctele de lucru ale persoanei juridice, pentru verificarea respectarii masurii dispuse.</p>

<p>(2) În caz de neexecutare, cu rea-credință, a pedepsei complementare prevăzute în art. 136 alin. (3) lit. f), instanța dispune suspendarea activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice până la punerea în executare a pedepsei complementare, dar nu mai mult de 3 luni.</p> <p>(3) Dacă până la împlinirea termenului prevăzut în alin. (2) pedeapsa complementară nu a fost pusă în executare, instanța dispune dizolvarea persoanei juridice.</p>	<p>persoanei juridice, în realizarea căreia a fost săvârșită infracțiunea.</p> <p>(2) În caz de neexecutare, cu rea-credință, a pedepsei complementare prevăzute în art. 53¹ alin. 3 lit. e), instanța dispune suspendarea activității sau a uneia dintre activitățile persoanei juridice până la punerea în executare a pedepsei complementare, dar nu mai mult de 3 luni.</p> <p>(3) Dacă până la împlinirea termenului prevăzut în alin. 2 pedeapsa complementară nu a fost pusă în executare, instanța dispune dizolvarea persoanei juridice.</p> <p>-----</p>	<p>(2) La sfârșitul perioadei dispuse prin hotărârea judecătorească, instituțiile prevăzute la art. 34 radiază din registre mențiunile specifice efectuate, iar organul de poliție informează instanța de executare cu privire la respectarea interdicției dispuse.</p> <p>(3) în cazul în care, pe parcursul duratei pentru care a fost aplicată pedeapsa complementară, organul de poliție constată nerespectarea acesteia, sesizează de îndată judecătorul delegat cu executarea, care va proceda potrivit art. 503 din Legea nr. 135/2010.</p>
<p>Art. 141 Neaplicarea dizolvării sau suspendării activității persoanei juridice</p> <p>(1) Pedepsele complementare prevăzute în art. 136 alin. (3) lit. a) și lit. b) nu pot fi aplicate instituțiilor publice, partidelor politice, sindicatelor, patronatelor și organizațiilor religioase ori aparținând minorităților</p>	<p>Neaplicarea dizolvării sau suspendării activității persoanei juridice</p> <p>ART. 71⁴</p> <p>(1) Pedepsele complementare prevăzute în art. 53 1 alin. 3 lit. a) și b) nu pot fi aplicate partidelor politice, sindicatelor, patronatelor și organizațiilor religioase ori aparținând minorităților, constituite</p>	<p>1. Art. 138 NCP reproduce, în principiu, dispozițiile art. 71⁴ din vechiul Cod penal.</p> <p>2. pedeapsa complementară a dizolvării sau a suspendării activității nu poate fi dispusă în cazul instituțiilor publice⁷, partidelor politice, sindicatelor, patronatelor, organizațiilor religioase ori aparținând minorităților naționale constituite potrivit legii⁸, sau persoanelor juridice care își desfășoară activitatea în domeniul presei;</p> <p>3. spre deosebire de vechiul Cod penal, potrivit NCP instituțiile publice, indiferent de sfera atribuțiilor acestora sunt exceptate de la aplicarea pedepsei complementare a dizolvării sau a suspendării activității;</p>

⁷ NCP a limitat sfera imunității penale a instituțiilor publice numai la faptele comise în exercitarea unei activități care nu pot face obiectul domeniului privat.

⁸ NCP a făcut precizarea necesară că numai persoanele juridice constituite potrivit legii ca forme de asociere ale minorităților naționale, nu pot fi dizolvate; alte persoane juridice ce constituie forme de asociere ale altor minorități (de exemplu, minoritățile sexuale), pot fi supuse pedepsei complementare a dizolvării.

<p>naționale, constituite potrivit legii.</p> <p>(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și persoanelor juridice care își desfășoară activitatea în domeniul presei.</p>	<p>potrivit legii.</p> <p>(2) Dispozițiile prevăzute în alin. 1 se aplica și persoanelor juridice care isi desfășoară activitatea în domeniul presei.</p>	
<p>Art. 142 Închiderea unor puncte de lucru ale persoanei juridice</p> <p>(1) Pedeapsa complementară a închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice constă în închiderea unuia sau mai multora dintre punctele de lucru aparținând persoanei juridice cu scop lucrativ, în care s-a desfășurat activitatea în realizarea căreia a fost săvârșită infracțiunea.</p> <p>(2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică persoanelor juridice care își desfășoară activitatea în domeniul presei.</p>	<p>Conținutul pedepsei complementare a închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice</p> <p>ART. 71⁵</p> <p>(1) Pedeapsa complementara a închiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice consta în închiderea unuia sau a mai multora dintre punctele de lucru aparținând persoanei juridice cu scop lucrativ, în care s-a desfășurat activitatea în realizarea căreia a fost săvârșită infracțiunea.</p> <p>(2) Dispozițiile prevăzute în alin. 1 nu se aplica persoanelor juridice care isi desfășoară activitatea în domeniul presei.</p> <p>-----</p>	<p>1. Reglementare similară cu cea din vechiul Cod penal (art. 71⁵).</p> <p>2. În ceea ce privește etapa executării potrivit art. 37 din Legea nr. 253/2013: “(1) in cazul dispunerii pedepsei complementare a inchiderii unor puncte de lucru ale persoanei juridice, judecatorul delegat cu executarea comunica o copie de pe dispozitiv organului de politie in a carui circumscriptie se afla punctul de lucru al persoanei inchise, pentru verificarea indeplinirii masurii.</p> <p>(2) in cazul in care constata neexecutarea pedepsei complementare dispuse, organul de politie il informeaza de indata pe judecatorul delegat cu executarea, pentru a sesiza instanta in vederea aplicarii prevederilor art. 503 din Legea nr. 135/2010.”</p>
<p>Art. 143 Interzicerea de a participa la procedurile de achiziții publice</p> <p>Pedeapsa complementară a interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice constă în interzicerea de a participa, direct sau indirect, la</p>	<p>Conținutul pedepsei complementare a interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice</p> <p>ART. 71⁶</p> <p>(1) Pedeapsa complementara a interzicerii de a participa la procedurile de achiziții publice</p>	<p>1. Art. 143 este similar sub aspectul conținutului cu art. 71⁶ din vechiul Cod penal, singura diferență apărând la nivelul denumirii marginale.</p> <p>2. În ceea ce privește etapa executării potrivit art. 38 din Legea nr. 253/2013:</p> <p>„(1) in cazul dispunerii pedepsei complementare a interzicerii dreptului de a participa la procedurile de achizitii publice, judecatorul delegat cu executarea trimite o copie de pe dispozitiv si administratorului sistemului electronic de achizitii publice.</p> <p>(2) Punerea in executare a pedepsei complementare nu aduce atingere derularii contractelor de achizitii publice deja incheiate la data ramanerii definitive a hotararii de</p>

procedurile pentru atribuirea contractelor de achiziții publice, prevăzute de lege.	consta în interzicerea de a participa, direct sau indirect, la procedurile pentru atribuirea contractelor de achiziții publice prevăzute de lege.	condamnare, dar împiedica încheierea unor acte adiționale care să prelungească valabilitatea unor contracte deja încheiate. (3) în cazul nerespectării interdicției impuse, orice persoană poate încunostința judecătorul delegat cu executarea pentru a sesiza instanța în vederea aplicării prevederilor art. 503 din Legea nr. 135/2010. (4) La împlinirea duratei pedepsei complementare dispuse prin hotărârea judecătorească, instituțiile prevăzute la art. 34, precum și administratorul sistemului electronic de achiziții publice radiază din registre mențiunile specifice efectuate.”
<p>Art. 144 Plasarea sub supraveghere judiciară</p> <p>(1) Pedepsa complementară a plasării sub supraveghere judiciară presupune desfășurarea sub supravegherea unui mandatar judiciar a activității care a ocazionat comiterea infracțiunii, pe o perioadă de la un an la 3 ani.</p> <p>(2) Mandatarul judiciar are obligația de a sesiza instanța atunci când constată că persoana juridică nu a luat măsurile necesare în vederea prevenirii comiterii de noi infracțiuni. În cazul în care instanța constată că sesizarea este întemeiată, dispune înlocuirea acestei pedepse cu pedeapsa prevăzută la art. 140.</p> <p>(3) Plasarea sub supraveghere judiciară nu se</p>	FĂRĂ CORESPONDENT ÎN C.PEN.	<p>1. este pedeapsa complementară introdusă prin NCP care constă în desemnarea de către instanță a unui mandatar judiciar care va supraveghea, pe o perioadă de la unu la 3 ani, desfășurarea activității ce a ocazionat săvârșirea infracțiunii⁹;</p> <p>2. pedeapsa plasării sub supraveghere judiciară nu poate fi dispusă cumulativ cu pedeapsa complementară a dizolvării, dar nici cu cea a suspendării activității (în acest din urmă caz mandatarul sau administratorul nu mai are ce supraveghea);</p> <p>3. În ceea ce privește etapa executării potrivit art. 39 din Legea nr. 253/2013:</p> <p>„(1) în cazul aplicării pedepsei complementare a plasării sub supraveghere judiciară, judecătorul delegat cu executarea desemnează un mandatar judiciar din rândul practicienilor în insolvență sau al experților judiciari și trimite acestuia o copie de pe dispozitivul hotărârii. Nu poate fi desemnat mandatar judiciar practicianul în insolvență care a fost mandatar cu drept de reprezentare a aceleiași persoane în cursul procesului penal.</p> <p>(2) Onorariul mandatarului judiciar este stabilit de judecătorul delegat, fără a putea depăși remunerația acordată de respectiva persoană juridică unui cenzor în anul anterior rămânerei definitive a hotărârii de condamnare. Plata onorariului mandatarului judiciar se face din fondurile persoanei juridice.</p> <p>(3) Atribuțiile mandatarului judiciar privesc doar supravegherea activității ce a ocazionat comiterea infracțiunii și nu conferă un drept de decizie în gestionarea respectivei activități a persoanei juridice. Mandatarul judiciar are dreptul să participe, fără drept de vot, la orice reuniune a organelor de conducere ale persoanei juridice în care se discută aspecte legate de activitatea în cauză și are acces în toate punctele de lucru în care se desfășoară aceasta.</p> <p>(4) Mandatarul judiciar este obligat la respectarea confidențialității datelor de care a</p>

⁹ Această pedeapsă complementară se aseamănă cu modalitatea de individualizare judiciară a executării pedepsei în cazul persoanei fizice, constând în suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei.

<p>aplică în cazul persoanelor juridice menționate în art. 141.</p>		<p>luat cunostinta in exercitarea atributiilor, divulgarea fara drept a acestora atragand raspunderea sa.</p> <p>(5) in caz de impiedicare de catre persoana juridica a exercitarii atributiilor mandatarului judiciar, acesta il va informa de indata pe judecatorul delegat cu executarea, in vederea sesizarii instantei pentru inlocuirea pedepsei complementare dispuse cu cea prevazuta la art. 140 din Legea nr. 286/2009, cu modificarile si completarile ulterioare.</p> <p>(6) Daca mandatarul judiciar nu isi mai poate exercita atributiile ce i-au fost stabilite, inlocuirea acestuia se dispune de catre judecatorul delegat cu executarea.</p>
<p>Art. 145 Afișarea sau publicarea hotărârii de condamnare</p> <p>(1) Afișarea hotărârii definitive de condamnare sau publicarea acesteia se realizează pe cheltuiala persoanei juridice condamnate.</p> <p>(2) Prin afișarea sau publicarea hotărârii de condamnare nu poate fi dezvăluită identitatea altor persoane.</p> <p>(3) Afișarea hotărârii de condamnare se realizează în extras, în forma și locul stabilite de instanță, pentru o perioadă cuprinsă între o lună și 3 luni.</p> <p>(4) Publicarea hotărârii de condamnare se face în extras și în forma stabilită de instanță, prin intermediul presei scrise sau audiovizuale ori prin alte mijloace de comunicare audiovizuală, desemnate de</p>	<p>Conținutul pedepsei complementare a afișării sau difuzării hotărârii de condamnare</p> <p>ART. 71⁷</p> <p>(1) Afișarea hotărârii definitive de condamnare sau difuzarea acesteia se realizează pe cheltuiala persoanei juridice condamnate.</p> <p>(2) Prin afișarea sau difuzarea hotărârii de condamnare nu poate fi dezvaluita identitatea victimei, afară de cazul în care exista acordul acesteia sau al reprezentantului sau legal.</p> <p>(3) Afișarea hotărârii de condamnare se realizează în extras, în forma și locul stabilite de instanța, pentru o perioadă cuprinsă între o luna și 3 luni.</p> <p>(4) Difuzarea hotărârii de condamnare se face în extras și în forma stabilită de instanța, prin intermediul presei scrise</p>	<p>1. Art. 145 NCP este similar sub aspectul art. 71⁷ din vechiul Cod penal, singura modificare operată de NCP fiind numai sub aspectul denumirii marginale.</p> <p>2. În ceea ce privește etapa executării potrivit art. 40- 41 din Legea nr. 253/2013:</p> <p>„Art. 40. (1) in cazul aplicarii pedepsei complementare a afisarii hotararii de condamnare, judecatorul delegat cu executarea comunica un extras al hotararii de condamnare persoanei juridice condamnate, care este obligata sa il afiseze in forma, locul si pentru perioada stabilite de instanta, respectiv sectiei de politie in circumscriptia careia se afla locul unde urmeaza a se face afisarea, in vederea verificarii indeplinirii obligatiei.</p> <p>(2) in cazul in care, dupa afisare, dar inainte de implinirea perioadei stabilite de instanta, afisul este sustras, distrus sau deteriorat, organul de politie solicita persoanei condamnate reafisarea, care trebuie realizata in termen de 24 de ore.</p> <p>(3) in cazul neindeplinirii obligatiei de afisare sau a obligatiei de inlocuire a afisului potrivit alin. (2), organul de politie il va informa pe judecatorul delegat cu executarea, in vederea sesizarii instantei, pentru aplicarea dispozitiilor art. 140 alin. (2) din Legea nr. 286/2009, cu modificarile si completarile ulterioare.</p> <p>Art. 41. (1) in cazul aplicarii pedepsei complementare a publicarii hotararii de condamnare, judecatorul delegat cu executarea comunica un extras al hotararii de condamnare, in forma stabilita de instanta, persoanei juridice condamnate, care este</p>

<p>instanță.</p> <p>(5) Dacă publicarea se face prin presa scrisă sau audiovizuală, instanța stabilește numărul aparițiilor, care nu poate fi mai mare de 10, iar în cazul publicării prin alte mijloace audiovizuale durata acesteia nu poate depăși 3 luni.</p>	<p>sau audiovizuale ori prin alte mijloace de comunicare audiovizuala, desemnate de instanța.</p> <p>(5) Dacă difuzarea se face prin presa scrisă sau audiovizuala instanța stabilește numărul aparițiilor, care nu poate fi mai mare de 10, iar în cazul difuzării prin alte mijloace audiovizuale, durata acesteia nu poate depăși 3 luni.</p> <p>-----</p>	<p>obligata sa il publice pe cheltuiala proprie, prin intermediul presei scrise sau audiovizuale ori prin alte mijloace de comunicare audiovizuale, desemnate de instanța.</p> <p>(2) Persoana juridica condamnata inaintea judecatorului delegat cu executarea dovada executarii publicarii hotararii de condamnare, in termen de 30 de zile de la comunicarea extrasului.</p> <p>(3) in situatia in care publicarea s-a dispus a fi efectuata prin afisarea pe o pagina de internet, extrasul trebuie publicat in termenul prevazut la alin. (2), iar persoana condamnata va comunica judecatorului delegat, in termen de 5 zile de la inceperea publicarii, dovada punerii in executare a hotararii. Perioadele in care, din motive tehnice, extrasul publicat nu a fost accesibil nu se socotesc in durata publicarii stabilita de instanța.</p> <p>(4) Judecatorul delegat cu executarea verifica periodic indeplinirea obligatiei de publicare in conditiile alin. (1), pana la implinirea duratei stabilite de instanța.</p> <p>(5) in cazul constatarii neindeplinirii obligatiei de publicare, judecatorul delegat cu executarea va proceda la sesizarea instantei, in vederea aplicarii prevederilor art. 140 alin. (2) din Legea nr. 286/2009, cu modificarile si completarile ulterioare.</p>
<p>Art. 146 Recidiva în cazul persoanei juridice</p> <p>(1) Există recidivă pentru persoana juridică atunci când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare și până la reabilitare, persoana juridică săvârșește din nou o infracțiune, cu intenție sau cu intenție depășită.</p> <p>(2) În caz de recidivă, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege pentru noua infracțiune</p>	<p>Recidiva în cazul persoanei juridice</p> <p>ART. 40²*)</p> <p>Exista recidiva pentru persoana juridică în următoarele cazuri:</p> <p>a) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare, persoana juridică săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, iar amenda pentru infracțiunea anterioară nu a fost executată;</p>	<p>1. Spre deosebire de vechiul Cod penal, NCP include explicit în sfera infracțiunilor ce pot constitui al doilea termen al recidivei infracțiunile săvârșite cu intenție depășită.</p> <p>2. NCP prevede ca regulă generală de sancționare a recidivei în cazul infractorilor persoane juridice majorarea limitelor minime și maxime ale zilelor amendă, fără a putea fi depășit maximul general, renunțând astfel la sistemului sporii pedepselor.</p>

<p>se majorează cu jumătate, fără a depăși maximul general al pedepsei amenzii.</p> <p>(3) Dacă amenda anterioară nu a fost executată, în tot sau în parte, amenda stabilită pentru noua infracțiune, potrivit alin. (2), se adaugă la pedeapsa anterioară sau la restul rămas neexecutat din aceasta.</p> <p>(4) Dispozițiile art. 42 se aplică în mod corespunzător.</p>	<p>b) când după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare, persoana juridică săvârșește din nou o infracțiune cu intenție, iar amenda pentru infracțiunea anterioară a fost executată sau considerată ca executată.</p> <p>În cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. a), amenda stabilită pentru infracțiunea săvârșită ulterior și amenda aplicată pentru infracțiunea anterioară se contopesc, potrivit art. 40¹ alin. 1 și 3. Sporul prevăzut în art. 40¹ alin. 1 se poate mari până la jumătate.</p> <p>Dacă amenda anterioară a fost executată în parte, contopirea se face între amenda ce a mai rămas de executat și amenda aplicată pentru infracțiunea săvârșită ulterior.</p> <p>În cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. b), se aplica pedeapsa amenzii până la maximul special prevăzut în art. 71¹ alin. 2 sau 3, iar dacă acest maxim nu este îndeplătit, se poate adăuga un spor de până la două treimi din acel maxim.</p> <p>Dacă după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și mai înainte ca amenda să fi fost executată sau</p>	
--	---	--

	<p>considerată ca executată, se descoperă ca persoana juridică condamnată se afla în stare de recidivă, instanța aplică dispozițiile din alin. 2, în cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. a), și dispozițiile din alin. 4, în cazul recidivei prevăzute în alin. 1 lit. b).</p> <p>-----</p>	
<p>Art. 147 Atenuarea și agravarea răspunderii penale a persoanei juridice</p> <p>(1) În caz de concurs de infracțiuni, de pluralitate intermediară sau de cauze de atenuare ori agravare a răspunderii penale, persoanei juridice i se aplică regimul amenzii prevăzut de lege pentru persoana fizică.</p> <p>(2) În caz de pluralitate de infracțiuni, pedepsele complementare de natură diferită, cu excepția dizolvării, sau cele de aceeași natură, dar cu conținut diferit, se cumulează, iar dintre pedepsele complementare de aceeași natură și cu același conținut se aplică cea mai grea.</p> <p>(3) În caz de pluralitate de infracțiuni, măsurile de siguranță luate conform art. 112 se cumulează.</p>	<p>ART. 21</p> <p>Tentativa se pedepsește numai când legea prevede expres aceasta.</p> <p>Tentativa se sancționează cu o pedeapsa cuprinsă între jumătatea minimului și jumătatea maximului prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată, fără ca minimul să fie mai mic decât minimul general al pedepsei. În cazul când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de la 10 la 25 de ani.</p> <p>În cazul persoanei juridice, tentativa se sancționează cu amenda cuprinsă între minimul special și maximul special al amenzii prevăzute de lege pentru infracțiunea consumată, reduse la jumătate. La aceasta pedeapsa se pot adauga una sau mai</p>	<p>1. NCP nu mai reglementează concursul de infracțiuni săvârșit de o persoană juridică printr-o normă separată și apelează la un text de trimitere.</p> <p>2. NCP trimite la prevederile la regimul prevăzut pentru persoanele fizice în ceea ce privește concursul de infracțiuni, pluralitatea intermediară sau cauzele de atenuare ori agravare a răspunderii penale.</p>

	<p><i>multe pedepse complementare*).</i></p> <p>Pedeapsa în unele cazuri când nu exista recidiva ART. 40 Cînd după condamnarea definitivă cel condamnat săvîrșește din nou o infracțiune, înainte de începerea executării pedepsei, în timpul executării acesteia sau în stare de evadare, și nu sînt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidiva, pedeapsa se aplica potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.</p> <p><i>În cazul persoanei juridice, dacă nu sunt întrunite condițiile prevăzute în art. 40² alin. 1 lit. a), pedeapsa se aplica potrivit regulilor pentru concursul de infracțiuni.</i></p> <p>Pedeapsa în caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana juridică ART. 40¹*) În caz de concurs de infracțiuni săvârșite de persoana juridică, se stabilește pedeapsa amenzii pentru</p>	
--	---	--

	<p>fiecare infracțiune în parte și se aplica amenda cea mai mare, care poate fi sporită până la maximul special prevăzut în art. 71¹ alin. 2 sau 3, iar dacă acest maxim nu este îndeșulător, se poate adauga un spor de până la o treime din acel maxim.</p> <p>Dispozițiile alin. 1 se aplica și în cazul în care persoana juridică condamnată definitiv este judecată ulterior pentru o infracțiune concurentă, precum și atunci când după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constata că persoana juridică suferise și o altă condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă. În aceste cazuri, partea din amenda executată se scade din amenda aplicată pentru infracțiunile concurente.</p> <p>Dispozițiile art. 35 se aplica în mod corespunzător.</p> <p>Efectele circumstanțelor atenuante</p> <p>ART. 76</p> <p>(2) În cazul în care exista circumstanțe atenuante, amenda pentru persoana juridică se reduce după cum urmează:</p> <p>a) când minimul special al amenzii este de 10.000 lei sau</p>	
--	--	--

	<p>mai mare, amenda se coboară sub acest minim, dar nu mai mult de o pătrime;</p> <p>b) când minimul special al amenzii este de 5.000 lei sau mai mare, amenda se coboară sub acest minim, dar nu mai mult de o treime,</p> <p>-----</p> <p>Efectele circumstanțelor agravante</p> <p>ART. 78</p> <p>(2)În cazul în care exista circumstanțe agravante, persoanei juridice i se aplica amenda care poate fi sporită pana la maximul special, prevăzut în art. 71[^]1 alin. 2 sau 3, iar dacă acest maxim nu este îndeșulător se poate adauga un spor de pana la o pătrime din acel maxim*).</p> <p>Concursul între cauzele de agravare și de atenuare</p> <p>ART. 80</p> <p>(4) În cazul aplicării concomitente a dispozițiilor cu privire la circumstanțe agravante, recidiva și concurs de infracțiuni, pedeapsa amenzii pentru persoana juridică poate fi sporită pana la maximul general*).</p>	
--	--	--

<p>Art. 148 Prescripția răspunderii penale</p> <p>Răspunderea penală a persoanei juridice se prescrie în condițiile prevăzute de lege pentru persoana fizică, dispozițiile art. 153 - 156 aplicându-se în mod corespunzător.</p>	<p>Termenele de prescripție a răspunderii penale</p> <p>ART. 122</p> <p>Termenele de prescripție a răspunderii penale pentru persoana fizica sunt:</p> <p>a) 15 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viața sau pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani;</p> <p>b) 10 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depășește 15 ani;</p> <p>c) 8 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 10 ani;</p> <p>d) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani;</p> <p>e) 3 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii care nu depășește un an sau amenda.</p> <p>Termenele de prescripție a răspunderii penale pentru persoana juridică sunt:</p>	<p>1. Potrivit NCP termenele de prescripție a răspunderii penale sunt aceleași atât în cazul persoanei fizice când și în ipoteza persoanei juridice.</p>

	<p>a) 10 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de persoana fizica pedeapsa detențiunii pe viața sau pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani;</p> <p>b) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită de persoana fizica pedeapsa închisorii de cel mult 10 ani sau amenda.(Alin. 1[^]1)*)</p> <p>Termenele arătate în prezentul articol se socotesc de la data săvârșirii infracțiunii. În cazul infracțiunilor continue termenul curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii, iar în cazul infracțiunilor continuate, de la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni.</p> <p>Răspunderea penală a persoanei juridice se prescrie în condițiile prevăzute de lege pentru persoana fizica, dispozițiile prevăzute în art. 121-124 aplicându-se în mod corespunzător*).</p> <p>-----</p>	
<p>Art. 149 Prescripția executării pedepsei</p> <p>(1) Termenul de prescripție a executării pedepsei amenzii aplicate persoanei juridice este de 5 ani.</p> <p>(2) Executarea pedepselor</p>	<p>Termenele de prescripție a executării pedepsei</p> <p>ART. 126</p> <p>Termenele de prescripție a executării pedepsei pentru persoana fizica sunt:</p> <p>a) 20 de ani, când pedeapsa</p>	<p>1. Termenele de prescripție a executării a pedepsei pentru persoana juridică sunt:</p> <p>(i) 5 ani, pentru pedeapsa principală a amenzii;</p> <p>(ii) 3 ani, pentru pedeapsa complementară aplicată persoanelor juridice.</p> <p>2. NCP va fi legea penală mai favorabilă deoarece introduce în domeniul de aplicare a prescripției executării orice pedepse complementare aplicate oricărei persoane</p>

<p>complementare aplicate persoanelor juridice se prescrie într-un termen de 3 ani, care curge de la data la care pedeapsa amenzii a fost executată sau considerată ca executată.</p> <p>(3) Dispozițiile art. 161, art. 162 alin. (2), art. 163 și art. 164 se aplică în mod corespunzător.</p>	<p>care urmează a fi executată este detențiunea pe viața sau închisoarea mai mare de 15 ani;</p> <p>b) 5 ani, plus durata pedepsei ce urmează a fi executată, dar nu mai mult de 15 ani, în cazul celorlalte pedepse cu închisoarea;</p> <p>c) 3 ani, în cazul când pedeapsa este amenda.</p> <p>Termenul de prescripție a executării pedepsei amenzii aplicate persoanei juridice este de 5 ani.(Alin. 1¹)*)</p> <p>Executarea pedepselor complementare aplicate persoanelor juridice ce nu pot fi dizolvate sau a căror activitate nu poate fi suspendată se prescrie într-un termen de 3 ani, care curge de la data la care pedeapsa amenzii a fost executată sau considerată ca executată.(Alin. 1²)*)</p> <p>Termenul de prescripție a executării sancțiunilor cu caracter administrativ prevăzute în art. 18¹ și în art. 91 este de un an.</p> <p>Termenele arătate în alin. 1 și 1¹ se socotesc de la data când hotărârea de condamnare a rămas definitivă, iar cele arătate în alin. 2 curg de la rămânerea definitivă a hotărârii sau, după caz, de la data când</p>	<p>juridice.</p>
--	---	------------------

	<p>poate fi pusă în executare, potrivit legii, ordonanța prin care s-a aplicat sancțiunea.</p> <p>În cazul revocării suspendării condiționate a executării pedepsei, a suspendării executării pedepsei sub supraveghere sau, după caz, a executării pedepsei la locul de muncă, termenul de prescripție începe să curgă de la data când hotărîrea de revocare a rămas definitivă.</p> <p>Măsurile de siguranță nu se prescriu.</p>	
<p>Art. 150 Reabilitarea persoanei juridice</p> <p>Reabilitarea persoanei juridice are loc de drept dacă, în decurs de 3 ani de la data la care pedeapsa amenzii sau pedeapsa complementară a fost executată sau considerată ca executată, aceasta nu a mai săvârșit nicio altă infracțiune.</p>	<p>Reabilitarea de drept ART. 134</p> <p>(1) Reabilitarea persoanei fizice are loc de drept în cazul condamnării la amendă sau la pedeapsa închisorii care nu depășește un an, dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu a săvârșit nicio altă infracțiune.</p> <p>(2) Reabilitarea persoanei juridice are loc de drept dacă în decurs de 3 ani, de la data la care pedeapsa amenzii sau, după caz, pedeapsa complementară, a fost executată sau considerată ca executată și persoana juridică nu a mai săvârșit nicio altă infracțiune*).</p>	<p>1. în cazul persoanelor juridice intervine <i>numai reabilitarea de drept</i> dacă în decurs de 3 ani de la data la care pedeapsa amenzii sau pedeapsa complementară a fost executată sau considerată ca executată persoana juridică nu a mai săvârșit nicio altă infracțiune;</p>

<p>Art. 151 Efectele comasării și divizării persoanei juridice</p> <p>(1) În cazul pierderii personalității juridice prin fuziune, absorbție sau divizare intervenită după comiterea infracțiunii, răspunderea penală și consecințele acesteia se vor angaja:</p> <p>a) în sarcina persoanei juridice create prin fuziune;</p> <p>b) în sarcina persoanei juridice absorbante;</p> <p>c) în sarcina persoanelor juridice care au fost create prin divizare sau care au dobândit fracțiuni din patrimoniul persoanei divizate.</p> <p>(2) În cazul prevăzut la alin. (1), la individualizarea pedepsei se va ține seama de cifra de afaceri, respectiv de valoarea activului patrimonial al persoanei juridice care a comis infracțiunea, precum și de partea din patrimoniul acesteia care a fost transmisă fiecărei persoane juridice participante la operațiune.</p>	<p>FĂRĂ CORESPONDENT IN C.PEN.</p>	<p>1. Pe linia evitării sustragerii persoanei juridice de la răspunderea penală NCP a prevăzut în mod explicit regula transferării răspunderii penale către persoana juridică succesoare;</p> <p>2. Pentru asigurarea eficienței art. 151 alin. 1 NCP art. 496 NCPP a stipulat efectele fuziunii, absorbției, divizării, reducerii capitalului social, ale dizolvării sau lichidării persoanei juridice condamnate, prevăzând că: „1) Dacă, după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare a persoanei juridice și până la executarea pedepselor aplicate, intervine un caz de fuziune, absorbție, divizare, dizolvare, lichidare sau reducere a capitalului social al acesteia, autoritatea ori instituția căreia îi revine competența de a autoriza sau înregistra această operațiune este obligată să sesizeze instanța de executare cu privire la acesta și să informeze cu privire la persoana juridică creată prin fuziune, absorbție sau care a dobândit fracțiuni din patrimoniul persoanei divizate.(2) Persoana juridică rezultată prin fuziune, absorbție sau care a dobândit fracțiuni din patrimoniul persoanei divizate preia obligațiile și interdicțiile persoanei juridice condamnate, dispozițiile art. 151 din Codul penal aplicându-se în mod corespunzător.”</p>
<p>Titlul VII</p> <p>Cauzele care înlătură răspunderea penală</p> <p>Efectele amnistiei</p>	<p>Efectele amnistiei</p>	<p>Reglementările sunt cvasi-identice, cu următoarele</p>

<p>Art. 152. - (1) Amnistia înlătură răspunderea penală pentru infracțiunea săvârșită. Dacă intervine după condamnare, ea înlătură și executarea pedepsei pronunțate, precum și celelalte consecințe ale condamnării. Amenda încasată anterior amnistiei nu se restituie.</p> <p>(2) Amnistia nu are efecte asupra măsurilor de siguranță și asupra drepturilor persoanei vătămate.</p>	<p>Art. 119. - Amnistia înlătură răspunderea penală pentru fapta săvârșită. Dacă intervine după condamnare, ea înlătură și executarea pedepsei pronunțate, precum și celelalte consecințe ale condamnării. Amenda încasată anterior amnistiei nu se restituie.</p> <p>Amnistia nu are efecte asupra măsurilor de siguranță, măsurilor educative și asupra drepturilor persoanei vătămate.</p>	<p>Diferențe</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ a fost înlocuit termenul de <i>faptă</i> cu cel de <i>infracțiune</i> pentru a sublinia că obiect al amnistiei nu îl poate constitui orice faptă, ci doar acea faptă care constituie și infracțiune (<i>cf. Expunerii de motive pct. 2.39</i>) ▪ amnistia produce efecte și asupra măsurilor educative, împiedicând pronunțarea lor, atunci când intervine antecondamnatoriu, respectiv înlăturând executarea acestora, atunci când intervine postcondamnatoriu. În acest fel, aria de incidență a amnistiei s-a extins în raport cu reglementarea anterioară (art. 119 alin. 2 C.p). <p>Această dispoziție cu caracter general nu împiedică însă ca printr-o lege specială de amnistie să se prevadă contrariu, respectiv excluderea măsurilor educative din obiectul acestei cauze de înlăturare a răspunderii penale.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ în soluțiile de achitare sau de încetare a procesului penal întemeiate pe amnistie instanța va lăsa nesoluționată latura civilă (art. 25 alin. 5, art.397 alin. 5 NCpp)
<p>Prescripția răspunderii penale</p> <p>Art. 153. - (1) Prescripția înlătură răspunderea penală.</p> <p>(2) Prescripția nu înlătură răspunderea penală în cazul:</p> <p>a) infracțiunilor de genocid, contra umanității și de război, indiferent de data la care au</p>	<p>Prescripția răspunderii penale</p> <p>Art. 121. - (1) Prescripția înlătură răspunderea penală.</p> <p>(2) Prescripția nu înlătură răspunderea penală în cazul:</p> <p>TT a)TT infracțiunilor contra păcii și omenirii, indiferent de data la care au fost comise;</p> <p>b) infracțiunilor prevăzute la</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Regimul prescripției răspunderii penale este preluat din reglementarea actuală; în aceste condiții, nu vor exista dificultăți de aplicare a legii penale în timp <p>Correspondențe:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Art. 121 alin.1 C.p – art. 153 alin. 1 NCp / reglementări identice în conținut ▪ Art. 121 alin.2 C. p– art. 153 alin.2 NCp ▪ Art. 121 alin. 3 C.p - art. 153 alin.3 NCp ▪ Infracțiuni imprescriptibile. comparație NCp-Cp:

¹⁰ alineatele 2 și 3 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin **art. II din Legea 27/2012**

<p>fost comise;</p> <p>b) infracțiunilor prevăzute la art. 188 și 189 și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei."</p> <p>(3) Prescripția nu înlătură răspunderea penală nici în cazul infracțiunilor prevăzute la alin. (2) lit. b) pentru care nu s-a împlinit termenul de prescripție, generală sau specială, la data intrării în vigoare a acestei dispoziții.¹⁰</p>	<p>art. 174-176 și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei.</p> <p>(3) Prescripția nu înlătură răspunderea penală nici în cazul infracțiunilor prevăzute la alin. 2 lit. b) pentru care nu s-a împlinit termenul de prescripție, generală sau specială, la data intrării în vigoare a acestei dispoziții.</p>	<p>▪ Cf. NCp - infracțiunile de genocid, contra umanității și de război / art. 153 alin.2 lit. a, respectiv:</p> <p><i>Genocidul / art. 438. -</i></p> <p><i>Infracțiuni contra umanității / art. 439.</i></p> <p><i>Infracțiuni de război contra persoanelor / art. 440.</i></p> <p><i>Infracțiuni de război contra proprietății și altor drepturi / art. 441.</i></p> <p><i>Infracțiuni de război contra operațiunilor umanitare și emblemelor / art. 442. -</i></p> <p><i>Utilizarea de metode interzise în operațiunile de luptă / art. 443</i></p> <p><i>Utilizarea de mijloace interzise în operațiunile de luptă / art. 444.</i></p> <p>▪ Cf. C.p - infracțiunile contra păcii și omenirii / art.121 alin. 2 lit.a, respectiv:</p> <p><i>Propaganda pentru război / art. 356.</i></p> <p><i>Genocidul / art. 357.</i></p> <p><i>Tratamentele neomenoase / art. 358.</i></p> <p><i>Distrugerea unor obiective și însușirea unor bunuri / art. 359.</i></p> <p><i>Distrugerea, jefuirea sau însușirea unor valori culturale / art. 360.</i></p> <p>▪ cf. NCP - infracțiunilor prevăzute la art. 188 și 189 (<i>omor și omor calificat</i>) și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei / art. 153 alin. 2 lit.b</p> <p>▪ cf. C.p - infracțiunilor prevăzute la art. 174-176 (<i>omor, omor calificat și omor deosebit de grav</i>) și al infracțiunilor intenționate urmate de moartea victimei. / art. 121 alin. 2 lit.b</p> <p>→ sfera infracțiunilor imprescriptibile este parțial identică în ambele reglementări, ținând seama că art. 174 C.p se regăsește în art. 188 NCP, iar majoritatea circumstanțelor de la art. 175 și art. 176 C.p se regăsesc în art. 189 NCp (cu excepția art. 175 lit.c,d,e,și i, respectiv art. 176 lit.d,f,și g)</p>
<p>Termenele de prescripție a răspunderii penale</p> <p>Art. 154. - (1) Termenele de prescripție a răspunderii penale sunt:</p> <p>a) 15 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită</p>	<p>Termenele de prescripție a răspunderii penale</p> <p>Art. 122. - Termenele de prescripție a răspunderii penale sunt:</p> <p>a) 15 ani, când legea prevede</p>	<p>▪ Durata termenelor este identică cu durata stabilită de reglementarea anterioară, respectiv 15, 10, 8, 5 și 3 ani.</p> <p>▪ Aceste termene, ca și în vechea reglementare, sunt puse în relație cu cuantumul pedepselor prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită; noțiunea de pedeapsă prevăzută de lege beneficiază de o definiție legală conținută de art. 187 NCp. care este identic cu art. 141¹ C.p.</p>

<p>pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 20 de ani;</p> <p>b) 10 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depășește 20 de ani;</p> <p>c) 8 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 10 ani;</p> <p>d) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani;</p> <p>e) 3 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii care nu depășește un an sau amenda.</p> <p>(2) Termenele prevăzute în prezentul articol încep să curgă de la data săvârșirii infracțiunii. În cazul infracțiunilor continue termenul curge de la data încetării acțiunii sau inacțiunii,</p>	<p>pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 15 ani;</p> <p>b) 10 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, dar care nu depășește 15 ani;</p> <p>c) 8 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 10 ani;</p> <p>d) 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani;</p> <p>e) 3 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii care nu depășește un an sau amenda.</p> <p>Termenele arătate în prezentul articol se socotesc de la data săvârșirii infracțiunii. În cazul infracțiunilor continue termenul curge de la data</p>	<ul style="list-style-type: none"> Termenul de 15 ani are în vedere infracțiunile pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 20 de ani, spre deosebire de Codul penal anterior, când maximul pedepsei închisorii era mai mare de 15 ani. Explicația acestei diferențe este dată de faptul că, potrivit noului cod, maximul general al închisorii este de 30 de ani, în timp ce, potrivit Codului penal în vigoare, maximul general este de 25 de ani. Diferență = prevederea modului de calcul al termenului de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii de obicei - art. 154 alin. 2 și cel al infracțiunii progresive – art. 154 alin. 3 / consacră normativ soluția jurisprudențială exprimată de decizia de îndrumare nr. 1/1987 Diferență = art. 154 alin. 4 reglementează o ipoteză nouă de calcul al termenului de prescripție a răspunderii penale, ipoteză circumscrisă infracțiunilor contra libertății și integrității sexuale, cu victime minore. În acest caz termenul curge de la data la care minorul devine major (prin excepție de la regula comună prev. de art. 154 alin.2 fraza I NCp, potrivit căreia termenul curge de la data săvârșirii infracțiunii). Pentru cel în favoarea căruia curge prescripția, această reglementare este defavorabilă; momentul de debut al curgerii termenului fiind amânat până la majoratul victimei, este evident că, în acest context și pt. această ipoteză, durata până la împlinirea prescripției va fi mai lungă. În consecință, legea veche , care nu prevedea o astfel de ipoteză, este mai blândă. <p>Această prevedere permite urmărirea acestor infracțiuni chiar dacă au fost descoperite târziu după comiterea lor (<i>Expunere de motive</i>, 2.39).</p>
--	---	---

<p>în cazul infracțiunilor continuate, de la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni, iar în cazul infracțiunilor de obicei, de la data săvârșirii ultimului act.</p> <p>(3) În cazul infracțiunilor progresive, termenul de prescripție a răspunderii penale începe să curgă de la data săvârșirii acțiunii sau inacțiunii și se calculează în raport cu pedeapsa corespunzătoare rezultatului definitiv produs.</p> <p>(4) În cazul infracțiunilor contra libertății și integrității sexuale, săvârșite față de un minor, termenul de prescripție începe să curgă de la data la care acesta a devenit major. Dacă minorul a decedat înainte de împlinirea majoratului, termenul de prescripție începe să curgă de la data decesului.</p>	<p>încetării acțiunii sau inacțiunii, iar în cazul infracțiunilor continuate, de la data săvârșirii ultimei acțiuni sau inacțiuni.</p>	
<p>Întreruperea cursului prescripției răspunderii penale</p> <p>Art. 155. - (1) Cursul</p>	<p>Întreruperea cursului prescripției</p> <p>Art. 123. - (1) Cursul</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Diferența = extinderea cauzelor cu efect întreruptiv (reglementate în art. 123 alin. 1 din Codul penal în vigoare, respectiv art. 155 alin. 1 și 5 din Codul penal

<p>termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză.</p> <p>(2) După fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție.</p> <p>(3) Întreruperea cursului prescripției produce efecte față de toți participanții la infracțiune, chiar dacă actul de întrerupere privește numai pe unii dintre ei.</p> <p>(4) Termenele prevăzute în art. 154, dacă au fost depășite cu încă o dată, vor fi socotite îndeplinite oricâte întreruperi ar interveni.</p> <p>(5) Admiterea în principiu a cererii de redeschidere a procesului penal face să curgă un nou termen de prescripție a răspunderii penale.</p>	<p>termenului prescripției prevăzute în art. 122 se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act care, potrivit legii, trebuie comunicat învinutului sau inculpatului în desfășurarea procesului penal.</p> <p>(2) După fiecare întrerupere începe să curgă un nou termen de prescripție. Întreruperea cursului prescripției produce efecte față de toți participanții la infracțiune, chiar dacă actul de întrerupere privește numai pe unii dintre ei.</p> <p>Art. 124. - Prescripția înlătură răspunderea penală oricâte întreruperi ar interveni, dacă termenul de prescripție prevăzut la art. 122 este depășit cu încă o dată.</p>	<p>noul), respectiv îndeplinirea oricărui act de procedură . Noua reglementare are caracter defavorabil, fiind mai severă.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Cauzele de întrerupere prevăzute de art. 155 NCp sunt aplicabile și celor care erau minori la data săvârșirii faptei, conform art. 131 NCp. ▪ Dispozițiile art. 123 alin. 2 C.p sunt preluate ad litteram în art. 155 alin. 2 și 3 NCp ▪ Diferență (la nivelul sediului normativ și al sistematizării reglementării) = tratarea în cadrul normei privind întreruperea cursului prescripției a prescripției speciale care, în reglementarea veche, era tratată distinct, în art. 124 C.p. ▪ Termenul de prescripție specială, cf. ambelor reglementări, este același. ▪ Diferență = art.155 alin.5 / cauză nouă de întrerupere - cererea de redeschidere a procesului penal admisă în principiu, instituție reglementată în art. 466-470 din Codul de procedură penală (Legea nr. 135/2010) ▪ Identificarea legii penale mai favorabile în materie de prescripție are caracter autonom, ceea ce va determina aplicarea legii penale mai favorabile succesiv, în 2 etape. Va exista etapa identificării legii penale mai favorabile din pct. de vedere al incriminării, sancțiunii și etapa identif.legii penale mai favorabile în ceea ce privește prescripția având în vedere limitele de pedeapsă identificate în prima etapă ca fiind mai favorabile (<i>a se vedea exemplul 1</i>). ▪ Se impune a fi avut în vedere și faptul că, prin decizia nr. 1092 din 18 dec. 2012, publicată în M.O. nr. 76 din 31 ian.2013, referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 124 C.p, Curtea Constituțională a subliniat caracterul instituției prescripției răspunderii penale de normă penală de drept penal substanțial, supusă principiului constituțional al aplicării legii penale mai favorabile (art. 15 alin. 2 Constituție), decidând că prevederile art. 124 din Codul penal sunt constituționale în măsura în care nu împiedică aplicarea legii penale mai favorabile faptelor săvârșite sub imperiul legii vechi.
<p>Suspendarea cursului prescripției răspunderii penale</p> <p>Art. 156. - (1) Cursul</p>	<p>Suspendarea cursului prescripției</p> <p>Art. 128. - Cursul termenului</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Reglementarea NCp (art. 156 și art. 164) în raport cu Codul penal (art. 128) tratează distinct suspendarea cursului prescripției răspunderii penale de cea a cursului prescripției executării pedepsei. Această opțiune este justificată de natura juridică diferită a celor două tipuri de prescripție (cauză care înlătură

<p>termenului prescripției răspunderii penale este suspendat pe timpul cât o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînlăturat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal.</p> <p>(2) Prescripția își reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare.</p>	<p>prescripției prevăzute în art. 122 este suspendat pe timpul cât o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînlăturat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal.</p> <p>Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 126 este suspendat în cazurile și condițiile prevăzute în Codul de procedură penală.</p> <p>Prescripția își reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare.</p>	<p>răspunderea penală / prescripția răspunderii penale, respectiv cauză care înlătură sau modifică executarea pedepsei / prescripția executării pedepsei). Distincția se situează numai la nivel formal, al sediului normativ, întrucât conținutul reglementării anterioare a fost preluat de cea actuală; astfel, art. 128 alin. 1 și 3 se regăsește în art. 156 alin. 1 și 2.</p>
<p>Lipsa plângerii prealabile</p> <p>Art. 157. - (1) În cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile de către persoana vătămată, lipsa acestei plângeri</p>	<p>Lipsa plângerii prealabile</p> <p>Art. 131. - (1) În cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile de către persoana vătămată, lipsa acestei plângeri</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Noua reglementare tratează distinct (art. 157 și art. 158 NCP) instituțiile lipsei plângerii prealabile, respectiv retragerii acesteia, spre deosebire de reglementarea actuală care le consacră un singur articol (art. 131). ▪ Conținutul dispozițiilor Codului penal actual au fost preluate, cu următoarele precizări, modificări, completări : ▪ noțiunea de participant din art. 131 alin. 4 din Codul penal a devenit, în art. 157 alin. 3, persoana fizică sau juridică care a participat la săvârșirea faptei , ▪ art. 157 alin. 4 referitor la persoana vătămată vizează și persoană juridică reprezentată de făptuitor; art. 157 alin. 5 nu are corespondent în

<p>înlătură răspunderea penală.</p> <p>(2) Fapta care a adus o vătămare mai multor persoane atrage răspunderea penală, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut numai de către una dintre ele.</p> <p>(3) Fapta atrage răspunderea penală a tuturor <i>persoanelor fizice sau juridice</i> care au participat la săvârșirea acesteia, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut numai cu privire la una dintre acestea.</p> <p>(4) În cazul în care cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitatea de exercițiu restrânsă <i>sau o persoană juridică ce este reprezentată de făptuitor</i>, acțiunea penală se poate pune în mișcare și din oficiu.</p> <p>(5) Dacă persoana vătămată a decedat sau în cazul persoanei juridice aceasta a fost lichidată, înainte de expirarea termenului prevăzut de lege pentru</p>	<p>înlătură răspunderea penală.</p> <p>(2) Retragera plângerii prealabile, de asemenea, înlătură răspunderea penală.</p> <p>(3) Fapta care a adus vătămare mai multor persoane atrage răspunderea penală, chiar dacă plângerea prealabilă s-a ~~făcut sau se menține~~ numai de către una dintre ele.</p> <p>(4) Fapta atrage răspunderea penală a <i>tuturor participanților</i> la săvârșirea ei, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut sau se menține cu privire numai la unul dintre ei.</p> <p>(5) În cazul în care cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă, acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu</p>	<p>reglementarea anterioară.</p> <p>Astfel,</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ art.131 alin. 1 C.p se regăsește în art. 157 alin. 1 NCp; ▪ art. 131 alin. 3 C.p (cu excepția ipotezei privind menținerea plângerii care a fost eliminată), în art. 157 alin.2 NCp; ▪ art. 131 alin. 4 C.p (cu excepția ipotezei privind menținerea plângerii care a fost eliminată), în art. 157 alin. 3 NCp, cu precizarea terminologică menționată; ▪ art. 131 alin. 5 C.p, în art. 157 alin. 4 NCp, mai puțin ipoteza persoanei juridice vătămate reprezentate de făptuitor. <p>▪ Așa cum s-a arătat, art. 157 alin. 2 și 3 NCp, preia art. 131 alin. 3 și 4 C.p, mai puțin ipoteza privind menținerea plângerii; aceasta semnifică dispariția solidarității pasive cu privire la retragerea plângerii, aspect marcat și în conținutul art.158 alin.2 NCp privind retragerea plângerii care preia conținutul art. 131 alin.2 C., adaugând precizarea că retragerea plângerii prealabile înlătură răspunderea penală a persoanei cu privire la care plângerea a fost retrasă. Consecința dispariției solidarității pasive cu privire la retragerea plângerii o reprezintă faptul că retragerea plângerii va produce efecte in personam.</p> <p>▪ Diferență = art. 157 alin. 5 normează o ipoteză nouă, aceea a punerii în mișcare a acțiunii penale din oficiu atunci când persoana vătămată a decedat sau, cea juridică, a fost lichidată înainte de expirarea termenului legal de introducere a plângerii prealabile / lege nouă defavorabilă</p> <p>▪ Identificarea legii penale mai favorabile se va realiza în concret, în funcție de particularitățile cauzei .</p> <p>1. În cazul ipotezelor de indivizibilitate pasivă (faptă săvârșită de mai multe persoane), cf.Cp, retragerea plângerii, pt. a înlătura răspunderea penală, trebui să fie făcută față de toți participanții; cf. NCp, retragerea poate fi făcută și față numai de unul dintre participanți, caz în care se înlătură numai răspunderea penală a persoanei față de</p>
---	---	---

<p>introducerea plângerii, acțiunea penală poate fi pusă în mișcare din oficiu.</p>		<p>care a operat retragerea. În acest caz, în raport cu persoana față de care s-a retras plângerea, legea nouă este favorabilă; referitor la cealaltă persoană care a săvârșit infracțiune, situația sa este identică cf. ambelor legi, respectiv îi este antrenată răspunderea penală.</p> <p>2. În cazul unei infracțiuni de viol în formă simplă (art. 197 alin. 1 C.p) comisă sub legea veche și care continuă să fie incriminată și de legea nouă (art. 218 alin. 1 NCp) și a cărei cercetare/judecare are loc sub imperiul legii noi, dacă persoana vătămată decedează până la expirarea termenului de introducere a plângerii prealabile fără a fi introdus o astfel de plângere, tragerea la răspundere nu poate avea loc, cf. C.p în vigoare; în schimb, cf. NCP, în aceeași ipoteză, dacă acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, cf. art. 157 alin. 5 NCp, răspunderea penală este antrenată. În această situație, legea nouă este defavorabilă</p>
<p>Retragerea plângerii prealabile</p> <p>Art. 158. - (1) Retragerea plângerii prealabile poate interveni până la pronunțarea unei hotărâri definitive, în cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile.</p> <p>(2) Retragerea plângerii prealabile înlătură răspunderea penală a persoanei <i>cu privire la care plângerea a fost retrasă</i>.</p>	<p>Art. 131. - Lipsa plângerii prealabile</p> <p>(1) În cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile de către persoana vătămată, lipsa acestei plângeri înlătură răspunderea penală.</p> <p>(2) Retragerea plângerii prealabile, de asemenea, înlătură răspunderea penală.</p> <p>(3) Fapta care a adus</p>	<p>A se vedea mențiunile de la art. 157</p> <ul style="list-style-type: none"> Ca și în C.p (art. 131 alin. 2), cf. NCp (art. 158 alin. 2), retragerea plângerii prealabile produce efectul înlăturării răspunderii penale în cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei asemenea plângeri (<i>a se vedea anexa 2 – lista infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile</i>). Se impune însă precizarea că retragerea își pierde caracterul obiectiv, cu privire la faptă (care impune condiția, pt. a produce efectul înlăturării răspunderii, de a privi toți participanții) și dobândește caracter subiectiv, vizând persoana/persoanele care au săvârșit fapta. Se renunță astfel la solidaritatea pasivă în materia retragerii plângerii prealabile, retragerea producând efecte in personam (art. 158 alin. 2 NCp) Diferențe: Instituția retragerii plângerii prealabile, reglementată de Codul penal anterior în art.

<p>(3) Pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu, retragerea plângerii prealabile se face numai de reprezentanții lor legali. În cazul persoanelor cu capacitate de exercițiu restrânsă, retragerea se face cu încuviințarea persoanelor prevăzute de lege.</p> <p>(4) În cazul infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile, dar acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu în condițiile legii, retragerea plângerii produce efecte numai dacă este însoțită de procuror.</p>	<p>vătămare mai multor persoane atrage răspunderea penală, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut sau se menține numai de către una dintre ele.</p> <p>(4) Fapta atrage răspunderea penală a <i>tuturor participanților</i> la săvârșirea ei, chiar dacă plângerea prealabilă s-a făcut sau se menține cu privire numai la unul dintre ei.</p> <p>(5) În cazul în care cel vătămat este o persoană lipsită de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă, acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu</p>	<p>131 alin. 2, alături de lipsa acesteia, este, în prezent, tratată distinct în art. 158.</p> <p>Noua reglementare detaliază instituția, normând aspecte care, anterior, au fost consacrate de jurisprudență și doctrină, precum și aspecte de noutate absolută:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ stabilește momentul procesual până la care poate interveni retragerea plângerii, respectiv anterior pronunțării unei hotărâri definitive, ceea ce semnifică urmărirea penală, judecata în fond, precum și în căile ordinare de atac (art. 158 alin. 1; pt. rămânerea definitivă a hotărârilor judecătorești, a se vedea art. art. 551-552 NCpp); ▪ NOU / art. 158 alin. 2 -dispare solidaritatea pasivă în cazul retragerii plângerii; retragerea produce efecte numai in personam, în raport cu persoana față de care s-a retras plângerea ▪ stabilește condițiile retragerii plângerii în cazul persoanelor vătămate lipsite de capacitate de exercițiu ori cu capacitate de exercițiu restrânsă (art. 158 alin. 3), dispoziție ce are corespondent în art. 295 alin.3 cu referire la art. 289 alin. 8 NC.p.p. și reprezintă o preluare la nivel normativ a unei soluții jurisprudențiale <p>Art. 158 alin. 4 reprezintă o normă nouă (a se vedea și art. art. 295 alin.3 cu referire la art. 289 alin. 8 fraza a III-a NC.p.p.) care reglementează ipoteza în care acțiunea penală pentru o infracțiune urmăribilă la plângere prealabilă (<i>de pildă, în considerarea subiectului pasiv; a se vedea pentru această posibilitate art. 157 alin. 4</i>) a fost pusă în mișcare din oficiu, caz în care retragerea plângerii va avea efecte numai cu condiția însușirii sale de către procuror</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ De menționat că retragerea plângerii prealabile și împăcarea nu sunt niciodată incidente în cazul aceluși infracțiuni; retragerea plângerii operează în cazul infracțiunilor urmăribile la plângere prealabilă/ principiul disponibilității, în timp ce împăcarea operează în cazul infracțiunilor urmăribile din oficiu/ principiul oficialității (a se vedea anexele 2 și 3).
---	---	--

<p>Împăcarea</p> <p>Art. 159. - (1) Împăcarea poate interveni în cazul în care punerea în mișcare a acțiunii penale s-a făcut din oficiu, dacă legea o prevede în mod expres.</p> <p>(2) Împăcarea înlătură răspunderea penală și stinge acțiunea civilă.</p> <p>(3) Împăcarea produce efecte numai cu privire la persoanele între care a intervenit și dacă are loc până la citirea actului de sesizare a instanței.</p> <p>(4) Pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu, împăcarea se face numai de reprezentanții lor legali, iar persoanele cu capacitate de exercițiu restrânsă se pot împăca cu încuviințarea persoanelor prevăzute de lege.</p> <p>(5) În cazul persoanei juridice, împăcarea se realizează de reprezentantul său legal sau</p>	<p>Împăcarea părților</p> <p>Art. 132. - Împăcarea părților în cazurile prevăzute de lege înlătură răspunderea penală și stinge și acțiunea civilă.</p> <p>Împăcarea este personală și produce efecte numai dacă intervine până la rămânerea definitivă a hotărârii.</p> <p>Pentru persoanele lipsite de capacitate de exercițiu împăcarea se face numai de reprezentanții lor legali. Cei cu capacitate de exercițiu restrânsă se pot împăca cu încuviințarea persoanelor prevăzute de lege. Împăcarea produce efecte și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu.</p>	<p>Diferențe:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ art. 159 alin.1 / împăcarea este incidentă numai în cazul infracțiunilor în care punerea în mișcare a acțiunii penale se face din oficiu și numai în măsura în care este prevăzută expres, conform art. 159 alin. 1, de exemplu, art. 243-245 (<i>a se vedea anexa 3 pt. lista infracțiunilor în cazul cărora este incidentă împăcarea</i>). Prin această dispoziție se restrânge sfera de aplicare a cauzei de înlăturarea a răspunderii penale, ceea ce, în abstract, face ca noua reglementare să fie mai severă (<i>în Codul penal în vigoare-art. 132 -împăcarea funcționează, ca regulă generală, în materia infracțiunilor urmăribile la plângere prealabilă, fiind admisă, însă, prin excepție și la unele infracțiuni la care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu , de exemplu, art. 199, așadar sfera de incidență este mai largă</i>). ▪ art. 159 alin.3 teza ultimă / Momentul până la care împăcarea poate interveni pentru a produce efecte a suferit o modificare, fiind restrâns în noua reglementare până la citirea actului de sesizare, spre deosebire de reglementarea anterioară care limita intervenția până la rămânerea definitivă a hotărârii (art. 132 alin. 2 teza ultimă). În aceste condiții, legea veche este mai favorabilă ▪ art. 159 alin. 4 / Efectele împăcării se produc, în cazul persoanelor vătămate lipsite de capacitate de exercițiu sau cu capacitate restrânsă, numai dacă aceasta se realizează, în primul caz, de reprezentantul legal, iar în al doilea caz, persoana vătămată cu capacitate restrânsă are încuviințarea persoanelor prevăzute de lege. Aceeași dispoziție există și la retragerea plângerii prealabile (art. 158 alin. 3) și <i>reprezintă o consacrare normativă a unei soluții jurisprudențiale (Decizia de îndrumare a Tribunalului Suprem nr. 6/1973,).</i> ▪ Pentru persoana juridică, împăcarea se face de către reprezentantul legal sau
--	---	---

<p>convențional ori de către persoana desemnată în locul acestuia. Împăcarea intervenită între persoana juridică ce a săvârșit infracțiunea și persoana vătămată nu produce efecte față de persoanele fizice care au participat la comiterea aceleiași fapte.</p> <p>(6) În cazul în care infracțiunea este săvârșită de reprezentantul persoanei juridice vătămate, dispozițiile art. 158 alin. (4) se aplică în mod corespunzător.</p>		<p>convențional al acesteia ori de persoana care este desemnată în locul acestora (art. 159 alin. 5 fraza I). În ipoteza în care persoana juridică a săvârșit infracțiunea, împăcarea acesteia cu persoana vătămată nu înseamnă și împăcarea cu persoanele care au participat la săvârșirea aceleiași infracțiuni (art. 159 alin. 5 fraza ultimă). <i>Aceste dispoziții nu au existat în legea veche, fiind exprimate însă în doctrină</i></p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ În ipoteza în care persoana juridică este vătămată de o infracțiune săvârșită de către reprezentantul său, împăcarea produce efecte numai dacă este însoțită de către procuror (art. 159 alin.6 cu referire la art. 158 alin. 4). Comparativ cu legea veche, această dispoziție are, <i>în abstract</i>, un caracter mai sever (sub legea veche, chiar și atunci când acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu, împăcarea producea efecte, fără a fi condiționată de poziția procurorului; de exemplu, art. 180 alin. 4, art. 181 alin. 3 C.p). <i>În concret</i>, poate avea un caracter mai favorabil, de pildă, în cazul infracțiunii de înșelăciune prev. de art. 244 C.p dacă împăcarea există și a fost însoțită de procuror; aceasta deoarece, sub legea veche, răspunderea penală pentru infracțiunea de înșelăciune nu putea fi înlăturată prin împăcare. <p>De menționat că retragerea plângerii prealabile și împăcare nu sunt niciodată incidente în cazul acelorași infracțiuni; retragerea plângerii operează în cazul infracțiunilor urmăribile la plângere prealabilă/ principiul disponibilității, în timp ce împăcarea operează în cazul infracțiunilor urmăribile din oficiu/ principiul oficialității (a se vedea anexele 2 și 3).</p> <p>În ansamblu și în abstract, legea nouă care restrânge sfera de incidență a împăcării, are caracter defavorabil. În concret, legea nouă poate avea, în ipoteze particulare, caracter mai favorabil (a se vedea anexa 4).</p> <p><i>A se vedea și</i></p> <p>Influențarea declarațiilor Art. 272. ....</p>
--	--	--

		(2) Nu constituie infracțiune înțelegerea patrimonială dintre infractor și persoana vătămată, intervenită în cazul infracțiunilor pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângere prealabilă sau pentru care intervine împăcarea.
Titlul VIII Cauzele care înlătură sau modifică executarea pedepsei		
<p>Efectele grațierii</p> <p>Art. 160. - (1) Grațierea are ca efect înlăturarea, în totul sau în parte, a executării pedepsei ori comutarea acesteia în alta mai ușoară.</p> <p>(2) Grațierea nu are efecte asupra pedepselor complementare și măsurilor educative neprivative de libertate, în afară de cazul când se dispune altfel prin actul de grațiere.</p> <p>(3) Grațierea nu are efect asupra măsurilor de siguranță și asupra drepturilor persoanei vătămate.</p> <p>(4) Grațierea nu are efecte asupra pedepselor a căror executare este suspendată sub</p>	<p>Efectele grațierii</p> <p>Art. 120. – (1) Grațierea are ca efect înlăturarea, în totul sau în parte, a executării pedepsei ori comutarea acesteia în alta mai ușoară.</p> <p>(2) Grațierea are efecte și asupra pedepselor a căror executare este suspendată condiționat. În acest caz, partea din termenul de încercare care reprezintă durata pedepsei pronunțate de instanță se reduce în mod corespunzător. Dacă suspendarea condiționată este revocată sau anulată, se execută numai partea de pedeapsă rămasă negrațiată.</p> <p>(3) Grațierea nu are efecte asupra pedepselor</p>	<p>▪ Correspondențe: Art.160 alin.1 – art. 120 alin.1</p> <p>Art.160 alin.2 (pedepse complementare și măsuri educative neprivative de libertate) – art. 120 alin.3,4 (pedepselor complementare și măsurilor educative)</p> <p>Art. 160 alin.3 (măsuri de siguranță)– art. 120 alin.4 (măsuri de siguranță)</p> <p>Art. 160 alin.4 (<i>NU</i>/pedepse a căror executare este suspendată sub supraveghere, <i>decât prin excepție</i>) – art. 120 alin.2 (<i>DA, fără excepție</i> / pedepse a căror executare este suspendată condiționat)</p> <p>▪ Diferențe:</p> <p>▪ posibilitatea grațierii măsurilor educative numai cu caracter de excepție (art. 160 alin. 2), în condițiile în care Codul penal anterior prevedea, fără nicio excepție, imposibilitatea grațierii acestora (art. 120 alin. 4 teza ultimă). Și aceasta este numai o diferență formală deoarece și sub imperiul Codului penal au existat legi speciale de grațiere care au prevăzut în mod expres că acest tip de clemență produce efecte și asupra măsurilor educative.</p> <p>▪ art. 160 alin. 3 teza ultimă prevede expres că drepturile persoanei vătămate nu pot face obiect al grațierii, chestiune neprevăzută de Codul penal actual. În realitate, soluția legislativă actuală funcționa și sub imperiul Codului penal actual, chiar dacă nu era prevăzută expres. În acest sens, există o jurisprudență</p>

<p>supraveghere, în afară de cazul în care se dispune altfel prin actul de grațiere.</p>	<p>complementare, afară de cazul când se dispune altfel prin actul de grațiere.</p> <p>(4) Grațierea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță și măsurilor educative.</p>	<p>constantă.</p> <ul style="list-style-type: none"> spre deosebire de actuala reglementare (art. 120 alin. 2 C.p) , legea nouă nu recunoaște posibilitatea grațierii pedepselor a căror executare a fost suspendată sub supraveghere (aceasta este singura modalitate de suspendare a executării unei pedepse, nemaifiind preluată așa-numita suspendare simplă) decât ca excepție, dispusă expres prin actul de grațiere – art. 160 alin. 4; <p><i>Diferența este numai la nivel declarativ, formal deoarece grațierea pedepselor a căror executare a fost suspendată va continua să existe, fie și numai pe cale de excepție. Cât privește caracterul excepțional al acestei posibilități, nu există nici un impediment ca legiuitorul, prin legile speciale (generalia specialibus derogant), de grațiere colectivă să prevadă o asemenea posibilitate. Prin urmare, ca și în vechea reglementare, grațierea pedepselor a căror executare a fost suspendată este posibilă. În acest context, de fapt, nu există o diferență între cele două reglementări</i></p>
<p>Prescripția executării pedepsei</p> <p>Art. 161. - (1) Prescripția înlătură executarea pedepsei principale.</p> <p>(2) Prescripția nu înlătură executarea pedepselor principale în cazul:</p> <p>a) infracțiunilor de genocid, contra umanității și de război, indiferent de data la care au fost comise;</p> <p>b) infracțiunilor prevăzute la art. 188 și 189 și al infracțiunilor</p>	<p>Prescripția executării pedepsei</p> <p>Art. 125. - Prescripția înlătură executarea pedepsei principale.</p> <p>Prescripția nu înlătură executarea pedepselor principale în cazul:</p> <p>a) infracțiunilor contra păcii și omenirii, indiferent de data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare;</p> <p>b) infracțiunilor prevăzute la art. 174-176 și al infracțiunilor</p>	<p>A se vedea art. 153</p> <p>infracțiuni de genocid, contra umanității și de război – titlul XII, partea specială NCp / infracțiunilor contra păcii și omenirii – titlul XI, partea specială C.p</p>

<p>intenționate urmate de moartea victimei."</p> <p>(3) Prescripția nu înlătură executarea pedepselor principale nici în cazul infracțiunilor prevăzute la alin. (2) lit. b) pentru care, la data intrării în vigoare a acestei dispoziții, nu s-a împlinit termenul de prescripție a executării."</p>	<p>intenționate urmate de moartea victimei.</p> <p>Prescripția nu înlătură executarea pedepselor principale nici în cazul infracțiunilor prevăzute la alin. 2 lit. b) pentru care, la data intrării în vigoare a acestei dispoziții, nu s-a împlinit termenul de prescripție a executării.</p>	
<p>Termenele de prescripție a executării pedepsei</p> <p>Art. 162. - (1) Termenele de prescripție a executării pedepsei pentru persoana fizică sunt:</p> <p>a) 20 de ani, când pedeapsa care urmează a fi executată este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 15 ani;</p> <p>b) 5 ani, plus durata pedepsei ce urmează a fi executată, dar nu mai mult de 15 ani, în cazul celorlalte pedepse cu</p>	<p>Termenele de prescripție a executării pedepsei</p> <p>Art. 126. - Termenele de prescripție a executării pedepsei pentru persoana fizică sunt:</p> <p>a) 20 de ani, când pedeapsa care urmează a fi executată este detențiunea pe viață sau închisoarea mai mare de 15 ani;</p> <p>b) 5 ani, plus durata pedepsei ce urmează a fi executată, dar nu mai mult de 15 ani, în cazul celorlalte pedepse cu</p>	<p>▪ Asemănări</p> <p>Art. 162 NCp preia unele din reglementările cuprinse în art. 126 din Codul penal:</p> <ul style="list-style-type: none"> - termenele de prescripție a executării pentru persoana fizică sunt identice: art. 126 alin. 1 din C.p se regăsește în art. 162 alin. 1 NCp; - data de la care se socotesc aceste termene de prescripție este aceeași, respectiv data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare - art. 162 alin.2 NCp preia parțial art. 126 alin.3 C.p; - imprescriptibilitatea măsurilor de siguranță - art. 162 alin. 6 teza finală NCp preia parțial art. 126 alin. 5 C.p.; - data de la care începe să curgă termenul de prescripție în cazul revocării suspendării, respectiv data rămânerii definitive a hotărârii de revocare - art. 162 alin.3 NCp are corespondent în art. 126 alin. 4 C.p).

<p>închisoarea;</p> <p>c) 3 ani, în cazul când pedeapsa este amenda.</p> <p>(2) Termenele prevăzute în alin. (1) se socotesc de la data când hotărârea de condamnare a rămas definitivă.</p> <p>(3) În cazul revocării sau anulării amânării aplicării pedepsei, suspendării executării pedepsei sub supraveghere ori liberării condiționate, termenul de prescripție începe să curgă de la data când hotărârea de revocare sau anulare a rămas definitivă.</p> <p>(4) În cazul revocării liberării condiționate, în condițiile art. 104 alin. (1), termenul de prescripție începe să curgă de la data când hotărârea de revocare a rămas definitivă și se calculează în raport cu restul de pedeapsă neexecutat.</p> <p>(5) În cazul înlocuirii pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii, termenul de prescripție curge de la data când hotărârea de</p>	<p>închisoarea;</p> <p>c) 3 ani, în cazul când pedeapsa este amenda.</p> <p>Termenul de prescripție a executării pedepsei amenzii aplicate persoanei juridice este de 5 ani.</p> <p>Executarea pedepselor complementare aplicate persoanelor juridice ce nu pot fi dizolvate sau a căror activitate nu poate fi suspendată se prescrie într-un termen de 3 ani, care curge de la data la care pedeapsa amenzii a fost executată sau considerată ca executată.</p> <p>Termenul de prescripție a executării sancțiunilor cu caracter administrativ prevăzute în art. 18¹ și în art. 91 este de un an.</p> <p>Termenele arătate în alin. 1 și 1¹ se socotesc de la data când hotărârea de condamnare a rămas definitivă, iar cele arătate în alin. 2 curge de la rămânerea definitivă a hotărârii</p>	<p>Identitatea dintre aceste dispoziții exclude apariția unor probleme de aplicare a legii în timp sub aspectul identificării legii penale mai favorabile. Ori de câte ori va fi cazul, vor fi menționate dispozițiile legii noi; aceasta nu reprezintă o încălcare a activității legii penale deoarece, în conținutul lor, aceste dispoziții s-au regăsit și la momentul săvârșirii faptei. Ceea ce este modificat este doar sediul normativ, nu și substanța și conținutul textului.</p> <p>Diferențe:</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ precizări privind curgerea termenului de prescripție a executării în anumite ipoteze, unele specifice actualei reglementări (revocarea sau anularea amânării aplicării pedepsei), altele existente și sub imperiul vechii reglementări unde, fără a fi prevăzute expres, funcționau întemeindu-se pe cele stabilite de doctrina și jurisprudență (liberarea condiționată, revocarea liberării condiționate, înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii) . ▪ formulată expres imprescriptibilitatea pedepselor complementare aplicate persoanei fizice, pedepse ce urmează să fie executate după prescripția pedepsei principale. Dispoziția reprezintă o consacrare normativă a unei reguli care, deși nu era prevăzută expres, funcționează și sub actuala reglementare, fiind dedusă din art. 125 alin. 1 C.p. ▪ Pedeapsă ce se execută. art. 162 alin. 7 - definiție legală a noțiunii pentru a evita o interpretare și aplicare neunitară a dispozițiilor privind calculul termenelor de prescripție a executării pedepsei (de pildă, o cauză modificatoare ulterioară este o grațiere postcondamnatorie)
---	---	---

<p>înlocuire a rămas definitivă și se calculează în raport cu durata pedepsei închisorii.</p> <p>(6) Pedepsele complementare aplicate persoanei fizice și măsurile de siguranță nu se prescriu.</p> <p>(7) Prin pedeapsa ce se execută se înțelege pedeapsa stabilită de instanță, ținându-se cont de cauzele ulterioare de modificare a acesteia.</p>	<p>sau, după caz, de la data când poate fi pusă în executare, potrivit legii, ordonanța prin care s-a aplicat sancțiunea.</p> <p>În cazul revocării suspendării condiționate a executării pedepsei, a suspendării executării pedepsei sub supraveghere sau, după caz, a executării pedepsei la locul de muncă, termenul de prescripție începe să curgă de la data când hotărârea de revocare a rămas definitivă.</p> <p>Măsurile de siguranță nu se prescriu.</p>	
<p>Întreruperea cursului prescripției executării pedepsei</p> <p>Art. 163. - (1) Cursul termenului de prescripție a executării pedepsei se întrerupe prin începerea executării pedepsei. Sustragerea de la executare, după începerea executării pedepsei, face să</p>	<p>Întreruperea cursului prescripției executării</p> <p>Art. 127. - Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 126 se întrerupe prin începerea executării pedepsei sau prin săvârșirea din nou a unei infracțiuni.</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Asemănări: Art. 163 NCp prevede aceleași cauze de întrerupere a prescripției executării ca și reglementarea anterioară: începerea executării, sustragerea de la executare după începerea executării, săvârșirea din nou a unei infracțiuni. Sub aceste aspect, identitatea dintre art. 163 NCp și art. 127 C.p exclude apariția unor probleme legate de identificarea legii penale mai favorabile. Doctrina și jurisprudența anterioare își vor păstra actualitatea. ▪ Diferențe: stabilirea unei cauze de întrerupere a prescripției executării amenzii în ipoteza specifică a înlocuirii obligației de plată a amenzii cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității / art. 163 alin.3 NCp

<p>curgă un nou termen de prescripție de la data sustragerii.</p> <p>(2) Cursul termenului de prescripție a executării se întrerupe și prin săvârșirea din nou a unei infracțiuni.</p> <p>(3) Cursul termenului de prescripție a executării pedepsei amenzii se întrerupe și prin înlocuirea obligației de plată a amenzii cu obligația de a presta o muncă neremunerată în folosul comunității.</p>	<p>Sustragerea de la executare, după începerea executării pedepsei, face să curgă un nou termen de prescripție de la data sustragerii</p>	
<p>Suspendarea cursului prescripției executării pedepsei</p> <p>Art. 164. - (1) Cursul termenului prescripției executării pedepsei este suspendat în cazurile și condițiile prevăzute în Codul de procedură penală.</p> <p>(2) Prescripția își reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare.</p>	<p>Suspendarea cursului prescripției</p> <p>Art. 128. - Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 122 este suspendat pe timpul cât o dispoziție legală sau o împrejurare de neprevăzut ori de neînlăturat împiedică punerea în mișcare a acțiunii penale sau continuarea procesului penal.</p> <p>Cursul termenului prescripției prevăzute în art. 126 este suspendat în cazurile și</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ asemănări : ▪ Art. 164 NCp preia dispozițiile art. 128 alin. 2 și 3 C.p. Neexistând nicio diferență între aceste dispoziții, nu vor exista nici probleme de identificare a legii penale mai favorabile. Cele stabilite sub imperiul Codului penal, atât jurisprudențial, cât și doctrinar își mențin valabilitatea.

	<p>condițiile prevăzute în Codul de procedură penală.</p> <p>Prescripția își reia cursul din ziua în care a încetat cauza de suspendare.</p>	
Titlul VIII Cauzele care înlătură consecințele condamnării		
<p>Reabilitarea de drept</p> <p>Art. 165. - Reabilitarea are loc de drept în cazul condamnării la pedeapsa amenzii, la pedeapsa închisorii care nu depășește 2 ani sau la pedeapsa închisorii a cărei executare a fost suspendată sub supraveghere, dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu a săvârșit o altă infracțiune.</p>	<p>Reabilitarea de drept</p> <p>Art. 134. - Reabilitarea persoanei fizice are loc de drept în cazul condamnării la amendă sau la pedeapsa închisorii care nu depășește un an, dacă în decurs de 3 ani condamnatul nu a săvârșit nicio altă infracțiune.</p> <p>Reabilitarea persoanei juridice are loc de drept dacă în decurs de 3 ani, de la data la care pedeapsa amenzii sau, după caz, pedeapsa complementară, a fost executată sau considerată ca executată și persoana juridică nu a mai săvârșit nicio altă infracțiune.</p>	<ul style="list-style-type: none"> Reabilitarea de drept operează, ca și în Codul penal, în cazul unor condamnări de mică gravitate, la pedeapsa amenzii sau la pedeapsa închisorii care nu depășește 2 ani. În cuprinsul art. 165 este prevăzută și reabilitarea de drept în cazul pedepselor cu închisoarea a căror executare a fost suspendată sub supraveghere. Prin urmare, de principiu, cazurile în care reabilitarea de drept are loc sunt aceleași cu cele din vechea reglementare. diferențe: legea nouă a lărgit sfera pedepselor cu închisoare în cazul cărora operează reabilitarea de drept, prin majorarea cuantumului acestora de la maxim 1 an la maxim 2 ani. În aceste condiții, legea nouă va fi mai favorabilă. Condițiile în care operează reabilitarea de drept, prevăzute de art. 165 teza finală NCp, au fost preluate din actuala reglementare (art. 134 C.p.) fără nicio modificare. Este vorba de împlinirea unui termen de 3 ani și (calculabil, cf. ambelor reglementări, de la data când a luat sfârșit executarea pedepsei principale sau de la data când aceasta s-a prescris) și buna comportarea a condamnatului în această perioadă, prin nesăvârșirea niciunei infracțiuni. Identitatea de reglementare nu pune problema identificării legii penale mai favorabile. Pedepse a căror executare a fost suspendată sub supraveghere. Potrivit Codului penal , în cazul condamnărilor la pedeapsa închisorii suspendată sub supraveghere, reabilitarea de drept intervine la împlinirea termenului pe

		<p>durata căruia a fost suspendată executarea (2-5 ani plus durata pedepsei pronunțate de instanță, calculat de la rămânerea definitivă a hotărârii prin care s-a pronunțat suspendarea, cf. art. 86⁶ cu ref. la art. 86² C.p). Potrivit noii reglementări, reabilitarea de drept a pedepselor a căror executare a fost suspendată sub supraveghere se realizează prin trecerea unui termen de 3 ani, calculat, cf. art. 167 alin. 4, de la data împlinirii termenului de supraveghere (cuprins între 2 și 4 ani și calculat de la data rămânerii definitive a hotărârii prin care s-a pronunțat suspendarea, cf. art. 92 alin. 1 și 2) . → legea veche este mai favorabilă, reabilitarea producându-se la epuizarea termenului de supraveghere, nemaifiind nevoie ca, după acest moment, să mai treacă și o altă perioadă de timp, așa cum este cazul legii noi. LEGEA NOUĂ NU MAI PREVEDE EFECTUL REABILITĂRII DE DREPT PRIN SIMPLA ÎMPLINIRE A TERMENULUI DE REABILITARE</p> <p>Această nouă opțiune este justificată în <i>Expunerea de motive</i> (pct. 2.41) prin aceea că, pe durata termenului de suspendare sub supraveghere, condamnatul este supravegheat de consilieri ai serviciului de probațiune, iar pentru a dovedi integrarea lui socială este nevoie să curgă un termen de 3 ani de la împlinirea termenului de încercare.</p> <p>Art. 16.LEGEA 187/2012 - (1) Măsura suspendării sub supraveghere a executării pedepsei aplicată în baza Codului penal din 1969 se menține și după intrarea în vigoare a Codului penal, până la împlinirea termenului de încercare stabilit prin hotărârea de condamnare</p> <p>A se vedea NC.p.p, partea specială, titlul IV, capitolul V, art.527 –537 privind procedura reabilitării</p>
Reabilitarea judecătorească	Reabilitarea judecătorească	

<p>Art. 166. - (1) Condamnatul poate fi reabilitat, la cerere, de instanță, după împlinirea următoarelor termene:</p> <p>a) 4 ani, în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 2 ani, dar care nu depășește 5 ani;</p> <p>b) 5 ani, în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani, dar care nu depășește 10 ani;</p> <p>c) 7 ani, în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani sau în cazul pedepsei detențiunii pe viață, comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii;</p> <p>d) 10 ani, în cazul condamnării la pedeapsa detențiunii pe viață, considerată executată ca urmare a grațierii, a împlinirii termenului de prescripție a executării pedepsei sau a liberării condiționate.</p> <p>(2) Condamnatul decedat până la împlinirea termenului de reabilitare poate fi reabilitat</p>	<p>Art. 135. - Condamnatul poate fi reabilitat, la cerere, de instanța judecătorească:</p> <p>a) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de un an până la 5 ani, după trecerea unui termen de 4 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;</p> <p>b) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 5 ani până la 10 ani, după trecerea unui termen de 5 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;</p> <p>c) în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, după trecerea unui termen de 7 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei pronunțate;</p> <p>d) în cazul pedepsei detențiunii pe viață comutate sau înlocuite cu pedeapsa închisorii, după trecerea unui termen de 7 ani, la care se adaugă jumătate din durata pedepsei cu închisoare.</p>	<ul style="list-style-type: none"> Termenele de reabilitare judecătorească au fost reduse: s-a păstrat același interval de timp cu durată fixă (4, 5, 7 ani) și s-a renunțat la fracțiunea din durata pedepsei care formează obiectul condamnării (jumătate din durata pedepsei pronunțate). <i>Expunerea de motive</i> (pct. 2.41) explică aceasta prin nevoia de stimulare a reintegrării sociale a condamnaților. În aceste condiții, legea nouă este mai favorabilă. Se păstrează și în noua reglementare sintagma care, sub imperiul legii actuale, a generat controverse (“ în cazul condamnării la pedeapsa...”), respectiv, dacă la identificarea (cf. C.p. , la calculul) termenului de reabilitare va fi avută în vedere pedeapsa așa cum a fost stabilită de instanță sau pedeapsa redusă ori chiar înlăturată prin grațiere? Pedeapsa care ar trebui avută în vedere nu poate fi alta decât aceea stabilită de instanță, indiferent de reducerile operate prin grațiere (<i>Papadopol, V. comentariul 13, Practica judiciară penală. Partea Generală. coordonatori G. Antoniu, C. Bulai. vol. I, p. 165; Stănoiu, R.M. Reabilitarea, Dongoroz, V. Explicații teoretice ale Codului penal român. Vol. II, p. 411</i>). Este prevăzut un termen de reabilitare judecătorească, de 10 ani, pentru condamnarea la pedeapsa detențiunii pe viață în ipoteza executării “fictive”- considerarea ca executată prin grațiere, prin împlinirea termenului de prescripție a executării pedepsei sau liberării condiționate. Această dispoziție, art. 166 alin. 1 lit. d, nu are corespondent în Codul penal care nu face nicio referire la această situație. În acest context, noua reglementare oferă soluție legală și acestei ipoteze. A fost prevăzută și posibilitatea reabilitării în ipoteza decesului condamnatului până la împlinirea termenului de reabilitare. Reabilitarea poate fi acordată pe baza comportamentului condamnatului până la deces. Această dispoziție pune capăt practicii neunitare în această materie, consacrand una dintre orientările jurisprudențiale. Astfel, art. 495 C.p.p recunoscând soțului și rudelor apropiate ale celui condamnat dreptul de a face cerere de reabilitare după decesul acestuia, dar neprevăzând nicio scutire în ceea ce privește îndeplinirea condițiilor stabilite de art. 135 și art. 137, în mod
--	---	--

<p>dacă instanța, evaluând comportarea condamnatului până la deces, apreciază că merită acest beneficiu.</p>	<p>Procurorul general poate dispune, în cazuri excepționale, reducerea termenelor prevăzute în acest articol.</p>	<p>firesc se impunea concluzia că nici condamnatul decedat nu putea fi reabilitat dacă, până la data decesului, nu a îndeplinit condițiile legale ale reabilitării (<i>V.Papadopol, comentariu, art. 135, Practica judiciară penală, op. cit., vol.II, p. 255</i>). În cazul în care termenul prevăzut de art. 135 nu s-a împlinit până la data decesului condamnatului, nu este posibilă admiterea cererii de reabilitare făcute de soțul/soția ori rudele apropiate ale acestuia (<i>TS, sp, d. 41/1985, CD, p.302; Stănoiu, R.M. Reabilitarea, Dongoroz, V. Explicații teoretice ale Codului penal român. Vol. II, p. 388 în sens contrar Tj. Suceava, dp.54/1985, RRD nr. 1/1987, p. 55</i>).</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Ipoteza prev. de art. 166 alin. 2 poate însemna că moartea condamnatului a intervenit în timpul executării pedepsei sau după executare, dar înainte de împlinirea termenului de reabilitare. În aceste condiții, s-ar fi impus a fi lămurite unele aspecte: când poate fi introdusă cererea de reabilitare, este necesar ca, la introducerea acesteia, termenul să fie totuși împlinit ? <p>Dispoziția art. 166 alin. 2 se corelează cu art. 532 alin.3 NC.p.p: dacă pedeapsa s-a stins prin prescripția executării pedepsei, prescripție determinată de comportamentul persoanei condamnate, nu poate fi formulată cerere de reabilitare.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Nu mai este prevăzută posibilitatea reducerii termenelor de reabilitare, în cazuri excepționale, de procurorul general, nemaifiind preluate disp. art. 135 alin. ultim C.p. <p>A se vedea NC.p.p, partea specială, titlul IV, capitolul V, art.527 –537 privind procedura reabilitării</p>
<p>Calculul termenului de reabilitare</p> <p>Art. 167. - (1) Termenele prevăzute în art. 165 și art. 166</p>	<p>Calculul termenului de reabilitare</p> <p>Art. 136. - Termenele prevăzute în art. 134 și 135 se</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Art. 167 alin. 1, preluând dispoziția art. 136 alin. 1 C.p, menține momentul inițial, data de la care începe să se socotească termenul de reabilitare ca fiind data când a luat sfârșit executarea pedepsei principale sau data la care aceasta s-a stins prin prescripția executării pedepsei. ▪ Art. 167 alin. 2 reproduce dispoziția art. 136 alin. 2 C.p, precizând că

<p>se socotesc de la data când a luat sfârșit executarea pedepsei principale sau de la data când aceasta s-a prescris.</p> <p>(2) Pentru cei condamnați la pedeapsa amenzii, termenul curge din momentul în care amenda a fost achitată integral sau executarea ei s-a stins în orice alt mod.</p> <p>(3) În caz de grațiere totală sau de grațiere a restului de pedeapsă, termenul curge de la data actului de grațiere, dacă la acea dată hotărârea de condamnare era definitivă, sau de la data rămânerii definitive a hotărârii de condamnare, dacă actul de grațiere se referă la infracțiuni în curs de judecată.</p> <p>(4) În caz de suspendare sub supraveghere a executării pedepsei, termenul curge de la data împlinirii termenului de supraveghere.</p> <p>(5) În cazul condamnărilor succesive, termenul de reabilitare se calculează în</p>	<p>socotesc de la data când a luat sfârșit executarea pedepsei principale sau de la data când aceasta s-a prescris.</p> <p>Pentru cei condamnați la pedeapsa cu amendă termenul curge din momentul în care amenda a fost achitată sau executarea ei s-a stins în alt mod.</p> <p>În caz de grațiere totală sau de grațiere a restului de pedeapsă, termenul curge de la data actului de grațiere.</p>	<p>momentul de la care începe să se socotească termenul de reabilitare în cazul pedepsei amenzii este data plății integrale a acesteia. Precizarea nu este un element de noutate, aspectul la care se referă fiind afirmat de doctrină și practică (<i>R.M.Stănoiu în Explicații teoretice ale Codului penal român, Partea generală, vol. II, op. cit., p. 413</i>). În cazul înlocuirii pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii (art. 63¹C.p; art. 63 NC.p) va opera reabilitarea de drept deoarece obiectul condamnării îl constituie o pedeapsă cu amenda. Termenul reabilitării de drept va începe să curgă de la data executării pedepsei care a înlocuit amenda (<i>V.Papadopol, comentariul 3, art. 136, Practica judiciară penală, op. cit., vol.II, p. 258</i>)</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Art. 167 alin. 3 reproduce parțial dispoziția art. 136 alin. 3 C.p. Suplimentar, aduce precizări privind data începerii curgerii termenului de reabilitare, făcând distincție între grațierea antecondamnatorie și cea postcondamnatorie. În acest fel s-a pus capăt polemicii și practicii neunitare în această materie. Reglementarea nu rezolvă însă polemica cu privire la data de la care începe să curgă termenul de reabilitare în cazul grațierii necondiționate, respectiv condiționate; nu răspunde la întrebarea dacă pedepsele grațiate condiționate se consideră executate numai la data expirării termenului de încercare al grațierii sau nu, momentul considerării lor ca executate fiind determinant în calculul termenului de reabilitare ▪ Art. 167 alin. 4 și 5 stabilesc data de la care curge termenul de reabilitare în cazul suspendării sub supraveghere a executării pedepsei, respectiv în cazul condamnărilor succesive. Aceste reglementări, deși nu au corespondent în reglementarea anterioară, nu fac decât să consacre normativ reguli stabilite de doctrina și jurisprudența anterioare și deja aplicate de către instanțe. În cazul concurșului de infracțiuni, termenul de reabilitare va curge de la data executării pedepsei rezultante, iar durata sa va fi determinată în raport cu condamnarea susceptibilă de regimul de reabilitare cel mai greu (<i>Î. C. C. J., Secțiile Unite, decizia nr. 3 din 19 ianuarie 2009, Monitorul Oficial, Partea I nr. 393 din 10/06/2009</i>); în cel al liberării condiționate, termenul de reabilitare va curge de la data când durata pedepsei va fi deplin împlinită, iar nu din ziua
---	---	--

<p>raport cu pedeapsa cea mai grea și curge de la data executării ultimei pedepse.</p>		<p>când a intervenit liberarea condiționată (R.M.Stănoiu în <i>Explicații teoretice ale Codului penal român, Partea generală</i>, vol. II, op. cit., p. 413, 415; CSJ, s.p., dec. nr. 5603/2001, RDP nr. 2/2003, p. 166; CSJ, s.p., dec. nr. 2102/1997, RDP nr. 4/1998, p. 151).</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ În soluționarea unei cereri de reabilitare judecătorească, instanța va verifica dacă nu este incident art. 6 NC.p privind pedeapsa executată în raport cu care se solicită reabilitare, ulterior urmând să decidă care dintre legi este mai favorabilă în privința reabilitării. → VEZI ART. 6 alin. 7 - Când o dispoziție din legea nouă se referă la pedepse definitiv aplicate, se ține seama, în cazul pedepselor executate până la data intrării în vigoare a acesteia, de pedeapsa redusă sau înlocuită potrivit dispozițiilor alin. (1)-(6).
<p>Condițiile reabilitării judecătorești</p> <p>Art. 168. - Cererea de reabilitare judecătorească se admite dacă cel condamnat întrunește următoarele condiții:</p> <p>a) nu a săvârșit o altă infracțiune în intervalul de timp prevăzut în art. 166;</p> <p>b) a achitat integral cheltuielile de judecată și și-a îndeplinit obligațiile civile stabilite prin hotărârea de condamnare, afară de cazul când acesta dovedește că nu a avut posibilitatea să le</p>	<p>Condițiile reabilitării judecătorești</p> <p>Art. 137. - Cererea de reabilitare judecătorească se admite dacă cel condamnat întrunește următoarele condiții:</p> <p>a) nu a suferit o nouă condamnare în intervalul prevăzut în art. 135;</p> <p>b) își are asigurată existența prin muncă sau prin alte mijloace oneste, precum și în cazul când are vârsta de a fi pensionat sau este incapabil de muncă;</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Actuala reglementare a redus condițiile reabilitării, dintre cele patru condiții impuse de reglementarea anterioară, în prezent sunt preluate doar două . Art. 137 alin. 1 lit. a și d și alin. 2 C.p se regăsesc în reglementarea cuprinsă în art. 168. Legea nouă este mai favorabilă. ▪ Prin urmare, s-a renunțat la condiția bunei conduite care nu se reducea numai la nesăvârșirea unei infracțiuni, ci presupunea să nu se fi comis nicio încălcare a regulilor de conviețuire socială. De asemenea, s-a renunțat la condiția asigurării existenței prin muncă. ▪ Dacă art. 137 alin. 1 lit. a C.p se referă la inexistența unei condamnări în termenul de reabilitare, art. 168 lit. a NC.p condiționează reabilitarea judecătorească de nesăvârșirea unei infracțiuni în acest termen. Cu privire la această diferență terminologică se impun precizări. În primul rând, se unifică regimul terminologic al reabilitării de drept (art. 165) cu cel al reabilitării judecătorești. În al doilea rând, chiar și sub imperiul Codului penal actual, s-a arătat că între cele două exprimări nu exista decât o diferență formală, întrucât condiția din art. 137 lit. a se completa cu condiția din art. 137 lit. c potrivit căreia cel condamnat trebuie să fi avut înăuntrul termenului de reabilitare o bună conduită, condiție care nu era îndeplinită dacă se constata că cel

<p>îndeplinească sau când partea civilă a renunțat la despăgubiri.</p>	<p>c) a avut o bună conduită;</p> <p>d) a achitat în întregime cheltuielile de judecată și despăgubirile civile la plata cărora a fost obligat, afară de cazul când partea vătămată a renunțat la despăgubiri, sau când instanța constată că cel condamnat și-a îndeplinit în mod regulat obligațiile privitoare la dispozițiile civile din hotărârea de condamnare.</p> <p>Când instanța constată că nu este îndeplinită condiția de la lit. d), dar aceasta nu se datorește relei-voințe a condamnatului, poate dispune reabilitarea.</p>	<p>condamnat a mai săvârșit o infracțiune (<i>R.M.Stănoiu în Explicații teoretice ale Codului penal român, Partea generală, vol. II, op. cit., p. 416</i>). Din această perspectivă se explică și renunțarea la preluarea condiției prev. de art. 137 lit. c C.p și care, parțial și implicit, se regăsește în art. 168 lit. a NCp. Neîndeplinirea condiției prev. de art. 168 lit. a NC.p duce la anularea reabilitării cf. art. 171 NC.p.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ Săvârșirea unei infracțiuni întrerupe curgerea termenului de reabilitare. În cazul săvârșirii infracțiunilor continue și continuate, întreruperea cursului termenului de reabilitare se produce din momentul în care elementele constitutive ale infracțiunii sunt întrunite, când, potrivit legii, făptuitorul poate fi tras la răspundere penală (<i>TS, decizia de îndrumare nr. 1/1987, CD 1987, Ed. Științifică și Enciclopedică, București, 1989, p. 17</i>). ▪ Condiția achitării integrale a cheltuielilor judiciare și a îndeplinirii obligațiilor civile a fost preluată din actuala reglementare, inclusiv excepția prev. de art. 137 alin. 2 C.p. Cu privire la această condiție, jurisprudența a stabilit că verificarea sa trebuie făcută în funcție de executarea efectivă de către cel condamnat a obligației de a plăti despăgubirile civile și cheltuielile judiciare. Condamnatul care nu a plătit despăgubirile datorate nu se poate prevala de faptul că partea civilă nu a pus în executare hotărârea, ceea ce ar echivala cu o renunțare implicită la despăgubiri. Prevederile art. 137 lit. d) teza a II-a C. pen. au în vedere o renunțare expresă, iar nu una tacită și care ar putea fi dedusă, de pildă, din împlinirea termenului de prescripție extinctivă prevăzut de Decretul nr. 167/1959 (<i>Trib. București, secția a II-a penală, decizia nr. 1066/1992, în C.P.J.P. 1992, p. 269</i>).
<p>Efectele reabilitării de drept sau judecătorești</p> <p>Art. 169. - (1) Reabilitarea face să înceteze decăderile și</p>	<p>Efectele reabilitării</p> <p>Art. 133. - Reabilitarea face să înceteze decăderile și interdicțiile, precum și</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Noua reglementare reprezintă preluarea celei actuale, cuprinse în art. 133 C.p, cu unele diferențe. Astfel, art. 133 alin. 1 C.p se regăsește integral în art. 169 alin. 1 N.C.p; art. 133 alin. 2 este preluat în art. 169 alin. 2 NC.p, mai puțin referirea la rechemarea în cadrele permanente ale forțelor armate.

<p>interdicțiile, precum și incapacitățile care rezultă din condamnare.</p> <p>(2) Reabilitarea nu are ca urmare obligația de reintegrare în funcția din care condamnatul a fost scos în urma condamnării ori de redare a gradului militar pierdut.</p> <p>(3) Reabilitarea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță</p>	<p>incapacitățile care rezultă din condamnare.</p> <p>Reabilitarea nu are ca urmare obligația de reintegrare în funcția din care infractorul a fost scos în urma condamnării ori de rechemare în cadrele permanente ale forțelor armate sau de redare a gradului militar pierdut.</p> <p>De asemenea, reabilitarea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță, cu excepția celei prevăzute în art. 112 lit. d).</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Diferența semnificativă este dată de faptul că, în noua reglementare, fără nicio excepție, reabilitarea nu are efecte asupra măsurilor de siguranță. Art. 133 alin. 3 teza finală C.p stabilea că măsura de siguranță a interdicției de a se afla în anumite localități făcea obiect al reabilitării, încetând prin reabilitare. De altfel, în noua reglementare, interdicția de a se afla în anumite localități are un alt regim juridic; aceasta nu mai este măsură de siguranță, ci pedeapsă complementară (art. 67 alin. 1 lit. I). În aceste condiții, persoanei căreia i-a fost aplicată interdicția de a se afla în anumite localități, ca măsură de siguranță, conform Codului penal actual, îi va fi mai favorabilă legea veche (art. 133 alin. 3 teza finală). ▪ Efecte. Obiect al reabilitării, potrivit ambelor reglementări, sunt incapacitățile, decăderile, nedemnitățile, interdicțiile care decurg din existența condamnării și care sunt perpetui. Acestea sunt numite și consecințe extrapenale, deoarece nu funcționează ca pedepse și nici ca măsuri de luptă împotriva criminalității, ci ca măsuri menite să ocrotească anumite interese publice (<i>V. Dongoroz, Drept penal, op. cit., p. 496</i>).
<p>Reînnoirea cererii de reabilitare judecătorească</p> <p>Art. 170. - (1) În caz de respingere a cererii de reabilitare, nu se poate introduce o nouă cerere decât după un termen de un an, care se socotește de la data respingerii cererii prin hotărâre definitivă.</p>	<p>Reînnoirea cererii de reabilitare</p> <p>Art. 138. - În caz de respingere a cererii de reabilitare, nu se poate face o nouă cerere decât după un termen de 3 ani, în cazul condamnării la pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani, după un termen de 2 ani în cazul condamnării la pedeapsa</p>	<ul style="list-style-type: none"> ▪ Dispoziția din art. 170 a preluat conținutul art. 138 C.p, cu unele modificări. Modificarea care, de altfel, conferă noii reglementări un caracter mai favorabil în raport cu legea veche, constă în instituirea unui termen unic pentru reînnoirea cererii de reabilitare. Acest termen este de 1 an, indiferent de natura și durata condamnării spre deosebire de legea veche (art. 138 alin. 1) care stabilea termene distincte (1, 2 și 3 ani). ▪ Art. 170 alin. 2 și 3 NC.p este identic cu art. 138 alin. 2 și 3 C.p. Art. 170 NC.p reglementează reînnoirea cererii de reabilitare respinse pentru condiții de fond; reînnoirea cererii de reabilitare respinse pentru condiții de formă este reglementată de art. 532 din Codul de procedură penală.

<p>(2) Condițiile prevăzute în art. 168 trebuie să fie îndeplinite și pentru intervalul de timp care a precedat noua cerere.</p> <p>(3) Cererea respinsă ca urmare a neîndeplinirii unor condiții de formă poate fi reînnoită potrivit Codului de procedură penală.</p>	<p>închisorii mai mare de 5 ani și după un termen de un an în celelalte cazuri; aceste termene se socotesc de la data respingerii cererii.</p> <p>Condițiile arătate în art. 137 trebuie să fie îndeplinite și pentru intervalul de timp care a precedat noua cerere.</p> <p>Când respingerea cererii se bazează pe lipsă de forme, ea poate fi reînnoită potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală.</p>	
<p>Anularea reabilitării</p> <p>Art. 171. - Reabilitarea judecătorească va fi anulată când, după acordarea ei, s-a descoperit că cel reabilitat mai săvârșise o infracțiune care, dacă ar fi fost cunoscută, ar fi condus la respingerea cererii de reabilitare.</p>	<p>Anularea reabilitării</p> <p>Art. 139. - Reabilitarea judecătorească va fi anulată când după acordarea ei s-a descoperit că cel reabilitat mai suferise o altă condamnare, care dacă ar fi fost cunoscută, ducea la respingerea cererii de reabilitare.</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Dispoziția din art. 171NC.p a preluat, cu unele modificări, conținutul art.139 C.p . Modificarea vizează cauza anulării reabilitării; aceasta nu mai este existența unei condamnări, ci săvârșirea unei infracțiuni. Este vorba, de fapt, de neîndeplinirea condiției necesare pentru acordarea reabilitării judecătorești prevăzute de art. 168 lit. a NC.p. Prin urmare, simpla săvârșire a unei infracțiuni conduce la anularea reabilitării, nemaifiind necesară și existența unei condamnări pentru această infracțiune. Pentru acest motiv, legea nouă este mai severă decât legea veche. În condițiile noii reglementări, săvârșirea unei infracțiuni poate fi înlăturată numai intervenția unei cauze justificative sau de neimputabilitate . ▪ Celelalte condiții ale intervenției cauzei de anulare a reabilitării rămân cele prevăzute de legea veche: descoperirea săvârșirii infracțiunii (ca și descoperirea existenței condamnării potrivit legii vechi) trebuie să aibă loc după rămânerea definitivă a hotărârii de reabilitare (sentința prin care se soluționează cererea de reabilitare este supusă contestației; decizia instanței prin care se soluționează contestația este definitivă, cf. art. 535 C.p.p);

infracțiunea să fi fost săvârșită în cursul termenului de reabilitare.

ANEXA 1
EXEMPLU 1

cf. F.Streteanu

Inculpatul a comis o infracțiune de furt simplu, pentru care, la momentul săvârșirii, norma de incriminare (art.208 alin. 1 C.pen.) prevedea pedeapsa închisorii de la 1 la 12 ani, iar art.122 lit. b C.pen. prevedea un termen de prescripție de 10 ani, majorabil cu încă o dată în caz de prescripție specială (art. 124 C.pen.). După comiterea faptei, intră în vigoare Noul Cod penal, care prevede pentru aceasta pedeapsa cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amendă (art.228 alin.1 NCP) și un termen de prescripție de 5 ani (art.154 alin. 1 lit.d NCP), ce urmează a fi dublat în caz de prescripție specială (art. 155 alin. 4 NCP modificat prin L.23/2012).

	art. 208 alin. 1 C.pen	art. 228 alin. 1NCP
Pedeapsa	1-12 ani	6 luni – 3 ani / amendă
T. prescripție	10 ani / art. 122 alin. 1 lit. b 5 ani / art. 122 alin. 1 lit. d – calculat în raport de maximul de 3 ani prev. de legea nouă, mai favorabilă d.p.d.v al limitelor de sancționare	5 ani / art. 154 alin. 1 lit. d
T. prescripție specială	20 ani / art. 124 10 ani / art. 124– calculat în raport de maximul de 3 ani prev. de legea nouă, mai favorabilă d.p.d.v al limitelor de sancționare, pe baza termenului stabilit cf. art. 122 alin. 1 lit. d	10 ani / art. 155 alin. 4

În acest exemplu, din punct de vedere al limitelor de pedeapsă, legea nouă este mai favorabilă deoarece prevede atât un minim, cât și un maxim al pedesei mai mici decât legea veche. În etapa următoare, pe baza maximului de pedeapsă de 3 ani (cf. legii noi identificate ca fiind mai favorabile) va fi stabilită legea mai favorabilă în materie de prescripție a răspunderii penale; din ipoteza concretă, luată ca exemplu, rezultă că termenele sunt identice, potrivit ambelor reglementări. Într-o astfel de situație (de identitate) vor fi aplicate dispozițiile legii noi.

ANEXA 2

Lista infracțiunilor pentru care punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de introducerea unei plângeri prealabile

1. art. 193 – lovire sau alte violențe
2. art. 196 – vătămare corporală din culpă
3. art. 206 – amenințare
4. art. 208 – hărțuire
5. art.218 – viol (art. 218 alin. 1, 2 și 5)
6. art. 219 – agresiune sexuală (art. 219 alin. 1 și 5)
7. art. 223 - hărțuire sexuală
8. art.224 – violarea de domiciliu
9. art. 225 – violarea sediului profesional
10. art. 226 – violarea vieții private
11. art. 227 – divulgarea secretului profesional
12. art. 231 – pedepsirea unor furturi la plângere prelabilă → furtul (art. 228), furtul calificat (art. 229), furtul în scop de folosință (art. 230) săvârșite între membrii de familie, de către un minor în paguba tutorelui ori de către cel care locuiește împreună cu persoana vătămată sau este găzduit de aceasta
13. art.238 – abuzul de încredere
14. art. 239 – abuzul de încredere prin fraudarea creditorilor
15. art. 240 – bancruta simplă
16. art. 241 – bancruta frauduloasă
17. art. 242 – gestiunea frauduloasă
18. art. 253 – distrugerea (art. 253 alin. 1,2 și 6)
19. art. 256 – tulburarea de posesie
20. art. 284 - asistența și reprezentarea neloială
21. art. 287 – nerespectarea hotărârilor judecătorești (art. 287 alin. 1 lit. d-g, alin. 2)
22. art. 302 – violarea secretului corespondenței
23. art. 378 – abandonul de familie
24. art. 379 – nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorilor
25. art. 381 – împiedicarea exercitării libertății religioase

ANEXA 3

Lista infracțiunilor în cazul cărora este incidentă împăcarea

1. art. 199 alin. 2 → art. 193 (lovire sau alte violențe) și art. 196 (vătămare corporală din culpă) săvârșite asupra unui membru de familie, în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu
2. art. 231 alin. 2 astfel cum a fost introdus de art. 245 pct. 23 din Legea nr. 187/2012: *În cazul faptelor prevăzute la art. 228, art. 229 alin. (1),*

alin. (2) lit. b) și c) și art. 230, împăcarea înlătură răspunderea penală

3. **art. 243 – însușirea bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor**
4. **art. 244 – înșelăciunea**
5. **art 245 – înșelăciunea privind asigurările**

ANEXA 4

Inculpatul a comis, sub imperiul C.pen., infracțiunea de înșelăciune, prev. de art. 215 alin.1. Judecarea acestei infracțiuni are loc după intrarea în vigoare a NCp. În această ipoteză, legea nouă va fi mai favorabilă, dacă, în cauză, părțile înțeleg să se împace (art. 244 alin. 3); astfel, inculpatul va beneficia de o cauză de înlăturare a răspunderii penale care, cf. C.p, nu există.

De altfel, legea nouă este mai favorabilă și sub aspectul regimului de sancționare (6 luni – 12 ani cf. art. 215 alin. 1 C.p / 6 luni – 3 ani cf. art. 244 alin. 1 NCp).

Partea specială

ART. 175 Funcționar public

(1) Funcționar public, în sensul legii penale, este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație:

a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești;

b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură;

c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat,

ART. 147 Funcționar public și funcționar

(1) Prin "funcționar public" se înțelege orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.

(2) Prin "funcționar" se înțelege persoana menționată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.

NCP nu mai distinge între noțiunea de funcționar public și cea de funcționar, aceasta din urmă nemaiprimind o reglementare distinctă. În consecință, funcționarul din actuala reglementare va beneficia de același regim juridic penal ca al oricărei persoane fizice responsabile penal (cu anumite excepții explicit prevăzute de lege, spre pildă infracțiunile de corupție și de serviciu comise de alte persoane – art.308 din Codul penal) sau va fi asimilat funcționarului public.

Din forma pe care alin.1 lit c) o are în prezent, rezultă că în categoria funcționarilor publici intră și persoanele încadrate în unități bancare cu capital integral sau majoritar de stat, nu și cele care își desfășoară activitatea într-o bancă privată sau într-una unde Statul român nu este acționar sau este acționar minoritar.

Funcționarul public nu mai este definit prin referire la termenul „public”, iar dispozițiile alin.2, prin care persoanele care exercită un serviciu de interes public sunt asimilate funcționarilor publici, nu au corespondent în Codul penal în vigoare. Această din urmă reglementare a suscitât critici semnificative în doctrina recentă, amploarea acestora depășind însă cu mult spațiul alocat în prezenta lucrare.

În fine, eliminarea din definiția termenului a sintagmelor „cu orice titlu”, “indiferent cum a fost investită”, “o însărcinare de orice natură” face imposibil ca regimul juridic al funcționarului public să mai poată fi extins la “funcționarul de fapt”.

Noțiunea de „funcționar public” este folosită de legiuitor pentru a condiționa dobândirea calității fie de subiect activ calificat al unor fapte penale (omisiunea sesizării, cercetare abuzivă, supunere la rele tratamente, infracțiuni de corupție etc), fie

<p><i>atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia.</i></p> <p>(2) De asemenea, este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.</p>		<p>de subiect pasiv (ultraajul, ultraajul judiciar), necesare pentru asigurarea tipicității faptei. Lipsa calității cerute de norma de incriminare este importantă și prin prisma participăției penale la infracțiunile proprii</p> <p>În esență, NCP atribuie un înțeles mai larg decât cel stabilit de Codul penal în vigoare noțiunii de funcționar public și chiar mai larg decât definiția dată de Statutul funcționarilor publici, introducând în categoria acestuia și persoane care au în prezent calitatea de simpli funcționari. Totodată, asimilează funcționarului public persoane care exercită un serviciu în interes public, pentru care este necesară o abilitare specială a autorităților publice și care este supusă controlului acestora (notarul public, executorul judecătoresc, avocatul, mediatorul, medicul, farmacistul etc.). Când anumite incriminări nu sunt compatibile cu statutul acestor persoane ori s-a dorit neaducerea lor sub incidența acestora, în partea specială a NCP s-a prevăzut expres neaplicarea normei de incriminare asupra respectivelor persoane.</p> <p>Cum nu a mai definit funcționarul public prin trimitere la termenul public, explicitat în art.176, în conținutul acestuia din urmă nu mai sunt menționate entități prevăzute în art.175 alin.1 cum ar fi spre pildă persoanele juridice de drept privat cu capital integral sau majoritar de stat ori cele declarate ca fiind de utilitate publică, dar care nu administrează sau exploatează bunuri proprietate publică.</p> <p>Necorelări există și între dispozițiile art.178 alin.2 cu cele din art.175, datorate aceleași omisiuni de trimitere la norma explicativă a noțiunii de „public”. Din configurația actuală a art.178 alin.2 rezultă că există o categorie de funcționari publici – persoanele care exercită în cadrul unei persoane juridice de drept privat cu capital integral sau majoritar de stat sau al uneia declarate ca fiind de utilitate publică, dar care nu administrează sau exploatează bunuri proprietate publică, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acestuia – care nu emit înscrisuri oficiale, ci înscrisuri sub semnătură privată, ceea ce înseamnă că un funcționar public, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, poate emite înscrisuri sub semnătură privată.</p>
<p>ART. 176 Public</p> <p>Prin termenul public se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice sau alte persoane juridice care administrează sau exploatează bunurile proprietate publică.</p>	<p>ART. 145 Public</p> <p>Prin termenul "public" se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de</p>	<p>NCP reproduce doar parțial dispozițiile Codului penal în vigoare și are un caracter de mai mare generalitate.</p> <p>Diferența esențială constă în dispariția din definiție a referirii la persoanele juridice care <i>folosesc</i> bunurile proprietate publică și la serviciile și bunurile <i>de interes public</i>.</p> <p>Distincția are ca punct de pornire titlul cu care bunul proprietate publică (declarat astfel după criteriul destinației sau cel al declarației legii) poate fi dat diferitelor entități juridice în administrare, concesiune sau închiriere ori atribuit în folosință gratuită instituțiilor publice. Ultima variantă nu pare vizată de definiție.</p>

	interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.	
ART. 178 Informații secrete de stat și înscrisuri oficiale (1) Informații secrete de stat sunt informațiile clasificate astfel, potrivit legii. (2) Înscris oficial este orice înscris care emană de la o persoană juridică dintre cele la care se referă art. 176 ori de la persoana prevăzută în art. 175 alin. (2) sau care aparține unor asemenea persoane.	ART. 150 Secrete de stat și înscrisuri oficiale (1) "Secrete de stat" sunt documentele și datele care prezintă în mod vădit acest caracter, precum și cele declarate sau calificate astfel prin hotărâre a Guvernului. (2) "Înscris oficial" este orice înscris care emană de la o unitate din cele la care se referă art. 145 sau care aparține unei asemenea unități.	Trimiterea la lege pe care o face alin.1 al art.178 din NCP vizează în prezent Legea nr.182/2002 privind protecția informațiilor clasificate, care definește și clasifică informațiile clasificate, informațiile secrete de serviciu și informațiile secrete de stat. Alin.2, deși menține definiția din actuala reglementare, nu mai are în vedere aceleași unități de la care emană sau cărora le aparține înscrisul, ca urmare a sensului diferit dat funcționarului public.
ART. 183 Consecințe deosebit de grave Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 2.000.000 lei.	ART. 146 Consecințe deosebit de grave Prin consecințe deosebit de grave se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice.	NCP modifică cuantumul de la care se poate reține producerea unor consecințe deosebit de grave și renunță la cel de-al doilea criteriu, respectiv gravitatea perturbării activității cauzate oricărei persoane juridice sau fizice.
Art. 188. Omorul. (1) Uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi. (2) Tentativa se pedepsește.	art. 174: „Omorul. (1) Uciderea unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi. (2) Tentativa se pedepsește”.	1. reglementare similară cu cea din C.pen.; 2. va constitui omor simplu, iar nu omor calificat: <i>a. omorul comis în public;</i> <i>b. omorul comis profitând de starea de neputință a victimei de a se apăra;</i>

		<i>c. omorul comis prin mijloace care pun în pericol viața mai multor persoane;</i>
<p>Art. 189. Omorul calificat. (1) Omorul săvârșit în vreuna dintre următoarele împrejurări: a) cu premeditare; b) din interes material; c) pentru a se sustrage ori pentru a sustrage pe altul de la tragerea la răspundere penală sau de la executarea unei pedepse; d) pentru a înlesni sau a ascunde săvârșirea altei infracțiuni; e) de către o persoană care a mai comis anterior o infracțiune de omor sau o tentativă la infracțiunea de omor; f) asupra a două sau mai multor persoane; g) asupra unei femei gravide; h) prin cruzimi, se pedepsește cu detențiune pe viață sau închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi. (2) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>art. 175: „Omulul calificat. (1) Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări: a) cu premeditare; b) din interes material; c) asupra soțului sau unei rude apropiate; d) profitând de starea de neputință a victimei de a se apăra; e) prin mijloace ce pun în pericol viața mai multor persoane; f) în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale victimei; g) pentru a se sustrage ori pentru a sustrage pe altul de la urmărire sau arestare, ori de la executarea unei pedepse; h) pentru a înlesni sau a ascunde săvârșirea altei infracțiuni; i) în public, se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi. (2) Tentativa se pedepsește”;</p> <p>art. 176: „Omulul deosebit de grav. (1) Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări: a) prin cruzimi; b) asupra a două sau mai multor persoane; c) de către o persoană care a mai săvârșit un omor; d) pentru a săvârși sau a ascunde săvârșirea unei tâlhării sau piraterii; e) asupra unei femei gravide; f) asupra unui</p>	<p>1. Spre deosebire de C.pen. care prevede atât omorul calificat (art. 175) cât și omorul deosebit de grav (art. 176), NCP noul Cod penal prevede o singură variantă agravată a omorului - omorul calificat (art. 189).</p> <p><i>2. Elemente circumstanțiale agravante identice în cele două Coduri:</i> a) <i>omorul săvârșit cu premeditare</i> (art. 189 lit. a NCP și art. 175 lit. a C.pen.); b) <i>omorul săvârșit din interes material</i> (art. 189 lit. b NCP și art. 175 lit. b) C.pen.); c) <i>omorul calificat, săvârșit pentru a înlesni sau a ascunde săvârșirea altei infracțiuni</i> (art. 189 lit. d) NCP și art. 175 lit. h) C.pen); d) <i>Omulul calificat săvârșit asupra a două sau mai multor persoane</i> prevăzut art. 189 lit. f) NCP = omorul deosebit de grav prevăzut de art. 176 lit. b) C.pen.; e) <i>omorul calificat săvârșit asupra unei femei gravide</i> prevăzut de art. 189 lit. g) NCP = omorul deosebit de grav prevăzut de art. 176 lit. e) C.pen.; f) <i>omorul calificat săvârșit prin cruzimi</i> prevăzut de art. 189 lit. h) NCP = omorul deosebit de grav prevăzut de art. 176 lit. a) C.pen.</p> <p><i>3. Elemente circumstanțiale diferite:</i> a) <i>potrivit art. 189 lit. c) NCP</i> omorul săvârșit pentru a se sustrage ori pentru a sustrage pe altul <i>de la tragerea la răspunderea penală</i> sau de la executarea unei pedepse, în vreme ce art. 175 lit. g) C.pen. stipulează omorul săvârșit pentru a se sustrage ori pentru a sustrage pe altul <i>de la urmărire sau arestare</i>, ori de la executarea unei pedepse; b) art. 189 lit. e) NCP prevede <i>Omulul calificat</i>, săvârșit de către o persoană care a mai comis anterior o infracțiune de omor <i>sau o tentativă la infracțiunea de omor</i>, în vreme ce art. 176 lit. c) C.pen. stipulează omorul deosebit de grav, săvârșit de către o persoană care a mai săvârșit un omor</p> <p>1. Potrivit Art. 242. În aplicarea dispozițiilor art. 189 alin. (1) lit. e) din Codul penal, prin <i>infracțiune de omor comisă anterior</i> se înțelege orice faptă de ucidere a unei persoane, săvârșită cu intenția prevăzută la art. 16 alin. (3) din Codul penal, cu excepția infracțiunilor prevăzute la art. 190 și 200 din Codul penal.</p>

	magistrat, polițist, jandarm ori asupra unui militar, în timpul sau în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale acestora; g) de către un judecător sau procuror, polițist, jandarm sau militar, în timpul sau în legătură cu îndeplinirea îndatoririlor de serviciu sau publice ale acestora, se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi. (2) Tentativa se pedepsește”.	
Art. 190. Uciderea la cererea victimei. Uciderea săvârșită la cererea explicită, serioasă, conștientă și repetată a victimei care suferea de o boală incurabilă sau de o infirmitate gravă atestată medical, cauzatoare de suferințe permanente și greu de suportat, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.		<ol style="list-style-type: none"> 1. fapta era incriminată în C.pen. ca omor, omor calificat sau omor deosebit de grav, putând eventual fi reținute circumstanțe agravante; 2. Subiectul pasiv este orice persoană fizică în viață, responsabilă, care suferă de o boală incurabilă sau de o infirmitate gravă atestată medical, cauzatoare de suferințe permanente și greu de suportat; - nu este suficient ca victima să sufere de o boală incurabilă sau să aibă o infirmitate gravă ci trebuie în plus ca acestea să o supună la suferințe fizice sau psihice permanente și greu de suportat, neexistând nicio șansă de ameliorare; nu prezintă importanță dacă victima este sau nu un membru de familie al infractorului sau dacă aceasta era capabilă sau nu să își suprimă singură viața. 3. Infracțiunea se comite cu intenție directă.
Art. 191. Determinarea sau înlesnirea sinuciderii. (1) Fapta de a determina sau înlesni sinuciderea unei persoane, dacă sinuciderea a avut loc, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 7 ani. (2) Când fapta prevăzută în alin. (1) s-a săvârșit față de un minor cu vârsta cuprinsă între	Art. 191. Determinarea sau înlesnirea sinuciderii. (1) Fapta de a determina sau înlesni sinuciderea unei persoane, dacă sinuciderea a avut loc, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 7 ani. (2) Când fapta prevăzută în alin. (1) s-a săvârșit față de un minor cu vârsta cuprinsă între	<ol style="list-style-type: none"> 1. la art. 191 alin. 1 NCP urmarea imediată constă <i>numai în sinuciderea victimei, în vreme ce</i> la art. 179 alin. (1) C.pen. urmarea imediată constă în sinuciderea sau încercarea de sinucidere; 2. Varianta agravată prevăzută de art. 191 alin. (2) NCP vizează un minor cu vârsta cuprinsă între 13 și 18 ani sau o persoană cu discernământ diminuat, în vreme ce varianta agravată prevăzută de art. 179 alin. (2) C.pen. privește un minor sau o persoană care nu era în stare să-și dea seama de faptă, ori nu putea fi stăpână pe actele sale; 3. art. 179 alin. (3) NCP prevede o variantă agravată nouă când fapta este

<p>13 și 18 ani sau față de o persoană cu discernământ diminuat, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 10 ani.</p> <p>(3) Determinarea sau înlesnirea sinuciderii, săvârșită față de un minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani sau față de o persoană care nu a putut să-și dea seama de consecințele acțiunilor sau inacțiunilor sale ori nu putea să le controleze, dacă sinuciderea a avut loc, se pedepsește cu închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(4) Dacă actele de determinare sau înlesnire prevăzute în alin. (1)-(3) au fost urmate de o încercare de sinucidere, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.</p>	<p>13 și 18 ani sau față de o persoană cu discernământ diminuat, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 10 ani.</p> <p>(3) Determinarea sau înlesnirea sinuciderii, săvârșită față de un minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani sau față de o persoană care nu a putut să-și dea seama de consecințele acțiunilor sau inacțiunilor sale ori nu putea să le controleze, dacă sinuciderea a avut loc, se pedepsește cu închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(4) Dacă actele de determinare sau înlesnire prevăzute în alin. (1)-(3) au fost urmate de o încercare de sinucidere, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.</p>	<p>săvârșită față de un minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani sau față de o persoană care nu a putut să-și dea seama de consecințele acțiunilor sau inacțiunilor sale ori nu putea să le controleze, dacă sinuciderea a avut loc, în vreme ce în C.pen. nu exista o altfel de variantă agravată;</p> <p>4. Potrivit NCP încercarea de sinucidere, constituie o cauză de reducere la jumătate, a limitelor de pedeapsă, în vreme ce potrivit C.pen. încercarea de sinucidere constituie urmarea imediată, prevăzută alternativ cu sinuciderea victimei, și prin urmare legea prevede aceleași limite de pedeapsă pentru ambele urmări alternative.</p>
<p>Art. 192. Uciderea din culpă. (1) Uciderea din culpă a unei persoane se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Uciderea din culpă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani. Când încălcarea dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere</p>	<p>art. 178: „Uciderea din culpă. (1) Uciderea din culpă a unei persoane se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani. (2) Uciderea din culpă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii, ori pentru efectuarea unei anume activități, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani. (3) Când uciderea din culpă a unei persoane este săvârșită de un conducător de vehicul cu tracțiune mecanică,</p>	<p>A. Asemănări:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Forma tip a infracțiunii este identică în ambele coduri; 2. Varianta agravată prevăzută de art. 192 alin. (3) NCP este identică cu cea prevăzută de art. 178 alin. (5) C.pen. <p>B. Deosebiri</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Art. 192 alin. (2) NCP prevede uciderea din culpă ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei <i>anumite</i> activități, în vreme ce art. 178 alin. (2) C.pen. stipula uciderea din culpă ca urmarea nerespectării dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei <i>anume</i> activități. 2. Se înlătură caracterului complex a infracțiunii: atunci când încălcarea dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere constituie prin ea însăși o infracțiune se

<p>constituie prin ea însăși o infracțiune se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.</p> <p>(3) Dacă prin fapta săvârșită s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane, limitele speciale ale pedepsei prevăzute în alin. (1) și alin. (2) se majorează cu jumătate.</p>	<p>având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală sau care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani. (4) Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta săvârșită din culpă, de orice altă persoană în exercitiul profesiei sau meseriei și care se află în stare de ebrietate. (5) Dacă prin fapta săvârșită s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane, la maximul pedepselor prevăzute în alineatele precedente se poate adăuga un spor până la 3 ani”.</p>	<p>aplică regulile privind <i>concursul de infracțiuni</i>.</p> <p>3. NCP nu mai prevede agravanta din art. 178 alin. (3) C.pen. : uciderea din culpă a unei persoane este săvârșită de către un conducător de vehicul cu tracțiune mecanică, având în sânge o îmbibație alcoolică ce depășește limita legală sau care se află în stare de ebrietate; se va reține concursul de infracțiuni între uciderea din culpă și conducerea sub influența băuturilor alcoolice;</p> <p>4. NCP nu mai prevede agravata prevăzută de art. 178 alin. (4) C.pen.: uciderea din culpă a unei persoane este săvârșită, de orice altă persoană în exercitiul profesiei sau meseriei și care se află în stare de ebrietate.</p>
<p>Art. 193. Lovirea sau alte violențe. (1) Lovirea sau orice acte de violență cauzatoare de suferințe fizice se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Fapta prin care se produc leziuni traumatice sau este afectată sănătatea unei persoane, a cărei gravitate este evaluată prin zile de îngrijiri medicale de cel mult 90 de zile, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani sau cu amendă.</p> <p>(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>art. 180 alin. (1), (2), alin. (3) teza I și alin. (4) teza I: „Lovirea sau alte violențe. (1) Lovirea sau orice acte de violență cauzatoare de suferințe fizice se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă. (...) (2) Lovirea sau actele de violență care au pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 20 de zile se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă. (...) (3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. (...) (4) Împăcarea părților înlătură răspunderea penală (...)”.</p>	<p>1. Formele de bază ale infracțiunii sunt identice în ambele coduri [art. 193 alin. (1) NCP și art.180 alin. (1) C.pen.];</p> <p>2. art. 193 alin. (2) NCP prevede ca urmare imediată: producerea unor leziuni traumatice sau afectarea sănătății unei persoane, a cărei gravitate este evaluată prin zile de îngrijiri medicale <i>de cel mult 90 de zile; sunt astfel cuprinse în această variantă agravată urmările imediate prevăzute de C.pen. în vătămarea corporală și o parte din efectele prevăzute în C.pen. la vătămarea corporală gravă; spre deosebire de NCP vechiul cod prevedea în art. 180 alin. (2) C.pen. drept urmare imediată: pricinuirea unei vătămări care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cele mult 20 de zile;</i></p> <p>3. NCP nu mai prevede ca variantă agravată săvârșirea faptelor asupra membrilor familiei, aceste fapte fiind grupate într-o incriminare autonomă violența în familie (art. 199 NCP)</p>

	<p>art. 181 alin. (1), alin. (2) teza I și alin. (3) teza I: „Vătămarea corporală. (1) Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 60 de zile se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani. (2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. (...) (3) Împăcarea părților înlătură răspunderea penală (...);</p> <p>art. 182: „Vătămarea corporală gravă. (1) Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile (s.n. MU până la 90 de zile), se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani</p>	
<p>Art. 194. Vătămarea corporală. (1) Fapta prevăzută în art. 193, care a cauzat vreuna dintre următoarele consecințe:</p> <p>a) o infirmitate;</p> <p>b) leziuni traumatice sau afectarea sănătății unei persoane, care au necesitat, pentru vindecare, mai mult de 90 de zile de îngrijiri medicale;</p> <p>c) un prejudiciu estetic grav</p>	<p>art. 182: „Vătămarea corporală gravă. (1) Fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile (s.n. MU peste 90 de zile), se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani. (2) Dacă fapta a produs vreuna din următoarele consecințe:</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Avortul și punerea în primejdie a vieții persoanei, sunt urmări imediate comune atât pentru vătămarea corporală din NCP cât și pentru vătămarea corporală gravă din C.pen.; 2. Potrivit NCP Vătămarea corporală, când fapta a produs <i>leziuni traumatice sau afectarea sănătății unei persoane, care au necesitat, pentru vindecare, mai mult de 90 de zile de îngrijiri medicale</i>, în vreme ce conform vechiului cod vătămarea corporală exista atunci când fapta a produs <i>integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mult de 60 de zile</i>; 3. Potrivit NCP există vătămarea corporală atunci când s-a cauzat o

<p>și permanent; d) avortul; e) punerea în primejdie a vieții persoanei, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani. (2) Când fapta a fost săvârșită în scopul producerii uneia dintre consecințele prevăzute în alin. (1) lit. a), lit. b) și lit. c), pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani. (3) Tentativa la infracțiunea prevăzută în alin. (2) se pedepsește.</p>	<p>pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, slujirea, avortul, ori punerea în primejdie a vieții persoanei, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 10 ani. (3) Când fapta a fost săvârșită în scopul producerii consecințelor prevăzute la alin. (1) și (2), pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani. (4) Tentativa faptei prevăzute în alin. (3) se pedepsește”.</p>	<p>4. <i>infirmitate</i>, în vreme ce conform vechiul cod vătămarea corporală avea drept urmare o <i>infirmitate permanentă fizică ori psihică</i>.; Potrivit NCP există vătămarea corporală atunci când a cauzat <i>prejudiciu estetic grav și permanent</i>, în vreme ce vechiul cod prevedea că vătămarea corporală a cărei urmarea imediată o constituie <i>sluțirea</i> victimei.</p>
<p>Art. 195. Lovirile sau vătămările cauzatoare de moarte. Dacă vreuna dintre faptele prevăzute în art. 193 și art. 194 a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 6 la 12 ani.</p>	<p>art. 183: „Lovirile sau vătămările cauzatoare de moarte. Dacă vreuna dintre faptele prevăzute în art. 180-182 a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani”.</p>	<p>Reglementarea este identica cu cea din C.pen. diferite fiind doar limitele de pedeapsă;</p>
<p>Art. 196. Vătămarea corporală din culpă. (1) Fapta prevăzută în art. 193 alin. (2) săvârșită din culpă de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice ori a unei substanțe psihoactive sau în desfășurarea unei activități ce constituie prin ea însăși infracțiune se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă. (2) Fapta prevăzută în art. 194 alin. (1) săvârșită din culpă</p>	<p>art. 184: „Vătămarea corporală din culpă. (1) Fapta prevăzută la art. 180 alin. (2) și (2¹), care a pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale mai mari de 10 zile, precum și cea prevăzută la art. 181, săvârșite din culpă, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă. (2) Dacă fapta a avut vreuna din urmările prevăzute la art. 182 alin. (1) sau (2), pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani</p>	<p>1. în esență, reglementările din cele două coduri sunt identice; 2. spre deosebire de vechiul Cod penal, vătămarea corporală din culpă prin care au fost produse leziuni traumatice pentru a căror vindecare au fost necesare între 1 și 90 de zile de îngrijiri medicale nu este incriminată dacă fapta nu a fost săvârșită de către o persoană aflată sub influența băuturilor alcoolice ori a unei substanțe psihoactive sau în desfășurarea unei activități ce constituie prin ea însăși infracțiune; 3. spre deosebire de vechiul Cod penal, NCP reține pluralitatea de victime ca variantă agravată a vătămării corporale din culpă, înlăturându-se astfel reglementarea eclectică din vechiul Cod penal care prevedea o formă agravată a uciderii din culpă în cazul existenței unei pluralități de victime, dar un concurs de infracțiuni în ipoteza vătămării corporale din culpă a</p>

<p>se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(3) Când fapta prevăzută în alin. (2) a fost săvârșită ca urmare a nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii ori pentru efectuarea unei anumite activități, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amendă.</p> <p>(4) Dacă urmările prevăzute în alin. (1)-(3) s-au produs față de două sau mai multe persoane, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.</p> <p>(5) Dacă nerespectarea dispozițiilor legale ori a măsurilor de prevedere sau desfășurarea activității care a condus la comiterea faptelor prevăzute în alin. (1) și alin. (3) constituie prin ea însăși o infracțiune se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.</p> <p>(6) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>sau amenda. (3) Când săvârșirea faptei prevăzute în alin. (1) este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau a măsurilor de prevedere pentru exercițiul unei profesii sau meserii, ori pentru îndeplinirea unei anume activități, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda. (4) Fapta prevăzută în alin. (2) dacă este urmarea nerespectării dispozițiilor legale sau măsurilor de prevedere arătate în alineatul precedent se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani. (4¹) Dacă faptele prevăzute la alin. (3) și (4) sunt săvârșite de către o persoană care se află în stare de ebrietate, pedeapsa este închisoarea de la unu la 3 ani, în cazul alin. (3), și închisoarea de la unu la 5 ani, în cazul alin. (4). (5) Pentru faptele prevăzute în alin. (1) și (3), acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală. (6) Pentru faptele prevăzute la alin. (2) și (4), împăcarea părților înlătură răspunderea penală”.</p>	<p>două sau mai multe persoane;</p> <p>4. Legea de aplicare prevede în Art. 241 că prin <i>substanțe psihoactive</i> se înțelege substanțele stabilite prin lege, la propunerea Ministerului Sănătății.</p>
<p>Art. 197. Relele tratamente aplicate minorului. Punerea în primejdie gravă, prin măsuri sau tratamente de orice</p>	<p>art. 306: „Relele tratamente aplicate minorului. Punerea în primejdie gravă, prin măsuri sau tratamente de orice</p>	<p>1. în esență, reglementările din cele două coduri sunt identice;</p> <p>2. spre deosebire de art. 306 C.pen. care prevede ca poate fi subiect activ nemijlocit orice persoană căreia minorul i-a fost încredințat spre creștere și educare, în NCP se prevede ca fapta poate fi comisă de orice persoană în grija</p>

<p>fel, a dezvoltării fizice, intelectuale sau morale a minorului, de către părinți sau de orice persoană în grija căreia se află minorul, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p>	<p>fel, a dezvoltării fizice, intelectuale sau morale a minorului, de către părinți sau de către orice persoană căreia minorul i-a fost încredințat spre creștere și educare, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi”.</p>	<p>căreia se află minorul</p>
<p>Art. 198. Încăierarea. (1) Participarea la o încăierare între mai multe persoane se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(2) Dacă în cursul încăierării s-a cauzat o vătămare corporală uneia sau mai multor persoane și nu se cunoaște care dintre participanți a produs urmările, se aplică tuturor pedeapsa închisorii de la unu la 5 ani, cu excepția victimei, care răspunde potrivit alin. (1).</p> <p>(3) Când prin fapta săvârșită în condițiile alin. (2) s-a cauzat moartea unei persoane, pedeapsa este închisoarea de la 6 la 12 ani, iar dacă s-a cauzat moartea a două sau mai multor persoane, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.</p> <p>(4) Nu se pedepsește cel care a fost prins în încăierare împotriva voinței sale sau care a încercat să-i despartă pe alții.</p>	<p>art. 322: „Încăierarea. (1) Participarea la o încăierare între mai multe persoane se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă. (2) Dacă în cursul încăierării s-a cauzat o vătămare gravă integrității corporale sau sănătății unei persoane, cel care a săvârșit această faptă se pedepsește pentru infracțiunea săvârșită, al cărei maxim se reduce cu un an. Ceilalți participanți la încăierare se pedepsesc cu pedeapsa prevăzută în alin. (1). (3) În cazul prevăzut în alin. (2), dacă nu se cunoaște care dintre participanți au săvârșit faptele arătate în acel alineat, se aplică tuturor închisoarea de la 6 luni la 5 ani, când s-a cauzat vătămarea integrității corporale sau a sănătății. În cazul în care s-a cauzat moartea, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 15 ani. (4) Nu se pedepsește cel care a fost prins în încăierare</p>	<p>- spre deosebire de C.pen., NCP:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. nu mai prevede ipoteza cunoașterii participantului la încăierarea în cazul în care s-a produs o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății unei persoane, fiind prevăzută numai situația în care nu se cunoaște care dintre participanți a produs urmările tipice; 2. nu mai stipulează drept cauză de nepedepsire angrenarea în încăierare <i>în cazul în care participantul a încercat să respingă un atac ori a încercat să apere pe altul.</i>

	împotriva voinței sale, sau care a încercat să despartă pe alții, să respingă un atac ori să apere pe altul”.	
<p>Art. 199. Violența în familie. (1) Dacă faptele prevăzute în art. 188, art. 189 și art. 193-195 sunt săvârșite asupra unui membru de familie, maximul special al pedepsei prevăzute de lege se majorează cu o pătrime.</p> <p>(2) În cazul infracțiunilor prevăzute în art. 193 și art. 196 săvârșite asupra unui membru de familie, acțiunea penală poate fi pusă în mișcare și din oficiu. Împăcarea înlătură răspunderea penală.</p>	<p>art. 175 alin. (1) lit. c): „Omorul calificat. (1) Omorul săvârșit în vreuna din următoarele împrejurări: (...) c) asupra soțului sau unei rude apropiate (...) se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi”;</p> <p>art. 180 alin. (1¹), (2¹), (3) și (4): „Lovirea sau alte violențe. (...) (1¹) Faptele prevăzute la alin. (1) <i>(lovirea sau orice acte de violență cauzatoare de suferințe fizice – n.r.)</i> săvârșite asupra membrilor familiei se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la un an sau cu amendă. (...) (2¹) Faptele prevăzute la alin. (2) <i>(lovirea sau actele de violență care au pricinuit o vătămare ce necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 20 de zile – n.r.)</i> săvârșite asupra membrilor familiei se pedepsesc cu închisoare de la unu la 2 ani sau cu amendă. (3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. În cazul faptelor prevăzute la alin. (1¹) și (2¹) acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu. (4)</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. infracțiunea ca infracțiune autonomă nu are corespondent în C.pen.; 2. se remarcă o extindere a sferei de incriminare în materia violenței în familie prin: <ol style="list-style-type: none"> a. <i>extinderea paletei de subiecți pasivi prin noua definiție a noțiunii de membru de familie în art. 177 NCP;</i> b. <i>extinderea paletei de infracțiuni cuprinse în infracțiunea complexă de violență în familie: omor, omor calificat, loviri sau alte violențe, vătămarea corporală și lovirile sau vătămrile cauzatoare de moarte</i>

	<p>Împăcarea părților înlătură răspunderea penală, producându-și efectele și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu”;</p> <p>art. 181 alin. (1¹), (2) și (3): „Vătămarea corporală. (...) (1¹) Fapta prevăzută la alin. (1) <i>(fapta prin care s-a pricinuit integrității corporale sau sănătății o vătămare care necesită pentru vindecare îngrijiri medicale de cel mult 60 de zile – n.r.)</i> săvârșită asupra membrilor familiei se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani. (2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. În cazul faptelor prevăzute la alin. (1¹) acțiunea penală se pune în mișcare și din oficiu. (3) Împăcarea părților înlătură răspunderea penală, producându-și efectele și în cazul în care acțiunea penală a fost pusă în mișcare din oficiu”.</p>	
<p>Art. 200. Uciderea ori vătămarea nou-născutului săvârșită de către mamă. (1) Uciderea copilului nou-născut imediat după naștere, dar nu mai târziu de 24 de ore, săvârșită de către mama aflată în stare de tulburare psihică se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p>	<p>art. 177: „Pruncuciderea. Uciderea copilului nou-născut, săvârșită imediat după naștere de către mama aflată într-o stare de tulburare pricinuită de naștere, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani”.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. în cuprinsul acestei infracțiuni NCP înglobează infracțiunea de pruncucidere din vechiul Cod penal, și aduce în plus <i>faptele de loviri sau alte violențe, vătămare corporală, lovirile sau vătămrile cauzatoare de moarte comise de mama aflată într-o stare de tulburare față de nou – născut, oferindu-le și acestora caracter atenuat;</i> 2. Se remarcă un aspect de imprevizibilitate a sancționării sub aspectul limitelor de pedeapsă în ipoteza prevăzută de art. 200 alin. (2) NCP.

<p>(2) Dacă faptele prevăzute în art. 193-195 sunt săvârșite asupra copilului nou-născut imediat după naștere, dar nu mai târziu de 24 de ore, de către mama aflată în stare de tulburare psihică, limitele speciale ale pedepsei sunt de o lună și, respectiv, 3 ani.</p>		
<p>Art. 201. Întreruperea cursului sarcinii. (1) Întreruperea cursului sarcinii săvârșită în vreuna dintre următoarele împrejurări:</p> <p>a) în afara instituțiilor medicale sau a cabinetelor medicale autorizate în acest scop;</p> <p>b) de către o persoană care nu are calitatea de medic de specialitate obstetrică-ginecologie și drept de liberă practică medicală în această specialitate;</p> <p>c) dacă vârsta sarcinii a depășit paisprezece săptămâni, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Întreruperea cursului sarcinii, săvârșită în orice condiții, fără consimțământul femeii însărcinate, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p>	<p>art. 185: „Provocarea ilegală a avortului. (1) Întreruperea cursului sarcinii, prin orice mijloace, săvârșită în vreuna din următoarele împrejurări: a) în afara instituțiilor medicale sau cabinetelor medicale autorizate în acest scop; b) de către o persoană care nu are calitatea de medic de specialitate; c) dacă vârsta sarcinii a depășit patrusprezece săptămâni, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani. (2) Întreruperea cursului sarcinii, săvârșită în orice condiții, fără consimțământul femeii însărcinate, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi. (3) Dacă prin faptele prevăzute în alin. (1) și (2) s-a cauzat femeii însărcinate vreo vătămare corporală gravă, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă fapta a avut ca urmare</p>	<p>- spre deosebire de C.pen., NCP:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. incriminează întreruperea cursului sarcinii de către o <i>persoană care nu are calitatea de medic de specialitate obstetrică-ginecologie și drept de liberă practică medicală în această specialitate</i>; 2. prevede că fapta nu constituie infracțiune atunci când întreruperea cursului sarcinii se realizează în scop terapeutic (până la vârsta sarcinii de douăzeci și patru de săptămâni ori în interesul mamei sau al fătului); 3. prevede cauza de nepedepsire a femeii însărcinate care își întrerupe cursul sarcinii.

<p>(3) Dacă prin faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2) s-a cauzat femeii însărcinate o vătămare corporală, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi, iar dacă fapta a avut ca urmare moartea femeii însărcinate, pedeapsa este închisoarea de la 6 la 12 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(4) Când faptele au fost săvârșite de un medic, pe lângă pedeapsa închisorii, se va aplica și interzicerea exercitării profesiei de medic.</p> <p>(5) Tentativa la infracțiunile prevăzute în alin. (1) și alin. (2) se pedepsește.</p> <p>(6) Nu constituie infracțiune întreruperea cursului sarcinii în scop terapeutic efectuată de un medic de specialitate obstetrică-ginecologie, până la vârsta sarcinii de douăzeci și patru de săptămâni, sau întreruperea ulterioară a cursului sarcinii, în scop terapeutic, în interesul mamei sau al fătului.</p> <p>(7) Nu se pedepsește femeia însărcinată care își întrerupe cursul sarcinii.</p>	<p>moartea femeii însărcinate, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi. (4) În cazul când fapta prevăzută în alin. (2) și (3) a fost săvârșită de medic, pe lângă pedeapsa închisorii, se va aplica și interdicția exercitării profesiei de medic, potrivit art. 64 lit. c). (5) Tentativa se pedepsește. (6) Nu se pedepsește întreruperea cursului sarcinii efectuată de medic: a) dacă întreruperea cursului sarcinii era necesară pentru a salva viața, sănătatea sau integritatea corporală a femeii însărcinate de la un pericol grav și iminent și care nu putea fi înlăturat altfel; b) în cazul prevăzut în alin. (1) lit. c), când întreruperea cursului sarcinii se impunea din motive terapeutice, potrivit dispozițiilor legale; c) în cazul prevăzut în alin. (2), când femeia însărcinată s-a aflat în imposibilitatea de a-și exprima voința, iar întreruperea cursului sarcinii se impunea din motive terapeutice, potrivit dispozițiilor legale”.</p>	
<p>Art. 202. Vătămarea fătului. (1) Vătămarea fătului, în timpul nașterii, care a împiedicat instalarea vieții</p>		<ol style="list-style-type: none"> 1. constituie o incriminare nouă care nu era prevăzută de C.pen. sau de legile speciale ce conțin dispoziții penale; 2. <i>art. 202 NCP vine să asigure protecția vieții în devenire, pe durata unei perioade rămasă neacoperită în vechea reglementare. Este vorba despre</i>

<p>extrauterine se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 7 ani.</p> <p>(2) Vătămarea fătului, în timpul nașterii, care a cauzat ulterior copilului o vătămare corporală, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani, iar dacă a avut ca urmare moartea copilului pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(3) Vătămarea fătului în timpul sarcinii, prin care s-a cauzat ulterior copilului o vătămare corporală, se pedepsește cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani, iar dacă a avut ca urmare moartea copilului pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(4) Vătămarea fătului săvârșită în timpul nașterii de către mama aflată în stare de tulburare psihică se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. (1) și alin. (2), ale cărei limite se reduc la jumătate.</p> <p>(5) Dacă faptele prevăzute în alin. (1)-(4) au fost săvârșite din culpă, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.</p> <p>(6) Nu constituie infracțiune faptele prevăzute în alin. (1)-(3) săvârșite de un medic sau de persoana autorizată să asiste nașterea sau să urmărească sarcina, dacă acestea au fost săvârșite în cursul actului</p>		<p><i>intervalul cuprins între momentul declanșării procesului nașterii, moment din care nu se mai poate discuta despre o infracțiune de avort, și momentul încheierii acestui proces, moment de la care avem o persoană, ce poate fi subiect pasiv al infracțiunilor contra vieții, respectiv contra integrității corporale sau sănătății. Practica a demonstrat că în interiorul acestui interval se pot comite numeroase infracțiuni împotriva fătului, de la cazuri de culpă medicală în asistarea nașterii, soldate cu moartea sau vătămarea fătului și până la fapte intenționate. În același timp, au fost incriminate faptele de violență comise asupra mamei pe durata sarcinii, care nu au fost comise cu intenția de a provoca avortul și nici nu au avut acest rezultat, dar au condus la lezarea fătului și în final la vătămarea corporală sau chiar moartea copilului după naștere.</i></p> <p>3. elementul material:</p> <p><i>(i) la prima formă tip: vătămarea fătului în timpul nașterii [art. 202 alin. (1) NCP];</i></p> <p><i>(ii) la a doua formă tip: vătămarea fătului în timpul sarcinii [art. 202 alin. (3) NCP];</i></p> <p>4. urmarea imediată:</p> <p><i>(i) la prima formă tip: împiedicarea instalării vieții extrauterine (expulzia fătului mort);</i></p> <p><i>(ii) la a doua formă tip: 1. vătămarea corporală ulterioară a copilului născut viu; 2. moartea copilului născut viu;</i></p> <p>4. Variante atenuante:</p> <p>a) Vătămarea fătului, în timpul nașterii, care a cauzat ulterior copilului o vătămare corporală, respectiv care a avut ca urmare moartea copilului [art. 202 alin. (2) NCP];</p> <p>b) Vătămarea fătului săvârșită în timpul nașterii de către mama aflată în stare de tulburare psihică [art. 202 alin. (4) NCP];</p> <p>c) Vătămarea fătului în timpul sarcinii sau în timpul nașterii comisă din culpă [art. 202 alin. (5) NCP]</p>
--	--	---

<p>medical, cu respectarea prevederilor specifice profesiei și au fost făcute în interesul femeii gravide sau al fătului, ca urmare a riscului inherent exercitării actului medical.</p> <p>(7) Vătămarea fătului în perioada sarcinii de către femeia însărcinată nu se pedepsește.</p>		
<p>Art. 203. Lăsarea fără ajutor a unei persoane aflate în dificultate. (1) Omisiunea de a da ajutorul necesar sau de a anunța de îndată autoritățile de către cel care a găsit o persoană a cărei viață, integritate corporală sau sănătate este în pericol și nu are putința de a se salva se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(2) Fapta nu constituie infracțiune dacă, prin acordarea ajutorului, autorul s-ar expune unui pericol grav cu privire la viața, integritatea corporală sau sănătatea sa.</p>	<p>art. 315: „Lăsarea fără ajutor. Omisiunea de a da ajutorul necesar sau de a înștiința autoritatea, de către cel care a găsit o persoană a cărei viață, sănătate sau integritate corporală este în primejdie și care este lipsită de putința de a se salva, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă”;</p> <p>art. 316: „Lăsarea fără ajutor prin omisiunea de înștiințare. Neînștiințarea autorității de către cel ce găsește o persoană abandonată sau pierdută, care are nevoie de ajutor, fiindu-i pusă în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă”.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - în principiu, incriminarea este identică sub aspectul lăsării fără ajutor cu cea din art.315 C:pen; - spre deosebire de C.pen., NCP: <ol style="list-style-type: none"> 1. prevede obligația de a anunța „<i>de îndată</i>” autoritățile; 2. subiectul pasiv este o persoană care este „<i>în pericol</i>” și nu are putința de a se salva;
<p>Art. 204. Împiedicarea ajutorului. Împiedicarea intervenției ajutoarelor pentru salvarea unei persoane de la un</p>		<ol style="list-style-type: none"> 1. constituie o incriminare nouă care nu era prevăzută de C.pen. sau de legile speciale ce conțin dispoziții penale; 2. elementul material constă în împiedicarea intervenției ajutoarelor pentru salvarea unei persoane de la un pericol <i>iminent și grav</i> pentru viața,

<p>pericol iminent și grav pentru viața, integritatea corporală sau sănătatea acesteia se pedepsește cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă.</p>		<p>integritatea corporală sau sănătatea acesteia;</p> <p>3. în scopul protecției persoanelor aflate în pericol NCP a incriminat orice act de împiedicare a intervenției ajutoarelor;</p> <p>4. împiedicarea intervenției poate fi realizate atât prin mijloace materiale, cât și prin orice alte mijloace ;</p> <p>5. pericolul la care este expusă viața, integritatea corporală sau sănătatea victimei trebuie să fie <i>grav și iminent</i>.</p>
<p>Art. 205. Lipsirea de libertate în mod ilegal. (1) Lipsirea de libertate a unei persoane în mod ilegal se pedepsește cu închisoarea de la unu la 7 ani.</p> <p>(2) Se consideră lipsire de libertate și răpirea unei persoane aflate în imposibilitatea de a-și exprima voința ori de a se apăra.</p> <p>(3) Dacă fapta este săvârșită:</p> <p>a) de către o persoană înarmată;</p> <p>b) asupra unui minor;</p> <p>c) punând în pericol sănătatea sau viața victimei, pedeapsa este închisoarea cuprinsă între 3 și 10 ani.</p> <p>(4) Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(5) Tentativa la infracțiunile prevăzute în alin. (1)-(3) se pedepsește.</p>	<p>art. 189: „Lipsirea de libertate în mod ilegal. (1) Lipsirea de libertate a unei persoane în mod ilegal se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani. (2) În cazul în care fapta este săvârșită prin simularea de calități oficiale, prin răpire, de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună sau dacă în schimbul eliberării se cere un folos material sau orice alt avantaj, precum și în cazul în care victima este minoră sau este supusă unor suferințe ori sănătatea sau viața îi este pusă în pericol, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani. (3) Cu pedeapsa închisorii de la 7 la 15 ani se sancționează și lipsirea de libertate a unei persoane săvârșită în scopul de a o obliga la practicarea prostituției. (4) Dacă pentru eliberarea persoanei se cere, în orice mod, ca statul, o persoană juridică, o organizație internațională interguvernamentală sau un grup de persoane să</p>	<p>1. forma tip este similară în ambele coduri;</p> <p>2. NCP stipulează numai următoarele trei elementele circumstanțiale agravat: săvârșirea faptei de către o persoană înarmată, asupra unui minor ori punând în pericol sănătatea sau viața victimei;</p> <p>3. Nu mai sunt prevăzute drept elemente circumstanțiale agravate săvârșirea faptei:</p> <p>a) Prin simulare de calități oficiale;</p> <p>b) Prin răpire;</p> <p>c) de două sau mai multe persoane împreună;</p> <p>d) dacă în schimbul eliberării se cere un folos material sau orice alt avantaj;</p> <p>e) prin supunerea victimei unor suferințe;</p> <p>f) în scopul de a o obliga la practicarea prostituției;</p> <p>g) dacă pentru eliberarea persoanei se cere, în orice mod, ca statul, o persoană juridică, o organizație internațională interguvernamentală sau un grup de persoane să îndeplinească sau să nu îndeplinească un anumit act;</p> <p>h) dacă faptele se săvârșesc de către o persoană care face parte dintr- un grup organizat;</p> <p>i) dacă fapta a avut ca urmare sinuciderea victimei</p>

	<p>îndeplinească sau să nu îndeplinească un anumit act, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 18 ani. (5) Dacă faptele prevăzute la alin. (1)-(4) se săvârșesc de către o persoană care face parte dintr-un grup organizat, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani, în cazul alin. (1), închisoarea de la 7 la 18 ani, în cazul alin. (2) și (3), închisoarea de la 10 la 20 de ani, în cazul alin. (4). (6) Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani. (7) Tentativa faptelor prevăzute la alin. (1)-(4) se pedepsește. (8) Constituie tentativă și producerea sau procurarea mijloacelor, a instrumentelor sau luarea de măsuri în vederea comiterii faptei prevăzute la alin. (4)”. </p>	
<p>Art. 206. Amenințarea. (1) Fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare îndreptate împotriva sa ori a altei persoane, dacă este de natură să îi producă o stare de temere, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, fără ca pedeapsa aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea care a</p>	<p>art. 193: „Amenințarea. (1) Fapta de a amenința o persoană cu săvârșirea unei infracțiuni sau a unei fapte păgubitoare îndreptate împotriva ei, a soțului ori a unei rude apropiate, dacă este de natură să o alarmeze, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă, fără ca pedeapsa aplicată să poată depăși sancțiunea prevăzută de lege pentru</p>	<p>- spre deosebire de C.pen., NCP:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. prevede amenințarea cu un <i>rău important</i> îndreptat contra celui amenințat <i>sau a oricărei alte persoane (nu doar asupra soțului ori a unei rude apropiate)</i>; amenințarea trebuie să producă o <i>stare de temere</i>, iar nu doar să fie de natură să alarmeze victima.

<p>format obiectul amenințării.</p> <p>(2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>infracțiunea care a format obiectul amenințării. (2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. (3) Împăcarea părților înlătură răspunderea penală”.</p>	
<p>Art. 207. Șantajul. (1) Constrângerea unei persoane să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva, în scopul de a dobândi în mod injust un folos nepatrimonial, pentru sine ori pentru altul, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează amenințarea cu darea în vileag a unei fapte reale sau imagine, compromițătoare pentru persoana amenințată ori pentru un membru de familie al acesteia, în scopul prevăzut în alin. (1).</p> <p>(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2) au fost comise în scopul de a dobândi în mod injust un folos patrimonial, pentru sine sau pentru altul, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.</p>	<p>art. 194: „Șantajul. (1) Constrângerea unei persoane, prin violență sau amenințare, să dea, să facă, să nu facă sau să sufere ceva, dacă fapta este comisă spre a dobândi în mod injust un folos, pentru sine sau pentru altul, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>(2) Când constrângerea constă în amenințarea cu darea în vileag a unei fapte reale sau imagine, compromițătoare pentru persoana amenințată, pentru soțul acesteia sau pentru o rudă apropiată, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani”.</p>	<p>- spre deosebire de C.pen., NCP:</p> <p>a) incriminează constrângere comisă în orice modalitate nu doar prin violență sau amenințare;</p> <p>b) la forma tip scopul presupune obținerea <i>unui folos nepatrimonial, constituind o variantă agravată obținerea unui folos patrimonial</i>;</p> <p>fapta compromițătoare care formează obiectul amenințării cu darea în vileag trebuie să se refere la persoana amenințată ori la un membru de familie al acesteia, iar nu doar la persoana amenințată, soțul acesteia sau o rudă apropiată</p>
<p>Art. 208. Hărțuirea. (1) Fapta celui care, în mod repetat, urmărește, fără drept sau fără un interes legitim, o persoană ori îi supraveghează locuința, locul de muncă sau alte locuri</p>		<ol style="list-style-type: none"> 1. constituie o incriminare nouă care nu era prevăzută de C.pen. sau de legile speciale ce conțin dispoziții penale; 2. <i>incriminarea hărțuirii în NCP a fost efectul cazuri apărute în practică în care diferite persoane – în special femei - erau așteptate și urmărite pe stradă sau în alte locuri publice, ori sunt tracasate prin intermediul unor mesaje telefonice sau similare, toate acestea fiind de natură a crea o stare</i>

<p>frecventate de către aceasta, cauzându-i astfel o stare de temere, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 6 luni sau cu amendă.</p> <p>(2) Efectuarea de apeluri telefonice sau comunicări prin mijloace de transmitere la distanță, care, prin frecvență sau conținut, îi cauzează o temere unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.</p> <p>(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>		<p><i>de temere sau de îngrijorare;</i></p> <p>3. elementul material: art. 208 alin. (1) NCP prevede două variante alternative ale elementului material al infracțiunii:</p> <p>1. <i>urmărirea unei persoane, în mod repetat, fără drept sau fără un interes legitim;</i></p> <p>- legea prevede două cerințe esențiale ale elementului material, respectiv urmărirea să fie efectuată <i>fără drept sau fără un interes legitim;</i></p> <p>2. <i>supravegherea locuinței, locului de muncă ori a altor locuri frecventate de o persoană, în mod repetat, fără drept sau fără un interes legitim;</i></p> <p>- legea prevede două cerințe esențiale ale elementului material, respectiv urmărirea să fie efectuată <i>fără drept sau fără un interes legitim;</i></p> <p>4. constituie o variantă atenuată a hărțuirii efectuarea de apeluri telefonice sau comunicări prin mijloace de transmitere la distanță care, prin frecvență sau conținut, îi cauzează o temere victimei.</p>
<p>Art. 209. Sclavia. Punerea sau ținerea unei persoane în stare de sclavie, precum și traficul de sclavi se pedepsesc cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p>	<p>art. 190: „Sclavia. (1) Punerea sau ținerea unei persoane în stare de sclavie, precum și traficul de sclavi, se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi. (2) Tentativa se pedepsește”.</p>	<p>incriminare identică cu cea din art.190 C.pen.</p>
<p>Art. 210. Traficul de persoane. (1) Recrutarea, transportarea, transferarea, adăpostirea sau primirea unei persoane în scopul exploatării acesteia, săvârșită:</p> <p>a) prin constrângere, răpire, inducere în eroare sau abuz de autoritate;</p> <p>b) profitând de</p>	<p>Legea nr. 678/2001:</p> <p>art. 12: „(1) Constituie infracțiunea de trafic de persoane recrutarea, transportarea, transferarea, cazarea ori primirea unei persoane, prin amenințare, violență sau prin alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de</p>	<p>- spre deosebire de infracțiunea prevăzută de art.12 din Legea nr. 678/2001, privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, NCP:</p> <p>a) <i>prevede adăpostirea drept modalitate alternativă a elementului material cu o sferă mai largă față de cazare și găzduire prevăzute în fostul art. 12 din Legea 678/2001 armonizând dispozițiile legislației interne cu cele ale Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate din 15 noiembrie 2000;</i></p> <p>b) <i>prevede noțiunea generică de constrângere, spre deosebire de vechea</i></p>

<p>imposibilitatea de a se apăra sau de a-și exprima voința ori de starea de vădită vulnerabilitate a acelei persoane;</p> <p>c) prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase în schimbul consimțământului persoanei care are autoritate asupra acelei persoane,</p> <p>se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Traficul de persoane săvârșit de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu se pedepsește cu închisoare de la 5 la 12 ani.</p> <p>(3) Consimțământul persoanei victimă a traficului nu constituie cauză justificativă.</p>	<p>autoritate sau profitând de imposibilitatea acelei persoane de a se apăra sau de a-și exprima voința ori prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatării acestei persoane, și se pedepsește cu închisoare de la 3 ani la 10 ani și interzicerea unor drepturi. (2) Traficul de persoane săvârșit în una dintre următoarele împrejurări: a) de două sau mai multe persoane împreună; b) s-a cauzat victimei o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății; c) de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 15 ani și interzicerea unor drepturi. (3) Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi”;</p> <p>art. 15 alin. (1): „Tentativa infracțiunilor prevăzute la art. 12-14 se pedepsește”;</p> <p>art. 16: „Consimțământul persoanei, victimă a traficului, nu înlătură răspunderea penală a făptuitorului”.</p>	<p><i>incriminare care făcea referire numai la amenințare sau violențe;</i></p> <p>c) definește în art. 182 NCP noțiunea de <i>exploatarea unei persoane</i>;</p> <p>d) <i>prevede ca variantă agravată a infracțiunii comiterea traficului de persoane de către un funcționar public aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu</i></p>
--	---	--

<p>Art. 211. Traficul de minori. (1) Recrutarea, transportarea, transferarea, adăpostirea sau primirea unui minor, în scopul exploatării acestuia, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Dacă fapta a fost săvârșită în condițiile art. 210 alin. (1) sau de către un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Consimțământul persoanei victimă a traficului nu constituie cauză justificativă.</p>	<p>Legea nr. 678/2001:</p> <p>art. 13: „(1) Recrutarea, transportarea, transferarea, găzduirea sau primirea unui minor, în scopul exploatării acestuia, constituie infracțiunea de trafic de minori și se pedepsește cu închisoare de la 5 ani la 15 ani și interzicerea unor drepturi. (2) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) este săvârșită prin amenințare, violență sau alte forme de constrângere, prin răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau profitând de imposibilitatea minorului de a se apăra ori de a-și exprima voința sau prin oferirea, darea, acceptarea ori primirea de bani sau de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra minorului, pedeapsa este închisoare de la 7 ani la 18 ani și interzicerea unor drepturi. (3) Dacă faptele prevăzute la alin. (1) și (2) sunt săvârșite în condițiile prevăzute la art. 12 alin. (2) sau de către un membru de familie, pedeapsa este închisoare de la 7 ani la 18 ani și interzicerea unor drepturi, în cazul prevăzut la alin. (1), și închisoare de la 10 ani la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, în cazul prevăzut la alin. (2). (4)</p>	<p>- spre deosebire de infracțiunea prevăzută de art.13 din Legea nr. 678/2001, privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, NCP:</p> <p>e) <i>prevede adăpostirea drept modalitate alternativă a elementului material cu o sferă mai largă față de cazare și găzduire prevăzute în fostul art. 12 din Legea 678/2001 armonizând dispozițiile legislației interne cu cele ale Convenției Organizației Națiunilor Unite împotriva criminalității transnaționale organizate din 15 noiembrie 2000;</i></p> <p>f) <i>prevede noțiunea generică de constrângere, spre deosebire de vechea incriminare care făcea referire numai la amenințare sau violențe;</i></p> <p>g) <i>definește în art. 182 NCP noțiunea de exploatarea unei persoane;</i></p> <p>h) <i>prevede ca variantă agravată a infracțiunii comiterea traficului de persoane de către un funcționar public aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu</i></p>
--	---	--

	<p>Dacă faptele prevăzute în prezentul articol au avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoare de la 15 ani la 25 de ani și interzicerea unor drepturi”;</p> <p>art. 15 alin. (1): „Tentativa infracțiunilor prevăzute la art. 12-14 se pedepsește”;</p> <p>art. 16: „Consimțământul persoanei, victimă a traficului, nu înlătură răspunderea penală a făptuitorului”.</p>	
<p>Art. 212. Supunerea la muncă forțată sau obligatorie. Fapta de a supune o persoană, în alte cazuri decât cele prevăzute de dispozițiile legale, la prestarea unei munci împotriva voinței sale sau la o muncă obligatorie se pedepsește cu închisoarea de la unu la 3 ani.</p>	<p>art. 191: „Supunerea la muncă forțată sau obligatorie. Fapta de a supune o persoană, în alte cazuri decât cele prevăzute de dispozițiile legale, la prestarea unei munci contra voinței sale sau la o muncă obligatorie, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani”.</p>	incriminare identică cu cea din art.191 C.pen.
<p>Art. 213. Proxenetismul. (1) Determinarea sau înlesnirea practicării prostituției ori obținerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției de către una sau mai multe persoane se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi. (2) În cazul în care determinarea la începerea sau continuarea practicării</p>	<p>art. 328: „Prostituția. Fapta persoanei care își procură mijloacele de existență sau principalele mijloace de existență, practicând în acest scop raporturi sexuale cu diferite persoane, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani”;</p> <p>art. 329: „Proxenetismul. (1) Îndemnul ori înlesnirea practicării prostituției sau tragerea de foloase de pe urma</p>	<p>- spre deosebire de C.pen, NCP:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) incriminează <i>determinarea</i> la practicarea prostituției, iar nu doar fapta de a îndemna la practicarea prostituției; b) incriminează fapta de obținere de <i>foloase patrimoniale</i> de urma practicării prostituției de <i>către una sau mai multe persoane</i>, iar nu tragerea de foloase de natura patrimonială sau nepatrimonială de pe urma practicării prostituției de către o persoană; c) nu este pedepsită tentativa la forma de bază; d) prevede limite de pedeapsă majorate cu jumătate atunci faptele sunt săvârșite față de un minor; e) nu mai prevede drept agravată ipoteza în care fapta prezintă un alt caracter grav;

<p>prostituției s-a realizat prin constrângere, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Dacă faptele sunt săvârșite față de un minor, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu jumătate.</p> <p>(4) Prin <i>practicarea prostituției</i> se înțelege întreținerea de acte sexuale cu diferite persoane în scopul obținerii de foloase patrimoniale pentru sine sau pentru altul.</p>	<p>practicării prostituției de către o persoană se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi. (2) Recrutarea unei persoane pentru prostituție ori traficul de persoane în acest scop, precum și constrângerea la prostituție se pedepsesc cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi. (3) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) sau (2) este săvârșită față de un minor sau prezintă un alt caracter grav, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi. (4) Bani, valorile sau orice alte bunuri care au servit sau au fost destinate să servească, direct sau indirect, la comiterea infracțiunii prevăzute în alin. (1)-(3) și cele care au fost dobândite prin săvârșirea acesteia se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani. (5) Tentativa se pedepsește”.</p>	
<p>Art. 214. Exploatarea cerșetoriei. (1) Fapta persoanei care determină un minor sau o persoană cu dizabilități fizice ori psihice să apeleze în mod repetat la mila publicului pentru a cere ajutor material sau beneficiază de foloase patrimoniale de pe urma acestei activități se pedepsește cu</p>	<p>Legea nr. 272/2004: art. 132: „(1) Îndemnul ori înlesnirea practicării cerșetoriei de către un minor sau tragerea de foloase de pe urma practicării cerșetoriei de către un minor se pedepsește cu închisoare de la 1 la 3 ani. (2) Recrutarea ori constrângerea unui minor la cerșetorie se pedepsește cu</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. constituie o incriminare nouă care nu era prevăzută de C.pen.; 2. prezintă unele elemente comune cu infracțiunea prevăzută de art. 132 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, abrogat prin LPANCP;

<p>închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Dacă fapta este săvârșită în următoarele împrejurări:</p> <p>a) de părinte, tutore, curator ori de către cel care are în îngrijire persoana care cerșește;</p> <p>b) prin constrângere, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.</p>	<p>închisoare de la 1 la 5 ani. (3) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) sau (2) este săvârșită de un părinte sau de reprezentantul legal al minorului, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 5 ani, pentru fapta prevăzută la alin. (1), și de la 2 la 7 ani și interzicerea unor drepturi, pentru fapta prevăzută la alin. (2)”. </p>	
<p>Art. 215. Folosirea unui minor în scop de cerșetorie. Fapta majorului care, având capacitatea de a munci, apelează în mod repetat la mila publicului, cerând ajutor material, folosindu-se în acest scop de prezența unui minor, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p>	<p>Legea nr. 272/2004: art. 133: „Fapta părintelui sau a reprezentantului legal al unui copil de a se folosi de acesta pentru a apela în mod repetat la mila publicului, cerând ajutor financiar sau material, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani și interzicerea unor drepturi”.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. constituie o incriminare nouă care nu era prevăzută de C.pen.; 2. prezintă unele elemente comune cu infracțiunea prevăzută de art. 133 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului, abrogat prin LPANCP;
<p>Art. 216. Folosirea serviciilor unei persoane exploatate. Fapta de a utiliza serviciile prevăzute în art. 182, prestate de o persoană despre care beneficiarul știe că este victimă a traficului de persoane ori a traficului de minori, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.</p>	<p>Legea nr. 678/2001: art. 14¹: „Fapta de a utiliza serviciile prevăzute la art. 2 pct. 2 (<i>exploatarea unei persoane – n.r.</i>), prestate de o persoană despre care beneficiarul știe că este victimă a traficului de persoane ori a traficului de minori, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă”.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. constituie o incriminare nouă care nu era prevăzută de C.pen.; 2. prezintă unele elemente comune cu infracțiunea prevăzută de art. 14¹ din Legea nr. 678/2001 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane, abrogat prin LPANCP;
<p>Art. 218. Violul. (1)</p>	<p>art. 197: „Violul. (1) Actul</p>	<p>- Spre deosebire de C.pen. NCP:</p>

<p>Raportul sexual, actul sexual oral sau anal cu o persoană, săvârșit prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau profitând de această stare, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează orice alte acte de penetrare vaginală sau anală comise în condițiile alin. (1).</p> <p>(3) Pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani și interzicerea exercitării unor drepturi atunci când:</p> <p>a) victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului;</p> <p>b) victima este rudă în linie directă, frate sau soră;</p> <p>c) victima nu a împlinit vârsta de 16 ani;</p> <p>d) fapta a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice;</p> <p>e) fapta a avut ca urmare vătămarea corporală;</p> <p>f) fapta a fost săvârșită de două sau mai multe persoane împreună.</p> <p>(4) Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 18 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p>	<p>sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, prin constrângerea acesteia sau profitând de imposibilitatea ei de a se apăra ori de a-și exprima voința, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi. (2) Pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi, dacă:</p> <p>a) fapta a fost săvârșită de două sau mai multe persoane împreună; b) victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau în tratamentul făptuitorului; b¹) victima este membru al familiei; c) s-a cauzat victimei o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății. (3) Pedeapsa este închisoarea de la 10 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi, dacă victima nu a împlinit vârsta de 15 ani, iar dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi. (4) Acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. (1) se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate”.</p>	<ul style="list-style-type: none"> - a) <i>a reglementat violul pornind de la ideea de act de penetrare: raportul sexual, actul sexual oral și respectiv actul sexual anal, indiferent dacă în aceste ultime cazuri este vorba de un act heterosexual sau homosexual, precum și orice acte de penetrare vaginală sau anală;</i> - b) nu mai prevede varianta agravată a comiterii faptei de două sau mai multe persoane împreună, urmând a fi reținută circumstanța agravantă generală prevăzută de art. 77 lit. a) NCP; - c) prevede drept varainată agravată comiterea violului <i>asupra unei victime care este rudă în linie directă, frate sau soră cu făptuitorul, faptă care absoarbe incestul;</i> - d) Vârsta până la care se acordă o protecție specială minorului prin aplicarea variantei agravate a fost ridicată de la 15 la 16 ani.
--	---	--

<p>(5) Acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. (1) și alin. (2) se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p> <p>(6) Tentativa la infracțiunile prevăzute în alin. (1)-(3) se pedepsește.</p>		
<p>Art. 219. Agresiunea sexuală. (1) Actul de natură sexuală, altul decât cele prevăzute în art. 218, cu o persoană, săvârșit prin constrângere, punere în imposibilitate de a se apăra sau de a-și exprima voința ori profitând de această stare, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Pedepsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi atunci când:</p> <p>a) victima se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului;</p> <p>b) victima este rudă în linie directă, frate sau soră;</p> <p>c) victima nu a împlinit vârsta de 16 ani;</p> <p>d) fapta a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice;</p> <p>e) fapta a avut ca urmare</p>	<p>art. 201 alin. (3²) teza a II-a, alin. (4) și (5): „Perversiunea sexuală: (...) (3²) Dacă faptele prevăzute în alin. (2), (3) și (3¹) au fost săvârșite în scopul producerii de materiale pornografice, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă pentru realizarea acestui scop s-a folosit constrângerea, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi. (4) Actele de perversiune sexuală cu o persoană în imposibilitate de a se apăra ori de a-și exprima voința sau prin constrângere se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi. (5) Dacă fapta prevăzută în alin. (1)-(4) are ca urmare vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă are ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa</p>	<ol style="list-style-type: none"> constituie o incriminare nouă ce acoperă <i>orice alte acte de natură sexuală comise asupra unei persoane fără acordul acesteia</i>; <i>C.pen. conține o incriminarea diferită în art. 201 (perversiunea sexuală), care includea atât acte sexuale consimțite (care au fost parțial preluate în art. 375 NCP, ultrajul contra bunelor sau în infracțiunea de corupție sexuală, art. 221 NCP), cât și alte acte sexuale decât cele prevăzute la infracțiunea de viol, săvârșite prin vicierea consimțământului victimei (preluate în NCP în infracțiunea de agresiune sexuală)</i> <i>NCP realizează distincția între viol (care lato sensu constituie și el o formă de agresiune sexuală) și agresiunea sexuala prin raportare la rezultatul specific respectiv calificarea actului de natura sexuală, fiind incluse în sfera agresiunii sexuale orice acte de natură sexuală care nu sunt incriminate ca viol;</i>

<p>vătămarea corporală;</p> <p>f) fapta a fost săvârșită de două sau mai multe persoane împreună.</p> <p>(3) Dacă fapta a avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(4) Dacă actele de agresiune sexuală au fost precedate sau urmate de săvârșirea actelor sexuale prevăzute în art. 218 alin. (1) și alin. (2), fapta constituie viol.</p> <p>(5) Acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. (1) se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p> <p>(6) Tentativa la infracțiunile prevăzute în alin. (1) și alin. (2) se pedepsește.</p>	<p>este închisoarea de la 15 la 25 ani și interzicerea unor drepturi”.</p>	
<p>Art. 220. Actul sexual cu un minor. (1) Raportul sexual, actul sexual oral sau anal, precum și orice alte acte de penetrare vaginală sau anală comise cu un minor cu vârsta între 13 și 15 ani se pedepsesc cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Fapta prevăzută în alin. (1), săvârșită asupra unui minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor</p>	<p>art. 198: „Actul sexual cu un minor. (1) Actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, care nu a împlinit vârsta de 15 ani, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi. (2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex între 15-18 ani, dacă fapta este săvârșită de tutore sau curator ori de către supraveghetor, îngrijitor, medic</p>	<p>- Spre deosebire de C.pen. NCP:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) introduce o variantă agravată în cazul în care minorul nu a împlinit vârsta de 13 ani; b) stabilește o diferență de vârstă între partenerii actului sexual, diferență ce trebuie să depășească 3 ani pentru ca fapta fie tipică; c) nu mai prevede varianta agravată dată de împrejurarea oferirii de bani sau alte foloase, precum și cea referitoare la constrângerea în vederea producerii de materiale pornografice

<p>drepturi.</p> <p>(3) Fapta prevăzută în alin. (1), comisă de un major cu un minor cu vârsta între 13 și 18 ani, când majorul a abuzat de autoritatea ori influența sa asupra victimei, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(4) Fapta prevăzută în alin. (1)-(3) se sancționează cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi, atunci când:</p> <p>a) minorul este rudă în linie directă, frate sau soră;</p> <p>b) minorul se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului;</p> <p>c) a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice.</p> <p>(5) Faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2) nu se sancționează dacă diferența de vârstă nu depășește 3 ani.</p>	<p>curant, profesor sau educator, folosindu-se de calitatea sa, ori dacă făptuitorul a abuzat de încrederea victimei sau de autoritatea ori influența sa asupra acesteia. (3) Dacă actul sexual, de orice natură, cu o persoană de sex diferit sau de același sex, care nu a împlinit vârsta de 18 ani, a fost determinat de oferirea sau darea de bani ori alte foloase de către făptuitor, direct sau indirect, victimei, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi. (4) Dacă faptele prevăzute în alin. (1)-(3) au fost săvârșite în scopul producerii de materiale pornografice, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă pentru realizarea acestui scop s-a folosit constrângerea, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi. (5) Când fapta prevăzută în alin. (1) a fost săvârșită în împrejurările prevăzute în art. 197 alin. (2) lit. b) ori dacă faptele prevăzute în alin. (1)-(4) au avut urmările prevăzute în art. 197 alin. (2) lit. c), pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi. (6) Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa</p>	
--	---	--

	este închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi”.	
<p>Art. 221. Coruperea sexuală a minorilor. (1) Comiterea unui act de natură sexuală, altul decât cel prevăzut în art. 220, împotriva unui minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani, precum și determinarea minorului să suporte ori să efectueze un astfel de act se pedepsesc cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Pedepsa este închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi, atunci când:</p> <p>a) minorul este rudă în linie directă, frate sau soră;</p> <p>b) minorul se află în îngrijirea, ocrotirea, educarea, paza sau tratamentul făptuitorului;</p> <p>c) fapta a fost comisă în scopul producerii de materiale pornografice.</p> <p>(3) Actul sexual de orice natură săvârșit de un major în prezența unui minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(4) Determinarea de către un major a unui minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani să asiste la comiterea unor acte cu</p>	<p>art. 201 alin. (2), (3), (3¹), (3²) și (5): „Perversiunea sexuală. (...) (2) Actele de perversiune sexuală cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 15 ani se pedepsesc cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea unor drepturi. (3) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și actele de perversiune sexuală cu o persoană între 15-18 ani, dacă fapta este săvârșită de tutore sau curator ori de către supraveghetor, îngrijitor, medic curant, profesor sau educator, folosindu-se de calitatea sa, ori dacă făptuitorul a abuzat de încrederea victimei sau de autoritatea ori influența sa asupra acesteia. (3¹) Dacă actele de perversiune sexuală cu o persoană care nu a împlinit vârsta de 18 ani au fost determinate de oferirea sau darea de bani ori alte foloase de către făptuitor, direct sau indirect, victimei, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi. (3²) Dacă faptele prevăzute în alin. (2), (3) și (3¹) au fost săvârșite în scopul producerii de materiale pornografice,</p>	<p>- spre deosebire de C.pen. NCP:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. prevede în elementul material actul de natură sexuală, iar nu actul cu caracter obscen; 2. nu incriminează faptele săvârșite împotriva minorilor cu vârste de peste 13 ani; 3. <i>prevede o ipoteză nouă în alin. (4) prin preluarea, cu unele reformulări, a unei părți a textelor existente în Legea nr. 196/2003 privind prevenirea și combaterea pornografiei;</i> 4. <i>prevede o cauză de nepedepsire, pentru infracțiunea săvârșită în condițiile alin.(1), în ipoteza în care diferența de vârstă între persoanele implicate este de 3 ani sau mai mică.</i>

<p>caracter exhibiționist ori la spectacole sau reprezentații în cadrul cărora se comit acte sexuale de orice natură, precum și punerea la dispoziția acestuia de materiale cu caracter pornografic se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(5) Faptele prevăzute în alin. (1) nu se sancționează dacă diferența de vârstă nu depășește 3 ani.</p>	<p>pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă pentru realizarea acestui scop s-a folosit constrângerea, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi. (...)</p> <p>(5) Dacă fapta prevăzută în alin. (1)-(4) are ca urmare vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 18 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă are ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 15 la 25 ani și interzicerea unor drepturi”;</p> <p>art. 202: „Corupția sexuală. (1) Actele cu caracter obscen săvârșite asupra unui minor sau în prezența unui minor se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani. (2) Când actele prevăzute la alin. (1) se săvârșesc în cadrul familiei, pedeapsa este închisoarea de la unu la 7 ani. (2¹) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) și (2) au fost săvârșite în scopul producerii de materiale pornografice, maximul special al pedepsei se majorează cu 2 ani. (3) Ademenirea unei persoane în vederea săvârșirii de acte sexuale cu un minor de sex diferit sau de același sex se</p>	
---	---	--

	pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani”.	
Art. 222. Racolarea minorilor în scopuri sexuale. Fapta persoanei majore de a-i propune unui minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani să se întâlnească, în scopul comiterii unui act dintre cele prevăzute în art. 220 sau art. 221, inclusiv atunci când propunerea a fost făcută prin mijloacele de transmitere la distanță, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.		<ol style="list-style-type: none"> 1. constituie o incriminare nouă care nu era prevăzută de C.pen.; 2. elementul material constă în propunerea formulată de făptuitorul major unui minor care nu a împlinit vârsta de 13 ani de a se întâlni <i>în scopul</i> întreținerii unui raport sexual, act sexual oral sau anal ori oricăruia act de penetrare vaginală sau anală sau a oricărui act de natură sexuală ce nu implică o penetrare. Nu este necesar pentru existența infracțiunii ca întâlnirea să fi avut loc sau ca minorul să fi acceptat întâlnirea;
Art. 223. Hărțuirea sexuală. (1) Pretinderea în mod repetat de favoruri de natură sexuală în cadrul unei relații de muncă sau al unei relații similare, dacă prin aceasta victima a fost intimidată sau pusă într-o situație umilitoare, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă. (2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.	art. 203¹: „Hărțuirea sexuală. Hărțuirea unei persoane prin amenințare sau constrângere, în scopul de a obține satisfacții de natură sexuală, de către o persoană care abuzează de autoritatea sau influența pe care i-o conferă funcția îndeplinită la locul de muncă se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă”.	- spre deosebire de C.pen. NCP: <ol style="list-style-type: none"> 1. stabilește că infracțiunea se referă la o relație de muncă normală (hărțuire orizontală), iar nu la o relație de autoritate (hărțuire verticală); 2. constituie o infracțiune de rezultat fiind necesar ca urmarea faptei să constea în intimidarea victimei sau punerea acesteia într-o situație umilitoare;
Art. 224. Violarea de domiciliu. (1) Pătrunderea fără drept, în orice mod, într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de acestea, fără consimțământul persoanei care le folosește, ori refuzul de a le părăsi la cererea	art. 192: „Violarea de domiciliu. (1) Pătrunderea fără drept, în orice mod, într-o locuință, încăpere, dependință sau loc împrejmuit ținând de acestea, fără consimțământul persoanei care le folosește, sau refuzul de a le părăsi la cererea	- Spre deosebire de C.pen. NCP: <ul style="list-style-type: none"> - a) nu mai prevede varianta agravată a comiterii faptei de două sau mai multe persoane împreună, urmând a fi reținută circumstanța agravantă generală prevăzută de art. 77 lit. a) NCP; - acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate atât pentru forma de bază, cât și pentru variantă agravată;

<p>acesteia se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) În cazul în care fapta este săvârșită de o persoană înarmată, în timpul nopții ori prin folosire de calități mincinoase, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amendă.</p> <p>(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani.</p> <p>(2) În cazul în care fapta se săvârșește de o persoană înarmată, de două sau mai multe persoane împreună, în timpul nopții sau prin folosire de calități mincinoase, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.</p> <p>(3) Pentru fapta prevăzută în alin. (1), acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală”.</p>	
<p>Art. 225. Violarea sediului profesional. (1) Pătrunderea fără drept, în orice mod, în oricare dintre sediile unde o persoană juridică sau fizică își desfășoară activitatea profesională ori refuzul de a le părăsi la cererea persoanei îndreptățite se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) În cazul în care fapta este săvârșită de o persoană înarmată, în timpul nopții ori prin folosire de calități mincinoase, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau amendă.</p> <p>(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>		<ol style="list-style-type: none"> 1. constituie o incriminare nouă care nu era prevăzută de C.pen. sau de legile speciale ce conțin dispoziții penale; 2. elementul material este similar cu cel de la violarea de domiciliu, diferența dintre cele două infracțiuni făcându-se în funcție de subiectul pasiv și de spațiile acoperite de protecția legii penale; 3. subiect pasiv este orice persoană fizică sau persoană juridică în folosința un anumit spațiu cu titlu de sediul profesional și care are dreptul de a permite sau refuza intrarea sau rămânerea în aceste spații;

<p>Art. 226. Violarea vieții private. (1) Atingerea adusă vieții private, fără drept, prin fotografierea, captarea sau înregistrarea de imagini, ascultarea cu mijloace tehnice sau înregistrarea audio a unei persoane aflate într-o locuință sau încăpere ori dependență ținând de aceasta sau a unei convorbiri private se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă.</p> <p>(2) Divulgarea, difuzarea, prezentarea sau transmiterea, fără drept, a sunetelor, convorbirilor ori a imaginilor prevăzute în alin. (1), către o altă persoană sau către public, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p> <p>(4) Nu constituie infracțiune fapta săvârșită:</p> <p>a) de către cel care a participat la întâlnirea cu persoana vătămată în cadrul căreia au fost surprinse sunetele, convorbirile sau imaginile, dacă justifică un interes legitim;</p> <p>b) dacă persoana vătămată a acționat explicit cu intenția de a fi văzută ori auzită de făptuitor;</p> <p>c) dacă făptuitorul surprinde săvârșirea unei infracțiuni sau contribuie la dovedirea</p>		<ol style="list-style-type: none"> 1. constituie o incriminare nouă care nu era prevăzută de C.pen. sau de legile speciale ce conțin dispoziții penale; 2. art. 226 NCP prevede <i>trei modalități normative</i> în care se înfățișează infracțiunea de violare a vieții private: <ol style="list-style-type: none"> a) atingerea adusă vieții private, fără drept, prin fotografierea, captarea sau înregistrarea de imagini, ascultarea cu mijloace tehnice sau înregistrarea audio a unei persoane aflate într-o locuință sau încăpere ori dependență ținând de aceasta sau a unei convorbiri private [art. 226 alin. (1) NCP]; b) divulgarea, difuzarea, prezentarea sau transmiterea, fără drept, a sunetelor, convorbirilor ori a imaginilor unei persoane aflate într-o locuință sau încăpere ori dependență ținând de aceasta sau a unei convorbiri private, către o altă persoană sau către public [art. 226 alin. (2) NCP]; c) plasarea, fără drept, de mijloace tehnice de înregistrare audio sau video, în scopul săvârșirii faptei în primele două variante normative [art. 226 alin. (5) NCP]; 3. acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate numai în cazul modalităților normative prevăzute de art. 226 alin. (1) și (2) NCP, nu și cu privire la modalitatea prevăzută de art. 226 alin. 5 NCPP; 4. obiectul juridic vizează protejarea numai a unor părți componente ale noțiunii de viață privată astfel cum au reținute în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv dreptul la intimitate. 5. subiectul pasiv este numai o persoană fizică în viață, nu o persoană decedată sau o persoană juridică.
--	--	---

<p>săvârșirii unei infracțiuni;</p> <p>d) dacă surprinde fapte de interes public, care au semnificație pentru viața comunității și a căror divulgare prezintă avantaje publice mai mari decât prejudiciul produs persoanei vătămate.</p> <p>(5) Plasarea, fără drept, de mijloace tehnice de înregistrare audio sau video, în scopul săvârșirii faptelor prevăzute în alin. (1) și alin. (2), se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p>		
<p>Art. 227. Divulgarea secretului profesional. (1) Divulgarea, fără drept, a unor date sau informații privind viața privată a unei persoane, de natură să aducă un prejudiciu unei persoane, de către acela care a luat cunoștință despre acestea în virtutea profesiei ori funcției și care are obligația păstrării confidențialității cu privire la aceste date, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>art. 196: „Divulgarea secretului profesional. (1) Divulgarea, fără drept, a unor date, de către acela căruia i-au fost încredințate, sau de care a luat cunoștință în virtutea profesiei ori funcției, dacă fapta este de natură a aduce prejudicii unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă. (2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. (3) Împăcarea părților înlătură răspunderea penală”.</p>	<p>- Spre deosebire de C.pen. NCP:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) Privește numai date și informații de care cel ținut să păstreze secretul a luat cunoștință, cu consimțământul persoanei vătămate, de aceste date în virtutea profesiei sau funcției; b) divulgarea datelor de altă natură este incriminată în art. 304 NCP <i>Divulgarea informațiilor secrete de serviciu sau nepublice</i>
<p>Art. 228. Furtul</p> <p>(1) Luarea unui bun mobil din posesia sau detenția altuia, fără</p>	<p>Art. 208 Furtul</p> <p>(1) Luarea unui bun mobil din posesia sau detenția altuia, fără</p>	<p>Conținutul constitutiv al infracțiunii de furt simplu nu a suferit modificări prin Noul Cod penal, însă au fost reduse semnificativ limitele de pedeapsă prevăzute pentru sancționarea infracțiunii.</p> <p>De asemenea, s-a prevăzut posibilitatea sancționării alternative cu pedeapsa amenzii.</p>

<p>consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Fapta constituie furt și dacă bunul aparține în întregime sau în parte făptuitorului, dar în momentul săvârșirii acel bun se găsea în posesia sau deținerea legitimă a altei persoane.</p> <p>(3) Se consideră bunuri mobile și înscrisurile, energia electrică, precum și orice alt fel de energie care are valoare economică.</p>	<p>consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept, se pedepsește cu închisoare de la unu la 12 ani.</p> <p>(2) Se consideră bunuri mobile și orice energie care are o valoare economică, precum și înscrisurile.</p> <p>(3) Fapta constituie furt chiar dacă bunul aparține în întregime sau în parte făptuitorului, dar în momentul săvârșirii acel bun se găsea în posesia sau deținerea legitimă a altei persoane.</p>	<p>În raport de această modificare, legea penală mai favorabilă va fi evident legea nouă.</p> <p>Se constată o inversare a ordinii alineatelor 2 și 3 față de forma actuală a Codului, fără semnificație juridică.</p> <p>Spre deosebire de Codul penal în vigoare, energia electrică este menționată expres printre bunurile mobile care pot constitui obiectul material al infracțiunii.</p>
<p>Art. 229. Furtul calificat</p> <p>(1) Furtul săvârșit în următoarele împrejurări:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) într-un mijloc de transport în comun; b) în timpul nopții; c) de o persoană mascată, deghizată sau travestită; d) prin efracție, escaladare sau prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei mincinoase; e) prin scoaterea din funcțiune a sistemului de alarmă ori de supraveghere, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. <p>(2) Dacă furtul a fost săvârșit în următoarele împrejurări:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) asupra unui bun care face parte din patrimoniul cultural; 	<p>Art. 209 Furtul calificat</p> <p>(1) Furtul săvârșit în următoarele împrejurări:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) de două sau mai multe persoane împreună; b) de o persoană având asupra sa o armă sau o substanță narcotică; c) de către o persoană mascată, deghizată sau travestită; d) asupra unei persoane aflate în imposibilitate de a-și exprima voința sau de a se apăra; e) într-un loc public; f) într-un mijloc de transport în comun; g) în timpul nopții; h) în timpul unei calamități; i) prin efracție, escaladare sau prin folosirea fără drept a unei chei adevărate ori a unei chei 	<p>Primul alineat al textului a suferit modificări fiind reduse numeric situațiile care atrag reținerea formei calificate a infracțiunii de furt, astfel printre acestea nu se mai regăsesc împrejurările care în Noul Cod penal constituie circumstanțe agravante legale (săvârșirea furtului de două sau mai multe persoane împreună, asupra unei persoane aflate în imposibilitate de a-și exprima voința sau de a se apăra și în timpul unei calamități).</p> <p>Prin urmare, furtul săvârșit în condițiile prevăzute de art.209 alin. 1 literele a,d și h din actualul Cod penal va atrage reținerea infracțiunii de furt simplu prevăzută de art.228 din Noul Cod penal și, după caz, a circumstanțelor agravante prevăzute de art.77 din același cod, legea nouă fiind mai favorabilă.</p> <p>Două dintre situațiile care atrag în prezent reținerea formei calificate a infracțiunii, și anume, furtul săvârșit în public și cel privind un act care servește pentru dovedirea stării civile, pentru legitimare sau identificare, nu vor mai constitui elemente circumstanțiale de agravare a infracțiunii în Noul Cod penal, astfel odată cu intrarea în vigoare a acestuia încadrarea juridică incidentă va fi cea prevăzută de art.228 din legea nouă, indiferent de data săvârșirii faptei.</p> <p>S-au introdus două cazuri noi care califică infracțiunea, respectiv săvârșirea furtului prin scoaterea din funcțiune a sistemului de alarmă ori de supraveghere sau prin violare de domiciliu sau sediu profesional. Introducerea celui de-al doilea caz a fost necesară pentru a se unifica, sub aspectul încadrării juridice, practica neunitară existentă în materie, urmând a se reține doar infracțiunea de furt calificat, nu și cea de violare de domiciliu sau după caz a sediului profesional</p> <p>În cazul faptelor de acest gen, săvârșite anterior intrării în vigoare a Noului Cod penal,</p>

<p>b) prin violare de domiciliu sau sediu profesional;</p> <p>c) de o persoană având asupra sa o armă, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(3) Furtul privind următoarele categorii de bunuri:</p> <p>a) țigeti, gazolină, condensat, etan lichid, benzină, motorină, alte produse petroliere sau gaze naturale din conducte, depozite, cisterne ori vagoane-cisternă;</p> <p>b) componente ale sistemelor de irigații;</p> <p>c) componente ale rețelelor electrice;</p> <p>d) un dispozitiv ori un sistem de semnalizare, alarmare ori alertare în caz de incendiu sau alte situații de urgență publică;</p> <p>e) un mijloc de transport sau orice alt mijloc de intervenție la incendiu, la accidente de cale ferată, rutiere, navale sau aeriene ori în caz de dezastru;</p> <p>f) instalații de siguranță și dirijare a traficului feroviar, rutier, naval, aerian și componente ale acestora, precum și componente ale mijloacelor de transport aferente;</p> <p>g) bunuri prin însușirea cărora se pune în pericol siguranța traficului și a persoanelor pe drumurile publice;</p> <p>h) cabluri, linii, echipamente</p>	<p>mincinoase, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și furtul privind:</p> <p>a) un bun care face parte din patrimoniul cultural;</p> <p>b) un act care servește pentru dovedirea stării civile, pentru legitimare sau identificare.</p> <p>(3) Furtul privind următoarele categorii de bunuri:</p> <p>a) țigeti, gazolină, condensat, etan lichid, benzină, motorină, alte produse petroliere sau gaze naturale din conducte, depozite, cisterne ori vagoane-cisternă;</p> <p>b) componente ale sistemelor de irigații;</p> <p>c) componente ale rețelelor electrice;</p> <p>d) un dispozitiv ori un sistem de semnalizare, alarmare ori alertare în caz de incendiu sau alte situații de urgență publică;</p> <p>e) un mijloc de transport sau orice alt mijloc de intervenție la incendiu, la accidente de cale ferată, rutiere, navale sau aeriene, ori în caz de dezastru;</p> <p>f) instalații de siguranță și dirijare a traficului feroviar, rutier, naval, aerian și componente ale acestora, precum și componente ale mijloacelor de transport aferente;</p> <p>g) bunuri prin însușirea</p>	<p>dar judecate ulterior ne aflăm în fața unei agravări aparente a situației juridice, întrucât, în ambele situații mai sus expuse, noua reglementare atrage reținerea furtului calificat și nu a furtului simplu. Însă, în condițiile în care limitele de pedeapsă prevăzute de noile dispoziții legale pentru sancționarea furtului calificat(de la 1 la 5 ani închisoare în primul caz, respectiv de la 2 la 7 ani în cel de-al doilea) sunt mai blânde decât cele existente în Codul penal în vigoare pentru furtul simplu(de la 1 la 12 ani închisoare), observăm că Noul Cod penal constituie legea penală mai favorabilă. Excepția o reprezintă situația în care pentru furtul săvârșit prin violare de domiciliu sau sediu profesional anterior intrării în vigoare a Noului Cod penal și judecat ulterior acestui moment, pedeapsa este orientată spre minimul special, caz în care legea veche este mai favorabilă.</p> <p>Cazurile prevăzute la alineatul 3 al art.229 nu au suferit modificări decât în privința limitelor pedepsei aplicabile, maximul special al acesteia fiind redus.</p> <p>Noul Cod penal nu mai prevede ca împrejurare care atrage forma calificată a furtului săvârșirea faptei de către o persoană care are asupra sa o substanță narcotică.</p> <p>Furtul care a produs consecințe deosebit de grave nu mai atrage reținerea formei calificate a infracțiunii, însă o astfel de urmare a faptei poate fi avută în vedere în procesul de individualizare a pedepsei.</p> <p>De asemenea, alineatul 5 din actualul Cod penal nu are corespondent în noua reglementare, actul preparator de tipul celui prevăzut în cuprinsul său fiind dezincriminat.</p> <p>Cu caracter general, indiferent de elementul circumstanțial care califică fapta, în noua reglementare se constată reducerea limitelor de pedeapsă prevăzute pentru sancționarea infracțiunii.</p>
---	---	---

<p>și instalații de telecomunicații, radiocomunicații, precum și componente de comunicații, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani.</p>	<p>căroră se pune în pericol siguranța traficului și a persoanelor pe drumurile publice;</p> <p>h) cabluri, linii, echipamente și instalații de telecomunicații, radiocomunicații, precum și componente de comunicații se pedepsește cu închisoare de la 4 la 18 ani.</p> <p>(4) Furtul care a produs consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(5) În cazul prevăzut la alin. 3 lit. a), sunt considerate tentativă și efectuarea de săpături pe terenul aflat în zona de protecție a conductei de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului, etanului lichid, benzinei, motorinei, altor produse petroliere sau gazelor naturale, precum și deținerea, în acele locuri sau în apropierea depozitelor, cisternelor sau vagoanelor-cisternă, a ștuțurilor, instalațiilor sau oricăror altor dispozitive de prindere ori perforare.</p>	
<p>Art. 230 Furtul în scop de folosință (1) Furtul care are ca obiect un vehicul, săvârșit în scopul de a-l folosi pe nedrept, se sancționează cu pedeapsa</p>	<p>Art. 208 Furtul de folosință (4) De asemenea, constituie furt luarea în condițiile alin. 1 a unui vehicul, cu scopul de a-l folosi pe nedrept.</p>	<p>În Noul Cod penal, furtul în scop de folosință a fost incriminat separat de infracțiunea de furt simplu, pentru a se releva caracterul de faptă distinctă.</p> <p>În actualul Cod penal furtul de folosință este prevăzut în cuprinsul aceluiași text de lege ca furtul simplu, respectiv alineatul 4 al art.208, generând astfel interpretări în sensul că, în cazul săvârșirii ambelor fapte acestea ar constitui o unitate infracțională.</p> <p>Scopul reglementării distincte a celor două infracțiuni este pentru a se evita acest tip</p>

<p>prevăzută în art. 228 sau art. 229, după caz, ale cărei limite speciale se reduc cu o treime.</p> <p>(2) Cu pedeapsa prevăzută în alin. (1) se sancționează folosirea fără drept a unui terminal de comunicații al altuia sau folosirea unui terminal de comunicații racordat fără drept la o rețea, dacă s-a produs o pagubă.</p>		<p>de interpretare și pentru a se evidenția existența unui concurs de infracțiuni în cazul săvârșirii actelor de executare specifice ambelor fapte (de exemplu atunci când autovehiculul a fost sustras pentru a fi folosit la furtul altor bunuri).</p> <p>De asemenea, cu caracter de noutate se constată extinderea sferei de aplicare a acestei infracțiuni și pentru situația folosirii fără drept a unui terminal de telecomunicații electronice al altuia sau folosirea unui terminal de telecomunicații racordat fără drept la rețea, justificat de frecvența faptelor de acest gen și interpretările neunitare existente în privința încadrării juridice a acestora.</p> <p>Referitor la limitele de pedeapsă prevăzute pentru sancționarea furtului săvârșit în scop de folosință se observă reducerea acestora față de actuala reglementare, justificat de gradul de pericol social mai redus al acestei infracțiuni în comparație cu cel al furtului simplu sau calificat. Reglementarea nouă constituie o variantă atenuată a furtului fiind evident mai favorabilă.</p> <p>În ceea ce privește acest tip de infracțiune, în cazul faptelor săvârșite anterior intrării în vigoare a Noului Cod penal se constată că în raport de limitele de pedeapsă prevăzute de noua reglementare aceasta este favorabilă nefiind vorba practic de o incriminare nouă, ci doar de o altă încadrare juridică.</p>
<p>Art. 231 Plângerea prealabilă și împăcarea</p> <p>(1) Faptele prevăzute în prezentul capitol, săvârșite între membrii de familie, de către un minor în paguba tutorelui ori de către cel care locuiește împreună cu persoana vătămată sau este găzduit de aceasta, se pedepsesc numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p> <p>(2) În cazul faptelor prevăzute la art.228, 229 alin (1), alin (2) lit. b) și c) și art.230, împăcarea părților înlătură răspunderea penală.</p>	<p>Art. 210 Pedepsirea unor furturi la plângerea prealabilă</p> <p>Furtul săvârșit între soți ori între rude apropiate, sau de către un minor în paguba tutorelui său, ori de către cel care locuiește împreună cu persoana vătămată sau este găzduit de aceasta, se urmărește numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.</p>	<p>Spre deosebire de forma anterioară, Noul Cod penal stabilește cert condiția pedepsibilității la plângere prealabilă atât pentru furtul simplu cât și pentru furtul calificat și furtul în scop de folosință săvârșite în situațiile arătate în cuprinsul art.231.</p> <p>Sintagma „săvârșit între soți ori între rude apropiate” a fost înlocuită cu cea de „membri de familie”, în acord cu termenul explicat de art.177 din Noul Cod penal.</p> <p>Cu caracter de noutate s-a reglementat posibilitatea înlăturării răspunderii penale prin împăcarea părților în cazul infracțiunilor de furt simplu, furt calificat în variantele prevăzute în alineatele 1 și 2 literele b și c și furt în scop de folosință.</p>
<p>Art. 232 Sancționarea tentativei Tentativa la infracțiunile</p>	<p>Art.222 Sancționarea tentativei Tentativa infracțiunilor</p>	<p>Nu sunt modificări.</p>

prevăzute în prezentul capitol se pedepsește.	prevăzute în art. 208-212, 215, 215 ¹ , 217 și 218 se pedepsește.	
<p>Art. 233 Tâlhăria</p> <p>Furtul săvârșit prin întrebuințarea de violențe sau amenințări ori prin punerea victimei în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra, precum și furtul urmat de întrebuințarea unor astfel de mijloace pentru păstrarea bunului furat sau pentru înlăturarea urmelor infracțiunii ori pentru ca făptuitorul să-și asigure scăparea se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p>	<p>Art. 211 Tâlhăria</p> <p>(1) Furtul săvârșit prin întrebuințare de violențe sau amenințări ori prin punerea victimei în stare de inconștiență sau neputință de a se apăra, precum și furtul urmat de întrebuințarea unor astfel de mijloace pentru păstrarea bunului furat sau pentru înlăturarea urmelor infracțiunii ori pentru ca făptuitorul să-și asigure scăparea, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 18 ani.</p>	<p>Conținutul constitutiv al infracțiunii de tâlhărie nu s-a modificat prin Noul Cod penal. S-au redus limitele de pedeapsă prevăzute pentru sancționarea acestei infracțiuni și s-a introdus obligativitatea aplicării pedepsei complementare.</p> <p>Având în vedere reducerea limitelor pedepsei, legea nouă este mai favorabilă.</p>
<p>Art. 234. – Tâlhăria calificată</p> <p>(1) Tâlhăria săvârșită în următoarele împrejurări:</p> <p>a) prin folosirea unei arme ori substanțe explozive, narcotice sau paralizante;</p> <p>b) prin simularea de calități oficiale;</p> <p>c) de o persoană mascată, deghizată sau travestită;</p> <p>d) în timpul nopții;</p> <p>e) într-un mijloc de transport sau asupra unui mijloc de transport;</p> <p>f) prin violare de domiciliu sau sediu profesional, se</p>	<p>(2) Tâlhăria săvârșită în următoarele împrejurări:</p> <p>a) de o persoană mascată, deghizată sau travestită;</p> <p>b) în timpul nopții;</p> <p>c) într-un loc public sau într-un mijloc de transport, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani.</p> <p>(2¹) Pedeapsa este închisoarea de la 7 la 20 de ani, dacă tâlhăria a fost săvârșită:</p> <p>a) de două sau mai multe persoane împreună;</p> <p>b) de o persoană având asupra</p>	<p>Similar furtului calificat, în Noul Cod penal tâlhăria calificată a fost reglementată distinct.</p> <p>Cu caracter de noutate au fost suplimentate situațiile care impun reținerea formei calificate a infracțiunii, și anume: dacă fapta se săvârșește asupra unui mijloc de transport, prin simularea de calități oficiale precum și prin violare de domiciliu sau sediu profesional. Această din urmă ipoteză de agravare înlocuiește tâlhăria săvârșită într-o locuință sau în dependințe ale acesteia și implicit, în raport de noua formulare a textului de lege care permite reținerea formei calificate a tâlhăriei doar în ipoteza săvârșirii acesteia prin violare de domiciliu sau sediu profesional, decizia nr.XXXI/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite își pierde aplicabilitatea.</p> <p>Argumentele expuse referitor la legea penală mai favorabilă din cuprinsul paragrafului privind infracțiunea de furt calificat sunt valabile și pentru cazurile de tâlhărie calificată mai sus menționate, maximul pedepsei aplicabile fiind redus de la 18 ani la 10 ani de închisoare.</p> <p>Forma calificată a tâlhăriei din cuprinsul alineatului 2¹ litera b al art.211 din actuala reglementare a fost modificată fiind prevăzută expres obligativitatea folosirii armei sau a substanței la comiterea infracțiunii. S-a extins incidența acestei forme calificate a</p>

<p>pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Tâlhăria săvârșită în condițiile art. 229 alin. (3) se pedepsește cu închisoarea de la 5 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(3) Cu aceeași pedeapsă se sancționează tâlhăria care a avut ca urmare vătămarea corporală.</p>	<p>sa o armă, o substanță narcotică ori paralizantă;</p> <p>c) într-o locuință sau în dependențe ale acesteia;</p> <p>d) în timpul unei calamități;</p> <p>e) a avut vreuna din urmările arătate în art. 182.</p>	<p>tâlhăriei și în cazul folosirii substanțelor explozive.</p> <p>De asemenea, în noua reglementare s-a renunțat la unele dintre elementele circumstanțiale de agravare (cele de la alineatul 2¹ lit.a și d din actualul Cod penal), acestea fiind asemănătoare circumstanțelor agravante legale prevăzute de art.77 din Noul Cod penal. Pentru infracțiunile comise anterior modificării legislative încadrarea juridică se va realiza potrivit noilor dispoziții legale prin reținerea formei simple a infracțiunii de tâlhărie prevăzută de art.233 și după caz a circumstanței agravante incidente din cuprinsul art.77.</p> <p>Noul Cod penal a preluat integral ca forme calificate ale tâlhăriei cazurile în care fapta privește categoriile de bunuri prevăzute în alineatul 3 al art.229.</p> <p>De asemenea, tâlhăria care a avut vreuna din urmările arătate în art. 182 din actualul Cod penal a fost înlocuită cu cea care a avut ca urmare vătămarea corporală reglementată de art.194 din Noul Cod penal.</p> <p>Similar furtului calificat, tâlhăria care a avut ca urmare consecințe deosebit de grave nu mai constituie o împrejurare de agravare a infracțiunii.</p> <p>În Noul Cod penal s-a redus pedeapsa aplicabilă pentru sancționarea infracțiunii, astfel legea nouă este mai favorabilă.</p>
<p>Art. 235 Pirateria</p> <p>(1) Furtul comis, prin violență sau amenințare, de către o persoană care face parte din echipajul sau din pasagerii unei nave aflate în marea liberă, al bunurilor ce se găsesc pe acel vas sau pe o altă navă, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 15 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Cu pedeapsa prevăzută în alin. (1) se sancționează și capturarea unei nave aflate în marea liberă sau faptul de a provoca, prin orice mijloc, naufragiul ori eșuarea acesteia, în scopul de a-și însuși</p>	<p>Art. 212 Pirateria</p> <p>(1) Jefuirea prin acte de violență săvârșite în scopuri personale, de echipajul sau pasagerii unei nave împotriva persoanelor sau bunurilor care se găsesc pe acea navă ori împotriva altei nave, dacă navele se află în marea liberă sau într-un loc care nu este supus jurisdicției nici unui stat, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 18 ani.</p> <p>(2) Dacă pirateria a avut vreuna dintre urmările arătate în art. 182, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 20 de ani.</p> <p>(4) Dispozițiile alineatelor precedente se aplică în mod</p>	<p>În privința elementului material al infracțiunii de piraterie se constată că în Noul Cod penal acțiunea principală a suferit o modificare, în sensul că termenul de „jefuire”, singular în reglementarea actuală, a fost înlocuit cu cel de „furt”, iar acțiunea secundară a elementului material include și amenințarea, nu doar actele de violență.</p> <p>Latura subiectivă a infracțiunii a fost modificată, fiind înlăturată cerința săvârșirii infracțiunii în scopuri personale.</p> <p>S-a incriminat o nouă modalitate de comitere a faptei constând în capturarea unei nave aflate în marea liberă sau faptul de a provoca, prin orice mijloc, naufragiul ori eșuarea acesteia, în scopul de a-și însuși încărcătura ei sau de a tâlhări persoanele aflate la bord.</p> <p>Forma agravată a infracțiunii de piraterie care a avut vreuna dintre urmările arătate în art. 182 din actualul Cod penal a fost înlocuită cu pirateria care a avut ca urmare vătămarea corporală în accepțiunea Noului Cod penal.</p> <p>Pirateria care a produs consecințe deosebit de grave nu mai constituie în noua reglementare o împrejurare de agravare a infracțiunii.</p>

<p>încărcătura ei sau de a tâlhări persoanele aflate la bord.</p> <p>(3) Dacă pirateria a avut ca urmare vătămarea corporală, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(4) Există piraterie și dacă fapta s-a comis pe o aeronavă sau între aeronave și nave.</p>	<p>corespunzător și când infracțiunea de piraterie s-a comis pe o aeronavă sau între aeronave și nave.</p>	
<p>Art. 236 Tâlhăria sau pirateria urmată de moartea victimei Dacă faptele prevăzute în art. 233-235 au avut ca urmare moartea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 18 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p>	<p>Art.211 (3) Tâlhăria care a produs consecințe deosebit de grave sau a avut ca urmare moartea victimei se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Art.212 (3) Pirateria care a produs consecințe deosebit de grave sau a avut ca urmare moartea victimei se pedepsește cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p>	<p>După cum s-a arătat și anterior, în cazul infracțiunilor de tâlhărie și piraterie producerea consecințelor deosebit de grave nu mai atrage reținerea formelor agravate ale acestor infracțiuni.</p> <p>În cuprinsul Noului Cod penal tâlhăria și pirateria care au avut ca urmare moartea victimei sunt reglementate distinct fiind reduse semnificativ limitele sancțiunii aplicabile.</p> <p>Fiind infracțiuni complexe praeterintenționate, în cazul în care se produce numai rezultatul mai grav al acțiunii secundare, respectiv moartea victimei, iar acțiunea principală de sustragere rămâne în faza tentativei, în conformitate cu art.36 alin.3 din Noul Cod penal, se vor aplica pedepsele prevăzute pentru infracțiunile consumate.</p>
<p>Art. 237 Sancționarea tentativei Tentativa la infracțiunile prevăzute în art. 233-235 se pedepsește.</p>	<p>Art.222 Sancționarea tentativei Tentativa infracțiunilor prevăzute în art. 208-212, 215, 215¹, 217 și 218 se pedepsește.</p>	<p>Nu se constată modificări.</p>
<p>Art. 238 Abuzul de încredere (1) Însușirea, dispunerea sau folosirea, pe nedrept, a unui bun mobil al altuia, de către cel căruia i-a fost încredințat în baza unui titlu și cu un anumit scop, ori refuzul de a-l restitui se pedepsește cu închisoare de</p>	<p>Art. 213 Abuzul de încredere (1) Însușirea unui bun mobil al altuia, deținut cu orice titlu, sau dispunerea de acest bun pe nedrept ori refuzul de a-l restitui, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 4 ani sau cu amendă.</p>	<p>În privința elementului material al infracțiunii, în Noul Cod penal se reglementează, suplimentar celor trei modalități alternative existente în actuala reglementare, folosirea pe nedrept, a unui bun mobil al altuia, de către cel căruia i-a fost încredințat în baza unui titlu și cu un anumit scop.</p> <p>Situațiile practice acoperite prin această nouă modalitate de săvârșire a infracțiunii, în prezent se circumscriu acțiunii de dispunere pe nedrept, prin urmare modificarea adusă de Noul Cod sub acest aspect nu pune problema legii penale mai favorabile sau a incriminării unei noi modalități de săvârșire a infracțiunii.</p> <p>Sintagma „deținut cu orice titlu” a fost înlocuită cu „încredințat în baza unui titlu și cu</p>

<p>la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>(2) Dacă bunul este proprietate privată, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.</p>	<p>un anumit scop”, astfel utilizarea bunului în alt scop decât cel pentru care a fost încredințat va constitui o variantă mai explicită a dispunerii pe nedrept de acel bun și nu o formă nouă de săvârșire a infracțiunii.</p> <p>Prin noua reglementare s-a redus limita maximă a sancțiunii aplicabile, prin urmare aceasta va constitui legea mai favorabilă.</p> <p>Noul Cod penal statuează că acțiunea penală se va pune în mișcare la plângerea prealabilă.</p>
<p>Art. 239 Abuzul de încredere prin fraudarea creditorilor</p> <p>(1) Fapta debitorului de a înstrăina, ascunde, deteriora sau distruge, în tot sau în parte, valori ori bunuri din patrimoniul său ori de a invoca acte sau datorii fictive în scopul fraudării creditorilor se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta persoanei care, știind că nu va putea plăti, achiziționează bunuri ori servicii producând o pagubă creditorului.</p> <p>(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>-fără corespondent în actuala legislație</p>	<p>Incriminarea este nouă neavînd corespondent în actuala legislație și sancționează o atitudine necorespunzătoare a debitorului în scopul sustragerii sale de la îndeplinirea obligației asumate contractual.</p> <p>Infracțiunea poate fi săvârșită prin două variante:</p> <ul style="list-style-type: none"> -înstrăinarea, ascunderea, deteriorarea sau distrugerea, de către debitor, în tot sau în parte, de valori ori bunuri din patrimoniul său ori prin invocarea de acte sau datorii fictive în scopul fraudării creditorilor sau -achiziționarea de bunuri ori servicii de către persoana care știe că nu va putea plăti, producându-se astfel o pagubă creditorului. <p>Sub aspectul obiectului juridic și al celui material infracțiunea nu prezintă particularități deosebite față de celelalte infracțiuni contra patrimoniului.</p> <p>Astfel, obiectul juridic special al acesteia este reprezentat de ansamblul relațiilor sociale în legătură cu încrederea care trebuie să guverneze raporturile de natură patrimonială dintre debitori și creditori. Obiectul material al infracțiunii în prima variantă a acesteia constă în valorile, bunurile sau actele la care se referă acțiunea incriminată, iar în a doua variantă în bunurile și serviciile achiziționate.</p> <p>În ambele variante ale infracțiunii subiectul activ este calificat, acesta fiind debitorul unei obligații. De asemenea, subiectul pasiv secundar este calificat, acesta fiind creditorul obligației asumate de debitor.</p> <p>Elementul material al laturii obiective a infracțiunii, în prima variantă, este reprezentat de acțiunile de înstrăinare, ascundere, deteriorare sau distrugere, precum și de invocarea unor acte sau datorii fictive.</p> <p>Înstrăinarea constă în trecerea bunului în patrimoniul altei persoane; ascunderea reprezintă așezarea unui lucru într-un loc în care nu poate fi găsit; deteriorarea înseamnă uzarea, stricarea sau degradarea unui bun, iar distrugerea constă în nimicirea acestuia astfel încât bunul nu mai există.</p> <p>Invocarea actelor sau datoriilor fictive se realizează prin transmiterea către creditor a informației referitoare la existența unor acte sau datorii pe care în realitate debitorul nu le are și care fac imposibilă executarea obligației asumate de debitor.</p>

		<p>În cea de-a doua variantă a textului de lege, elementul material al infracțiunii constă în achiziționarea de bunuri sau servicii. Verbum regens în acest caz este o acțiune de procurare prin cumpărare sau prin alte modalități a unor bunuri sau servicii.</p> <p>Această operațiune se realizează cu rea-credință, fapt ce rezultă din condiția prevăzută de legiuitor pentru debitor, respectiv să știe că nu va putea plăti.</p> <p>Urmarea imediată a infracțiunii constă în prejudiciul cauzat creditorului, astfel infracțiunea este de rezultat, iar legătura de cauzalitate trebuie stabilită.</p> <p>Sub aspectul laturii subiective a infracțiunii, scopul menționat în cuprinsul primei variante a acesteia califică intenția, ea fiind directă. Pentru cea de-a doua variantă intenția poate fi și indirectă.</p> <p>Tentativa infracțiunii este posibilă aceasta fiind pedepsită potrivit art.248 din Noul Cod penal, iar consumarea are loc în momentul producerii rezultatului, respectiv al prejudicierii creditorului.</p> <p>Acest tip de infracțiune poate fi instrumentată doar dacă s-a săvârșit după intrarea în vigoare a Noului Cod penal, urmând ca acțiunea penală se fie pusă în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>
<p>Art. 240 Bancruta simplă</p> <p>(1) Neintroducerea sau introducerea tardivă, de către debitorul persoană fizică ori de reprezentantul legal al persoanei juridice debitoare, a cererii de deschidere a procedurii insolvenței, într-un termen care depășește cu mai mult de 6 luni termenul prevăzut de lege de la apariția stării de insolvență, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>Art.143 din Legea nr. 85/2006 Bancruta simplă</p> <p>(1) Constituie infracțiunea de bancrută simplă și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă neintroducerea sau introducerea tardivă, de către debitorul persoană fizică ori de reprezentantul legal al persoanei juridice debitoare, a cererii de deschidere a procedurii în termen, care depășește cu mai mult de 6 luni termenul prevăzut la art.27.</p>	<p>În Noul Cod penal reglementarea bancrutei simple nu a suferit modificări privind conținutul, în prezent aceasta fiind prevăzută de o lege specială.</p> <p>Cu caracter de noutate s-a introdus condiția punerii în mișcare a acțiunii penale la plângere prealabilă.</p>
<p>Art.241 Bancruta frauduloasă</p> <p>(1) Fapta persoanei care, în fraudă creditorilor:</p>	<p>Art.143 din Legea nr.85/2006 Bancruta frauduloasă</p> <p>(2) Constituie infracțiunea de</p>	<p>Similar bancrutei simple, reglementarea vizând bancruta frauduloasă nu a suferit modificări semnificative în Noul Cod penal.</p> <p>Spre deosebire de actuala reglementare se observă însă că, pentru toate modalitățile de săvârșire a infracțiunii, s-a instituit condiția comiterii faptelor în fraudă creditorilor.</p>

<p>a) falsifică, sustrage sau distruge evidențele debitorului ori ascunde o parte din activul averii acestuia;</p> <p>b) înfățișează datorii inexistente sau prezintă în registrele debitorului, în alt act sau în situația financiară sume nedatorate;</p> <p>c) înstrăinează, în caz de insolvență a debitorului, o parte din active se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>(2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>bancrută frauduloasă și se sancționează cu închisoare de la 6 luni la 5 ani făpta persoanei care:</p> <p>a) falsifică, sustrage sau distruge evidențele debitorului ori ascunde o parte din activul averii acestuia;</p> <p>b) înfățișează datorii inexistente sau prezintă în registrele debitorului, în alt act sau în situația financiară sume nedatorate, fiecare dintre aceste fapte fiind săvârșite în fraudă creditorilor;</p> <p>c) înstrăinează, în fraudă creditorilor, în caz de insolvență a debitorului, o parte din active.</p>	<p>Ca și în cazul bancrutei simple și pentru bancruta frauduloasă s-a introdus condiția punerii în mișcare a acțiunii penale la plângere prealabilă.</p>
<p>Art. 242. Gestiunea frauduloasă</p> <p>(1) Pricinuirea de pagube unei persoane, cu ocazia administrării sau conservării bunurilor acesteia, de către cel care are ori trebuie să aibă grija administrării sau conservării acelor bunuri se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Când fapta prevăzută în alin. (1) a fost săvârșită de administratorul judiciar, de lichidatorul averii debitorului sau de un reprezentant sau prepus al acestora, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(3) Faptele prevăzute în alin. (1)</p>	<p>Art. 214 Gestiunea frauduloasă</p> <p>(1) Pricinuirea de pagube unei persoane, cu rea-credință, cu ocazia administrării sau conservării bunurilor acesteia, de către cel care are ori trebuie să aibă grija administrării sau conservării acelor bunuri, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>(2) Gestiunea frauduloasă săvârșită în scopul de a dobândi un folos material se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.</p> <p>(3) Dacă bunul este proprietate privată, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în</p>	<p>Conținutul constitutiv al infracțiunii de gestiune frauduloasă în forma tip nu s-a modificat prin Noul Cod penal, cu excepția înlăturării sintagmei ”cu rea credință”.</p> <p>Prin noua reglementare s-a redus limita maximă prevăzută pentru sancționarea infracțiunii în forma tip, precum și pentru forma agravată și, de asemenea, s-a introdus posibilitatea sancționării alternative cu amendă.</p> <p>Noul Cod penal a preluat din cuprinsul art.144 din Legea nr.85/2006 o formă calificată a infracțiunii, respectiv când subiectul activ al acesteia este administratorul judiciar, lichidatorul averii debitorului ori un reprezentant sau prepus al acestuia, fiind diminuate limitele de pedeapsă prevăzute pentru sancționarea acesteia.</p> <p>Săvârșirea unei fapte în scopul dobândirii unui folos patrimonial poate determina potrivit art.62 din Noul Cod penal o modalitate diferită de sancționare, respectiv aplicarea amenzii pe lângă pedeapsa închisorii. Însă, în cazul gestiunii frauduloase urmărirea acestui scop va atrage doar reținerea formei agravate a infracțiunii, dispozițiile din partea specială a codului având caracter prioritar.</p> <p>Noua reglementare prevede condiția punerii în mișcare a acțiunii penale la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>

<p>și alin. (2) săvârșite în scopul de a dobândi un folos patrimonial se pedepsesc cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(4) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>parte proprietatea statului, acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. 1 se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p> <p>Art.144 din Legea nr.85/2006</p> <p>(1) Infracțiunea de gestiune frauduloasă, prevăzută la art.214 alin.1 din Codul penal, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 8 ani, atunci când este săvârșită de administratorul judiciar ori lichidatorul averii debitorului, precum și de orice reprezentant sau prepus al acestuia.</p> <p>(2) Infracțiunea de gestiune frauduloasă, prevăzută la art.214 alin.2 din Codul penal, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 12 ani, atunci când este săvârșită de administratorul judiciar ori lichidatorul averii debitorului, precum și de orice reprezentant sau prepus al acestuia, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.</p>	
<p>Art. 243 Însușirea bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor</p> <p>(1) Fapta de a nu preda în termen de 10 zile un bun găsit autorităților sau celui care l-a pierdut sau de a dispune de acel bun ca de al său se pedepsește</p>	<p>Art. 216 Însușirea bunului găsit</p> <p>(1) Fapta de a nu preda în termen de 10 zile un bun găsit autorităților sau celui care l-a pierdut, sau de a dispune de acel bun ca de al său, se pedepsește</p>	<p>Conținutul constitutiv al infracțiunii de însușire a bunului găsit, în varianta prezentată în cuprinsul alineatului 1 din Noul Cod penal, este identic cu cel din actuala reglementare.</p> <p>Referitor la alineatul al doilea, respectiv la cea de-a doua variantă de comitere a infracțiunii, se constată în privința elementului material, suplimentarea modului de săvârșire a infracțiunii cu inacțiunea de nepredare în termen de 10 zile a bunului mobil ce aparține altuia, ajuns din eroare sau în mod fortuit în posesia făptuitorului.</p> <p>Efectul modificării legislative menționate mai sus constă în imposibilitatea investigării</p>

<p>cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și însușirea pe nedrept a unui bun mobil ce aparține altuia, ajuns din eroare sau în mod fortuit în posesia făptuitorului, sau nepredarea acestuia în termen de 10 zile din momentul în care a cunoscut că bunul nu îi aparține.</p> <p>(3) Împăcarea înlătură răspunderea penală.</p>	<p>cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și însușirea pe nedrept a unui bun mobil ce aparține altuia, ajuns din eroare în posesia făptuitorului.</p>	<p>și sancționării faptelor de acest gen comise anterior intrării în vigoare a Noului Cod penal.</p> <p>Se constată, de asemenea, că obiectul material al infracțiunii reprezentat în Codul penal în vigoare de bunurile ajunse din eroare în posesia făptuitorului, este extins și la bunurile ajunse în mod fortuit în posesia acestuia.</p> <p>Prin noua reglementare s-a introdus o cauză de înlăturare a răspunderii penale și anume împăcarea părților.</p>
<p>Art. 244 Înșelăciunea</p> <p>(1) Inducerea în eroare a unei persoane prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos patrimonial injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(2) Înșelăciunea săvârșită prin folosirea de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.</p> <p>(3) Împăcarea înlătură răspunderea penală.</p>	<p>Art. 215 Înșelăciunea</p> <p>(1) Inducerea în eroare a unei persoane, prin prezentarea ca adevărată a unei fapte mincinoase sau ca mincinoasă a unei fapte adevărate, în scopul de a obține pentru sine sau pentru altul un folos material injust și dacă s-a pricinuit o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 12 ani.</p> <p>(2) Înșelăciunea săvârșită prin folosire de nume sau calități mincinoase ori de alte mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.</p> <p>(3) Inducerea sau menținerea în eroare a unei persoane cu prilejul încheierii sau executării unui contract, săvârșită în așa</p>	<p>Prin Noul Cod penal se reduce semnificativ maximul special prevăzut de lege pentru sancționarea infracțiunii, atât pentru forma tip cât și pentru cea agravată a acesteia, în cazul formei agravate fiind redus și minimul special, prin urmare aceasta reprezintă legea mai favorabilă.</p> <p>Caracterul de noutate în cazul infracțiunii de înșelăciune îl constituie introducerea unei cauze de înlăturare a răspunderii penale, și anume împăcarea părților.</p> <p>De asemenea, nu se mai regăsesc sub forma unor alineate distincte, cu consecințe asupra încadrării juridice, înșelăciunea în convenții și cea cu cecuri. Aceasta nu echivalează cu o dezincriminare a faptelor de acest gen, ele rămânând incluse în forma tip sau agravată a infracțiunii urmând a fi avute în vedere în procesul de individualizare judiciară a pedepsei.</p> <p>Similar altor infracțiuni contra patrimoniului, înșelăciunea cu consecințe deosebit de grave nu mai constituie formă agravată a infracțiunii.</p>

	<p>fel încât, fără această eroare, cel înșelat nu ar fi încheiat sau executat contractul în condițiile stipulate, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alineatele precedente, după distincțiile acolo arătate.</p> <p>(4) Emiterea unui cec asupra unei instituții de credit sau unei persoane, știind că pentru valorificarea lui nu există provizia sau acoperirea necesară, precum și fapta de a retrage, după emitere, provizia, în totul sau în parte, ori de a interzice trasului de a plăti înainte de expirarea termenului de prezentare, în scopul arătat în alin. 1, dacă s-a pricinuit o pagubă posesorului cecului, se sancționează cu pedeapsa prevăzută în alin. 2.</p> <p>(5) Înșelăciunea care a avut consecințe deosebit de grave se pedepsește cu închisoare de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.</p>	
<p>Art. 245 Înșelăciunea privind asigurările</p> <p>(1) Distrugerea, degradarea, aducerea în stare de neîntrebuințare, ascunderea sau înstrăinarea unui bun asigurat împotriva distrugerii, degradării, uzurii, pierderii sau furtului, în</p>	<p>-fără corespondent în actuala legislație</p>	<p>Infracțiunea este nouă, fără corespondent în actuala legislație, deși în anumite situații particulare s-ar putea reține înșelăciunea în convenții din actualul Cod penal. În raport de acest aspect, pentru ca faptele de acest gen săvârșite anterior intrării în vigoare a Noului Cod penal să poată fi instrumentate după modificarea legislativă, trebuie analizată în fiecare caz concret corespondența cu infracțiunea prevăzută de art.215 alin.3 din actualul Cod penal.</p> <p>Prin această nouă infracțiune se sancționează atât înșelăciunea privind asigurările de bunuri (alineatul 1), cât și cea privind asigurările de persoane(alineatul 2).</p> <p>În prima variantă fapta constă în distrugerea, degradarea, aducerea în stare de</p>

<p>scopul de a obține, pentru sine sau pentru altul, suma asigurată, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Fapta persoanei care, în scopul prevăzut în alin. (1), simulează, își cauzează sau agravează leziuni sau vătămări corporale produse de un risc asigurat se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(3) Împăcarea înlătură răspunderea penală.</p>		<p>neîntrebuințare, ascunderea sau înstrăinarea unui bun asigurat împotriva distrugerii, degradării, uzurii, pierderii sau furtului, în scopul de a obține, pentru sine sau pentru altul, suma asigurată.</p> <p>În cea de-a doua variantă infracțiunea se săvârșește prin simularea, cauzarea sau agravarea leziunilor sau vătămarilor corporale produse de un risc asigurat, în scopul mai sus menționat.</p> <p>Obiectul juridic special al infracțiunii, în ambele variante de săvârșire, îl constituie relațiile sociale care privesc încrederea ce trebuie să guverneze raporturile juridice dintre asigurați și asigurători. Obiectul material, în prima variantă a infracțiunii constă în bunul asigurat împotriva distrugerii, degradării, uzurii, pierderii sau furtului la care se referă acțiunea incriminată, iar în a doua variantă în corpul persoanei asigurate.</p> <p>Subiectul activ al infracțiunii, în prima variantă a acesteia poate fi orice persoană, iar în cea de-a doua variantă este calificat, acesta fiind persoana asigurată. De asemenea, subiectul pasiv secundar este calificat fiind asigurătorul.</p> <p>Elementul material al laturii obiective a infracțiunii, în prima variantă, este reprezentat de acțiunile de distrugere, degradare, aducere în stare de neîntrebuințare, ascundere sau înstrăinare a bunului asigurat.</p> <p>Distrugerea constă în nimicirea bunului asigurat astfel încât acesta nu mai există; degradarea înseamnă deteriorarea sau stricarea bunului; aducerea în stare de neîntrebuințare semnifică aducerea bunului în situația de a nu mai putea fi folosit conform propriei destinații; ascunderea reprezintă așezarea unui lucru într-un loc în care nu poate fi găsit; iar înstrăinarea constă în trecerea bunului în patrimoniul altei persoane.</p> <p>În cea de-a doua variantă a textului de lege, elementul material al infracțiunii constă în simularea, cauzarea sau agravarea unor leziuni sau vătămări corporale care pot fi produse de un risc asigurat. Verbum regens în acest caz poate fi o acțiune de simulare, persoana asigurată prefăcându-se că a suferit leziuni sau vătămări în urma producerii riscului asigurat; o acțiune de cauzare a unor astfel de leziuni, adică de producere a acestora prin variate modalități sau o acțiune de agravare a unor leziuni survenite în urma producerii riscului asigurat, respectiv de amplificare a rezultatului acestora.</p> <p>Urmarea imediată a infracțiunii constă în prejudiciul cauzat asigurătorului, astfel infracțiunea este de rezultat, iar legătura de cauzalitate trebuie stabilită.</p> <p>Sub aspectul laturii subiective a infracțiunii, scopul prevăzut de legiuitor pentru ambele variante ale acesteia, respectiv acela de a obține suma asigurată, califică intenția, aceasta fiind directă</p> <p>Tentativa infracțiunii este posibilă și se pedepsește potrivit art.248 din Noul Cod penal, iar consumarea acesteia are loc în momentul producerii rezultatului, respectiv al cauzării pagubei.</p> <p>Ca și în cazul infracțiunii de înșelăciune și în situația înșelăciunii privind asigurările</p>
---	--	--

		legea prevede o cauză de înlăturare a răspunderii penale, și anume împăcarea părților.
<p>Art. 246 Deturnarea licitațiilor publice Fapta de a îndepărta, prin constrângere sau corupere, un participant de la o licitație publică ori înțelegerea între participanți pentru a denatura prețul de adjudecare se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p>	-fără corespondent în actuala legislație	<p>Deturnarea licitațiilor publice este o infracțiune nouă neavând corespondent în actuala legislație.</p> <p>Totuși, în funcție de particularitățile concrete ale fiecărei fapte săvârșite, acestea ar putea fi încadrate juridic în dispozițiile privind înșelăciunea, abuzul în serviciu sau luarea de mită din actualul Cod penal.</p> <p>Acest aspect prezintă importanță în cazul faptelor de acest gen săvârșite anterior intrării în vigoare a Noului Cod penal, existând posibilitatea legală a instrumentării lor după acest moment numai în situația în care ele ar constitui infracțiuni și potrivit actualului Cod penal.</p> <p>Infracțiunea poate fi săvârșită prin două modalități:</p> <ul style="list-style-type: none"> -îndepărtarea prin constrângere sau corupere a unui participant de la o licitație publică și -înțelegerea între participanți pentru a denatura prețul de adjudecare. <p>Doctrina a statuat cu caracter unanim că infracțiunea este incidentă în cazul licitațiilor publice organizate de executorii judecătorești sau de alte persoane prevăzute de lege, dar nu este aplicabilă în privința achizițiilor publice realizate în temeiul O.U.G. nr.34/2006.</p> <p>Obiectul juridic special al infracțiunii îl reprezintă relațiile sociale referitoare la desfășurarea corespunzătoare a licitațiilor publice.</p> <p>Infracțiunea este lipsită de obiect material; prin excepție, dacă îndepărtarea participantului de la licitația publică are loc prin acte de constrângere fizică, obiectul material al acesteia îl constituie corpul persoanei lezate.</p> <p>Subiectul activ al infracțiunii în prima modalitate nu este calificat, astfel acesta poate fi orice persoană, însă, în cea de-a doua modalitate subiectul activ este calificat, acesta fiind reprezentat de participanții la o licitație publică. Particularitatea acestei modalități de săvârșire constă în faptul că infracțiunea are cel puțin doi subiecți activi.</p> <p>Subiectul pasiv secundar al infracțiunii este persoana păgubită prin desfășurarea nelegală a licitației.</p> <p>În cazul acestei infracțiuni legea impune o situație premisă constând în existența unei licitații publice inițiate de un executor judecătoresc sau de către organele de executare fiscală.</p> <p>Elementul material al laturii obiective a infracțiunii se prezintă sub forma a două modalități alternative de realizare. Astfel, aceasta se poate realiza prin îndepărtarea prin constrângere sau corupere a unui participant de la licitația publică, în sensul de a-l înlătura, sau de a-l împiedica să participe la licitație, precum și de a-l determina să se retragă de la aceasta.</p> <p>Această acțiune poate avea loc prin constrângere fizică sau morală, respectiv violență</p>

		<p>ori amenințare, și de asemenea, prin corupere, aceasta presupunând oferirea sau promisiunea de bani sau bunuri în scopul mai sus arătat.</p> <p>În cazul celei de-a doua modalități de săvârșire, elementul material al infracțiunii constă într-o înțelegere între participanți pentru a denatura prețul de adjudecare. Această înțelegere este frauduloasă pentru că se urmărește păgubirea debitorului și câștigarea licitației la un preț situat sub cel de pornire stabilit de executorul judecătoresc.</p> <p>Urmarea imediată a infracțiunii constă într-o stare de pericol pentru valorile sociale lezate, iar legătura de cauzalitate rezultă din materialitatea faptei.</p> <p>Latura subiectivă a infracțiunii presupune, în prima modalitate de săvârșire, intenția care poate fi directă sau indirectă, iar în cea de-a doua modalitate aceasta este directă, fiind calificată prin scopul urmărit, respectiv deturnarea prețului de adjudecare.</p> <p>Tentativa infracțiunii este posibilă și se pedepsește conform art.248 din Noul Cod penal, iar consumarea acesteia se realizează odată cu comiterea oricăreia dintre acțiunile incriminate.</p> <p>Fiind o infracțiune nouă, textul de lege devine incident odată cu intrarea în vigoare a Noului Cod penal.</p>
<p>Art. 247 Exploatarea patrimonială a unei persoane vulnerabile (1) Fapta creditorului care, cu ocazia dării cu împrumut de bani sau bunuri, profitând de starea de vădită vulnerabilitate a debitorului, datorata vârstei, stării de sănătate, infirmității ori relației de dependență în care debitorul se află față de el, îl face să constituie sau să transmită, pentru sine sau pentru altul, un drept real ori de creanță de valoare vădit disproporționată față de această prestație se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. (2) Punerea unei persoane în stare de vădită vulnerabilitate prin provocarea unei intoxicații cu alcool sau cu substanțe</p>	-fără corespondent în actuala legislație	<p>Dispozițiile legale prin care se incriminează această faptă sunt noi, acestea neavând corespondent în actuala legislație.</p> <p>Infracțiunea poate fi săvârșită prin două variante tip cu conținut distinct, astfel cum rezultă din cele două alineate ale textului de lege.</p> <p>Obiectul juridic special al infracțiunii este unul complex, pe de o parte sunt ocrotite relațiile sociale cu caracter patrimonial guvernate de încrederea reciprocă a părților unui raport juridic civil, iar pe de altă parte relațiile sociale privind libertatea morală a unei părți dintr-un astfel de raport obligațional și care se află într-o stare specială de vulnerabilitate.</p> <p>Infracțiunea este lipsită de obiect material.</p> <p>Subiectul activ în prima variantă de săvârșire a infracțiunii este calificat, acesta având calitatea de creditor, iar în cea de-a doua formă a acesteia infracțiunea poate fi comisă de orice persoană.</p> <p>De asemenea, în prima variantă a infracțiunii subiectul pasiv al acesteia este debitorul obligației ce rezultă din contractul de împrumut, iar în a doua variantă poate fi orice persoană.</p> <p>Situația premisă, în prima modalitate a infracțiunii presupune existența unui contract de împrumut încheiat între făptuitor și persoana lezată.</p> <p>Elementul material al laturii obiective, în prima variantă constă într-o acțiune de a face semnificând o determinare a persoanei vătămate să transmită sau să constituie un drept real sau de creanță în favoarea făptuitorului sau altei persoane.</p> <p>Prin acest mod se exploatează vulnerabilitatea persoanei vătămate, starea specială în</p>

<p>psihoactive în scopul de a o determina să consimtă la constituirea sau transmiterea unui drept real ori de creanță sau să renunțe la un drept, dacă s-a produs o pagubă, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p>		<p>care se află aceasta fiind independentă de activitatea infracțională derulată de autor. Această stare facilitează săvârșirea infracțiunii în condițiile în care voința persoanei vătămate este lezată, împrejurare de care făptuitorul profită.</p> <p>În cea de-a doua variantă a textului de lege, elementul material al infracțiunii constă în punerea unei persoane în stare de vădită vulnerabilitate, prin provocarea unei intoxicații cu alcool sau substanțe psihoactive. În acest caz, făptuitorul este cel care cauzează starea de vulnerabilitate a persoanei vătămate și ca urmare a acestei acțiuni are loc alterarea voinței acesteia și pierderea semnificației corecte a faptelor la care consimte.</p> <p>Urmarea imediată a infracțiunii constă în producerea unei pagube materiale în patrimoniul persoanei vătămate, prin transmiterea sau constituirea de către aceasta a unui drept real sau de creanță, respectiv prin renunțarea la un astfel de drept.</p> <p>Legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată trebuie stabilită.</p> <p>Latura subiectivă a infracțiunii, în ambele variante ale acesteia, presupune vinovăția sub forma intenției directe, făptuitorul urmărind obținerea unui avantaj patrimonial.</p> <p>Tentativa infracțiunii este posibilă și se sancționează conform art.248 din Noul Cod penal, consumarea acesteia are loc în momentul producerii pagubei în patrimoniul persoanei vătămate.</p>
<p>Art. 248 Sanctionarea tentativei Tentativa la infracțiunile prevăzute în art. 239 alin. (1), art. 241 și art. 244-247 se pedepsește.</p>	<p>Art.222 Sanctionarea tentativei Tentativa la infracțiunile prevăzute în art. 208-212,215,215¹,217 și 218 se pedepsește</p>	<p>Cu caracter de noutate se reglementează sancționarea tentativei în cazul bancrutei frauduloase.</p>
<p>Art. 249 Frauda informatică Introducerea, modificarea sau ștergerea de date informatice, restricționarea accesului la aceste date ori împiedicarea în orice mod a funcționării unui sistem informatic, în scopul de a obține un beneficiu material pentru sine sau pentru altul, dacă s-a cauzat o pagubă unei persoane, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p>	<p>Art.49 din Legea nr.161/2003 Fapta de a cauza un prejudiciu patrimonial unei persoane prin introducerea, modificarea sau ștergerea de date informatice, prin restricționarea accesului la aceste date ori prin împiedicarea în orice mod a funcționării unui sistem informatic, în scopul de a obține un beneficiu material pentru sine sau pentru altul, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3</p>	<p>Conținutul constitutiv al infracțiunii în Noul Cod penal este identic cu cel existent în legea specială care o incriminează în prezent.</p> <p>Prin dispozițiile noi se reduc limitele de pedeapsă prevăzute pentru sancționarea infracțiunii, prin urmare legea nouă este favorabilă.</p>

<p>Art. 250 Efectuarea de operațiuni financiare în mod fraudulos (1) Efectuarea unei operațiuni de retragere de numerar, încărcare sau descărcare a unui instrument de monedă electronică ori de transfer de fonduri, prin utilizarea, fără consimțământul titularului, a unui instrument de plată electronică sau a datelor de identificare care permit utilizarea acestuia, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani. (2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează efectuarea uneia dintre operațiunile prevăzute în alin. (1), prin utilizarea neautorizată a oricăror date de identificare sau prin utilizarea de date de identificare fictive. (3) Transmiterea neautorizată către altă persoană a oricăror date de identificare, în vederea efectuării uneia dintre operațiunile prevăzute în alin. (1), se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p>	<p>la 12 ani.</p> <p>Art.27 din Legea nr. 365/2002 Efectuarea de operațiuni financiare în mod fraudulos (1) Efectuarea uneia dintre operațiunile prevăzute la art.1 pct.11, prin utilizarea unui instrument de plată electronică, inclusiv a datelor de identificare care permit utilizarea acestuia, fără consimțământul titularului instrumentului respectiv, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 12 ani. (2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează efectuarea uneia dintre operațiunile prevăzute la art.1 pct.11, prin utilizarea neautorizată a oricăror date de identificare sau prin utilizarea de date de identificare fictive. (3) Cu aceeași pedeapsă se sancționează transmiterea neautorizată către altă persoană a oricăror date de identificare, în vederea efectuării uneia dintre operațiunile prevăzute la art.1 pct.11.</p> <p>Art.1 pct.11 (11). Instrument de plată electronică- un instrument care permite titularului său să efectueze următoarele tipuri de operațiuni: a) transferuri de fonduri, altele decât cele ordonate și</p>	<p>Noul Cod penal nu modifică conținutul constitutiv al infracțiunii, însă se reduc limitele de pedeapsă prevăzute pentru sancționarea acesteia, legea nouă fiind evident favorabilă.</p>
---	---	---

	<p>executate de către instituții financiare;</p> <p>b) retrageri de numerar, precum și încărcarea și descărcarea unui instrument de monedă electronică</p>	
<p>Art. 251 Acceptarea operațiunilor financiare efectuate în mod fraudulos</p> <p>(1) Acceptarea unei operațiuni de retragere de numerar, încărcare sau descărcare a unui instrument de monedă electronică ori de transfer de fonduri, cunoscând că este efectuată prin folosirea unui instrument de plată electronică falsificat sau utilizat fără consimțământul titularului său, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează acceptarea uneia dintre operațiunile prevăzute în alin. (1), cunoscând că este efectuată prin utilizarea neautorizată a oricăror date de identificare sau prin utilizarea de date de identificare fictive.</p>	<p>Art.28 din Legea nr.365/2002 Acceptarea operațiunilor financiare efectuate în mod fraudulos</p> <p>(1) Acceptarea uneia dintre operațiunile prevăzute la art.1 pct.11, cunoscând că este efectuată prin folosirea unui instrument de plată electronică falsificat sau utilizat fără consimțământul titularului său, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 12 ani.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează acceptarea uneia dintre operațiunile prevăzute la art.1 pct.11, cunoscând că este efectuată prin utilizarea neautorizată a oricăror date de identificare sau prin utilizarea de date de identificare fictive.</p>	<p>Similar infracțiunilor precedente, conținutul constitutiv al infracțiunii nu s-a modificat prin noile dispoziții legale, dar s-a redus maximul special prevăzut pentru sancționarea acesteia, legea nouă fiind evident favorabilă.</p>
<p>Art. 252 Sanționarea tentativei</p> <p>Tentativa la infracțiunile prevăzute în prezentul capitol se pedepsește.</p>	<p>Art.27 alin.4 și art.28 alin.3 din Legea nr.365/2002 Sanționarea tentativei</p> <p>Tentativa se pedepsește</p> <p>Art.50 din Legea nr.161/2003 ....Sanționarea tentativei</p> <p>Tentativa infracțiunilor</p>	<p>Nu se constată modificări.</p>

	prevăzute la art.48 și 49 se pedepsește.	
<p>Art. 253 Distrugerea</p> <p>(1) Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare a unui bun aparținând altuia ori împiedicarea luării măsurilor de conservare sau de salvare a unui astfel de bun, precum și înlăturarea măsurilor luate se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Distrugerea unui înscris sub semnătură privată, care aparține în tot sau în parte altei persoane și servește la dovedirea unui drept de natură patrimonială, dacă prin aceasta s-a produs o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(3) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) privește bunuri care fac parte din patrimoniul cultural, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(4) Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare a unui bun, săvârșită prin incendiere, explozie ori prin orice alt asemenea mijloc și dacă este de natură să pună în pericol alte persoane sau bunuri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p>	<p>Art. 217 Distrugerea</p> <p>(1) Distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuințare a unui bun aparținând altuia sau împiedicarea luării măsurilor de conservare ori de salvare a unui astfel de bun, precum și înlăturarea măsurilor luate, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) În cazul în care bunul are deosebită valoare artistică, științifică, istorică, arhivistică sau o altă asemenea valoare, pedeapsa este închisoarea de la unu la 10 ani.</p> <p>(3) Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare a unei conducte petroliere sau de gaze, a unui cablu de înaltă tensiune, a echipamentelor și instalațiilor de telecomunicații sau pentru difuzarea programelor de radio și televiziune ori a sistemelor de alimentare cu apă și a conductelor magistrale de alimentare cu apă, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 10 ani.</p> <p>(4) Dacă distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare se săvârșește prin incendiere, explozie ori</p>	<p>Prin noua reglementare se preia identic conținutul constitutiv al infracțiunii majorându-se minimul special prevăzut de lege pentru sancționarea acesteia și reducându-se maximul special. Legea mai favorabilă se va determina după caz în funcție de limita de pedeapsă (maximă sau minimă) avută în vedere la individualizarea judiciară a sancțiunii.</p> <p>S-a introdus o nouă formă agravată a infracțiunii în raport de obiectul său material, respectiv dacă acesta este un înscris sub semnătură privată, care aparține în tot sau în parte altei persoane și servește la dovedirea unui drept de natură patrimonială și dacă s-a produs o pagubă. Spre deosebire de înscrisul sub semnătură privată, distrugerea unui înscris autentic va atrage incidența art.259 din Noul Cod penal. Această variantă agravată se va putea reține pentru faptele comise după intrarea în vigoare a Noului Cod penal, pentru cele anterioare rămâne incidentă forma tip a infracțiunii.</p> <p>Forma agravată a infracțiunii al cărei obiect material îl constituie bunurile cu o deosebită valoare artistică, științifică, istorică, arhivistică sau cu o altă asemenea valoare a fost înlocuită cu cea al cărei obiect material sunt bunurile care fac parte din patrimoniul cultural, maximul special al pedepsei fiind redus semnificativ.</p> <p>Varianta agravată a infracțiunii determinată de modalitatea de săvârșire a acesteia, respectiv prin incendiere, explozie ori prin orice alt asemenea mijloc se păstrează, cu înlocuirea sintagmei „pericol public” cu aceea de „punere în pericol a altor persoane sau bunuri”, expresia folosită în Noul Cod fiind mai explicită. Și în acest caz se observă reducerea limitelor pedepsei aplicabile.</p> <p>Forma agravată a infracțiunii al cărei obiect material este reprezentat de: conducte petroliere sau de gaze, cablu de înaltă tensiune, echipamente și instalații de telecomunicații sau pentru difuzarea programelor de radio și televiziune ori sisteme de alimentare cu apă și conducte magistrale de alimentare cu apă, nu mai are corespondent în Noul Cod penal, prin urmare în cazul faptelor de acest gen se va reține forma tip a infracțiunii.</p> <p>În cazul faptelor de la alineatele 1 și 2 legea nouă prevede condiția punerii în mișcare a acțiunii penale la plângere prealabilă.</p>

<p>(5) Dispozițiile prevăzute în alin. (3) și alin. (4) se aplică chiar dacă bunul aparține făptuitorului.</p> <p>(6) Pentru faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2) acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p> <p>(7) Tentativa faptelor prevăzute în alin. (3) și alin. (4) se pedepsește.</p>	<p>prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 15 ani.</p> <p>(5) Dispozițiile prevăzute în alin. 2, 3 și 4 se aplică chiar dacă bunul aparține făptuitorului.</p> <p>(6) Dacă bunul este proprietate privată, cu excepția cazului când acesta este în întregime sau în parte al statului, acțiunea penală pentru fapta prevăzută în alin. 1 se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.</p>	
<p>Art. 254 Distrugerea calificată</p> <p>(1) Dacă faptele prevăzute în art. 253 au avut ca urmare un dezastru, pedeapsa este închisoarea de la 7 la 15 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Dezastrul constă în distrugerea sau degradarea unor bunuri imobile ori a unor lucrări, echipamente, instalații sau componente ale acestora și care a avut ca urmare moartea sau vătămarea corporală a două sau mai multor persoane.</p>	<p>Art. 218 Distrugerea calificată</p> <p>(1) Dacă faptele prevăzute în art. 217 au avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă au avut ca urmare un dezastru, pedeapsa este detențiunea pe viață sau închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) Dezastrul constă în distrugerea sau degradarea unor mijloace de transport în comun, de mărfuri sau persoane, ori a unor instalații sau lucrări și care a avut ca urmare moartea sau vătămarea gravă a integrității corporale ori sănătății mai multor persoane.</p>	<p>Distrugerea care a avut consecințe deosebit de grave nu mai constituie formă calificată a infracțiunii de distrugere în Noul Cod penal.</p> <p>Reglementarea nouă a modificat definiția dezastrului în sensul eliminării mijloacelor de transport în comun din categoria bunurilor care constituie obiectul material al infracțiunii, precum și a introducerii bunurilor imobile în această categorie. De asemenea, s-a redus minimul special al pedepsei aplicabile.</p>

<p>Art. 255 Distrugerea din culpă</p> <p>(1) Distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuințare, din culpă, a unui bun, chiar dacă acesta aparține făptuitorului, în cazul în care fapta este săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice alt asemenea mijloc și dacă este de natură să pună în pericol alte persoane sau bunuri, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(2) Dacă faptele au avut ca urmare un dezastru, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani.</p>	<p>Art. 219 Distrugerea din culpă</p> <p>(1) Distrugerea, degradarea ori aducerea în stare de neîntrebuințare, din culpă, a unui bun, chiar dacă acesta aparține făptuitorului, în cazul în care fapta este săvârșită prin incendiere, explozie sau prin orice alt asemenea mijloc și dacă rezultă pericol public, se pedepsesc cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează distrugerea ori degradarea din culpă a unei conducte petroliere sau de gaze, a unei rețele electrice, a echipamentelor și instalațiilor de telecomunicații sau pentru difuzarea programelor de radio și televiziune ori a sistemelor de alimentare cu apă și a conductelor magistrale de alimentare cu apă, dacă a avut ca urmare aducerea în stare de neîntrebuințare a acestora.</p> <p>(3) Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare, din culpă, a unui bun, chiar dacă acesta aparține făptuitorului, în cazul în care a avut consecințe deosebit de grave, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 6 ani, iar dacă a avut ca urmare un dezastru, pedeapsa este</p>	<p>Conținutul constitutiv al infracțiunii de distrugere din culpă nu s-a modificat în esență, singura diferență constatată se referă la înlocuirea sintagmei „dacă rezultă pericol public” cu „dacă este de natură să pună în pericol alte persoane sau bunuri”.</p> <p>Limitele de pedeapsă prevăzute pentru sancționarea infracțiunii s-au modificat, astfel minimul special a crescut iar maximul special s-a diminuat. În acest context, aspectele menționate referitor la aplicarea legii penale mai favorabile în paragraful vizând infracțiunea de distrugere rămân valabile.</p> <p>Forma agravată a infracțiunii din Codul penal în vigoare determinată de obiectul material al acesteia, și anume conducte petroliere sau de gaze, rețele electrice, echipamente și instalații de telecomunicații sau pentru difuzarea programelor de radio și televiziune ori sisteme de alimentare cu apă și conducte magistrale de alimentare cu apă, nu mai are corespondent în Noul Cod penal, prin urmare în cazul faptelor de acest gen se va reține forma tip a infracțiunii.</p> <p>Distrugerea din culpă care a avut consecințe deosebit de grave nu mai constituie formă calificată a infracțiunii în Noul Cod penal.</p> <p>De asemenea, s-a renunțat la forma agravată a infracțiunii determinată de calitatea subiectului activ calificat al acesteia, urmând ca această împrejurare să fie evaluată în procesul de individualizare a pedepsei.</p>
---	--	---

	<p>închisoarea de la 3 la 12 ani.</p> <p>(4) Când dezastrul ori consecințele deosebit de grave s-au produs ca urmare a părăsirii postului sau a săvârșirii oricărei alte fapte de către personalul de conducere al unui mijloc de transport în comun ori de către personalul care asigură direct securitatea unor asemenea transporturi, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani.</p>	
<p>Art. 256 Tulburarea de posesie</p> <p>(1) Ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, prin violență sau amenințare ori prin desființarea sau strămutarea semnelor de hotar, a unui imobil aflat în posesia altuia se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>Art. 220 Tulburarea de posesie</p> <p>(1) Ocuparea, în întregime sau în parte, fără drept, a unui imobil aflat în posesia altuia, fără consimțământul acestuia sau fără aprobare prealabilă primită în condițiile legii, ori refuzul de a elibera imobilul astfel ocupat se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută în alin. 1 se săvârșește prin violență sau amenințare ori prin desființarea semnelor de hotar, a reperelor de marcare, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(3) Dacă fapta prevăzută în alin. 2 se săvârșește de două sau mai multe persoane împreună, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 15 ani.</p> <p>(4) Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.</p>	<p>Prin Noul Cod penal a fost dezincriminată forma tip a infracțiunii de tulburare de posesie existentă în Codul penal în vigoare, faptele de tipul celor prevăzute în cuprinsul alineatului 1 al art 220 urmând a fi soluționate pe cale civilă.</p> <p>În noua reglementare conținutul constitutiv al infracțiunii în forma tip prevede condiția săvârșirii faptei prin violență sau amenințare ori prin desființarea sau strămutarea semnelor de hotar, similar formei agravate a infracțiunii în vigoare.</p> <p>Însă, sub aspectul elementului material al infracțiunii, în noua reglementare nu se mai regăsește modalitatea omisivă a săvârșirii faptei, respectiv prin refuzul de a elibera imobilul ocupat și nici condițiile referitoare la săvârșirea acțiunii incriminate fără consimțământul posesorului imobilului sau fără aprobarea prealabilă primită în condițiile legii.</p> <p>Forma agravată a infracțiunii săvârșită de două sau mai multe persoane împreună nu se mai regăsește în Noul Cod penal, după caz fiind posibilă reținerea circumstanței agravante prevăzute de art.77 litera a din același cod.</p> <p>Cu caracter de noutate s-a statuat posibilitatea sancționării alternative cu pedeapsa amenzii.</p> <p>S-a condiționat punerea în mișcare a acțiunii penale de plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>
<p>Art. 257 Ultrajul</p>	<p>Art. 239 Ultrajul</p>	<p>Ultrajul (art. 257 Noul Cod Penal)</p>

<p>(1) Amenințarea săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă, lovirea sau alte violențe, vătămarea corporală, lovirea sau vătămările cauzatoare de moarte ori omorul săvârșite împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau în legătură cu exercitarea acestor atribuții, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune, ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.</p> <p>(2) Săvârșirea unei infracțiuni împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat ori asupra bunurilor acestuia, în scop de intimidare sau de răzbunare, în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune, ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.</p> <p>(3) Cu aceeași pedeapsă se sancționează faptele comise în condițiile alin. (2), dacă privesc</p>	<p>(1) Amenințarea săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă contra unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Lovirea sau orice acte de violență, săvârșite împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(3) Vătămarea corporală, săvârșită împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 6 ani.</p> <p>(4) Vătămarea corporală gravă, săvârșită împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat,</p>	<p><i>În Noul Cod penal faptele de ultraj sunt sancționate cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită împotriva funcționarului public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.</i></p> <p><i>Reglementarea din Codul penal prevede câte o pedeapsă pentru fiecare modalitate de săvârșire a ultrajului.</i></p> <p><i>Sunt incriminate în alineatul 2 al art. 257 din Noul Cod penal infracțiunile săvârșite în scop de intimidare sau de răzbunare, în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu ale funcționarului, indiferent de natura acestora. Legiuitorul nu mai nominalizează infracțiunile (amenințare, lovire, vătămare corporală etc.) astfel încât orice infracțiune prevăzută de Codul penal sau legile speciale în vigoare la acea dată, dacă sunt săvârșite în scop de intimidare sau răzbunare, fapta va constitui infracțiunea de ultraj.</i></p> <p><i>De asemenea, sunt incriminate ca infracțiune de ultraj faptele comise în scop de intimidare sau răzbunare, care privesc un membru de familie al funcționarului public (alineatul 3), actuala reglementare limitându-se la cele prevăzute în art. 180 – 183, art. 189 și art. 193 din Codul penal.</i></p> <p><i>Spre deosebire de incriminarea din Codul penal, majorarea cu jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege pentru infracțiunea săvârșită este circumscrisă la faptele comise numai asupra polițistului sau jandarmului.</i></p>
--	--	---

<p><i>un membru de familie al funcționarului public.</i></p> <p>(4) Faptele prevăzute în alin. (1) - (3), comise asupra unui polițist sau jandarm, aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau în legătură cu exercitarea acestor atribuții, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune, ale cărei limite se majorează cu jumătate.</p>	<p>aflat în exercițiul funcțiunii ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.</p> <p>(5) Dacă faptele prevăzute în alin. 1 - 4 sunt săvârșite împotriva unui judecător sau procuror, organ de cercetare penală, expert, executor judecătoresc, polițist, jandarm ori militar, limitele pedepsei se majorează cu jumătate.</p> <p>ART. 239¹</p> <p>Cazuri speciale de pedepsire</p> <p>În cazul infracțiunilor prevăzute de art. 180 - 183, art. 189 și art. 193, săvârșite împotriva soțului sau a unei rude apropiate a uneia dintre persoanele prevăzute în art. 239 alin. 5, în scop de intimidare sau de răzbunare în legătură cu exercitarea de către aceste persoane a atribuțiilor de serviciu, limitele pedepsei se majorează cu jumătate.</p>	
<p>Art. 258</p> <p>Uzurparea de calități oficiale</p> <p>(1) Folosirea fără drept a unei calități oficiale care implică exercițiul autorității de stat, însoțită sau urmată de îndeplinirea vreunui act legat</p>	<p>ART. 240</p> <p>Uzurparea de calități oficiale</p> <p>Folosirea fără drept a unei calități oficiale, însoțită sau urmată de îndeplinirea vreunui act legat de acea calitate, se pedepsește cu închisoare de la 6</p>	<p>Uzurparea de calități oficiale (art. 258 din Noul Cod penal)</p> <p>Elementul de noutate îl reprezintă condiția „exercitării autorității de stat”, legiuitorul înțelegând să incrimineze doar actele de uzurpare a unei calități oficiale care implică autoritatea de stat însoțită sau urmată de îndeplinirea unui act legat de această calitate. Un alt element de noutate îl constituie incriminarea faptei funcționarului public care continuă să exercite o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, după ce a pierdut</p>

<p><i>de acea calitate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</i></p> <p><i>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta funcționarului public care continuă să exercite o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, după ce a pierdut acest drept conform legii.</i></p> <p><i>(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) sau alin. (2) au fost săvârșite de o persoană care poartă, fără drept, uniforme sau semne distinctive ale unei autorități publice, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.</i></p>	<p><i>luni la 3 ani.</i></p>	<p><i>acest drept conform legii.</i></p> <p><i>Ca atare, va săvârși infracțiunea de uzurpare de calități oficiale și persoana care este funcționar public dar a pierdut dreptul de a îndeplini acte care implică exercițiul autorității de stat și cu toate acestea continuă să le îndeplinească.</i></p> <p><i>În această modalitate existența infracțiunii este condiționată de pierderea de către funcționar a dreptului de a exercita autoritatea de stat.</i></p> <p><i>Portul nelegal de decorații sau semne distinctive incriminat ca infracțiune de Codul penal, devine în Noul Cod penal, alineatul 3 al art. 257, constituind o formă agravantă de săvârșire a infracțiunii de uzurpare de calități oficiale când autorul faptelor poartă fără drept uniforme sau semne distinctive ale unei autorități publice.</i></p>
<p>ART. 259</p> <p>Sustragerea sau distrugerea de înscrisuri</p> <p><i>(1) Sustragerea ori distrugerea unui înscris care se află în păstrarea ori în deținerea unei persoane dintre cele prevăzute în art. 176 sau art. 175 alin. (2) se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</i></p> <p><i>(2) Dacă fapta este săvârșită de un funcționar public în exercitarea atribuțiilor de serviciu, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.</i></p> <p><i>(3) Tentativa se pedepsește.</i></p>	<p>ART. 242</p> <p>Sustragerea sau distrugerea de înscrisuri</p> <p><i>Sustragerea ori distrugerea unui dosar, registru, document sau orice alt înscris care se află în păstrarea ori în deținerea unui organ sau unei instituții de stat ori a unei alte unități din cele la care se referă art. 145 se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 5 ani.</i></p> <p><i>Distrugerea din culpă a vreunui dintre înscrisurile prevăzute în alineatul precedent, care prezintă o valoare artistică, științifică, istorică, arhivistică sau o altă</i></p>	<p>Sustragerea sau distrugerea de înscrisuri (art. 259 din Noul Cod penal)</p> <p><i>Elementul de noutate îl constituie în principal faptul că nu se mai face distincție între sustragerea sau distrugerea comise cu intenție și cele săvârșite din culpă, legiuitorul nemandiferențind limitele speciale ale pedepselor, urmând ca cel care va dispune aplicarea sancțiunii să facă individualizarea acesteia ținând seama de forma vinovăției.</i></p> <p><i>Regimul sancționator este mai aspru și în sensul că limita specială minimă a crescut de la 3 luni la 1 an.</i></p> <p><i>De asemenea, nu mai sunt enumerate categoriile de înscrisuri (dosar, registru, document) obiectul infracțiunii constituindu-l sustragerea ori distrugerea oricărui înscris care se află în păstrarea ori deținerea unei persoane din cele arătate de art. 176 sau 175 alin. 2 din Noul Cod penal.</i></p> <p><i>O enumerare a tuturor categoriilor de înscrisuri nu ar fi practic posibilă, iar enunțarea doar cu titlu exemplificativ a unora dintre acestea nu este utilă și ar conduce la interpretări diferite în practică.</i></p>

	<p>asemenea valoare, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>Dacă faptele prevăzute în alin. 1 și 2 sunt săvârșite de un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, maximul pedepselor prevăzute în aceste alineate se majorează cu un an.</p> <p>Tentativa infracțiunii prevăzute în alin. 1 se pedepsește.</p>	
<p>ART. 260</p> <p>Ruperea de sigilii</p> <p>(1) Înlăturarea ori distrugerea unui sigiliu legal aplicat se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(2) Dacă fapta a fost săvârșită de custode, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 2 ani sau amenda.</p>	<p>ART. 243</p> <p>Ruperea de sigilii</p> <p>Înlăturarea ori distrugerea unui sigiliu legal aplicat se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.</p> <p>Dacă fapta a fost săvârșită de custode, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda.</p>	<p>Ruperea de sigilii (art. 260 din Noul Cod penal)</p> <p>Nu există deosebiri esențiale, vizând modalitatea de săvârșirea faptei. Regimul sancționator este mai aspru, limitele speciale minime ale pedepselor prevăzute în alin. 1 și 2 crescând de la o lună la 3 luni, respectiv 3 luni la 6 luni pentru cazul în care fapta este săvârșită de custode.</p>
<p>ART. 261</p> <p>Sustragerea de sub sechestru</p> <p>(1) Sustragerea unui bun care este legal sechestrat se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(2) Dacă fapta a fost săvârșită de custode, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 2 ani sau amenda.</p>	<p>ART. 244</p> <p>Sustragerea de sub sechestru</p> <p>Sustragerea unui bun care este legal sechestrat se pedepsește cu închisoare de la o lună la 1 an sau cu amendă.</p> <p>Dacă fapta a fost săvârșită de custode, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau amenda.</p>	<p>Sustragerea de sub sechestru (art. 261 din Noul Cod penal)</p> <p>Nu sunt deosebiri esențiale privind modalitățile de săvârșire a faptei.</p> <p>Se constată o ușoară înăsprire a regimului sancționator care nu vizează însă maximul special al pedepsei.</p>
<p>ART. 262</p> <p>Trecerea frauduloasă a frontierei de stat</p> <p>(1) Intrarea sau ieșirea din țară prin trecerea ilegală a</p>	<p>Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 105/2001 aprobată prin Legea nr. 243/2002 privind frontiera de stat a României.</p>	<p>Trecerea frauduloasă a frontierei de stat (art. 262 din Noul Cod penal)</p> <p>Elementul principal de noutate îl constituie includerea în cazul formei agravante de săvârșire a infracțiunii și a situațiilor în care fapta a fost comisă în scopul sustragerii de la răspundere penală sau de la executarea unei pedepse ori a unei măsuri educative privative de libertate sau când fapta este săvârșită de un străin declarat indezirabil ori</p>

<p>frontierei de stat a României se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) a fost săvârșită:</p> <p>a) în scopul sustragerii de la tragerea la răspundere penală sau de la executarea unei pedepse ori a unei măsuri educative, privative de libertate;</p> <p>b) de către un străin declarat indezirabil ori căruia i-a fost interzis în orice mod dreptul de intrare sau de ședere în țară, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(3) Tentativa se pedepsește.</p> <p>(4) Fapta prevăzută în alin. (1), săvârșită de o victimă a traficului de persoane sau de minori, nu se pedepsește.</p>	<p>ART. 70*</p> <p>(1) Intrarea sau ieșirea din țară prin trecerea ilegală a frontierei de stat constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) a fost săvârșită în scopul sustragerii de la executarea unei pedepse, fapta se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(3) Tentativa faptelor prevăzute la alin. (1) și (2) se pedepsește.</p> <p>(4) Fapta prevăzută la alin. (1) săvârșită de o victimă a traficului de persoane nu se pedepsește.</p> <p>*) Conform art. 97 și art. 247 din Legea nr. 187/2012, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal), articolul 70 se abrogă.</p>	<p>căruia i-a fost interzis în orice mod dreptul de intrare sau ședere în țară.</p> <p>Actuala reglementare prevede ca forme agravante numai situația săvârșirii faptei în scopul sustragerii de la executarea unei pedepse.</p> <p>În ceea ce privește sustragerea de la răspundere penală înțelegem situația acelei persoane cercetată într-o cauză penală, față de care s-a început cel puțin urmărirea penală și care are cunoștință despre această împrejurare.</p> <p>Din modul de redactare a textului nu prezintă relevanță pentru existența infracțiunii modul în care va fi soluționată cauza în care este cercetată respectiva persoană.</p> <p>O înăsprire a regimului sancționator se observă și la forma simplă a infracțiunii (col. nr. 1), prin creșterea limitelor speciale ale pedepsei.</p>
<p>ART. 263</p> <p>Traficul de migranți</p> <p>(1) Racolarea, îndrumarea, călăuzirea, transportarea, transferarea sau adăpostirea unei persoane, în scopul trecerii frauduloase a frontierei de stat a României, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Când fapta a fost săvârșită:</p> <p>a) în scopul de a obține, direct</p>	<p>Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 105/2001 aprobată prin Legea nr. 243/2002 privind frontiera de stat a României.</p> <p>ART. 71*)</p> <p>(1) Racolarea, îndrumarea sau călăuzirea uneia sau mai multor persoane în scopul trecerii frauduloase a frontierei de stat, precum și organizarea acestor activități constituie infracțiunea</p>	<p>Traficul de migranți (art. 263 din Noul Cod penal)</p> <p>Elementul de noutate îl constituie incriminarea ca infracțiune și a actelor materiale constând în transportarea, transferarea sau adăpostirea unei persoane în scopul trecerii frauduloase a frontierei, legiuitorul încercând astfel să acopere o paletă cât mai largă a actelor sau activităților menite să conducă la trecerea ilegală a frontierei de stat și să evite totodată exonerarea de răspundere pe considerentul că actele respective nu sunt prevăzute de lege.</p> <p>Un alt element de noutate îl constituie varianta agravantă a faptei comise în scopul obținerii, directe sau indirecte, a unui folos material.</p> <p>Nu mai este incriminat expres ca formă agravantă a infracțiunii cazul în care fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, urmând ca în această situație să se aplice regulile de la concursul de infracțiuni.</p>

<p>sau indirect, un folos patrimonial;</p> <p>b) prin mijloace care pun în pericol viața, integritatea sau sănătatea migrantului;</p> <p>c) prin supunerea migrantului la tratamente inumane sau degradante, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>de trafic de migranți și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) este de natură a pune în pericol viața sau securitatea migranților ori a-i supune pe aceștia unui tratament inuman sau degradant, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 10 ani.</p> <p>(3) Dacă fapta prevăzută la alin. (2) a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani.</p> <p>(4) Tentativa faptelor prevăzute la alin. (1) și (2) se pedepsește.</p> <p>*) Conform art. 97 și art. 247 din Legea nr. 187/2012, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal), articolul 71 se abrogă.</p>	
<p>ART. 264</p> <p>Facilitarea șederii ilegale în România</p> <p>(1) Fapta persoanei care facilitează, prin orice mijloace, rămânerea ilegală pe teritoriul României a unei persoane, victimă a unei infracțiuni de trafic de persoane, de minori</p>	<p>ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ Nr. 194 din 12 decembrie 2002 privind regimul străinilor în România</p> <p>ART. 141*)</p> <p>Facilitarea șederii ilegale a străinilor pe teritoriul României</p> <p>(1) Facilitarea cu intenție în orice mod a șederii ilegale pe</p>	<p>Facilitarea șederii ilegale în România (art. 264 din Noul Cod penal)</p> <p>În prezent sunt incriminate ca infracțiune faptele de facilitare a șederii ilegale a străinilor pe teritoriul României, dacă sunt comise cu intenție, cele săvârșite din culpă constituind contravenție (art. 134 alin. 1 pct. 16 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 194/2002).</p> <p>Noul Cod penal incriminează ca infracțiune facilitarea șederii ilegale fără a mai face distincție între formele de vinovăție, intenție și culpă.</p> <p>Infracțiunea se circumscrie în principal pe situațiile în care facilitarea șederii ilegale are în vedere anumite categorii de persoane expres arătate (victime ale traficului de</p>

<p><i>sau de migranți, care nu are cetățenia română și nici domiciliul în România, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi. Dacă mijlocul folosit constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.</i></p> <p><i>(2) Când fapta a fost săvârșită:</i></p> <p><i>a) în scopul de a obține, direct sau indirect, un folos patrimonial;</i></p> <p><i>b) de către un funcționar public aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</i></p> <p><i>(3) Când faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2) sunt săvârșite cu privire la un alt străin aflat ilegal pe teritoriul României, limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime.</i></p>	<p><i>teritoriul României a străinilor constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</i></p> <p><i>(2) Fapta prevăzută la alin. (1), săvârșită în următoarele împrejurări:</i></p> <p><i>a) de două sau mai multe persoane împreună;</i></p> <p><i>b) s-a cauzat străinilor o vătămare gravă a vieții sau integrității corporale a acestora, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 8 ani.</i></p> <p><i>(3) Dacă fapta a avut ca urmare moartea străinului, pedeapsa este închisoare de la 3 la 15 ani.</i></p> <p><i>(4) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) este săvârșită de o persoană care face parte dintr-un grup organizat sau care a produs ori a obținut pentru sine sau pentru altul beneficii materiale importante, maximul special al pedepsei se majorează cu 3 ani.</i></p> <p><i>(5) Tentativa se pedepsește.</i></p> <p><i>*) Conform art. 120 pct. 3 și art. 247 din Legea nr. 187/2012 , începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal), articolul 141 se abrogă.</i></p>	<p><i>persoane, de minori, migranți, care nu au cetățenie română etc.).</i></p> <p><i>Totodată, sunt prevăzute forme agravante de săvârșire a infracțiunii care nu se regăsesc în reglementarea în vigoare (fapta este comisă în scopul obținerii unui folos material - direct sau indirect – ori de către un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu).</i></p> <p><i>Regimul sancționator este mai blând în cazul în care faptele au în vedere un alt cetățean străin aflat ilegal în România, situație în care limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime. Sunt avuți în vedere acei străini care se află ilegal pe teritoriul țării dar nu fac parte din categoria celor arătați expres în alineatul 1 al art. 264 din Noul Cod penal.</i></p> <p><i>Se va impune abrogarea alin. 1 pct. 16 al art. 134 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 194/2002 care prevede că facilitarea sub orice formă a șederii ilegale a străinilor pe teritoriul României constituie contravenție, în condițiile în care indiferent de forma vinovăției (intenție, culpă) Noul Cod penal incriminează fapta ca infracțiune.</i></p>
---	--	---

<p>ART. 265 Sustragerea de la măsurile de îndepărtare de pe teritoriul României Sustragerea de la executarea obligațiilor instituite de autoritățile competente, de către străinul față de care s-a dispus măsura îndepărtării de pe teritoriul României ori a fost dispusă interzicerea dreptului de ședere, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p>	<p>ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ Nr. 194 din 12 decembrie 2002 privind regimul străinilor în România ART. 138*) Sustragerea de la măsurile de îndepărtare de pe teritoriul României Sustragerea cu rea-credință de la executarea obligațiilor instituite de autoritățile competente de către străinul față de care s-a dispus măsura expulzării, a returnării ori a fost dispusă una dintre măsurile de interzicere a dreptului de a rămâne pe teritoriul țării sau de stabilire temporară a domiciliului ori a reședinței în anumite zone sau localități constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani. *) Conform art. 120 pct. 1 și art. 247 din Legea nr. 187/2012, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal), articolul 138 se abrogă.</p>	<p>Sustragerea de la măsurile de îndepărtare de pe teritoriul României (art. 265 din Noul Cod penal) Formularea incriminatoare din Noul Cod penal este mult mai sintetică și are în vedere sustragerea de la obligațiile instituite de către autoritățile competente care vizează îndepărtarea de pe teritoriul României sau prin care a fost interzis dreptul de ședere al cetățeanului străin. Sunt luate în considerație toate interdicțiile de acest gen prevăzute de dispozițiile legale impuse potrivit legii de autoritățile competente, nemaifiind necesar să se facă o referire expresă la fiecare dintre acestea ca în actuala reglementare. În ceea ce privește latura subiectivă a infracțiunii, aceasta poate fi comisă cu intenție sau din culpă, spre deosebire de incriminarea existentă în Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 194/2002, care cere condiția existenței relei-credințe ceea ce presupune o intenție directă. Și sub regim sancționator, acesta este mai puțin sever scăzând substanțial limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege, ceea ce este firesc în condițiile în care fapta poate fi săvârșită și din culpă.</p>
<p>Art. 266 Nedenunțarea (1) Fapta persoanei care, luând cunoștință de comiterea unei fapte prevăzute de legea penală contra vieții sau care a avut ca urmare moartea unei</p>	<p>Art. 262 Nedenunțarea unor infracțiuni Omisiunea de a denunța de îndată săvârșirea vreuneia dintre infracțiunile prevăzute în art. 174, 175, 176, 211, 212, 215¹, 217 alin. 2 - 4, art. 218</p>	<p>- Alin. (1) NCP extinde obligația de denunțare pentru toate faptele prevăzute în legea penală contra vieții sau care au avut ca urmare moartea unei persoane (față de incriminarea actuală, restrânsă la faptele intenționate). Obligația are ca obiect „faptele prevăzute de legea penală” (nu <i>infracțiunile</i>, ca în prezent) fiind irelevant dacă fapta a fost consumată sau eventuale cauze de impunitate; obligația subzistă și în ipoteza în care fapta contra vieții intră în conținutul constitutiv al unei infracțiuni complexe.</p>

<p>persoane, nu înștiințează de îndată autoritățile se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Nedenunțarea săvârșită de un membru de familie nu se pedepsește.</p> <p>(3) Nu se pedepsește persoana care, înainte de punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva unei persoane pentru săvârșirea faptei nedenunțate, încunoștințează autoritățile competente despre aceasta sau care, chiar după punerea în mișcare a acțiunii penale, a înlesnit tragerea la răspundere penală a autorului sau a participanților.</p>	<p>alin. 1 și art. 276 alin. 3 se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.</p> <p>Fapta prevăzută în alin. 1, săvârșită de <i>soț sau de o rudă apropiată</i>, nu se pedepsește.</p> <p>Nu se pedepsește persoana care, mai <i>înainte de a se fi început urmărirea penală</i> pentru <i>infracțiunea</i> nedenunțată, încunoștințează autoritățile competente despre acea infracțiune sau care, <i>chiar după ce s-a început urmărirea penală</i> ori după ce vinovații au fost descoperiți, a înlesnit arestarea acestora.</p>	<p>Se reduce pedeapsa și se introduce alternativa amenzii.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Alin. (2) NCP extinde cauza de nepedepsire de la „soț sau rude apropiate” (CP) la „<i>membri de familie</i>” (art. 176 NCP), așadar este vizat și concubinul. - Alin. (3) NCP menține cauza de nepedepsire a făptuitorului care încunoștințează autoritățile sau înlesnește tragerea la răspundere penală a făptuitorilor, cu mențiunea că, spre deosebire de reglementarea actuală care pune ca limită procesuală a primei activități momentul începerii urmăririi penale, în NCP este vizat momentul punerii în mișcare a acțiunii penale.
<p>Art. 267 Omissionarea sesizării</p> <p>(1) Funcționarul public care, luând cunoștință de săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală în legătură cu serviciul în cadrul căruia își îndeplinește sarcinile, omite sesizarea de îndată a organelor de urmărire penală se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Când fapta este săvârșită din culpă, pedeapsa este închisoarea de la 3 luni la un an sau amenda.</p>	<p>Art. 263 Omissionarea sesizării organelor judiciare</p> <p>Fapta funcționarului public care, luând cunoștință de săvârșirea unei <i>infracțiuni</i> în legătură cu serviciul în cadrul căruia își îndeplinește sarcinile, omite sesizarea de îndată a procurorului sau a organului de urmărire penală, potrivit legii de procedură penală, se pedepsește cu închisoare de la <i>3 luni la 5 ani</i>.</p> <p><i>Dacă fapta este săvârșită de către un funcționar public cu atribuții de conducere sau de</i></p>	<ul style="list-style-type: none"> - Alin. (1) NCP – obiectul sesizării îl constituie <i>fapta</i> prevăzută de legea penală (nu infracțiunea, ca în prezent). Se reduce pedeapsa închisorii și se introduce alternativa amenzii. - Alin. (2) NCP – se consacră expres incriminarea faptei săvârșite din culpă, cu pedeapsă mai mică. - Se renunță la alin. (2) CP (în vigoare), calificarea pe ipoteza funcționarului cu atribuții de conducere.

	<i>control, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 7 ani.</i>	
<p>Art. 268 Inducerea în eroare a organelor judiciare (1) Sesizarea penală, făcută prin denunț sau plângere, cu privire la existența unei fapte prevăzute de legea penală ori în legătură cu săvârșirea unei asemenea fapte de către o anumită persoană, cunoscând că aceasta este nereală, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă. (2) Producerea sau ticluirea de probe nereale, în scopul de a dovedi existența unei fapte prevăzute de legea penală ori săvârșirea acesteia de către o anumită persoană, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. (3) Nu se pedepsește persoana care a săvârșit inducerea în eroare a organelor judiciare, dacă declară, înainte de reținerea, arestarea sau de punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva celui față de care s-a făcut denunțul sau plângerea ori s-au produs probele, că denunțul, plângerea sau probele sunt nereale.</p>	<p>Art. 259 Denunțarea calomnioasă Învinuirea <i>mincinoasă</i> făcută prin denunț sau plângere, cu privire la săvârșirea unei <i>infracțiuni</i> de către o anume persoană, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani. Producerea ori ticluirea de probe <i>mincinoase</i>, în sprijinul unei învinuiri nedrepte, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani. Dacă cel care a săvârșit fapta declară mai înainte de punerea în mișcare a acțiunii penale față de persoana în contra căreia s-a făcut denunțul sau plângerea, ori împotriva căreia s-au produs probele, că denunțul, plângerea sau probele sunt mincinoase, <i>pedeapsa se reduce</i> potrivit art. 76.</p>	<p>- Alin. (1) NCP – obiectul sesizării este o <i>faptă</i> prevăzută de legea penală (nu o <i>infracțiune</i>, ca în prezent), fie ca simplă existență, fie prin atribuirea acesteia unei anumite persoane. Se introduce alternativa sancțiunii amenzii. - Alin. (2) NCP – adaugă ipoteza simplei existențe a unei fapte penale. - Alin. (3) NCP – consacră o cauză de nepedepsire preluând ipoteza actualului art. 259 alin. (3) CP (cauză de reducere a pedepsei), la care adaugă două noi cazuri: înainte de reținere sau arestare.</p>
<p>Art. 269 Favorizarea făptuitorului</p>	<p>Art. 264 Favorizarea infractorului</p>	<p>- Alin. (1) NCP – sunt înlocuite noțiunile de „infracțiune” și „infractor” cu „<i>faptă</i>” prevăzută de legea penală” și „<i>făptuitor</i>”.</p>

<p>(1) Ajutorul dat făptuitorului în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor într-o cauză penală, tragerii la răspundere penală, executării unei pedepse sau măsuri privative de libertate se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Pedeapsa aplicată favorizatorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta săvârșită de autor.</p> <p>(3) Favorizarea săvârșită de un membru de familie nu se pedepsește.</p>	<p>Ajutorul dat unui <i>infractor fără o înțelegere stabilită înainte sau în timpul săvârșirii infracțiunii</i>, pentru a îngreua sau zădărnici urmărirea penală, judecata sau executarea pedepsei ori <i>pentru a asigura infractorului folosul sau produsul infracțiunii</i>, se pedepsește cu <i>închisoare de la 3 luni la 7 ani</i>.</p> <p>Pedeapsa aplicată favorizatorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru autor.</p> <p>Favorizarea săvârșită de <i>soț sau de o rudă apropiată</i> nu se pedepsește.</p>	<p>Se renunță la menționarea expresă a condiției „<i>fără o înțelegere stabilită înainte sau în timpul ...</i>” considerându-se subînțeleasă.</p> <p>S-a renunțat la favorizarea reală, cu privire la produsul infracțiunii (ipoteză care se va regăsi, însă prin lărgirea sferei laturii subiective, la infracțiunea de tăinuire).</p> <p>Se reduce pedeapsa, introducându-se și alternativa amenzii.</p> <p>- Alin. (3) NCP – se extinde aplicabilitatea cauzei de nepedepsire, prin folosirea noțiunii de <i>membru de familie</i>.</p>
<p>Art. 270 Tăinuirea</p> <p>(1) Primirea, dobândirea, transformarea ori înlesnirea valorificării unui bun, de către o persoană care fie a cunoscut, fie a prevăzut din împrejurările concrete că acesta provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, chiar fără a cunoaște natura acesteia, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Pedeapsa aplicată tăinuitorului nu poate fi mai mare decât pedeapsa prevăzută de lege pentru fapta săvârșită de autor.</p> <p>(3) Tăinuirea săvârșită de un</p>	<p>Art. 221 Tăinuirea</p> <p>Primirea, dobândirea sau transformarea unui bun ori înlesnirea valorificării acestuia, cunoscând că bunul provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, <i>dacă prin aceasta s-a urmărit obținerea, pentru sine ori pentru altul, a unui folos material</i>, se pedepsesc cu <i>închisoare de la 3 luni la 7 ani</i>, fără ca sancțiunea aplicată să poată depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea din care provine bunul tăinuit.</p> <p>Tăinuirea săvârșită de <i>soț sau de o rudă apropiată</i> nu se</p>	<p>- Alin. (1) NCP – adaugă o calificare autorului („<i>a prevăzut</i>”).</p> <p>Se renunță, ca fiind irelevantă, la condiția urmăririi unui folos (scopul calificat) deci rezultă că fapta poate fi comisă fie cu intenție directă, fie cu intenție indirectă.</p> <p>Se reduce pedeapsa și se introduce alternativa amenzii.</p> <p>- Alin. (3) NCP se extinde cauza de nepedepsire prin utilizarea noțiunii de „<i>membru de familie</i>”.</p>

membru de familie nu se pedepsește.	pedepsește.	
Art. 271 Obstrucționarea justiției (1) Persoana care, fiind avertizată asupra consecințelor faptei sale: a) împiedică, fără drept, organul de urmărire sau instanța să efectueze, în condițiile legii, un act procedural; b) refuză să pună la dispoziția organului de urmărire penală, instanței sau judecătorului sindic, în tot sau în parte, datele, informațiile, înscrisurile sau bunurile deținute, care i-au fost solicitate în mod explicit, în condițiile legii, în vederea soluționării unei cauze, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă. (2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul persoanei urmărite sau judecate pentru infracțiunea care formează obiectul procesului penal.	-	Reprezintă o nouă incriminare, fără corespondent actual. Atât efectuarea actului (împiedicat), cât și solicitarea (refuzată) trebuie realizate „ <i>în condițiile legii</i> ”. Făptuitorul a fost, în prealabil, avertizat asupra consecințelor faptei sale.
Art. 272 Influențarea declarațiilor (1) Încercarea de a determina sau determinarea unei persoane, indiferent de calitatea acesteia , prin corupere, prin constrângere ori prin altă faptă cu efect vădit intimidant, săvârșită asupra sa	Art. 261 Încercarea de a determina mărturia mincinoasă Încercarea de a determina o persoană prin constrângere ori corupere să dea declarații mincinoase într-o cauză penală, civilă, disciplinară sau în orice altă cauză în care se ascultă	- Art. 272 NCP sistematizează două infracțiuni din actualul CP (art. 261 și art. 261 ¹). - Alin. (1) extinde elementul material al infracțiunii cu ipoteza „ <i>determinării unei persoane</i> ”. Se diversifică aria modalităților de săvârșire: „ <i>prin altă faptă cu efect vădit intimidant, săvârșită asupra sa ori asupra unui membru de familie</i> ”. Se extinde obiectul determinării, alături de declarațiile mincinoase fiind vizate: să nu sesizeze organele, să nu dea declarații, să își retragă declarațiile ori să nu prezinte probe. Se majorează pedeapsa, eliminându-se alternativa amenzii.

<p>ori asupra unui membru de familie al acesteia, să nu sesizeze organele de urmărire penală, să nu dea declarații, să își retragă declarațiile, să dea declarații mincinoase ori să nu prezinte probe, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură judiciară, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. Dacă actul de intimidare sau corupere constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concurusul de infracțiuni. (2) Nu constituie infracțiune înțelegerea patrimonială dintre infractor și persoana vătămată, intervenită în cazul infracțiunilor pentru care acțiunea penală se pune în mișcare la plângere prealabilă sau pentru care intervine împăcarea.</p>	<p>martori, se pedepsește cu <i>închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă</i>. Dispozițiile din alineatul precedent se aplică și în cazul în care fapta este săvârșită față de un expert sau de un interpret. Art. 261¹ Împiedicarea participării în proces Împiedicarea participării într-o cauză penală, civilă, disciplinară sau în orice altă cauză, a unui martor, expert, interpret sau apărător, săvârșită prin violență, amenințare sau prin orice alt mijloc de constrângere îndreptat împotriva sa ori a soțului sau a unei rude apropiate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 7 ani. Tentativa se pedepsește.</p>	<p>Subiectul pasiv este în mod expres necalificat [de aceea se renunță la alin. (2) din art. 261 CP]. Se precizează aplicarea concursului de infracțiuni, dacă actul de intimidare sau corupere constituie prin el însuși o infracțiune. - Alin. (2) precizează că nu constituie infracțiune înțelegerea patrimonială dintre infractor și persoana vătămată, dar numai în cazul infracțiunilor la plângere prealabilă sau susceptibilă de împăcare.</p>
<p>Art. 273 Mărturia mincinoasă (1) Fapta martorului care, într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase ori nu spune tot ce știe în legătură cu faptele sau împrejurările esențiale cu privire la care este întrebat se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p>	<p>Art. 260 Mărturia mincinoasă Fapta martorului care într-o cauză penală, civilă, disciplinară sau <i>în orice altă cauză</i> în care se ascultă martori, face afirmații mincinoase, ori nu spune tot ce știe privitor la împrejurările esențiale asupra cărora a fost întrebat, se pedepsește cu închisoare de la <i>unu la 5 ani</i>. Fapta prevăzută în alineatul</p>	<p>- Alin. (1) NCP – extinde sfera săvârșirii faptei („<i>în orice altă procedură</i>”). Și obiectul depoziției este extins („<i>în legătură cu faptele...</i>”). Se reduce pedeapsa și se introduce alternativa amenzii. - Alin. (2) NCP – introduce varianta calificată a infracțiunii (subiectul activ este calificat sau, nefiind calificat, depoziția privește infracțiuni pedepsite cu închisoare de 10 ani sau mai mare sau detențiunea pe viață), cu pedeapsă sporită. Este eliminată cauza de reducere a pedepsei prevăzută în art. 260 alin. (3) din CP. Este modificată cauza de nepedepsire prev. în art. 260 alin. (2) CP, prin condiționări suplimentare, aplicate în ordinea legală, după caz (înainte de reținere sau de punere în mișcare a acțiunii penale). Se renunță la art. 260 alin. (3) CP.</p>

<p>(2) Mărturia mincinoasă săvârșită: a) de un martor cu identitate protejată ori aflat în Programul de protecție a martorilor; b) de un investigator sub acoperire; c) de o persoană care întocmește un raport de expertiză ori de un interpret; d) în legătură cu o faptă pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață ori închisoarea de 10 ani sau mai mare se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(3) Autorul nu se pedepsește dacă își retrage mărturia, în cauzele penale înainte de reținere, arestare sau de punerea în mișcare a acțiunii penale ori în alte cauze înainte de a se fi pronunțat o hotărâre sau de a se fi dat o altă soluție, ca urmare a mărturiei mincinoase.</p>	<p>precedent nu se pedepsește dacă, în cauzele penale mai înainte de a se produce arestarea inculpatului, ori în toate cauzele mai înainte de a se fi pronunțat o hotărâre sau de a se fi dat o altă soluție ca urmare a mărturiei mincinoase, martorul își retrage mărturia.</p> <p><i>Dacă retragerea mărturiei a intervenit în cauzele penale după ce s-a produs arestarea inculpatului sau în toate cauzele după ce s-a pronunțat o hotărâre sau după ce s-a dat o altă soluție ca urmare a mărturiei mincinoase, instanța va reduce pedeapsa potrivit art. 76.</i></p> <p><i>Dispozițiile alin. 1-3 se aplică în mod corespunzător și expertului sau interpretului.</i></p>	
<p>Art. 274 Răzbunarea pentru ajutorul dat justiției Săvârșirea unei infracțiuni împotriva unei persoane ori a unui membru de familie al acesteia, pe motiv că a sesizat organele de urmărire penală, a dat declarații ori a prezentat</p>	<p>-</p>	<p>Nu este vorba despre o nouă incriminare a unei fapte noi, neincriminate în CP, ci despre o cauză de agravare a răspunderii penale (și a pedepsei) în raport de scopul urmărit, și anume răzbunarea.</p> <p>Protecția normei se extinde și asupra membrilor de familie ai persoanei vizate, și anume pentru activități de sprijinire a justiției anterioare comiterii infracțiunii.</p>

<p>probe într-o cauză penală, civilă sau în orice altă procedură dintre cele prevăzute în art. 273, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune, ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.</p>		
<p>Art. 275 Sustragerea sau distrugerea de probe ori de înscrisuri (1) Sustragerea, distrugerea, reținerea, ascunderea ori alterarea de mijloace materiale de probă sau de înscrisuri, în scopul de a împiedica aflarea adevărului într-o procedură judiciară, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 5 ani. (2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează împiedicarea, în orice alt mod, ca un înscris necesar soluționării unei cauze, emis de către un organ judiciar sau adresat acestuia, să ajungă la destinatar.</p>	<p>Art. 272 Reținerea sau distrugerea de înscrisuri Reținerea sau distrugerea unui <i>înscris emis de un organ de urmărire penală, de o instanță de judecată sau de un alt organ de jurisdicție, ori împiedicarea în orice mod ca un înscris destinat unuia dintre organele sus-arătate să ajungă la acesta</i>, când astfel de înscrisuri sunt necesare soluționării unei cauze, se pedepsește cu închisoare de la <i>6 luni la 3 ani</i>.</p>	<p>- Alin. (1) NCP – elementul material al infracțiunii este extins (orice mijloc material de probă utilă unei proceduri judiciare, inclusiv orice înscris, nu doar cele emise sau destinate organelor judiciare); noi modalități de săvârșire a faptei: sustragerea, ascunderea, alterarea. Teza a II-a a actualului art. 272 CP a fost reglementată de sine stătător în alin. (2) al art. 275 NCP (și extinsă cu teza înscrisurilor emise de către organele judiciare). Pedeapsa este majorată.</p>
<p>Art. 276 Presiuni asupra justiției Fapta persoanei care, pe durata unei proceduri judiciare în curs, face declarații publice nereale referitoare la săvârșirea, de către judecător sau de organele de urmărire penală, a unei infracțiuni sau a</p>	<p>-</p>	<p>Incriminare nouă. Declarațiile trebuie să fie publice și să fie legate de instrumentarea cauzei respective. Fapta constituie infracțiune numai dacă este săvârșită „<i>în scopul de a influența sau intimida</i>”. Intenția este directă și trebuie dovedită, altfel s-ar putea ajunge la îngrădirea libertății de exprimare și a dreptului la apărare. Caracterul real/nereal al afirmațiilor comportă o doză de relativism/subiectivism în apreciere, jurisprudența urmând să stabilească repere în funcție de care să evalueze buna-credință a celui care face declarațiile.</p>

<p>unei abateri disciplinare grave legate de instrumentarea respectivei cauze, în scopul de a le influența sau intimida, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p>		
<p>Art. 277 Compromiterea intereselor justiției (1) Divulgarea, fără drept, de informații confidențiale privind data, timpul, locul, modul sau mijloacele prin care urmează să se administreze o probă, de către un magistrat sau un alt funcționar public care a luat cunoștință de acestea în virtutea funcției, dacă prin aceasta poate fi îngreunată sau împiedicată urmărirea penală, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă. (2) Dezvăluirea, fără drept, de mijloace de probă sau de înscrisuri oficiale dintr-o cauză penală, înainte de a se dispune o soluție de netrimitere în judecată ori de soluționare definitivă a cauzei, de către un funcționar public care a luat cunoștință de acestea în virtutea funcției, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă. (3) Dezvăluirea, fără drept, de</p>	<p>-</p>	<p>Incriminare nouă. - Alin. (1) - Incriminarea nu se referă la informații secrete, ci nedestinate publicului. Este o infracțiune de pericol nu de rezultat. - Alin. (2) – subiect activ al infracțiunii este orice funcționar public, în înțelesul pe care această noțiune îl are conform art. 175 în NCP. Caracterul „<i>vădit ilegal</i>” al activităților ce fac obiectul dezvăluirilor (art. 277 alin. 4 NCP) urmează a fi apreciat după reperele pe care jurisprudența le va stabili.</p>

<p>informații dintr-o cauză penală, de către un martor, expert sau interpret, atunci când această interdicție este impusă de legea de procedură penală, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.</p> <p>(4) Nu constituie infracțiune fapta prin care sunt divulgate ori dezvăluite acte sau activități vădit ilegale comise de autorități într-o cauză penală.</p>		
<p>Art. 278 Încălcarea solemnității ședinței Întrebuițarea de cuvinte ori gesturi jignitoare sau obscene, de natură să perturbe activitatea instanței, de către o persoană care participă sau asistă la o procedură care se desfășoară în fața instanței, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.</p>	<p>Art. 272¹ Sfidarea organelor judiciare Întrebuițarea de cuvinte insultătoare ori gesturi obscene sau amenințătoare la adresa integrității fizice a unui judecător, a unui procuror sau a unui organ de cercetare penală, de către o persoană care participă sau asistă la o procedură care se desfășoară în fața instanței sau a organului de urmărire penală, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă. Cu aceeași pedeapsă se sancționează întrebuițarea de cuvinte insultătoare ori gesturi obscene sau amenințătoare în mod nemijlocit la adresa integrității fizice a unui judecător, a unui procuror sau a unui organ de cercetare penală, polițist sau</p>	<p>Art. 278 NCP reprezintă nu o incriminare nouă, ci o reformulare a actualului art. 272¹ din CP.</p> <p>Nu orice abatere judiciară sau, în general, atitudine ireverențioasă constituie elementul material al infracțiunii, ci doar acelea de natură a periclita activitatea instanței (exclusiv a instanței).</p> <p>- Se renunță la teza a II-a a actualei incriminări (<i>pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcției</i>).</p>

	jandarm, <i>pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcției.</i>	
<p>Art. 279 Ultrajul judiciar (1) Amenințarea, lovirea sau alte violențe, vătămarea corporală, lovirile sau vătămările cauzatoare de moarte ori omorul, săvârșite împotriva unui judecător sau procuror aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune, ale cărei limite speciale se majorează cu jumătate. (2) Săvârșirea unei infracțiuni împotriva unui judecător sau procuror ori împotriva bunurilor acestuia, în scop de intimidare sau de răzbunare, în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune, ale cărei limite speciale se majorează cu jumătate. (3) Cu aceeași pedeapsă se sancționează faptele comise în condițiile alin. (2), dacă privesc un membru de familie al judecătorului sau al procurorului. (4) Dispozițiile alin. (1) - (3) se</p>	<p>ART. 239 Ultrajul (1) Amenințarea săvârșită nemijlocit sau prin mijloace de comunicare directă contra unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii <i>ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii</i>, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă. (2) Lovirea sau orice acte de violență, săvârșite împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii <i>ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii</i>, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani. (3) Vătămarea corporală, săvârșită împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii <i>ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii</i>, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 6 ani. (4) Vătămarea corporală gravă,</p>	<p>Nu reprezintă o incriminare nouă, ci o resistemalizare a actualului art. 239 CP și art. 239¹ CP, prin desprinderea și incriminarea separată a faptei comise împotriva unui magistrat. Pe de o parte, se extinde sfera subiecților protejați (se adaugă, prin alin. 4, avocatul), pe de altă parte, se restrânge: funcționarii publici în general și, în particular, poliștii și, suplimentar, jandarmii vor fi ocrotiți prin incriminarea prev. separat, în art. 257 NCP. Se extinde sfera faptelor vizate (se adaugă vătămările cauzatoare de moarte pe alin. 1, dar și faptele care vizează bunurile persoanelor ocrotite, pe alin. 2). Se extinde protecția acordată membrilor de familie (este inclus concubinul și persoanele care au stabilit relații asemănătoare celor dintre părinți și copii); sunt protejate în raport de săvârșirea oricărei infracțiuni, nu doar în cazurile prev. de actualul art. 239¹ CP. - Alin. (1) NCP, resistemalizând alin. (1)-(5) din art. 239 CP, nu mai reține condiția ca faptele în raport de care magistrații sunt protejați să fie „îndeplinite în exercițiul funcțiunii”; magistrații sunt protejați doar dacă se află „în exercitarea atribuțiilor de serviciu” (?). - Considerându-se că avocații sunt expuși acelorași riscuri ca și magistrații, potrivit alin. (4) se bucură de o protecție identică (!). - Varianta agravată (alin. 2) implică intenția directă (răzbunare sau intimidare). - În raport cu ceilalți funcționari publici, magistrații și avocații sunt protejați suplimentar, prin prevederea în art. 279 a unei pedepse majorate (de la 1/3 la 1/2).</p>

<p>aplică în mod corespunzător și faptelor comise împotriva unui avocat în legătură cu exercitarea profesiei.</p>	<p>săvârșită împotriva unui funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat, aflat în exercițiul funcțiunii <i>ori pentru fapte îndeplinite în exercițiul funcțiunii</i>, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.</p> <p>(5) Dacă faptele prevăzute în alin. 1 - 4 sunt săvârșite împotriva unui judecător sau procuror, organ de cercetare penală, expert, executor judecătoresc, polițist, jandarm ori militar, limitele pedepsei se majorează cu jumătate.</p> <p>Art. 239¹ Cazuri speciale de pedepsire În cazul infracțiunilor prevăzute de art. 180 - 183, art. 189 și art. 193, săvârșite împotriva <i>soțului sau a unei rude apropiate</i> a uneia dintre persoanele prevăzute în art. 239 alin. 5, în scop de intimidare sau de răzbunare în legătură cu exercitarea de către aceste persoane a atribuțiilor de serviciu, limitele pedepsei se majorează cu jumătate.</p>	
<p>Art. 280 Cercetarea abuzivă (1) Întrebuințarea de promisiuni, amenințări sau violențe împotriva unei</p>	<p>Art. 266 alin. 2 Arestarea nelegală și cercetarea abuzivă Întrebuințarea de promisiuni, amenințări sau violențe</p>	<p>- Alin. (1) NCP califică subiectul activ al infracțiunii (organ de cercetare penală, procuror, judecător) și detaliază și extinde scopul în care fapta trebuie săvârșită pentru a fi infracțiune: pentru a determina o persoană să dea ori să nu dea declarații ori să și le retragă, sau să dea declarații mincinoase.</p> <p>Se majorează pedeapsa și, suplimentar, este prevăzută pedeapsa complementară a</p>

<p>persoane urmărite sau judecate într-o cauză penală, de către un organ de cercetare penală, un procuror sau un judecător, pentru a o determina să dea ori să nu dea declarații, să dea declarații mincinoase ori să își retragă declarațiile, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează producerea, falsificarea ori ticluirea de probe nereale de către un organ de cercetare penală, un procuror sau un judecător.</p>	<p>împotriva unei persoane aflate în curs de cercetare, anchetă penală ori de judecată, pentru obținerea de declarații, se pedepsește cu închisoare de la <i>unu la 5 ani</i>.</p>	<p>interzicerii exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică (vezi art. 66 alin. 2 NCP). Distinct, este incriminată fapta comisă de către același subiect activ calificat, de a produce, falsifica sau ticlui probe nereale (alin. 2).</p>
<p>Art. 281 Supunerea la rele tratamente (1) Supunerea unei persoane la executarea unei pedepse, măsuri de siguranță sau educative în alt mod decât cel prevăzut de dispozițiile legale se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică. (2) Supunerea la <i>tratamente degradante ori inumane</i> a unei persoane aflate în stare de reținere, deținere ori în executarea unei măsuri de siguranță sau educative, privative de libertate, se</p>	<p>Art. 266 alin. (1) ~~„Reținerea sau arestarea nelegală,~~ ori supunerea unei persoane la executarea unei pedepse, măsuri de siguranță sau educative, în alt mod decât cel prevăzut prin dispozițiile legale, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani”.</p> <p>Art. 267 Supunerea la rele tratamente Supunerea la <i>rele</i> tratamente a unei persoane aflate în stare de reținere, deținere ori în executarea unei măsuri de siguranță sau educative, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.</p>	<p>- Alin. (1) NCP reia teza a II-a a art. 266 alin. (1) din CP în vigoare, menținând pedeapsa însă completând-o în mod obligatoriu cu interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.</p> <p>Actuala reglementare (art. 267 CP) se regăsește, cu unele modificări, în conținutul alin. (2) din art. 281 din NCP. Diferă sancțiunea (se adaugă pedeapsa complementară) și calificarea tratamentelor (în viitoarea incriminare se cere a fi <i>„degradante ori inumane”</i>, față de reglementarea actuală: <i>„rele”</i>).</p>

pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.		
<p>Art. 282 Tortura (1) Fapta funcționarului public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat sau a altei persoane care acționează la instigarea sau cu consimțământul expres ori tacit al acestuia de a provoca unei persoane puternice suferințe fizice ori psihice: a) în scopul obținerii de la această persoană sau de la o terță persoană informații sau declarații; b) în scopul pedepsirii ei pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis; c) în scopul de a o intimida sau de a face presiuni asupra ei ori de a intimida sau a face presiuni asupra unei terțe persoane; d) pe un motiv bazat pe orice formă de discriminare, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi. (2) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) a avut ca urmare o vătămare corporală, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și</p>	<p>Art. 267¹ Tortura Fapta prin care se provoacă unei persoane, <i>cu intenție, o durere</i> sau suferințe puternice, fizice ori psihice, îndeosebi cu scopul de a obține de la această persoană sau de la o persoană terță informații sau <i>mărturisiri</i>, de a o pedepsi pentru un act pe care aceasta sau o terță persoană l-a comis ori este bănuită că l-a comis, de a o intimida sau de a face presiuni asupra ei ori de a intimida sau a face presiuni asupra unei terțe persoane, sau pentru oricare alt motiv bazat pe o formă de discriminare oricare ar fi ea, atunci când o asemenea durere sau astfel de suferințe sunt aplicate de către un agent al autorității publice sau de orice altă persoană care acționează <i>cu titlu oficial</i> sau la instigarea ori cu consimțământul expres sau tacit al unor asemenea persoane, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani. Dacă fapta prevăzută la alin. 1 a avut vreuna din urmările arătate în art. 181 sau 182,</p>	<p>Art. 282 NCP reia, în esență, incriminarea din art. 267¹ CP, cu unele deosebiri. Se renunță la calificarea („<i>cu titlu oficial</i>”) acțiunii desfășurate de către persoana instigată de către funcționarul public să provoace suferința. Se renunță la precizarea expresă a <i>intenției</i> ca formă a vinovăției (rezultă, implicit, din scopul calificat urmărit). Se modifică, parțial, scopul urmărit prin provocarea suferințelor (obținerea <i>mărturisirilor</i> – despre sine – e înlocuit cu obținerea <i>declarațiilor</i>). - Alin. (2) NCP – sancțiune suplimentară obligatorie: pedeapsa complementară. - Alin. (3) NCP – <i>idem</i>, cu precizarea că se renunță la pedeapsa detențiunii pe viață. Tentativa este incriminată numai pentru alin. (1) pentru că, oricum, rezultatul nu se produce (pe alin. 2 și 3)</p>

<p>interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Tortura ce a avut ca urmare moartea victimei se pedepsește cu închisoarea de la 15 la 25 de ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(4) Tentativa la infracțiunea prevăzută în alin. (1) se pedepsește.</p> <p>(5) Nicio împrejurare excepțională, oricare ar fi ea, fie că este vorba de stare de război sau de amenințări cu războiul, de instabilitate politică internă sau de orice altă stare de excepție, nu poate fi invocată pentru a justifica tortura. De asemenea, nu poate fi invocat ordinul superiorului ori al unei autorități publice.</p> <p>(6) Nu constituie tortură durerea sau suferințele ce rezultă exclusiv din sancțiuni legale și care sunt inerente acestor sancțiuni sau sunt ocazionate de ele.</p>	<p>pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.</p> <p>Tortura care a avut ca urmare moartea victimei se pedepsește <i>cu detențiune pe viață</i> sau cu închisoare de la 15 la 25 ani.</p> <p>Tentativa se pedepsește.</p> <p>Nici o împrejurare excepțională, oricare ar fi ea, fie că este vorba de stare de război sau de amenințări cu războiul, de instabilitate politică internă sau de orice altă stare de excepție, nu poate fi invocată pentru a justifica tortura; de asemenea, nu poate fi invocat nici ordinul superiorului sau al unei autorități publice.</p> <p>Faptele prevăzute în alin. 1 nu constituie infracțiunea de tortură dacă durerea sau suferințele rezultă exclusiv din sancțiuni legale și sunt inerente acestor sancțiuni sau ocazionate de ele.</p>	
<p>Art. 283 Represiunea nedreaptă</p> <p>(1) Fapta de a pune în mișcare acțiunea penală, de a lua o măsură preventivă neprivativă de libertate ori de a trimite în judecată o persoană, știind că este nevinovată, se pedepsește cu închisoarea de la 3 luni la 3</p>	<p>Art. 268 Represiunea nedreaptă</p> <p>Fapta de a pune în mișcare acțiunea penală, de a dispune ~~arestarea~~, de a trimite în judecată sau de a condamna pe o persoană, știind că este nevinovată, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p>	<p>Art. 283 alin. (1) din NCP, reia, în general, tezele art. 268 CP (adăugând măsurile preventive neprivative de libertate și nereținând arestarea – care se va regăsi în alin. 2), reducând limitele pedepsei la care se adaugă, în mod obligatoriu, interzicerea ocupării unei funcții publice.</p> <p>Art. 283 alin. (2) NCP preia, cu modificări, art. 266 alin. (1) teza I din CP în vigoare, extinzând incriminarea și cu privire la hotărârile judecătorești de condamnare.</p> <p>O altă deosebire față de reglementarea actuală este aceea că, în NCP se prevede expres intenția ca formă a vinovăției.</p> <p>Condiția expresă stipulată în NCP („<i>știind că este nevinovată</i>”) urmează a fi dovedită de</p>

<p>ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.</p> <p>(2) Reținerea sau arestarea ori condamnarea unei persoane, știind că este nevinovată, se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.</p>	<p>Art. 266 alin. (1) Arestarea nelegală și cercetarea abuzivă Reținerea sau arestarea nelegală, ori ~~supunerea unei persoane la executarea unei pedepse, măsuri de siguranță sau educative, în alt mod decât cel prevăzut prin dispozițiile legale,~~ se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.</p>	<p>către acuzare, în regimul dreptului comun (date, indicii, prezumții simple, mijloace de probă).</p> <p>Teza a II-a a art. 266 alin. (1) din actualul CP se regăsește în art. 281 alin. (1) din NCP.</p>
<p>Art. 284 Asistența și reprezentarea neloială (1) Fapta avocatului sau a reprezentantului unei persoane care, în înțelegere frauduloasă cu o persoană cu interese contrare în aceeași cauză, în cadrul unei proceduri judiciare sau notariale, vatămă interesele clientului sau ale persoanei reprezentate se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă. (2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează înțelegerea frauduloasă dintre avocat sau reprezentantul unei persoane și un terț interesat de soluția ce se va pronunța în cauză, în scopul vătămării intereselor clientului sau ale persoanei reprezentate. (3) Acțiunea penală se pune în</p>	<p>-</p>	<p>Incriminare nouă.</p> <p>Corespondent faptului că avocatului i se acordă o protecție specială prin legea penală, noua incriminare sancționează și nerespectarea, de către acesta, a normelor de etică profesională, atât în cadrul activității judiciare, cât și a celei notariale.</p> <p>- Alin. (2) - producerea urmăririi imediate (vătămarea interesului clientului) nu mai este o condiție de existență a infracțiunii [ca în (alin. (1))] fiind suficient ca fapta să fie săvârșită în acest scop (intenție directă).</p> <p>Subiect activ - avocatul sau reprezentantul unei persoane (legal sau convențional).</p> <p>Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă.</p>

<p>mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>		
<p>Art. 285 Evadarea (1) Evadarea din starea legală de reținere sau de deținere se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani. (2) Când evadarea este săvârșită prin folosire de violențe sau arme, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi. (3) Se consideră evadare: a) neprezentarea nejustificată a persoanei condamnate la locul de deținere, la expirarea perioadei în care s-a aflat legal în stare de libertate; b) părăsirea, fără autorizare, de către persoana condamnată, a locului de muncă, aflat în exteriorul locului de deținere. (4) Pedeapsa aplicată pentru infracțiunea de evadare se adaugă la restul rămas neexecutat din pedeapsă la data evadării. (5) Tentativa la infracțiunile prevăzute în alin. (1) și alin. (2) se pedepsește.</p>	<p>Art. 269 Evadarea Evadarea din starea legală de reținere sau de deținere se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani. Dacă fapta este săvârșită prin folosire de violențe, de arme sau de <i>alte instrumente ori de către doua sau mai multe persoane împreună</i>, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 8 ani. Pedeapsa aplicată pentru infracțiunea de evadare se adaugă la <i>pedeapsa</i> ce se execută, fără a se putea depăși maximul general al închisorii. Tentativa se pedepsește.</p>	<p>- Alin. (1) NCP - majorează limita maximă. - Alin. (2) NCP - simplifică varianta calificată renunțând la două ipoteze (<i>alte instrumente, ori de către două sau mai multe persoane împreună</i>) și micșorează pedeapsa (atât minimul cât și maximul) adăugând obligativitatea interzicerii unor drepturi. - Alin. (4) NCP - Pedeapsa aplicată pentru infracțiunea de evadare se adaugă la restul rămas neexecutat din pedeapsa la data evadării (și nu la pedeapsa ce se execută, conform codului actual).</p>
<p>Art. 286 Înlesnirea evadării (1) Înlesnirea prin orice mijloace a evadării se pedepsește cu</p>	<p>Art. 270 Înlesnirea evadării Înlesnirea prin orice mijloace a evadării se pedepsește cu</p>	<p>Art. 286 NCP resistemmatizează art. 270 din CP actual. - Alin. (3) NCP incriminează distinct fapta săvârșită de către o persoană care avea îndatorirea de a-l păzi pe cel reținut sau deținut, limitele speciale ale pedepsei majorându-se cu o treime.</p>

<p>închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Înlesnirea evadării:</p> <p>a) săvârșită prin folosire de violențe, arme, substanțe narcotice sau paralizante;</p> <p>b) a două sau mai multor persoane în aceeași împrejurare;</p> <p>c) unei persoane reținute sau arestate pentru o infracțiune sancționată de lege cu pedeapsa detențiunii pe viață ori cu pedeapsa închisorii de 10 ani sau mai mare ori condamnate la o astfel de pedeapsă</p> <p>se sancționează cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2) sunt săvârșite de o persoană care avea îndatorirea de a-l păzi pe cel reținut sau deținut, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.</p> <p>(4) Înlesnirea evadării, săvârșită din culpă, de către o persoană care avea îndatorirea de a-l păzi pe cel care a evadat, se pedepsește cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani.</p> <p>(5) Tentativa la infracțiunile prevăzute în alin. (1) - (3) se pedepsește.</p> <p>Art. 287</p>	<p>închisoare de la unu la 5 ani, iar dacă fapta s-a săvârșit de către o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>Înlesnirea evadării în condițiile art. 269 alin. 2 se pedepsește cu închisoare de la 2 la 8 ani, iar dacă fapta este săvârșită de o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani.</p> <p>Înlesnirea evadării unei persoane reținute, arestate sau condamnate pentru o infracțiune pentru care legea prevede o pedeapsă mai mare de 10 ani, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani, iar dacă fapta este săvârșită de o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 12 ani.</p> <p>Înlesnirea evadării săvârșită din culpă, de către o persoană care avea îndatorirea de a păzi pe cel care a evadat, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.</p> <p>Tentativa la faptele prevăzute în alin. 1, 2 și 3 se pedepsește.</p> <p>Art. 271</p>	<p>- Alin. (2) lit. a NCP - față de varianta din actualul cod (<i>alte instrumente</i>) ce particularizează varianta calificată cu două cazuri (<i>substanțe narcotice sau paralizante</i>).</p> <p>- Alin. (2) lit. b - reformulează varianta din actualul cod (două sau mai multe persoane împreună/în aceeași împrejurare).</p> <p>Limita maximă a pedepsei pentru alin. (1) și (2) este redusă.</p> <p>Conținutul constitutiv al infracțiunii se modifică în totalitate față de reglementarea</p>
--	---	---

<p>Nerespectarea hotărârilor judecătorești</p> <p>(1) Nerespectarea unei hotărâri judecătorești săvârșită prin:</p> <p>a) împotrivirea la executare, prin opunerea de rezistență față de organul de executare;</p> <p>b) refuzul organului de executare de a pune în aplicare o hotărâre judecătorească, prin care este obligat să îndeplinească un anumit act;</p> <p>c) refuzul de a sprijini organul de executare în punerea în aplicare a hotărârii, de către persoanele care au această obligație conform legii;</p> <p>d) neexecutarea hotărârii judecătorești prin care s-a dispus reintegrarea în muncă a unui salariat;</p> <p>e) neexecutarea hotărârii judecătorești privind plata salariilor în termen de 15 zile de la data cererii de executare adresate angajatorului de către partea interesată;</p> <p>f) nerespectarea hotărârilor judecătorești privind stabilirea, plata, actualizarea și recalcularea pensiilor;</p> <p>g) împiedicarea unei persoane de a folosi, în tot sau în parte, un imobil deținut în baza unei hotărâri judecătorești, de către cel căruia îi este opozabilă</p>	<p>Nerespectarea hotărârilor judecătorești</p> <p>(1) Împotrivirea la executarea unei hotărâri judecătorești, prin amenințare față de organul de executare, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani, iar dacă fapta a fost săvârșită prin acte de violență, pedeapsa este de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Împiedicarea unei persoane de a folosi o locuință ori parte dintr-o locuință sau imobil, deținute în baza unei hotărâri judecătorești, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(3) Dacă fapta prevăzută în alin. 2 se săvârșește prin amenințare, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 3 ani, iar dacă fapta a fost săvârșită prin acte de violență, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.</p>	<p>actuală (art. 271).</p> <p>Subiecți activi ai infracțiunii pot fi :</p> <ul style="list-style-type: none"> - orice persoană (lit. a); - organul de executare (executorul judecătoresc, reprezentantul unei instituții, organul de poliție etc.); - persoane care au obligația legală de a sprijini organul de executare; - persoana responsabilă din cadrul unei persoane juridice care nu execută hotărârea prin care s-a dispus reintegrarea în muncă a unui salariat sau plata salariilor; - persoana responsabilă din cadrul organului competent care nu pune în executare hotărârea privind pensiile; - persoana căreia îi este opozabilă o hotărâre judecătorească și care împiedică folosirea unui imobil; - faptele prevăzute la lit. d-g sunt urmărite la plângere prealabilă; <p>- Alin. (4) și (5) ale art. 271 din actualul cod se vor regăsi, ca incriminare distinctă, în art. 288 din NCP, cu modificări.</p> <p>Dacă împotrivirea la executare se realizează prin acte de amenințare sau acte de violență, după caz, urmează a se reține și infracțiunea de ultraj, prev. de art. 257 NCP.</p>
--	---	--

<p>hotărârea, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) În cazul faptelor prevăzute în lit. d) - g), acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>		
<p>Art. 288 Neexecutarea sancțiunilor penale</p> <p>(1) Sustragerea de la executare ori neexecutarea conform legii a unei pedepse complementare ori accesorii sau a măsurii de siguranță prevăzute în art. 108 lit. b) și lit. c), de către persoana fizică față de care s-au dispus aceste sancțiuni, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.</p> <p>(2) Sustragerea de la executarea unei măsuri educative privative de libertate prin părăsirea fără drept a centrului educativ sau a centrului de detenție ori prin neprezentarea după expirarea perioadei în care s-a aflat legal în stare de libertate se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(3) Neexecutarea, de către mandatar sau administrator, a</p>	<p>Art. 271 Nerespectarea hotărârilor judecătorești</p> <p>(4) Nerespectarea hotărârilor judecătorești, prin sustragerea de la executarea măsurilor de siguranță prevăzute în art. 112 lit. c), d) și g), se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.</p> <p>(5) Nerespectarea hotărârilor judecătorești, prin neexecutarea, cu rea-credință, a pedepselor complementare aplicate persoanelor juridice, prevăzute în art. 71⁴ și art. 71⁵ alin. 2, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p>	<p>O nouă incriminare rezultată din resistemizarea și preluarea, cu modificări, a alin. (4) și (5) ale actualului art. 271 CP.</p> <p>Subiecți activi pot fi :</p> <p>a) o persoană fizică față de care s-a dispus :</p> <ul style="list-style-type: none"> - pedeapsa accesorie - pedeapsa complementară - măsura de siguranță a internării medicale - măsura de siguranță a interzicerii ocupării unei funcții sau exercitării unei profesii. <p>b) minorul sau minorul devenit major față de care s-a dispus măsura educativă a internării într-un centru educativ sau într-un centru de detenție.</p> <p>c) mandatarul sau administratorul unei societăți care nu execută pedeapsa complementară a dizolvării sau suspendării activității aplicată persoanei juridice.</p>

pedepselor complementare aplicate unei persoane juridice dintre cele prevăzute în art. 141 se pedepsește cu amendă.		
<p>ART. 289 Luarea de mită</p> <p>(1) <i>Fapta funcționarului public care, direct ori indirect, pentru sine sau pentru altul, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică ori de a exercita profesia sau activitatea în executarea căreia a săvârșit fapta.</i></p> <p>(2) Fapta prevăzută în alin. (1), săvârșită de una dintre persoanele prevăzute în art. 175 alin. (2), constituie infracțiune numai când este comisă în legătură cu neîndeplinirea, întârzierea îndeplinirii unui act privitor la îndatoririle sale legale sau în legătură cu efectuarea unui act contrar acestor îndatoriri.</p>	<p>ART. 254 Luarea de mită</p> <p>(1) Fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a fost săvârșită de un funcționar cu atribuții de control, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(3) Bani, valorile sau orice alte bunuri care au făcut obiectul luării de mită se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.</p> <p>ART. 256 Primirea de foloase necuvenite</p>	<p>Elementul material al formei tip a infracțiunii, astfel cum este reglementată în alin.1 al art.289 din NCP, se deosebește de actuala reglementare prin excluderea incriminării faptei în varianta nerespingerii promisiunii.</p> <p>Totodată, noul text folosește sintagma „în legătură cu” în locul celei „în scopul de”, consecința imediată fiind irelevanța penală a criteriului „timp” cel care, în esență, distinge luarea de mită de primirea de foloase necuvenite din actuala reglementare. Drept urmare, câtă vreme incriminarea ca luare de mită nu mai depinde de situarea în timp a activității de pretindere, primire sau acceptare anterior îndeplinirii actului de serviciu „cumpărat”, condiționându-l, nici activitatea similară consecutiv îndeplinirii actului nu mai primește relevanță penală distinctă. În concluzie, deși aparent s-ar putea susține dezincriminarea infracțiunii de primire de foloase necuvenite, în realitate fapta care în actuala reglementare justifică respectiva încadrare juridică, va primi, conform NCP, încadrarea în luare de mită. Legea veche este lege penală mai favorabilă. Noul text introduce ca variantă a infracțiunii și săvârșirea faptei în legătură cu „urgentarea îndeplinirii unui act” ce intră în îndatoririle de serviciu ale făptuitorului, modalitate neincriminată în prezent.</p> <p>Limita maximă a pedepsei pentru forma tip a infracțiunii scade de la 15 ani la 10 ani, iar pedeapsa complementară ce poate fi aplicată este doar aceea a interzicerii exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică ori de a exercita profesia sau activitatea în executarea căreia a săvârșit fapta, iar nu oricare dintre pedepsele complementare prevăzute de lege.</p> <p>Fapta săvârșită de un funcționar cu atribuții de control nu mai este incriminată distinct.</p> <p>Alin.2 al art.289 din NCP reduce sfera modalităților în care fapta săvârșită de una dintre persoanele prevăzute în art.175 alin.2 este incriminată, nemaifiind prevăzută modalitatea comiterii acesteia în legătură cu îndeplinirea și cu urgentarea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu. Rațiunea ar fi aceea că, persoanele prevăzute în art.175 alin.2, datorită însuși statutului lor special, pot percepe un cost suplimentar pentru efectuarea unui act ce intră în atribuțiile lor de serviciu în regim de urgență, fără ca prin aceasta să perturbe încrederea în exercitarea cu onestitate a atribuțiilor de serviciu de către funcționarul public respectiv și tot astfel, în schimbul unei contraprestații (onorariu etc.) care nu ar putea primi relevanță penală, își pun cunoștințele, experiența, aptitudinile etc. la dispoziția celui care apelează la serviciile</p>

<p>(3) Banii, valorile sau orice alte bunuri primite sunt supuse confiscării, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.</p>	<p>(1) Primirea de către un funcționar, direct sau indirect, de bani ori de alte foloase, după ce a îndeplinit un act în virtutea funcției sale și la care era obligat în temeiul acesteia, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>(2) Banii, valorile sau orice alte bunuri primite se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.</p>	<p>lor.</p> <p>Limitele speciale de pedeapsă sunt aceleași cu cele prevăzute în alin.1.</p> <p>Alin.3 al art.289 din NCP nu mai restrânge sfera persoanelor de la care se poate dispune confiscarea doar la persoana condamnatului, având în vedere posibilitatea confiscării extinse, și nici nu mai limitează această măsură la echivalentul în bani a foloaselor cuvenite, orice bun susceptibil de evaluare putând fi supus confiscării.</p>
<p>ART. 290 Darea de mită</p> <p>(1) Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, în condițiile arătate în art. 289, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Fapta prevăzută în alin. (1) nu constituie infracțiune atunci când mituitorul a fost constrâns prin orice mijloace de către cel care a luat mita.</p> <p>(3) Mituitorul nu se pedepsește dacă denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta.</p> <p>(4) Banii, valorile sau orice alte bunuri date se restituie persoanei care le-a dat, dacă acestea au fost date în cazul prevăzut în alin. (2) sau date după denunțul prevăzut în alin.</p>	<p>ART. 255 Darea de mită</p> <p>(1) Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, în modurile și scopurile arătate în art. 254, se pedepesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>(2) Fapta prevăzută în alineatul precedent nu constituie infracțiune atunci când mituitorul a fost constrâns prin orice mijloace de către cel care a luat mita.</p> <p>(3) Mituitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea infracțiune.</p> <p>(4) Dispozițiile art. 254 alin. 3 se aplică în mod corespunzător, chiar dacă oferta nu a fost urmată de acceptare.</p> <p>(5) Banii, valorile sau orice</p>	<p>Cele arătate la articolul anterior își mențin valabilitatea și în cazul alin.1 al art.290 din NCP în ceea ce privește condițiile de incriminare a faptei.</p> <p>Limitele speciale ale pedepsei prevăzute pentru forma tip a infracțiunii sunt majorate.</p> <p>Dispozițiile alin.2 și 3 sunt similare actualei reglementări.</p> <p>Alin.4 al art.290 NCP este doar aparent identic cu cel al alin.5 din art.255 al Codului penal în vigoare, restituirea bunurilor către persoana care le-a dat fiind condiționată de existența denunțului între momentul pretinderii și cel al predării bunurilor de către denunțator.</p> <p>Alin.5 se regăsește parțial în dispozițiile alin.4 din art.255 al Codului penal în vigoare, păstrându-și valabilitatea, considerațiile făcute la alin.3 din art.289 NCP.</p>

<p>(3).</p> <p>(5) Bani, valorile sau orice alte bunuri oferite sau date sunt supuse confiscării, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.</p>	<p>alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat în cazurile arătate în alin. 2 și 3.</p>	
<p>ART. 291 Traficul de influență</p> <p>(1) Pretinderea, primirea ori acceptarea promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care promite că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Bani, valorile sau orice alte bunuri primite sunt supuse confiscării, iar când acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.</p>	<p>ART. 257 Traficul de influență</p> <p>(1) Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.</p> <p>(2) Dispozițiile art. 256 alin. 2 se aplică în mod corespunzător.</p>	<p>Textul NCP circumstanțiază sfera subiectelor asupra cărora se exercită traficul de influență la funcționarul public, în sfera căruia intră, astfel cum arătam anterior, funcționarul din actuala reglementare, iar ca modalități alternative de comitere a faptei prevede, alături de îndeplinirea ori neîndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale funcționarului public, și urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui astfel de act, respectiv îndeplinirea unui act contrar, ceea ce asigură corelarea cu infracțiunea de luare de mită în ceea ce privește comportamentul funcționarului public.</p> <p>Limita maximă a pedepsei este redusă de la 10 la 7 ani închisoare.</p> <p>Ca și în cazul dării de mită această măsură nu este limitată la echivalentul în bani a foloaselor cuvenite, orice bun susceptibil de evaluare putând fi supus confiscării.</p>
<p>ART. 292 Cumpărarea de influență</p> <p>(1) Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori alte foloase, pentru sine sau pentru altul,</p>	<p>Art.6¹ din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție</p> <p>(1) Promisiunea, oferirea sau</p>	<p>Textul NCP circumstanțiază sfera subiectelor asupra cărora se exercită traficul de influență la funcționarul public, în sfera căruia intră, astfel cum arătam anterior, funcționarul din actuala reglementare, iar ca modalități alternative de comitere a faptei prevede alături de îndeplinirea ori neîndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale funcționarului public și urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui astfel de</p>

<p><i>direct ori indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public, pentru a-l determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</i></p> <p>(2) Făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță fapta mai înainte ca organul de urmărire penală să fi fost sesizat cu privire la aceasta.</p> <p>(3) Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat, dacă au fost date după denunțul prevăzut în alin. (2).</p> <p>(4) Banii, valorile sau orice alte bunuri date sau oferite sunt supuse confiscării, iar dacă acestea nu se mai găsesc, se dispune confiscarea prin echivalent.</p>	<p>darea de bani, de daruri ori alte foloase, direct sau indirect, unei persoane care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar, pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intra în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.</p> <p>(2) Făptuitorul nu se pedepsește dacă denunță autorității fapta mai înainte ca organul de urmărire să fi fost sesizat pentru acea fapta.</p> <p>(3) Banii, valorile sau orice alte bunuri care au făcut obiectul infracțiunii prevăzute la alin. (1) se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.</p> <p>(4) Banii, valorile sau orice alte bunuri se restituie persoanei care le-a dat în cazul prevăzut la alin. (2).</p>	<p>act, respectiv îndeplinirii unui act contrar, ceea ce asigură corelarea cu infracțiunea de luare de mită în ceea ce privește comportamentul funcționarului public.</p> <p>Noul text introduce ca variantă a infracțiunii și săvârșirea faptei în legătură cu „urgentarea îndeplinirii unui act” ce intră în îndatoririle de serviciu ale făptuitorului, modalitate neincriminată în prezent.</p> <p>Limita maximă a pedepsei este redusă de la 10 la 7 ani închisoare.</p> <p>Ca și în cazul dării de mită această măsură nu este limitată la echivalentul în bani a foloaselor cuvenite, orice bun susceptibil de evaluare putând fi supus confiscării.</p>
<p>ART. 293 Fapte săvârșite de către membrii instanțelor de arbitraj sau în legătură cu acestea</p> <p>Dispozițiile art. 289 și art. 290 se aplică în mod corespunzător</p>	<p><i>Fără corespondent</i></p>	<p>Prevederea a fost introdusă ca urmare a ratificării de către România a Protocolului adițional la Convenția penală a Consiliului Europei privind corupția (Legea nr.260/2004). Din formularea textului de lege rezultă că la infracțiunea de trafic de influență legiuitorul a ales să lase în afara incriminării traficarea influenței persoanelor prevăzute în art.293 din Codul penal.</p> <p>Potrivit art.7 din Legea nr.78/2000, fapta de trafic de influență este mai gravă dacă se</p>

<p>și persoanelor care, pe baza unui acord de arbitraj, sunt chemate să pronunțe o hotărâre cu privire la un litigiu ce le este dat spre soluționare de către părțile la acest acord, indiferent dacă procedura arbitrală se desfășoară în baza legii române ori în baza unei alte legi.</p>		<p>săvârșește <i>de către</i> una dintre persoanele prevăzute în NCP la art.293, dar nu <i>în legătură</i> cu acestea. Tot astfel, la infracțiunea de cumpărare de influență legiuitorul a ales să lase în afara incriminării cumpărarea influenței persoanelor prevăzute în art.293.</p>
<p>ART. 294 Fapte săvârșite de către funcționari străini sau în legătură cu aceștia Prevederile prezentului capitol se aplică în privința următoarelor persoane, dacă, prin tratatele internaționale la care România este parte, nu se dispune altfel: a) funcționarilor sau persoanelor care își desfășoară activitatea pe baza unui contract de muncă ori altor persoane care exercită atribuții similare în cadrul unei organizații publice internaționale la care România este parte; b) membrilor adunărilor parlamentare ale organizațiilor internaționale la care România este parte; c) funcționarilor sau persoanelor care își desfășoară activitatea pe baza unui contract de muncă ori altor</p>	<p>Art.8¹ din Legea nr.78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție Prevederile art. 254-257 din Codul penal și ale art. 6¹ și 8² din prezenta lege se aplică în mod corespunzător și următoarelor persoane: a) funcționarilor sau persoanelor care își desfășoară activitatea pe baza unui contract de muncă ori altor persoane care exercită atribuții similare în cadrul unei organizații publice internaționale la care România este parte; b) membrilor adunărilor parlamentare ale organizațiilor internaționale la care România este parte; c) funcționarilor sau persoanelor care își desfășoară activitatea pe baza unui contract de muncă ori altor</p>	<p>Nu există diferențe față de actuala reglementare în ceea ce privește sfera persoanelor implicate în fapte de corupție, singurul element de diferențiere constituindu-l prevederea din legea nouă care lasă posibilitatea neaplicării dispozițiilor art.294 NCP în situația în care se dispune altfel prin tratatele internaționale la care România este parte.</p>

<p><i>persoane care exercită atribuții similare, în cadrul Uniunii Europene;</i></p> <p>d) persoanelor care exercită funcții juridice în cadrul instanțelor internaționale a căror competență este acceptată de România, precum și funcționarilor de la grefele acestor instanțe;</p> <p>e) funcționarilor unui stat străin;</p> <p>f) membrilor adunărilor parlamentare sau administrative ale unui stat străin;</p> <p><i>g) juraților din cadrul unor instanțe străine.</i></p>	<p>persoane care exercită atribuții similare în cadrul Comunitarilor Europene;</p> <p>d) persoanelor care exercita funcții judiciare în cadrul instanțelor internaționale a căror competență este acceptată de România, precum și funcționarilor de la grefele acestor instanțe;</p> <p>e) funcționarilor unui stat străin;</p> <p>f) membrilor adunărilor parlamentare sau administrative ale unui stat străin.</p>	
<p>ART. 295 Delapidarea</p> <p>(1) Însușirea, folosirea sau trafizarea de către un funcționar public, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>ART. 215¹ Delapidarea</p> <p>(1) Însușirea, folosirea sau trafizarea, de către un funcționar, în interesul său ori pentru altul, de bani, valori sau alte bunuri pe care le gestionează sau le administrează, se pedepsesc cu închisoare de la unu la 15 ani.</p> <p>(2) În cazul în care delapidarea a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>ART.222 Sanționarea tentativei</p>	<p>Dacă în reglementarea în vigoare delapidarea face parte din categoria infracțiunilor contra patrimoniului, în NCP ea este inclusă în cea a infracțiunilor de serviciu, în considerarea vătămării în principal a relațiilor sociale ce guvernează normala desfășurare a raporturilor de serviciu și abia în subsidiar a celor ce afectează patrimoniul persoanei juridice.</p> <p>Reglementările sunt aproape similare, singurele deosebiri vizând subiectul activ, funcționarul public în NCP, în sfera căruia este inclus și funcționarul din actuala reglementare, limitele de pedeapsă și obligativitatea aplicării pedepsei complementare, expres individualizate de legiuitor.</p> <p>NCP nu mai prevede în același articol forma agravată prevăzută în alin.2 al art.215¹ din Codul penal în vigoare, dispoziția echivalentă acestuia regăsindu-se în art.309 NCP..</p>

	Tentativa infracțiunilor prevăzute în art.208 – 212, 215, 215 ¹ , 217 și 218 se pedepsește.	
ART. 296 Purtarea abuzivă (1) Întrebuințarea de expresii jignitoare față de o persoană de către cel aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă. (2) Amenințarea ori lovirea sau alte violențe săvârșite în condițiile alin. (1) se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru acea infracțiune, ale cărei limite speciale se majorează cu o treime.	ART. 250 Purtarea abuzivă (1) Întrebuințarea de expresii jignitoare față de o persoană, de către un funcționar public în exercițiul atribuțiilor de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă. (2) Amenințarea săvârșită de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă. (3) Lovirea sau alte acte de violență săvârșite de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă. (4) Vătămarea corporală săvârșită de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 6 ani. (5) Vătămarea corporală gravă săvârșită de către un funcționar public, în condițiile alin. 1, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani.	Dacă în privința elementului material cele două reglementări nu se deosebesc, în ceea ce privește subiectul activ, în NCP acesta poate fi orice persoană aflată în exercitarea atribuțiilor de serviciu, sfera acestuia fiind vădit extinsă față de reglementarea actuală care viza doar funcționarul public. Totodată, alin.2 al art.296 din NCP preia doar alin.2, 3, 4 și parțial 5 (câtă vreme la art.193 alin.2 din NCP sunt prevăzute consecințele incluse în prezent în art.181 și art.182 alin.1 din Codul penal în vigoare) ale art.250 din Codul penal în vigoare, ca variantă agravată ale infracțiunii de purtare abuzivă. În cazul producerii celorlalte consecințele prevăzute în alin.5 ale art.250 din actuala reglementare (în ipoteza săvârșirii infracțiunii prevăzute de art.182 alin.2 din Codul penal în vigoare), pot fi incidente, după caz, regulile concursului de infracțiuni. Justețea opțiunii legiuitorului este discutabilă câtă vreme dacă nu este săvârșită niciuna dintre faptele care ar justifica incidența art.296 din NCP, fapta persoanei aflate în exercitarea atribuțiilor de serviciu care produce consecințele infracțiunii de vătămare corporală gravă, incriminate în prezent în art.182 alin.2, va determina incriminarea faptei exclusiv în acest articol, deși din punctul de vedere al pericolului social faptele sunt vădit mai grave decât cele avute în vedere de alin.2 al art.296 din NCP. Limita maximă a pedepsei închisorii prevăzută în alin.1 al art.296 din NCP se micșorează, iar alin.2 al aceluiași articol trimite în ceea ce privește modul de calcul al pedepsei, la pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunile de amenințare și, respectiv, lovire sau alte violențe, din compararea acestora rezultând că și acestea sunt mai mici decât în actuala reglementare.
ART. 297 Abuzul în serviciu (1) Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu	ART. 246 Abuzul în serviciu contra intereselor persoanelor Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor	NCP unifică cele trei variante ale abuzului în serviciu prevăzut în reglementarea actuală, neexistând decât minime deosebiri de ordin terminologic între cele două reglementări. Ca și în prezent acest text devine incident numai dacă fapta nu întrunește condițiile specifice ale conținutului uneia dintre infracțiunile speciale care se săvârșesc tot în

<p>îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, îngrădește exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA.</p>	<p>sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o vătămare intereselor legale ale unei persoane se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>ART. 247 Abuzul în serviciu prin îngrădirea unor drepturi</p> <p>Îngrădirea, de către un funcționar public, a folosinței sau a exercițiului drepturilor unei persoane ori crearea pentru aceasta a unei situații de inferioritate pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>ART. 248 Abuzul în serviciu contra intereselor publice</p> <p>Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei</p>	<p>exercitarea atribuțiilor de serviciu de către un funcționar public, reglementate distinct, în norme speciale de reglementare.</p> <p>Limitele de pedeapsă prevăzute în NCP sunt mai mari, iar pedeapsa complementară, anume circumstanțiată de lege, devine obligatorie.</p> <p>NCP nu mai protejează distinct interesele organelor sau instituțiilor de stat ori altor unități din cele la care se referă actualul art.145, acestea fiind incluse în categoria persoanelor juridice.</p>
---	--	--

	instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.	
ART. 298 Neglijența în serviciu Încălcarea din culpă de către un funcționar public a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă prin aceasta se cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.	ART. 249 Neglijența în serviciu (1) Încălcarea din culpă, de către un funcționar public, a unei îndatoriri de serviciu, prin neîndeplinirea acesteia sau prin îndeplinirea ei defectuoasă, dacă s-a cauzat o tulburare însemnată bunului mers al unui organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia ori o vătămare importantă intereselor legale ale unei persoane, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 2 ani sau cu amendă. (2) Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a avut consecințe deosebit de grave, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.	NCP nu mai condiționează incriminarea faptei de producerea unei tulburări însemnate a bunului mers a organului sau instituției de stat ori altei unități dintre cele la care se referă art.145 din Codul penal în vigoare ori o vătămare importantă a intereselor legale ale unei persoane, limitându-se la condiția producerii unei pagube sau vătămări a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau juridice, ultimă categorie în care include și sfera entităților prevăzute în reglementarea anterioară. Însemnătatea tulburării și, respectiv, importanța vătămării, nu mai sunt condiții pentru incriminare. Totodată, varianta agravată prevăzută de alin.2 al art.249 din Codul penal în vigoare nu mai are corespondent în NCP. Limitele de pedeapsă sunt majorate față de actuala reglementare. Prevederea își vădește necesitatea și prin raportare la dispozițiile art.16 alin.6 din NCP care unifică regimul sancționator prevăzut pentru acțiunea sau inacțiunea comisă cu aceeași formă de vinovăție, fraza a II-a a textului consacrand teza că faptele săvârșite din culpă, indiferent că sunt de acțiune sau de inacțiune, vor constitui infracțiuni numai dacă legea prevede acest lucru în mod expres.
ART. 299 Folosirea abuzivă a funcției în scop sexual (1) Fapta funcționarului public care, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini, a urgenta ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act	<i>Fără corespondent</i>	Alin.1 al art.299 NCP nu are corespondent în reglementarea actuală, fiind o variantă de specie a infracțiunii de luare de mită în care beneficiul obținut de funcționar îl constituie favorurile de natură sexuală. Deosebirea semnificativă dintre alin.2 al art.299 NCP și actuala reglementare constă în subiectul activ al infracțiunii : circumstanțiat funcționarului public în NCP și necircumstanțiat în Codul penal în vigoare, în ambele texte autorul trebuind să se afle în relații de muncă sau similare cu subiectul pasiv, în raport de care se situează pe o poziție de autoritate. De menționat și că în NCP infracțiunea părăsește categoria infracțiunilor contra

<p>contrar acestor îndatoriri, pretinde ori obține favoruri de natură sexuală de la o persoană interesată direct sau indirect de efectele aceluia act de serviciu se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică sau de a exercita profesia ori activitatea în executarea căreia a săvârșit fapta.</p> <p>(2) Pretinderea sau obținerea de favoruri de natură sexuală de către un funcționar public care se prevaleară sau profită de o situație de autoritate ori de superioritate asupra victimei, ce decurge din funcția deținută, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică sau de a exercita profesia sau activitatea în executarea căreia a săvârșit fapta.</p>	<p>ART. 203¹ Hărțuirea sexuală</p> <p>Hărțuirea unei persoane prin amenințare sau constrângere, în scopul de a obține satisfacții de natură sexuală, de către o persoană care abuzează de autoritatea sau influența pe care i-o conferă funcția îndeplinită la locul de muncă se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p>	<p>libertății sexuale din actuala reglementare, fiind inclusă în sfera infracțiunilor de serviciu. S-au avut în vedere relațiile sociale vătămate prin săvârșirea ei, fiind afectată îndeplinirea corectă de către funcționar a atribuțiilor sale de serviciu.</p> <p>Limitele pedepsei principale sunt identice, în plus NCP obligând și la o pedeapsă complementară anume prevăzută.</p>
<p>ART. 300 Uzurparea funcției</p> <p>Fapta funcționarului public care, în timpul serviciului, îndeplinește un act ce nu intră în atribuțiile sale, dacă prin aceasta s-a produs una dintre urmările prevăzute în art. 297, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.</p>	<p><i>Fără corespondent</i></p> <p>ART. 240 Uzurparea de calități oficiale</p> <p>Folosirea fără drept a unei</p>	<p>Între textul NCP și art.240 din Codul penal în vigoare (folosirea fără drept a unei calități oficiale, însoțită sau urmată de îndeplinirea vreunui act legat de acea calitate) există deosebiri de substanță : în NCP subiectul activ este calificat, iar incriminarea este condiționată de producerea vreuneia dintre urmările prevăzute în art.297 din NCP (o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime a unei persoane fizice sau juridice ori îngrădirea exercitării unui drept sau crearea unei situații de inferioritate).</p> <p>Pe de altă parte, autorul infracțiunii prevăzute în Codul penal în vigoare folosește fără drept o calitate oficială care implică exercițiul autorității de stat, pe când la uzurparea funcției, autorul îndeplinește un act care, deși nu intră în atribuțiile sale de serviciu, nu</p>

	calități oficiale, însoțită sau urmată de îndeplinirea vreunui act legat de acea calitate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.	implică exercițiul autorității de stat. De altfel, în actuala reglementare, uzurparea de calități oficiale este infracțiune contra autorității, iar în NCP infracțiune de serviciu în considerarea afectării relațiilor de serviciu. Limitele de pedeapsă prevăzute în NCP sunt mai mari decât cele prevăzute de art.240 din Codul penal în vigoare.
ART. 301 Conflictul de interese (1) Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, a îndeplinit un act ori a participat la luarea unei decizii prin care s-a obținut, direct sau indirect, un folos patrimonial, pentru sine, pentru soțul său, pentru o rudă ori pentru un afin până la gradul II inclusiv sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani sau din partea căreia a beneficiat ori beneficiază de foloase de orice natură, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică. (2) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul emiterii, aprobării sau adoptării actelor normative.	ART. 253[^]1 Conflictul de interese (1) Fapta funcționarului public care, în exercițiul atribuțiilor de serviciu, îndeplinește un act ori participă la luarea unei decizii prin care s-a realizat, direct sau indirect, un folos material pentru sine, soțul său, o rudă ori un afin până la gradul II inclusiv, sau pentru o altă persoană cu care s-a aflat în raporturi comerciale ori de muncă în ultimii 5 ani sau din partea căreia a beneficiat ori beneficiază de servicii sau foloase de orice natură, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea dreptului de a ocupa o funcție publică pe durată maximă. (2) Dispozițiile alin. 1 nu se aplică în cazul emiterii, aprobării sau adoptării actelor normative.	Reglementările sunt identice, singurul aspect de diferențiere fiind pur terminologic : folos material în Codul penal în vigoare, folos patrimonial în NCP. Limita minimă a pedepsei principale prevăzute în NCP este majorată, iar durata pe care se va dispune pedeapsa complementară nu mai este expres indicată.
ART. 302 Violarea secretului corespondenței (1) Deschiderea, sustragerea, distrugerea sau reținerea, fără drept, a unei corespondențe	ART. 195 Violarea secretului corespondenței (1) Deschiderea unei corespondențe adresate altuia ori interceptarea unei	În ambele texte modalitățile normative de săvârșire a infracțiunii sunt aceleași. Deosebirea esențială dintre cele două o constituie introducerea în NCP a unei cauze justificative speciale care operează în ipoteza când făptuitorul surprinde săvârșirea unei infracțiuni sau contribuie la dovedirea săvârșirii unei infracțiuni și când surprinde fapte de interes public, care au semnificație pentru viața comunității și a căror divulgare

<p>adresate altuia, precum și divulgarea fără drept a conținutului unei asemenea corespondențe, chiar atunci când aceasta a fost trimisă deschisă ori a fost deschisă din greșeală, se pedepesc cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(2) Interceptarea, fără drept, a unei convorbiri sau a unei comunicări efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicații se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2) au fost săvârșite de un funcționar public care are obligația legală de a respecta secretul profesional și confidențialitatea informațiilor la care are acces, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(4) Divulgarea, difuzarea, prezentarea sau transmiterea, către o altă persoană sau către public, fără drept, a conținutului unei convorbiri sau comunicări interceptate, chiar în cazul în care făptuitorul a luat cunoștință de aceasta din greșeală sau din întâmplare, se pedepsește cu închisoare de la</p>	<p>convorbiri sau comunicări efectuate prin telefon, telegraf sau prin alte mijloace de transmitere la distanță, fără drept, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează sustragerea, distrugerea sau reținerea unei corespondențe, precum și divulgarea conținutului unei corespondențe, chiar atunci când a fost trimisă deschisă sau a fost deschisă din greșeală, ori divulgarea conținutului unei convorbiri sau comunicări interceptate, chiar în cazul în care făptuitorul a luat cunoștință de acesta din greșeală sau din întâmplare.</p> <p>(2¹) Dacă faptele prevăzute la alin. 1 și 2 au fost săvârșite de un funcționar care are obligația legală de a respecta secretul profesional și confidențialitatea informațiilor la care are acces, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 5 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p> <p>(4) Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.</p>	<p>prezintă avantaje publice mai mari decât prejudiciul produs persoanei vătămate. Limitele de pedeapsă prevăzute în NCP sunt mai mici decât cele din Codul penal în vigoare în cazul variantelor normative corespondente.</p>
---	--	--

<p>3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(5) Nu constituie infracțiune fapta săvârșită:</p> <p>a) dacă făptuitorul surprinde săvârșirea unei infracțiuni sau contribuie la dovedirea săvârșirii unei infracțiuni;</p> <p>b) dacă surprinde fapte de interes public, care au semnificație pentru viața comunității și a căror divulgare prezintă avantaje publice mai mari decât prejudiciul produs persoanei vătămate.</p> <p>(6) <i>Deținerea sau confecționarea, fără drept, de mijloace specifice de interceptare ori de înregistrare a comunicațiilor se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</i></p> <p>(7) <i>Pentru faptele prevăzute la alin. (1), acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</i></p>		
<p>ART. 303 Divulgarea informațiilor secrete de stat</p> <p>(1) Divulgarea, fără drept, a unor informații secrete de stat, de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu, dacă prin aceasta sunt afectate interesele unei persoane juridice dintre cele prevăzute în art.176, se pedepsește cu</p>	<p>ART. 169 Divulgarea secretului care periclitează siguranța statului</p> <p>(1) Divulgarea unor documente sau a unor date care constituie secrete de stat ori a altor documente sau date, de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu, dacă fapta este de natură să</p>	<p>Cele două reglementări se suprapun parțial, urmarea imediată prevăzută în NCP fiind mai amplă decât cea prevăzută în art.169 din Codul penal în vigoare, în sensul condiției ca prin faptă să fie afectată interesele oricărei persoane juridice dintre cele avute în vedere de art.176 din NCP, față de punerea în pericol a siguranței statului, astfel cum art.169 din Codul penal în vigoare prevede.</p> <p>Ca o consecință a acestei modificări și limitele de pedeapsă sunt semnificativ diminuate în NCP.</p> <p>Alin.3 al art.303 din NCP nu are corespondent în reglementarea actuală.</p> <p>Sfera informațiilor secrete de stat prevăzută în norma de incriminare se determină potrivit art.15 lit.f din Legea nr.182/2002, care stabilește nivelurile de secretizare</p>

<p>închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Deținerea, fără drept, în afara îndatoririlor de serviciu, a unui document ce conține informații secrete de stat, dacă poate afecta activitatea uneia dintre persoanele juridice prevăzute în art.176, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(3) Persoana care deține un document ce conține informații secrete de stat, care poate afecta activitatea uneia dintre persoanele juridice prevăzute în art.176, nu se pedepsește dacă predă de îndată documentul la organul sau instituția emitentă.</p>	<p>pună în pericol siguranța statului, se pedepsește cu închisoare de la 7 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) Deținerea în afara îndatoririlor de serviciu a unui document ce constituie secret de stat, dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului, se pedepsește cu închisoare de la 5 la 10 ani.</p> <p>(3) Cu pedeapsa prevăzută în alin. 2 se sancționează deținerea în afara îndatoririlor de serviciu a altor documente în vederea divulgării, dacă fapta este de natură să pună în pericol siguranța statului.</p> <p>(4) Dacă faptele prevăzute în alineatele precedente sunt săvârșite de orice altă persoană, pedeapsa este închisoarea de la unu la 7 ani.</p>	<p>atribuită informațiilor clasificate în clasa secretelor de stat.</p>
<p>ART. 304 Divulgarea informațiilor secrete de serviciu sau nepublice</p> <p>(1) Divulgarea, fără drept, a unor informații secrete de serviciu sau care nu sunt destinate publicității, de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu, dacă prin aceasta sunt afectate interesele sau activitatea unei persoane, se pedepsește cu</p>	<p>ART. 298 Divulgarea secretului economic</p> <p>(1) Divulgarea unor date sau informații care nu sunt destinate publicității, de către cel care le cunoaște datorită atribuțiilor de serviciu, dacă fapta este de natură să producă pagube, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută în alineatul precedent este</p>	<p>Conținutul infracțiunii prevăzute în art.304 din NCP reprezintă o reunire a conținuturilor, semnificativ reformulate, ale infracțiunilor prevăzute în art.298 din Codul penal în vigoare și în art.20 din Legea nr.682/2002.</p> <p>Astfel, alin.1 al art.304 condiționează incriminarea de afectarea intereselor sau activității unei persoane, fără a o limita însă la producerea unei pagube.</p> <p>Alin.2 nu are corespondent în reglementarea actuală.</p> <p>Alin.3 oferă o protecție mult mai largă decât art.20 din Legea nr.682/2002, de beneficiul legii bucurându-se și investigatorul sub acoperire și persoana inclusă în programul de protecție a martorilor (membrii familiei martorului protejat și persoanele apropiate acestuia).</p> <p>Pe de altă parte, incriminarea este condiționată de săvârșirea unei infracțiuni împotriva persoanelor protejate, ceea ce actuala reglementare nu prevede.</p>

<p>închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Divulgarea, fără drept, a unor informații secrete de serviciu sau care nu sunt destinate publicității, de către cel care ia cunoștință de acestea, se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.</p> <p>(3) Dacă, urmare a faptei prevăzute în alin. (1) și alin. (2), s-a săvârșit o infracțiune împotriva investigatorului sub acoperire, a martorului protejat sau a persoanei incluse în Programul de protecție a martorilor, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani, iar dacă s-a comis cu intenție o infracțiune contra vieții, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 12 ani.</p>	<p>săvârșită de altă persoană, oricare ar fi modul prin care a ajuns să cunoască datele sau informațiile, pedeapsa este închisoarea de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>ART. 20 din Legea nr. 682 din 19 decembrie 2002 privind protecția martorilor</p> <p>(1) Fapta de a divulga cu intenție identitatea reală, domiciliul ori reședința martorului protejat, precum și alte informații care pot duce la identificarea acestuia, dacă sunt de natură să pună în pericol viața, integritatea corporală sau sănătatea martorului protejat, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani.</p> <p>(2) Pedeapsa este închisoarea de la 5 ani la 10 ani dacă:</p> <p>a) fapta a fost săvârșită de către o persoană care a luat cunoștință de aceste date în exercitarea atribuțiilor sale de serviciu;</p> <p>b) s-a cauzat martorului protejat o vătămare gravă a integrității corporale sau sănătății.</p> <p>(3) Dacă fapta a avut ca urmare moartea sau sinuciderea victimei, pedeapsa</p>	<p>Săvârșirea faptei din culpă nu mai este incriminată în același articol, ci în art.305 din NCP.</p> <p>Limitele de pedeapsă sunt mai mici în NCP.</p> <p>Divulgarea unor informații privind viața personală atunci când este săvârșită de lucrători ai serviciilor de informații atrage aplicarea dispozițiilor de incriminare din legea specială, art.21 din Legea nr.51/1991 privind siguranța națională a României, astfel cum a fost modificat prin LPA, text ce va intra în vigoare odată cu NCP.</p>
---	---	--

	<p>este închisoarea de la 15 la 25 de ani.</p> <p>(4) Dacă fapta prevăzută la alin. (2) lit. a) este săvârșită din culpă, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 5 ani.</p>	
<p>ART. 305 Neglijența în păstrarea informațiilor</p> <p>(1) Neglijența care are drept urmare distrugerea, alterarea, pierderea sau sustragerea unui document ce conține informații secrete de stat, precum și neglijența care a prilejuit altei persoane aflarea unei asemenea informații se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează faptele prevăzute în art. 303 alin. (1) și art. 304, dacă au fost săvârșite din culpă.</p>	<p>ART. 252 Neglijența în păstrarea secretului de stat</p> <p>Neglijența care are drept urmare distrugerea, alterarea, pierderea sau sustragerea unui document ce constituie secret de stat, precum și neglijența care a dat prilej altei persoane să afle un asemenea secret, dacă fapta este de natură să aducă atingere intereselor statului, se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.</p> <p>Art. 31 din Legea nr.182/2002 privind protecția informațiilor clasificate</p> <p>(...)</p> <p>(4) Neglijența în păstrarea informațiilor secrete de serviciu atrage, potrivit legii penale, răspunderea persoanelor vinovate.</p>	<p>NCP nu mai condiționează incriminarea de abilitatea faptei de a aduce atingere intereselor statului, simpla împrejurare că documentul conținea informații secrete de stat fiind suficient pentru a atrage răspunderea penală.</p> <p>Noțiunea de informații secrete de stat este explicată atât în art.178 din NCP, cât și în art.18 din Legea nr.182/2002 conform căruia informațiile secrete de stat se clasifică pe nivelul de secretizare în funcție de importanța valorilor protejate.</p> <p>Limita maximă a pedepsei închisorii este redusă, NCP prevăzând alternativ și pedeapsa amenzii.</p> <p>Prevederea își vădește necesitatea și prin raportare la dispozițiile art16 alin.6 din NCP care unifică regimul sancționator prevăzut pentru acțiunea sau inacțiunea comisă cu aceeași formă de vinovăție, fraza a II-a a textului consacrand teza că faptele săvârșite din culpă, indiferent că sunt de acțiune sau de inacțiune, vor constitui infracțiuni numai dacă legea prevede acest lucru în mod expres.</p>
<p>ART. 306 Obținerea ilegală de fonduri</p> <p>(1) Folosirea ori prezentarea de documente sau date false, inexacte ori incomplete, pentru primirea aprobărilor sau garanțiilor necesare acordării</p>	<p>ART. 9 din OUG nr. 64 din 27 iunie 2007 privind datoria publică</p> <p>(1) Folosirea ori prezentarea de documente sau date false, inexacte ori incomplete pentru primirea aprobărilor sau</p>	<p>Cele două texte de incriminare au un conținut aproape identic, deosebindu-se prin aceea că NCP cere ca acțiunile incriminate să aibă ca rezultat obținerea pe nedrept de finanțări din fonduri publice, iar legea specială, ca acțiunile incriminate să aibă drept rezultat obținerea pe nedrept a finanțărilor rambursabile prevăzute de respectivul act normativ. Așadar, sfera de aplicare a dispozițiilor incriminatoare este mai largă în NCP. Limitele de pedeapsă prevăzute în NCP sunt mai mici.</p>

<p>finanțarilor obținute sau garantate din fonduri publice, dacă are ca rezultat obținerea pe nedrept a acestor fonduri, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>garanțiilor necesare acordării finanțarilor rambursabile prevăzute de prezenta ordonanță de urgență, care are ca rezultat obținerea pe nedrept a acestor fonduri, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută la alin. (1) a produs consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Tentativa se pedepsește.</p>	
<p>ART. 307 Deturnarea de fonduri</p> <p>(1) Schimbarea destinației fondurilor bănești ori a resurselor materiale alocate unei autorități publice sau instituții publice, fără respectarea prevederilor legale, se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și schimbarea, fără respectarea prevederilor legale, a destinației fondurilor provenite din finanțările obținute sau garantate din fonduri publice.</p> <p>(3) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>ART. 302[^]1 Deturnarea de fonduri</p> <p>(1) Schimbarea destinației fondurilor bănești sau a resurselor materiale, fără respectarea prevederilor legale, dacă fapta a cauzat o perturbare a activității economico-financiare sau a produs o pagubă unui organ ori unei instituții de stat sau unei alte unități dintre cele la care se referă art. 145, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută la alin. 1 a avut consecințe deosebit de grave, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.</p>	<p>Alin.1 din NCP nu mai condiționează incriminarea de producerea unei perturbări a activității economico-financiare sau de producerea unei pagube, fiind suficient ca schimbarea destinației fondurilor să se producă fără respectarea prevederilor legale, ceea ce transformă infracțiunea dintr-una de rezultat într-una de pericol.</p> <p>La alin.2 fapta este incriminată și într-o variantă asimilată, fiind avute în vedere schimbarea destinației fondurilor provenite din finanțările obținute sau garantate din fonduri publice.</p> <p>Potrivit alin.3 tentativa la infracțiunea de deturnare de fonduri se pedepsește, dispoziție inexistentă în actuala reglementare.</p> <p>În reglementarea actuală deturnarea de fonduri făcea parte din categoria infracțiunilor la regimul stabilit pentru anumite activități economice, fiind transferată în NCP în categoria infracțiunilor de serviciu în considerarea atingerii aduse activității autorităților sau instituțiilor publice.</p> <p>Limita minimă prevăzută în NCP este mai mare decât în actuala reglementare.</p>

<p>ART. 308 Infracțiuni de corupție și de serviciu comise de alte persoane <i>(1) Dispozițiile art. 289 - 292, 295, 297 - 301 și 304 privitoare la funcționarii publici se aplică în mod corespunzător și faptelor săvârșite de către sau în legătură cu persoanele care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) ori în cadrul oricărei persoane juridice.</i> <i>(2) În acest caz, limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime.</i></p>	<p>ART. 258 Fapte săvârșite de alți funcționari <i>(1) Dispozițiile art. 246 - 250 privitoare la funcționari publici se aplică și celorlalți funcționari, în acest caz maximul pedepsei reducându-se cu o treime.</i> <i>(2) În cazul prevăzut la alin. 1, pentru faptele prevăzute la art. 246, 247 și 250 alin. 1 - 4, acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, cu excepția acelor care au fost săvârșite de o persoană dintre cele prevăzute la art. 147 alin. 1.</i></p>	<p>Potrivit reglementării în vigoare dispozițiile art.246 – 250 se aplicau și celorlalți funcționari, cu precizarea că în acest caz maximul pedepsei se reducea cu o treime. Potrivit NCP dispozițiile care incriminează faptele de corupție și infracțiunile de serviciu se aplică în mod corespunzător și persoanelor care exercită în orice condiții o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice sau în cadrul oricărei persoane juridice, caz în care limitele speciale se reduc cu o treime. În Codul penal în vigoare cauza de atenuare a pedepsei se referea numai la faptele de serviciu, nu și la cele de corupție, acestea din urmă având ca subiect activ, în oricare dintre variantele lor de incriminare, atât funcționarul public, cât și funcționarul, cu un sistem de sancționare comun. De observat că, deși NCP include în categoria infracțiunilor de serviciu și divulgarea informațiilor secrete de stat, <i>omite a le menționa printre acele infracțiuni de serviciu ce pot fi comise de alte persoane în condițiile art.308 din NCP, deși, în considerarea însărcinării lor, respectivele persoane pot lua cunoștință despre acest tip de informații..</i></p>
<p>ART. 309 Faptele care au produs consecințe deosebit de grave Dacă faptele prevăzute în art. 295, art. 297, art. 298, art. 300, art. 303, art. 304, art. 306 sau art. 307 au produs consecințe deosebit de grave, limitele speciale ale pedepsei prevăzute de lege se majorează cu jumătate.</p>	<p>ART. 248¹ Abuzul în serviciu în formă calificată Dacă faptele prevăzute în art. 246, 247 și 248 au avut consecințe deosebit de grave, se pedepsesc cu închisoare de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.</p>	<p>În NCP legiuitorul incriminează o variantă agravată comună pentru toate infracțiunile de serviciu a căror săvârșire este susceptibilă a produce consecințe deosebit de grave, renunțând la opțiunea Codului penal în vigoare de a incrimina în același text în care era descrisă varianta tip și varianta agravată constând în producerea consecințelor deosebit de grave. Procedând astfel, în Codul penal în vigoare, limitele de pedeapsă în ipoteza producerii acestei urmări sunt relativ autonome, fără a ține neapărat seama de limitele de pedeapsă prevăzute de norma de incriminare pentru varianta tip. În NCP raportarea se face la limitele de pedeapsă stabilite de norma de incriminare a variantei tip a infracțiunii.</p>
<p>Astfel cum rezultă și din <i>Expunerea de motive a Legii de punere în aplicare NCP</i>, ca urmare a preluării în Partea specială a acestuia a mai multor infracțiuni din legislația specială, s-a impus <i>abrogarea unor texte de incriminare</i>, putând fi menționate în acest sens:</p> <ul style="list-style-type: none"> - abrogarea implicită (prin reformularea textului) a art. 8 alin.(1) lit.a) și alin.(2) lit. b) din Legea nr. 115/1999 privind responsabilitatea ministerială, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 23 martie 2007, întrucât ipotezele prevăzute de aceste norme sunt acoperite de infracțiunile 		

de **abuz în serviciu (art. 297 din NCP)** sau **purtare abuzivă (art. 296 din NCP)**, care sunt pedepsite mai grav potrivit Codului penal; modificarea textului a vizat și renunțarea la dispozițiile alin.(3) privind pedepsirea tentativei, deoarece varianta de text propusă reglementează fapte la care tentativa nu mai este posibilă;

- art. 6¹, art. 8 și art. 8¹ din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, cu modificările și completările ulterioare, incriminările regăsindu-se în **art. 292, respectiv art. 294 din NCP**. Abrogarea art. 8 este justificată, deoarece ipotezele reglementate în acest text au fost cuprinse în dispozițiile **art. 308 din NCP**;

Pe de altă parte s-a impus *abrogarea unor dispoziții din legislația specială* pentru înlăturarea suprapunerii unor texte care protejează aceleași valori sociale, fiind vorba în acest caz de texte care nu au fost preluate ca atare în NCP, dar care reglementează situații ce pot fi soluționate corespunzător pe baza textelor existente în acesta. Cu titlul exemplificativ, pot fi menționate:

- art. 62 din Legea concurenței nr. 21/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 742 din 16 august 2005, cu modificările ulterioare, a fost abrogat, fapta prevăzută de această normă de incriminare constituind infracțiunea divulgarea informațiilor secrete de stat prevăzută de **art. 303 din NCP**;

- art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2005 privind finanțarea de la bugetul de stat a unor măsuri pentru conservarea și utilizarea resurselor genetice animale în stare critică, în pericol de dispariție și a celor vulnerabile, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1189 din 29 decembrie 2005, aprobată, cu modificări, prin Legea nr. 137/2006 a fost abrogat, fapta prevăzută de această normă de incriminare constituind infracțiunea de **deturnare de fonduri prevăzută de art. 307 din NCP**;

- art. 9 și 10 din Ordonanță de urgență a Guvernului nr. 64/2007 privind datoria publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 439 din 28 iunie 2007, aprobată prin Legea nr. 109/2008, cu modificările și completările ulterioare, au fost abrogate, faptele prevăzute de normele de incriminare constituind infracțiunea de **obținerea ilegală de fonduri prevăzută de art. 306 din NCP, respectiv deturnarea de fonduri prevăzută de art. 307 din NCP**;

- art. 30 alin. (5) – (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 293/2008, ale căror dispoziții se regăsesc în **cuprinsul art. 304 din NCP privind divulgarea informațiilor secrete de serviciu sau nepublice**.

În fine, au mai fost necesare *abrogarea sau reformularea unor texte contravenționale* conținute în legile cu dispoziții penale în măsura în care conțineau prevederi care se suprapuneau cu o normă de incriminare din NCP. Spre exemplu, s-a impus intervenția asupra:

- art. 110¹ lit.a) din Legea nr. 18/1991 în sensul abrogării acestui text, întrucât fapta constituie infracțiunea de **abuz în serviciu** incriminată de prevederile **art. 297 din NCP**.

TITLUL VI Infracțiuni de fals CAP. I Falsificarea de monede, timbre sau de alte valori ART.310 Falsificarea de monede	ART. 282 Falsificarea de monede sau	Infracțiunea din actuala reglementare a fost separată în două texte distincte (art.310
--	--	--

<p>(1) Falsificarea de monedă cu valoare circulatorie se pedepsește cu închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează falsificarea unei monede, emise de către autoritățile competente, înainte de punerea oficială în circulație a acesteia.</p> <p>(3) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>de alte valori</p> <p>Falsificarea de monedă metalică, monedă de hârtie, titluri de credit public, cecuri, titluri de orice fel pentru efectuarea plăților, emise de instituția bancară ori de alte instituții de credit competente, sau falsificarea oricăror alte titluri ori valori asemănătoare, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Cu aceeași pedeapsă se sancționează punerea în circulație, în orice mod, a valorilor falsificate arătate în alineatul precedent, sau deținerea lor în vederea punerii în circulație.</p> <p>Dacă faptele prevăzute în alineatele precedente ar fi putut cauza o pagubă importantă sistemului financiar, pedeapsa este închisoarea de la 5 la 15 ani și interzicerea unor drepturi, iar dacă au cauzat o pagubă importantă sistemului financiar, pedeapsa este închisoarea de la 10 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Tentativa se pedepsește.</p>	<p>alin.1 și art.311 NCP), soluție justificată de pericolul social diferit al celor două fapte, reflectat în pedepsele prevăzute de lege;</p> <p>Tratamentul sancționator este mai blând în noua reglementare, prin reducerea maximului special al pedepsei, legea nouă fiind astfel mai favorabilă în cazul faptelor săvârșite anterior intrării în vigoare a NCP.</p> <p>S-a renunțat la identificarea obiectului material al infracțiunii prin enumerarea categoriilor de monedă .</p> <p>Varianța prev. în art.282 alin.2 din CP face obiectul unei incriminări distincte în art.313 NCP.</p> <p>La elaborarea textului au fost avute în vedere Decizia-cadru 2000/383/JAI a Consiliului din 29 mai 2000 privind consolidarea, prin sancțiuni penale și de altă natură, a protecției împotriva falsificării, cu ocazia introducerii monedei euro, precum și Decizia-cadru 2001/413/JAI privind combaterea fraudei și a falsificării mijloacelor de plată, altele decât numerarul.</p> <p>Formele agravate ale infracțiunii prev. în art.282 alin.3 CP nu au mai fost preluate în NCP.</p> <p>Art.310 alin 2 NCP introduce o nouă modalitate normativă – falsificarea unei monede deja emise , înainte de punerea efectivă în circulație (art. 5 din Decizia-cadru).</p> <p>Correspondențe:</p> <p>Art.310 alin.1 NCP- art.282 alin.1 teza I CP.</p>
<p>ART.311 Falsificarea de titluri de credit sau instrumente de plată</p>	<p>ART. 282 alin.1 Falsificarea de monede sau de alte valori</p>	<p>În NCP au fost reduse limitele de pedeapsă în considerarea gradului de pericol social mai scăzut, astfel încât noua reglementare este mai favorabilă.</p> <p>De asemenea, sfera obiectului material din noua reglementare a fost extinsă, din</p>

<p>(1) Falsificarea de titluri de credit, titluri sau instrumente pentru efectuarea plăților sau a oricăror altor titluri ori valori asemănătoare se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) privește un instrument de plată electronică, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>Falsificarea de monedă metalică, monedă de hârtie, titluri de credit public, cecuri, titluri de orice fel pentru efectuarea plăților, emise de instituția bancară ori de alte instituții de credit competente, sau falsificarea oricăror alte titluri ori valori asemănătoare, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>Art.24 alin.1 din Legea 365/2002 privind comerțul electronic, republicată. Falsificarea unui instrument de plată electronică se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi</p>	<p>analiza textului incriminator rezultând că pot fi falsificate și <i>orice alte titluri ori valori asemănătoare</i> (spre exemplu acțiunile, tichetele de masă).</p> <p>Correspondențe: Art.311 alin.1 NCP – art.282 alin.1 CP.</p> <p>Alin.2 al art.311 NCP menține conținutul din actuala reglementare(art.24 alin.1 din L.365/2002), însă maximul special al pedepsei este redus de la 12 la 10 ani, aspect în raport cu care legea nouă este mai favorabilă.</p> <p>La elaborarea textului au fost avute în vedere Decizia-cadru 2000/383/JAI a Consiliului din 29 mai 2000 privind consolidarea, prin sancțiuni penale și de altă natură, a protecției împotriva falsificării, cu ocazia introducerii monedei euro.</p>
<p>ART.312 Falsificarea de timbre sau efecte postale</p> <p>(1) Falsificarea de timbre de orice fel, mărci postale, plicuri postale, cărți postale sau cupoane răspuns internațional se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>ART. 283</p> <p>Falsificarea de timbre, mărci sau de bilete de transport</p> <p>Falsificarea de timbre, mărci postale, plicuri postale, cărți postale, bilete ori foi de călătorie sau transport, cupoane răspuns internațional, <i>ori punerea în circulație a unor astfel de valori falsificate</i>, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>Tentativa se pedepsește.</p>	<p>S-a menținut doar varianta tip din actuala reglementare, cea prevăzută în teza a II-a fiind încriminată într-un articol distinct (art.313 NCP);</p> <p>S-a restrâns sfera obiectului material al laturii obiective a infracțiunii prin eliminarea biletelor ori foilor de călătorie sau transport, acestea putând reprezenta obiectul material al infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale</p> <p>Limita superioară a pedepsei a fost redusă de la 5 la 3 ani și s-a introdus pedeapsa alternativă a amenzii. Raportat la aceste aspecte, legea nouă este mai favorabilă.</p> <p>Correspondențe: Art.312 NCP – art.283 teza I CP.</p>

<p>ART.313 Punerea în circulație de valori falsificate (1) Punerea în circulație a valorilor falsificate prevăzute în art. 310-312, precum și primirea, detinerea sau transmiterea acestora, în vederea punerii lor în circulație, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de falsificare prin care au fost produse. (2) Punerea în circulație a valorilor falsificate prevăzute în art. 310-312, săvârșită de către autor sau un participant la infracțiunea de falsificare, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de falsificare prin care au fost produse. (3) Repunerea în circulație a uneia dintre valorile prevăzute în art. 310-312, de către o persoană care a constatat, ulterior intrării în posesia acesteia, că este falsificată, se sancționează cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de falsificare prin care au fost produse, ale cărei limite speciale se reduc la jumătate. (4) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>ART. 282 alin.2 Falsificarea de monede sau de alte valori Falsificarea de monedă metalică, monedă de hârtie, titluri de credit public, cecuri, titluri de orice fel pentru efectuarea plăților, emise de instituția bancară ori de alte instituții de credit competente, sau falsificarea oricăror alte titluri ori valori asemănătoare, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi. Cu aceeași pedeapsă se sancționează punerea în circulație, în orice mod, a valorilor falsificate arătate în alineatul precedent, sau deținerea lor în vederea punerii în circulație. Tentativa se pedepsește. ART. 283 alin.1 teza finală Falsificarea de timbre, mărci sau de bilete de transport Falsificarea de timbre, mărci poștale, plicuri poștale, cărți poștale, bilete ori foi de călătorie sau transport, cupoane răspuns internațional, ori punerea în circulație a unor</p>	<p>Art.313 alin.2 NCP instituie o variantă nouă a infracțiunii cu subiect activ calificat – autorul infracțiunii de falsificare (nu însă și al faptei de deținere în vederea punerii în circulație sau al celorlalte modalități introduse în text).</p> <p>Potrivit Expunerii de motive (pct.2.79), art.313 alin.3 NCp constituie o revenire la soluția tradițională în dreptul nostru (art.389 C.p. din 1936) și consacrată și în alte legislații, conform căreia repunerea în circulație a unei valori falsificate de către o persoană care a primit-o fără să știe inițial acest lucru constituie infracțiune, dar se sancționează mai puțin sever decât prima punere în circulație.</p> <p>Correspondențe: Art.313 alin.1 NCP – art.282 alin. 2. și art.283 alin.1 teza finală din CP.</p>
--	--	---

	<p>astfel de valori falsificate, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>Tentativa se pedepsește.</p>	
<p>ART.314 Deținerea de instrumente în vederea falsificării de valori (1) Fabricarea, primirea, deținerea sau transmiterea de instrumente sau materiale cu scopul de a servi la falsificarea valorilor sau titlurilor prevăzute în art. 310, art. 311 alin. (1) și art. 312 se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani. (2) Fabricarea, primirea, deținerea sau transmiterea de echipamente, inclusiv hardware sau software, cu scopul de a servi la falsificarea instrumentelor de plată electronică, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(3) Nu se pedepsește persoana care, după comiterea vreuneia dintre faptele prevăzute în alin. (1) sau alin. (2), înainte de descoperirea acestora și înainte de a se fi trecut la săvârșirea faptei de falsificare, predă instrumentele sau materialele</p>	<p>ART. 285 Deținerea de instrumente în vederea falsificării de valori Fabricarea ori deținerea de instrumente sau materiale cu scopul de a servi la falsificarea valorilor sau titlurilor enumerate în art. 282 - 284 se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>ART. 25 din Legea 365/2002 privind comerțul electronic, republicată.</p> <p>Deținerea de echipamente în vederea falsificării instrumentelor de plată electronică Fabricarea ori deținerea de echipamente, inclusiv hardware sau software, cu scopul de a servi la falsificarea instrumentelor de plată electronică se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p>	<p>Art.314 din NCP introduce noi modalități de comitere a faptei, care pun în acord legislația națională cu dispozițiile Deciziei-cadru nr.2000/283/JAI a Consiliului Uniunii Europene (art.3 din Decizia – cadru).</p> <p>Pentru varianta agravată a infracțiunii – art.314 alin.2 NCP, legiuitorul a prevăzut limite mai mari de pedeapsă.</p> <p>Correspondențe: Art.314 alin.1 NCP – art.285 alin.1 CP Art.314 alin.2 NCP – art.25 din L.365/2002</p> <p>Alin.3 al art.314 din NCP consacră o cauză de nepedepsire neprevăzută în actuala reglementare, dar care se regăsește în legislația altor state. Condiția pentru operarea acestei cauze de nepedepsire este ca predarea obiectelor sau încunoaștințarea autorităților să aibă loc mai înainte de descoperirea faptei .</p>

detinute autorităților judiciare ori încunostințează aceste autorități despre		
ART.315 Emiterea frauduloasă de monedă (1) Confectionarea de monedă autentică prin folosirea de instalații sau materiale destinate acestui scop, cu încălcarea condițiilor stabilite de autoritățile competente sau fără acordul acestora, se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi. (2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează punerea în circulație a monedei confectionate în condițiile alin. (1), precum și primirea, detinerea sau transmiterea acesteia, în vederea punerii ei în circulație.	-	Art.315 din NCP reprezintă o în criminare nouă, impusă de art.4 din Decizia-cadru 2000/283/JAI a Consiliului Uniunii Europene privind întărirea, prin sancțiuni penale, a prevenirii falsificării de monedă, ce va opera atunci când emiterea s-a făcut chiar prin folosirea instalațiilor sau materialelor în mod legal pentru emitere de monedă, dar fără acordul autorităților competente , ori cu încălcarea condițiilor stabilite de acestea.
ART.316 Falsificarea de valori străine Dispozițiile cuprinse în prezentul capitol se aplică și în cazul când infracțiunea privește monede, timbre, titluri de valoare ori instrumente de	ART. 284 Falsificarea de valori străine Dispozițiile cuprinse în acest capitol se aplică și în cazul când infracțiunea privește monede sau timbre ale altor state ori alte valori străine.	Art.316 din NCP reprezintă o reformulare a prevederilor actualei reglementări.

plată emise în străinătate.		
<p>CAP. II Falsificarea instrumentelor de autentificare sau de marcare</p> <p>ART. 317 Falsificarea de instrumente oficiale (1) Falsificarea unui sigiliu, a unei stampile sau a unui instrument de marcare de care se folosesc persoanele prevăzute în art. 176 sau persoanele fizice menționate în art. 175 alin. (2) se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă. (2) Falsificarea unui sigiliu, a unei stampile sau a unui instrument de marcare de care se folosesc alte persoane decât cele prevăzute în alin. (1) se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă. (3) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>ART. 286 Falsificarea instrumentelor oficiale Falsificarea unui sigiliu, unei stampile sau a unui instrument de marcare de care se folosesc unitățile la care se referă art. 145 se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani. Tentativa se pedepsește.</p>	<p>Se mențin prevederile din actuala reglementare, cu reformulări terminologice și se introduce pedeapsa alternativă a amenzii, legea nouă fiind astfel mai favorabilă în cazul faptelor săvârșite anterior intrării în vigoare a NCP.</p> <p>Art.317 alin.2 NCP introduce o nouă variantă, care se referă la cazul în care falsificarea are ca obiect un sigiliu, o șampilă sau un instrument de marcare de care se folosesc alte persoane decât cele prevăzute la varianta tip.</p>
<p>ART. 318 Folosirea instrumentelor false Folosirea instrumentelor false prevăzute în art. 317 se pedepsește cu închisoare de la</p>	<p>ART. 287 Folosirea instrumentelor oficiale false Folosirea instrumentelor false arătate în art. 286 se</p>	<p>Se menține, în esență, același conținut cu cel din actuala reglementare (fără a mai fi reținută incriminarea din art.287 alin.2 CP) și se introduce pedeapsa alternativă a amenzii.</p>

3 luni la 3 ani sau cu amendă.	pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani. Folosirea fără drept a unui sigiliu ori a unei ștampile cu stema țării se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.	Correspondențe: - Art.318 NCP – art.287 alin.1 C.p.
ART.319 Falsificarea de instrumente de autentificare străine Dispozițiile cuprinse în prezentul capitol se aplică și atunci când fapta privește instrumente de autentificare sau de marcare folosite de autoritățile unui stat străin.		Art.319 din NCP nu are corespondent în actuala reglementare, instituind regula că dispozițiile cuprinse în Capitolul II se aplică și atunci când fapta privește instrumente de autentificare sau de marcare folosite de autoritățile unui stat străin. Reprezintă o reglementare de trimitere la infracțiunile de falsificare de instrumente oficiale străine și de folosire a instrumentelor străine falsificate.
CAP. III Falsuri în înscrisuri ART.320 Falsul material în înscrisuri oficiale (1) Falsificarea unui înscris oficial, prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod, de natură să producă consecințe juridice, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani. (2) Falsul prevăzut în alin. (1), săvârșit de un funcționar public în exercitiul atribuțiilor de serviciu, se pedepsește cu	CAPITOLUL III FALSURI ÎN ÎNSCRISURI ART. 288 Falsul material în înscrisuri oficiale Falsificarea unui înscris oficial prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod, de natură să producă consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani. Falsul prevăzut în alineatul precedent, săvârșit de un funcționar în exercițiul atribuțiilor de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la	Se reiau ipotezele din actuala reglementare și se majorează limitele inferioare de pedeapsă în ambele variante ale faptei.

<p>închisoarea de la unu la 5 ani si interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Sunt asimilate înscrisurilor oficiale biletele, tichetele sau orice alte imprimare producătoare de consecințe juridice.</p> <p>(4) Tentativa se pedepseste</p>	<p>6 luni la 5 ani.</p> <p>Sunt asimilate cu înscrisurile oficiale biletele, tichetele sau orice alte imprimare producătoare de consecințe juridice.</p> <p>Tentativa se pedepsește.</p>	
<p>ART.321 Falsul intelectual</p> <p>(1) Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar public aflat în exercitarea atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepseste cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepseste.</p>	<p>ART. 289</p> <p>Falsul intelectual</p> <p>Falsificarea unui înscris oficial cu prilejul întocmirii acestuia, de către un funcționar aflat în exercițiul atribuțiilor de serviciu, prin atestarea unor fapte sau împrejurări necorespunzătoare adevărului ori prin omisiunea cu știință de a insera unele date sau împrejurări, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>Tentativa se pedepsește.</p>	<p>Se mențin prevederile din actuala reglementare, dar se majorează limitele inferioare de pedeapsă.</p> <p>Deosebirea față de actuala reglementare este dată de calitatea subiectului activ al infracțiunilor prev. de art.320 alin.2 și 321 din NCP (<i>funcționar public, în loc de funcționar</i>), noțiune ce a fost redefinită în art. 175 NCP.</p> <p>Potrivit <i>Expunerii de motive</i> (pct.2.42), NCP a optat pentru asimilarea cu funcționarii a persoanelor fizice care exercită o profesie de interes public, pentru care este necesară o abilitare specială a autorităților publice și care este supusă controlului acestora (notari, executori judecătorești etc.). Deși aceste persoane nu sunt propriu-zis funcționari publici, ele exercită atribute de autoritate publică , ce le-au fost delegate printr-un act al autorității statale competente și sunt supuse controlului acesteia, ceea ce justifică asimilarea lor cu funcționarii. Atunci când anumite incriminări nu sunt compatibile cu statutul acestor persoane, ori nu s-a dorit aducerea lor sub incidența unui anumit text de incriminare, a fost prevăzută în mod expres neaplicarea textului cu privire la persoanele menționate.</p>
ART.322	ART. 290	

<p>Falsul în înscrisuri sub semnătură privată</p> <p>(1) Falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul dintre modurile prevăzute în art. 320 sau art. 321, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>Falsul în înscrisuri sub semnătură privată</p> <p>Falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art. 288, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>Tentativa se pedepsește.</p>	<p>Se menține conținutul infracțiunii din actuala reglementare, mărindu-se doar limitele de pedeapsă.</p> <p>Singurul element de noutate îl reprezintă introducerea modalității normative prev. de art.321 (falsul intelectual), alături de art.320 (falsul material în înscrisuri oficiale).</p>
<p>ART.323</p> <p>Uzul de fals</p> <p>Folosirea unui înscris oficial ori sub semnătură privată, cunoscând că este fals, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă, când înscrisul este oficial, si cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, când înscrisul este sub semnătură privată.</p>	<p>ART. 291</p> <p>Uzul de fals</p> <p>Folosirea unui înscris oficial ori sub semnătură privată, cunoscând că este fals, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani când înscrisul este oficial, și cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă când înscrisul este sub semnătură privată.</p>	<p>Reglementările sunt identice, singura diferență reprezentând-o introducerea pedepsei alternative a amenzii la varianta tip.</p>
<p>ART.324</p> <p>Falsificarea unei înregistrări tehnice</p> <p>(1) Falsificarea unei înregistrări</p>		<p>Art.324 NCP reprezintă o incriminare nouă, fără corespondent în actuala reglementare.</p> <p>Potrivit Expunerii de motive (pct.2.81), această reglementare este justificată de evoluția tehnologiei din viața socială contemporană, în care tot mai multe documente ce</p>

<p>tehnice prin contrafacere, alterare ori prin determinarea atestării unor împrejurări necorespunzătoare adevărului sau omisiunea înregistrării unor date sau împrejurări, dacă a fost urmată de folosirea de către făptuitor a înregistrării ori de încredintarea acesteia unei alte persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează folosirea unei înregistrări tehnice falsificate în vederea producerii unei consecințe juridice.</p> <p>(3) Prin înregistrare tehnică, în sensul prezentului articol, se înțelege atestarea unei valori, greutate, măsuri ori a desfășurării unui eveniment, realizată, în tot sau în parte, în mod automat, prin intermediul unui dispozitiv tehnic omologat și care este destinată a proba un anumit fapt, în vederea producerii de consecințe juridice.</p>		<p>atestă o anumită împrejurare și care pot produce efecte juridice sunt eliberate automat, fără intervenția nemijlocită a unui funcționar, impunându-se o protecție penală a veridicității acestor atestări, în condițiile în care falsificarea lor nu poate fi încadrată pe baza textelor existente. Astfel, prin intervenții frauduloase asupra aparatelor de măsură sau de înregistrare, ori prin folosirea lor frauduloasă, se pot obține atestări neconforme cu realitatea privind viteza cu care circulă un vehicul, concentrația de alcool în aerul expirat, concentrația diferitelor componente în gazele de eșapament, greutatea unui bagaj înregistrat automat într-un aeroport etc.</p> <p>Textul este similar cu reglementări regăsite și în alte legislații (germană și portugheză), incriminând atât falsificarea unei asemenea înregistrări, cât și folosirea atestării astfel obținute, această din urmă variantă fiind o normă specială în raport cu uzul de fals.</p>
<p>ART.325 Falsul informatic Fapta de a introduce, modifica sau șterge, fără drept, date informatice ori de a</p>	<p>Art.44 alin.1 din Legea nr.161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a</p>	<p>Art. 325 NCP preia, cu unele modificări, infracțiunea de fals informatic prev. de art.44 alin.1 din Legea 161/2003.</p> <p>Noua încriminare aduce modificări atât conținutului constitutiv al infracțiunii, prin completarea elementului material cu o nouă acțiune (introducerea de date informatice), cât și formei de vinovăție, de la intenție, în actuala reglementare, la</p>

<p>restrictiona, fără drept, accesul la aceste date, rezultând date necorespunzătoare adevărului, în scopul de a fi utilizate în vederea producerii unei consecințe juridice, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani.</p>	<p>funcțiilor publice și în mediul de afaceri și pentru prevenirea corupției, cu modificările și completările ulterioare.</p> <p>ART. 44</p> <p>(1) Fapta de a modifica, șterge sau deteriora date informatice ori de a restricționa accesul la aceste date, fără drept, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p>	<p>intenție calificată prin scop în NCP.</p>
<p>ART.326 Falsul în declarații Declararea necorespunzătoare a adevărului, făcută unei persoane dintre cele prevăzute în art. 175 sau unei unități în care aceasta își desfășoară activitatea în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, atunci când, potrivit legii ori împrejurărilor, declarația făcută servește la producerea acelei consecințe, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p>	<p>ART. 292 Falsul în declarații Declararea necorespunzătoare adevărului, făcută unui organ sau instituții de stat ori unei alte unități dintre cele la care se referă art. 145, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine sau pentru altul, atunci când, potrivit legii ori împrejurărilor, declarația făcută servește pentru producerea acelei consecințe, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p>	<p>Fapta prev. în art.326 NCP este identică cu cea din actuala reglementare.</p>
<p>ART.327 Falsul privind identitatea (1) Prezentarea sub o identitate</p>	<p>ART. 293 Falsul privind identitatea Prezentarea sub o identitate</p>	<p>Potrivit Expunerii de motive (pct.2.81), prin noua reglementare s-a tranșat disputa privind necesitatea utilizării unor documente de identitate pentru comiterea acestei infracțiuni, pornindu-se de la premisa că funcționarul în fața căruia autorul se</p>

<p>falsă ori atribuirea unei asemenea identități altei persoane, făcută unei persoane dintre cele prevăzute în art. 175 sau transmisă unei unități în care aceasta își desfășoară activitatea prin folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat, pentru a induce sau a menține în eroare un functionar public, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine ori pentru altul, se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(2) Când prezentarea s-a făcut prin întrebuintarea identității reale a unei persoane, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani.</p> <p>(3) Încredintarea unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile spre a fi folosit fără drept se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p>	<p>falsă ori atribuirea unei asemenea identități altei persoane, pentru a induce sau a menține în eroare un organ sau o instituție de stat sau o altă unitate dintre cele la care se referă art. 145, în vederea producerii unei consecințe juridice, pentru sine ori pentru altul, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.</p> <p>Cu aceeași pedeapsă se sancționează încredințarea unui înscris care servește pentru dovedirea stării civile ori pentru legitimare sau identificare, spre a fi folosit fără drept.</p>	<p>prevalează de o identitate falsă nu trebuie să dea crezare simplelor afirmații ale acestuia, el dispunând de mijloacele necesare identificării persoanei. Astfel, pentru întregirea elementelor constitutive ale infracțiunii este necesar ca făptuitorul să se prezinte sub o identitate falsă sau să atribuie o astfel de identitate altei persoane prin folosirea frauduloasă a unui act ce servește la identificare, legitimare ori la dovedirea stării civile sau a unui astfel de act falsificat.</p> <p>O altă noutate o constituie introducerea în alin.2 al art.327 NCP a unei variante agravate, care sancționează prezentarea sub o identitate falsă prin întrebuintarea identității reale a unei persoane.</p> <p>Totodată, sub aspectul regimului sancționator s-a introdus o diferențiere între ipoteza recurgerii la o identitate fictivă și cea a utilizării frauduloase a identității aparținând altei persoane, în acest din urmă caz existând riscul angajării unor consecințe juridice în sarcina persoanei respective.</p>
<p>ART. 328 Infracțiuni de fals comise în legătură cu autoritatea unui stat străin</p>		<p>Reprezintă o reglementare nou introdusă, de trimitere la toate infracțiunile din acest capitol, stabilind aplicarea acestora și în cazul falsificării de înscrisuri emise de autoritatea unui stat străin sau a unei organizații internaționale străine.</p>

<p>Dispozițiile cuprinse în prezentul capitol se aplică și atunci când fapta privește acte emise de o autoritate competentă a unui stat străin sau de o organizație internațională instituită printr-un tratat la care România este parte sau declarații ori o identitate asumate în fața acesteia.</p>		
<p>Art. 367 Constituirea unui grup infracțional organizat</p> <p>(1) Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat, aderarea sau sprijinirea, sub orice formă, a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Când infracțiunea care intră în scopul grupului infracțional organizat este sancționată de lege cu pedeapsa detenției pe viață sau cu închisoarea mai mare de 10 ani, pedeapsa este închisoarea de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2) au fost urmate de săvârșirea unei infracțiuni, se aplică regulile</p>	<p>Art. 7 din Legea nr. 39/2003</p> <p>(1) Inițierea sau constituirea unui grup infracțional organizat ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unui astfel de grup se pedepsește cu închisoare de la 5 la 20 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) Pedeapsa pentru faptele prevăzute la alin.(1) nu poate fi mai mare decât sancțiunea prevăzută de lege pentru infracțiunea cea mai gravă care intră în scopul grupului infracțional organizat.</p> <p>(3) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) au fost urmate de săvârșirea unei infracțiuni grave, se aplică regulile de la concursul de infracțiuni</p> <p>Art. 9 din Legea nr. 39/2003</p>	<p>Potrivit Expunerii de motive (Titlul VIII pct. 2.87) în domeniul criminalității organizate s-a urmărit crearea unei incriminări cadru și renunțarea la paralelismul existent între textele de lege în vigoare în acest domeniu, respectiv Legea nr.39/2003, art.323 din Codul penal și art.167 din același cod.</p> <p>Toate aceste infracțiuni vor fi înlocuite de cea prevăzută de art.367 din Noul Cod penal.</p> <p>Singura reglementare cu caracter special în această materie care s-a păstrat este cea din cuprinsul art.35 din Legea nr.535/2004 referitoare la asociația teroristă.</p> <p>Prin reglementarea din Noul Cod penal s-a preluat conținutul constitutiv al infracțiunii, astfel cum este reglementat de art.7 alin.1 din Legea nr.39/2003, fiind reduse limitele de pedeapsă prevăzute pentru sancționarea acesteia, prin urmare legea nouă este mai favorabilă.</p> <p>S-a menținut prevederea privind reținerea concursului de infracțiuni în situația comiterii faptei pentru care s-a constituit gruparea infracțională, fără a mai fi preluată condiția privind cuantumul pedepsei aplicabile în acest caz pentru sancționarea infracțiunii de constituire a unui grup infracțional organizat.</p> <p>S-au preluat dispozițiile existente în legea specială mai sus menționată privind cauza de nepedepsire și cea de reducere a pedepsei.</p> <p>S-a preluat în linii mari definiția grupului infracțional organizat existentă în art.2 alin. 1 lit. a din Legea nr.39/2003.</p>

<p>privind concursul de infracțiuni.</p> <p>(4) Nu se pedepesc persoanele care au comis faptele prevăzute în alin. (1) și alin. (2), dacă denunță autorităților grupul infracțional organizat, înainte ca acesta să fi fost descoperit și să se fi început săvârșirea vreuneia dintre infracțiunile care intră în scopul grupului.</p> <p>(5) Dacă persoana care a săvârșit una dintre faptele prevăzute în alin. (1)-(3) înlesnește, în cursul urmăririi penale, aflarea adevărului și tragerea la răspundere penală a unuia sau mai multor membri ai unui grup infracțional organizat, limitele speciale ale pedepsei se reduc la jumătate.</p> <p>(6) Prin grup infracțional organizat se înțelege grupul structurat, format din trei sau mai multe persoane, constituit pentru o anumită perioadă de timp și pentru a acționa în mod coordonat în scopul comiterii uneia sau mai multor infracțiuni.</p>	<p>(1) Nu se pedepsește persoana care, săvârșind una dintre faptele prevăzute la art.7 alin. (1) denunță autorităților grupul infracțional organizat mai înainte de a fi fost descoperit și de a se fi început săvârșirea infracțiunii grave care intră în scopul acestui grup.</p> <p>(2) Persoana care a săvârșit una dintre faptele prevăzute la art.7 alin. (1) sau (3) și care, în cursul urmăririi penale sau al judecății, denunță și facilitează identificarea și tragerea la răspundere penală a unuia sau mai multor membri ai unui grup infracțional organizat beneficiază de reducerea la jumătate a limitelor pedepsei prevăzute de lege</p> <p>Art.323 din Codul penal Asocierea în vederea săvârșirii de infracțiuni</p> <p>(1)Fapta de a se asocia sau de a iniția constituirea unei asocieri în scopul săvârșirii uneia sau mai multor infracțiuni, altele decât cele arătate în art.167, ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asocieri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea ce intră în scopul asocierii.</p>	
--	--	--

	<p>(2) Dacă fapta de asociere a fost urmată de săvârșirea unei infracțiuni, se aplică celor care au săvârșit infracțiunea respectivă pedeapsa pentru acea infracțiune în concurs cu pedeapsa prevăzută în alineatul 1.</p> <p>(3) Nu se pedepsesc persoanele prevăzute în alineatul 1, care denunță autorităților asocierea mai înainte de a fi fost descoperită și de a se fi început săvârșirea infracțiunii care intră în scopul asocierii.</p> <p>Art167 din Codul penal Complotul</p> <p>(1) Inițierea sau constituirea unei asociații sau grupări în scopul săvârșirii vreuneia dintre infracțiunile prevăzute în art.155-163,165 și 166¹, ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a unei astfel de asociații sau grupări se pedepsește cu detențiune pe viață sau cu închisoare de la 15 la 25 de ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) Pedeapsa pentru complot nu poate fi mai mare decât sancțiunea prevăzută de lege pentru cea mai gravă dintre infracțiunile care intră în scopul asociației sau grupării.</p> <p>(3) Dacă faptele prevăzute în alineatul 1 au fost urmate de</p>	
--	--	--

	<p>săvârșirea unei infracțiuni, se aplică regulile de la concursul de infracțiuni.</p> <p>(4) Nu se pedepsește persoana care, săvârșind fapta prevăzută în alineatul 1 sau 3, o denunță mai înainte de a fi fost descoperită.</p>	
<p>Art. 368 Instigarea publică (1) Fapta de a îndemna publicul, verbal, în scris sau prin orice alte mijloace, să săvârșească infracțiuni se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la săvârșirea căreia s-a instigat. (2) Dacă fapta prevăzută în alin. (1) este comisă de un funcționar public, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la săvârșirea căreia s-a instigat. (3) Dacă instigarea publică a avut ca urmare comiterea infracțiunii la care s-a instigat, pedeapsa este cea prevăzută de lege pentru acea infracțiune.</p>	<p>Art. 324 Instigarea publică și apologia infracțiunilor (1) Fapta de a îndemna publicul prin grai, scris sau prin orice alte mijloace, de a nu respecta legile, ori de a săvârși fapte ce constituie infracțiuni, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la săvârșirea căreia s-a instigat. (2) Dacă fapta prevăzută în alin. 1 este săvârșită de un funcționar public care îndeplinește o funcție ce implică exercițiul autorității de stat ori de către o persoană dintre cele prevăzute în art. 160, pedeapsa este închisoarea de la unu la 5 ani, fără a se putea depăși pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la săvârșirea căreia s-a instigat. (3) Dacă instigarea publică a avut ca urmare săvârșirea infracțiunii la care s-a instigat, pedeapsa este cea prevăzută de lege pentru acea infracțiune.</p>	<p>Conținutul constitutiv al infracțiunii de instigare publică este similar celui existent în Codul penal în vigoare.</p> <p>Cu caracter de noutate s-a înlăturat posibilitatea săvârșirii infracțiunii prin îndemnare la a nu respecta legile, prin urmare acest tip de faptă va fi dezincriminată prin Noul Cod penal.</p> <p>S-au dezincriminat, de asemenea, formele infracțiunii prevăzute de alineatele 4 și 5 ale art.324 din actualul Cod penal</p> <p>S-a introdus posibilitatea sancționării alternative cu amenda, legea nouă fiind mai favorabilă.</p> <p>În cazul formei agravate a infracțiunii subiectul calificat al acesteia este funcționarul public, fapta fiind sancționată și cu pedeapsă complementară.</p>

	<p>(4) Purtarea în public a unei uniforme, embleme, insigne sau altor asemenea semne distinctive neautorizate, în scopurile arătate în alin.1, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.</p> <p>(5) Cu aceeași pedeapsă se sancționează laudarea în public a celor care au săvârșit infracțiuni sau a infracțiunilor săvârșite de aceștia.</p>	
<p>Art. 369 Incitarea la ură sau discriminare Incitarea publicului, prin orice mijloace, la ură sau discriminare împotriva unei categorii de persoane se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p>	<p>Art. 317 Instigarea la discriminare Instigarea la ură pe temei de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, gen, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, convingeri, avere, origine socială, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p>	<p>Conținutul constitutiv al infracțiunii este similar, cu mențiunea că s-a renunțat la enumerarea existentă în Codul penal în vigoare în privița criteriilor de discriminare, acestea fiind prevăzute în corpul Legii nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.</p> <p>De asemenea, în forma nouă a infracțiunii termenul de instigare a fost înlocuit cu cel de incitare, fiind sancționată și incitarea la discriminare, nu doar la ură.</p> <p>Cu caracter de noutate, sub aspectul laturii obiective a infracțiunii se constată că elementul material al acesteia, respectiv incitarea la ură sau discriminare, trebuie să se raporteze la o categorie de persoane și nu la o persoană determinată.</p>
<p>Art. 370 Încercarea de a determina săvârșirea unei infracțiuni Încercarea de a determina o persoană, prin constrângere sau corupere, să comită o infracțiune pentru care legea prevede pedeapsa detențiunii pe viață sau pedeapsa închisorii mai mare de 10 ani se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani sau cu amendă.</p>	<p>Art.29 Instigarea neurmată de executare (1) Actele de instigare neurmte de executarea faptei, precum și actele de instigare urmate de desistarea autorului ori de împiedicarea de către acesta a producerii rezultatului, se sancționează cu o pedeapsă între minimul special al pedepsei pentru infracțiunea la care s-a instigat și minimul general. În</p>	<p>Reglementarea este nouă, fără corespondent în actuala legislație și potrivit Expunerii de motive (Titlul VIII pct.2.87) a fost justificată de dezincriminarea instigării neurmte de executare din Partea generală a Codului penal în vigoare.</p> <p>Spre deosebire de infracțiunea dezincriminată, cea nouă sancționează fapte mai grave.</p> <p>Obiectul juridic special al infracțiunii vizează relațiile sociale care ocrotesc o conviețuire pașnică fundamentată pe respectarea ordinii de drept, fiind sancționate încercările de constrângere și corupere exercitate în vederea săvârșirii unor fapte grave. Infracțiunea este în general lipsită de obiect material cu excepția cazului în care fapta se săvârșește prin constrângere fizică.</p> <p>Subiectul activ al infracțiunii poate fi orice persoană, iar subiectul pasiv secundar al acesteia este persoana asupra căreia se exercită constrângerea sau coruperea.</p> <p>Participația penală nu este posibilă în forma instigării întrucât actele specifice acesteia constituie chiar elementul material al infracțiunii, iar persoana care le săvârșește va</p>

	<p>când pedeapsa prevăzută de lege este detențiunea pe viață, se aplică pedeapsa închisorii de la 2 la 10 ani.</p> <p>(2) Actele arătate în alineatul precedent nu se sancționează dacă pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea la care s-a instigat este de 2 ani sau mai mică, afară de cazul când actele îndeplinite de autor până la momentul desistării constituie altă faptă prevăzută de legea penală.</p>	<p>răspunde ca autor.</p> <p>Elementul material al laturii obiective constă în acțiunea de încercare a determinării săvârșirii unei infracțiuni.</p> <p>Această acțiune va constitui infracțiunea prevăzută de art.370 din Noul Cod penal doar în situația în care instigarea nu este urmată de executare, altfel ne aflăm în prezența instigării ca formă de participatie prevăzută în Partea generală a Codului penal.</p> <p>Pentru existența infracțiunii legea impune condiția ca aceasta să fie săvârșită prin constrângere sau corupere. Constrângerea poate fi fizică sau psihică, iar coruperea presupune promisiunea sau oferirea de bani sau foloase pentru a determina comiterea faptei.</p> <p>Acțiunea de determinare trebuie să vizeze săvârșirea unei infracțiuni grave pentru care legea prevede pedeapsa detenției pe viață sau închisoarea mai mare de 10 ani.</p> <p>Urmarea imediată constă în crearea unei stări de pericol pentru relațiile sociale ocrotite, iar legătura de cauzalitate rezultă din săvârșirea faptei.</p> <p>Latura subiectivă a infracțiunii presupune vinovăția sub forma intenției directe.</p> <p>Tentativa nu se sancționează, iar consumarea are loc când se săvârșește un act de determinare prin constrângere sau corupere.</p>
<p>Art. 371 Tulburarea ordinii și liniștii publice Fapta persoanei care, în public, prin violențe comise împotriva persoanelor sau bunurilor ori prin amenințări sau atingeri grave aduse demnității persoanelor, tulbură ordinea și liniștea publică se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p>	<p>Art. 321 Ultrajul contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice (1) Fapta persoanei care, în public, săvârșește acte sau gesturi, proferează cuvinte ori expresii, sau se dedă la orice alte manifestări prin care se aduce atingere bunelor moravuri sau se produce scandal public ori se tulbură, în alt mod, liniștea și ordinea publică, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.</p> <p>(2) Dacă prin fapta prevăzută la alin. 1 s-au tulburat grav liniștea și ordinea publică, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.</p>	<p>Infracțiunea a preluat în parte incriminarea existentă în actualul Cod penal, Noul Cod penal reglementând distinct ultrajul contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice.</p> <p>Sub aspectul elementului material al laturii obiective au fost enunțate clar și limitativ modalitățile de comitere a faptei, și anume prin acte de violență îndreptate împotriva persoanelor sau bunurilor și prin amenințări, respectiv prin atingeri grave aduse demnității.</p> <p>Actele de tulburare a ordinii și liniștii publice trebuie săvârșite în public termenul fiind definit de art.184 din Noul Cod penal.</p> <p>S-a redus pedeapsa prevăzută de lege pentru sancționarea infracțiunii și a fost prevăzută alternativ posibilitatea sancționării acesteia cu amenda, prin urmare legea nouă este mai favorabilă.</p> <p>S-a renunțat la forma agravată a infracțiunii prevăzută de art.321 alin.2 din Codul penal în vigoare.</p>
<p>Art. 372 Portul sau folosirea fără</p>	<p>Art.2 din Legea nr.61/1991</p>	<p>În Noul Cod penal s-a realizat o unificare a reglementărilor speciale existente în materie.</p>

<p>drept de obiecte periculoase</p> <p>(1) Fapta de a purta fără drept, la adunări publice, manifestări cultural-sportive, în locuri special amenajate și autorizate pentru distracție ori agrement sau în mijloace de transport în comun:</p> <p>a) cuțitul, pumnalul, boxul sau alte asemenea obiecte fabricate sau confecționate anume pentru tăiere, înțepare sau lovire;</p> <p>b) arme neletale care nu sunt supuse autorizării ori dispozitive pentru șocuri electrice;</p> <p>c) substanțe iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.</p> <p>(2) Folosirea, fără drept, la adunări publice, manifestări cultural-sportive, în locuri de distracție ori agrement sau în mijloace de transport în comun a obiectelor sau substanțelor prevăzute în alin. (1) se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(3) Portul, fără drept, al obiectelor sau substanțelor prevăzute în alin. (1) în sediul autorităților publice, instituțiilor publice sau al altor persoane juridice de interes public ori în spațiile rezervate desfășurării procesului electoral se pedepsește cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă.</p>	<p>(1) Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoarea de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă, următoarele fapte:</p> <p>1. portul, fără drept, în locurile și împrejurările în care s-ar putea primejdui viața sau integritatea corporală a persoanelor ori s-ar putea tulbura ordinea și liniștea publică, a cuțitului, pumnalului, șişului, boxului, castetului ori a altor asemenea obiecte fabricate anume pentru tăiere, împungere sau lovire, precum și folosirea în asemenea locuri sau împrejurări a armelor cu aer comprimat sau cu gaze comprimate, a obiectelor confecționate pe bază de amestecuri pirotehnice ori a dispozitivelor pentru șocuri electrice.</p> <p>(2) Portul sau folosirea, fără drept, de obiecte din cele prevăzute la alin.1 pct.2, în localul autorităților publice, instituțiilor publice, instituțiilor sau altor persoane juridice de interes public, la întruniri publice ori în localuri de alegeri, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 5 ani.</p> <p>Art.29 din Legea nr.60/1991</p> <p>(1) Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3</p>	<p>Sub aspectul elementului material al laturii obiective a infracțiunii s-au modificat acțiunile incriminate acestea constând în portul obiectelor periculoase, respectiv în folosirea acestora. O condiție prevăzută de textul de lege incriminator referitor la elementul material constă în comiterea acțiunilor menționate mai sus fără drept.</p> <p>În noua reglementare s-au circumscris mai exact locurile unde folosirea obiectelor periculoase este incriminată, unele dintre acestea imprimând faptei un caracter mai grav, respectiv sediile autorităților publice, instituțiilor publice sau al altor persoane juridice de interes public ori spațiile rezervate procesului electoral.</p> <p>S-au modificat limitele de pedeapsă prevăzute pentru sancționarea infracțiunii.</p>
---	---	---

	luni la 2 ani introducerea sau portul, de către persoanele participante în locurile destinate desfășurării adunărilor publice, al armelor de orice fel, materialelor explozive sau incendiare, substanțelor iritant-lacrimogene sau cu efect paralizant ori al altor asemenea materiale, substanțe sau obiecte.	
Art. 373 Împiedicarea desfășurării unei adunări publice Împiedicarea, prin orice mijloace, a desfășurării unei adunări publice care a fost autorizată potrivit legii se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.	fără corespondent în legislația actuală	Incriminarea este nouă neavând corespondent în actuala legislație. Potrivit Expunerii de motive (Titlul VIII pct.2.87) s-a urmărit respectarea obligației pozitive a statului de a asigura toate condițiile necesare exercitării libertății de desfășurare a unei adunări publice. Obiectul juridic special al infracțiunii este constituit din relațiile sociale referitoare la ordinea și liniștea publică și care impun ocrotirea desfășurării unor adunări autorizate legal. Subiectul activ al infracțiunii poate fi orice persoană, iar subiectul pasiv secundar este persoana sau grupul de persoane a căror libertate de întrunire a fost lezată. Elementul material al laturii obiective constă în împiedicarea prin orice mijloace a desfășurării unei adunări. Situația premisă necesară existenței infracțiunii impune ca adunarea să fie autorizată potrivit legii. Urmarea imediată a infracțiunii constă într-o stare de pericol pentru libertatea de întrunire a persoanelor. Raportul de cauzalitate rezultă din săvârșirea faptei. Latura subiectivă a infracțiunii presupune săvârșirea acesteia cu forma de vinovăție a intenției care poate fi directă sau indirectă. Tentativa infracțiunii nu este incriminată; fapta se consumă în momentul săvârșirii acțiunii incriminate, respectiv al împiedicării desfășurării unei adunări publice autorizate.
Art. 374 Pornografia infantilă (1) Producerea, deținerea în vederea expunerii sau distribuirii, achiziționarea, stocarea, expunerea, promovarea, distribuirea,	Art.18 din Legea nr.678/2001 Pornografia infantilă (1) Fapta de a expune, a vinde sau a răspândi, a închiria, a distribui, a confecționa ori de a produce în alt mod, a transmite,	Potrivit Expunerii de motive în cazul infracțiunii de pornografie infantilă s-a urmărit eliminarea suprapunerilor existente în legislația în vigoare, respectiv Legea nr. 678/2001, Legea nr. 161/2003 și Legea nr. 196/2003. Elementele constitutive ale infracțiunilor incriminate prin legile menționate mai sus au fost preluate într-o dispoziție cu caracter unitar care a avut în vedere și Decizia-cadru a Consiliului Uniunii Europene nr.2004/68/JAI din 22 decembrie 2003 privind lupta împotriva exploatării sexuale a copiilor și pedo-pornografiei.

<p>precum și punerea la dispoziție, în orice mod, de materiale pornografice cu minori se pedepsește cu închisoarea de la un an la 5 ani.</p> <p>(2) Dacă faptele prevăzute în alin. (1) au fost săvârșite printr-un sistem informatic sau alt mijloc de stocare a datelor informatice, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>(3) Accesarea, fără drept, de materiale pornografice cu minori, prin intermediul sistemelor informatice sau altor mijloace de comunicații electronice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(4) Prin materiale pornografice cu minori se înțelege orice material care prezintă un minor având un comportament sexual explicit sau care, deși nu prezintă o persoană reală, simulează, în mod credibil, un minor având un astfel de comportament.</p> <p>(5) Tentativa se pedepsește.</p>	<p>a oferi sau a pune la dispoziție ori de a deține în vederea răspândirii de obiecte, filme, fotografii, diapozitive, embleme sau alte suporturi vizuale, care reprezintă poziții ori acte sexuale cu caracter pornografic, ce prezintă sau implică minori care nu au împlinit vârsta de 18 ani, constituie infracțiunea de pornografie infantilă și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și importul ori predarea de obiecte dintre cele prevăzute la alin.1 unui agent de transport sau de distribuire, în vederea comercializării ori distribuirii lor.</p> <p>Art.51 din Legea nr.161/2003</p> <p>Pornografia infantilă în sisteme informatice</p> <p>(1) Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi producerea în vederea răspândirii, oferirea sau punerea la dispoziție, răspândirea sau transmiterea, procurarea pentru sine sau pentru altul de materiale pornografice cu minori prin sisteme informatice ori deținerea, fără drept, de materiale pornografice cu minori într-un sistem informatic</p>	<p>Obiectul material al infracțiunii îl constituie materialele pornografice cu minori, acesta fiind definit în cuprinsul alineatului 4 al art.374 din Noul Cod penal.</p> <p>Elementul material al laturii obiective presupune mai multe modalități alternative de săvârșire a infracțiunii, acțiunile incriminate fiind în esență preluate din textele de lege în vigoare.</p> <p>Pornografia infantilă prin sisteme informatice a devenit formă agravată a infracțiunii.</p> <p>Accesarea fără drept a materialelor pornografice cu minori prin intermediul sistemelor informatice sau a altor mijloace de comunicații electronice reprezintă în noua reglementare o formă atenuată a infracțiunii.</p>
---	--	---

	<p>sau un mijloc de stocare a datelor informatice.</p> <p>Art.11 din Legea nr.196/2003 (1) Distribuirea materialelor cu caracter obscen, care prezintă imagini cu minori având un comportament explicit sexual, se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani. (2) Cu aceeași pedeapsă se pedepsește și deținerea de materiale prevăzute la alin. 1, în vederea răspândirii lor.</p>	
<p>Art. 375 Ultrajul contra bunelor moravuri Fapta persoanei care, în public, expune sau distribuie fără drept imagini ce prezintă explicit o activitate sexuală, alta decât cea la care se referă art. 374, ori săvârșește acte de exhibiționism sau alte acte sexuale explicite se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p>	<p>Art. 321 Ultrajul contra bunelor moravuri și tulburarea ordinii și liniștii publice (1) Fapta persoanei care, în public, săvârșește acte sau gesturi, proferează cuvinte ori expresii, sau se dedă la orice alte manifestări prin care se aduce atingere bunelor moravuri sau se produce scandal public ori se tulbură, în alt mod, liniștea și ordinea publică, se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani. (2) Dacă prin fapta prevăzută la alin. 1 s-au tulburat grav liniștea și ordinea publică, pedeapsa este închisoarea de la 2 la 7 ani.</p> <p>Art. 325 Răspândirea de materiale</p>	<p>În Noul Cod penal infracțiunea de ultraj contra bunelor moravuri a fost separată de cea de tulburare a ordinii și liniștii publice.</p> <p>În conținutul nou aceasta va acoperi situațiile de expunere sau distribuie în public a unor imagini ce prezintă o activitate sexuală explicită, dar și cele de comitere în public a unor acte de exhibiționism sau alte acte sexuale explicite, indiferent de natura acestora.</p> <p>Spre deosebire de actuala reglementare noua incriminare restrânge sfera de aplicare a infracțiunii și implică obiectul juridic special al acesteia la relațiile de conviețuire socială lezate prin încălcarea normelor privind respectul și bunele moravuri. Obiectul material al acesteia este reprezentat de suportul material pe care sunt stocate imaginile.</p> <p>Elementul material al laturii obiective a infracțiunii îmbracă forma uneia dintre următoarele acțiuni: expunerea sau distribuirea fără drept de imagini ce prezintă o activitate sexuală explicită, săvârșirea unor acte de exhibiționism sau altor acte sexuale explicite. Imaginile expuse sau distribuite trebuie să fie altele decât cele care intră în categoria celor la care se referă art.374 din Noul Cod penal.</p> <p>Pentru ca fapta să constituie această infracțiune acțiunile enunțate mai sus trebuie săvârșite în public astfel cum este definit acest termen de art.184 din Noul Cod penal.</p>

	<p>obscene</p> <p>Fapta de a vinde sau răspândi, precum și de a confecționa ori deține, în vederea răspândirii, obiecte, desene, scrieri sau alte materiale cu caracter obscen, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 4 ani sau cu amendă.</p>	
<p>ART. 376</p> <p>Bigamia</p> <p>(1) Încheierea unei noi căsătorii de către o persoană căsătorită se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Persoana necăsătorită care încheie o căsătorie cu o persoană pe care o știe căsătorită se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă.</p>	<p>ART. 303</p> <p>Bigamia</p> <p>Încheierea unei noi căsătorii de către o persoană căsătorită se pedepsește cu închisoare de la unu la 5 ani.</p> <p>Persoana necăsătorită care se căsătorește cu o persoană pe care o știe căsătorită se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>Faptele prevăzute în prezentul articol nu se sancționează dacă prima sau cea de-a doua căsătorie este declarată nulă pentru alt motiv decât bigamia.</p>	<p>Bigamia (art. 376 din Noul Cod penal)</p> <p>În esență, nu există deosebiri cu privire la elementele constitutive ale infracțiunii, cu excepția unor reformulări („încheie o căsătorie” în loc de „se căsătorește”) și a eliminării alin. 3 care instituie o cauză de nepedepsire pentru situația în care prima sau cea de-a doua căsătorie este declarată nulă pentru un alt motiv decât bigamia.</p> <p>Declararea ca nulă a uneia din cele două căsătorii pentru un alt motiv decât bigamia, repune autorul în situația anterioară săvârșirii faptei, care apare astfel ca și când nu s-ar fi comis.</p> <p>Cu privire la regimul sancționator se constată o înăsprire a acestuia, prin majorarea limitelor speciale ale pedepsei și eliminării aplicării amenzii.</p>
<p>ART. 377</p> <p>Incestul</p> <p>Raportul sexual consimțit, săvârșit între rude în linie directă sau între frați și surori, se pedepsește cu închisoarea de la un an la 5 ani.</p>	<p>ART. 203</p> <p>Incestul</p> <p>Raportul sexual între rude în linie directă sau între frați și surori se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p>	<p>Incestul (art. 377 din Noul Cod penal)</p> <p>Dacă în Codul penal incestul era incriminat în Capitolul I – „Infracțiuni privitoare la viața sexuală”, în Noul Cod penal acesta este încadrat în categoria infracțiunilor contra familiei, poziționare pe care o apreciem corectă, având în vedere că această faptă aduce atingere în principal acelor norme care ocrotesc relațiile sociale ce guvernează raporturile de familie.</p> <p>Nu sunt elemente noi care să reconfigureze modul de săvârșire al faptei, cu excepția precizării că raportul sexual este „consimțit” altfel fapta putând constitui infracțiunea de viol.</p> <p>Regimul sancționator este mai blând, limitele speciale ale pedepsei reducându-se cu unul, respectiv doi ani.</p>
ART. 378	ART. 305	Abandonul de familie (art. 378 din Noul Cod penal)

<p>Abandonul de familie</p> <p>(1) Săvârșirea de către persoana care are obligația legală de întreținere, față de cel îndreptățit la întreținere, a uneia dintre următoarele fapte:</p> <p>a) părăsirea, alungarea sau lăsarea fără ajutor, expunându-l la suferințe fizice sau morale;</p> <p>b) neîndeplinirea, cu rea-credință, a obligației de întreținere prevăzute de lege;</p> <p>c) neplata, cu rea-credință, timp de 3 luni, a pensiei de întreținere stabilite pe cale judecătorească, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează neexecutarea, cu rea-credință, de către cel condamnat a prestațiilor periodice stabilite prin hotărâre judecătorească, în favoarea persoanelor îndreptățite la întreținere din partea victimei infracțiunii.</p> <p>(3) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p> <p>(4) Fapta nu se pedepsește dacă, înainte de terminarea</p>	<p>Abandonul de familie</p> <p>Săvârșirea de către persoana care are obligația legală de întreținere, față de cel îndreptățit la întreținere, a uneia dintre următoarele fapte:</p> <p>a) părăsirea, alungarea sau lăsarea fără ajutor, expunându-l la suferințe fizice sau morale;</p> <p>b) neîndeplinirea cu rea-credință a obligației de întreținere prevăzute de lege;</p> <p>c) neplata cu rea-credință, timp de două luni, a pensiei de întreținere stabilite pe cale judecătorească, se pedepsește, în cazurile prevăzute la lit. a) și b), cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă, iar în cazul prevăzut la lit. c), cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă.</p> <p>Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p> <p>Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.</p> <p>Dacă părțile nu s-au împăcat, dar în cursul judecății inculpatul își îndeplinește obligațiile, instanța, în cazul când stabilește vinovăția, pronunță împotriva inculpatului o condamnare cu suspendarea condiționată a executării pedepsei, chiar dacă nu sunt</p>	<p>Elementele de noutate pe care le aduce incriminarea din Noul Cod penal se referă la intervalul de timp privind neplata pensiei, sfera persoanelor vătămate, situațiile de nepedepsire și de neexecutare a pedepsei aplicate.</p> <p>Astfel, pentru a putea constitui infracțiunea de abandon de familie, intervalul de neplată cu rea-credință a pensiei de întreținere stabilită pe cale judecătorească, trebuie să fie de 3 luni de zile, față de 2 luni de zile cât prevede Codul penal.</p> <p>În categoria persoanelor îndreptățite la întreținere sunt incluse și cele aflate în întreținerea victimei infracțiunii, astfel încât neexecutarea cu rea-credință de către cel condamnat a prestațiilor periodice stabilite prin hotărâri judecătorești în favoarea acestora, va constitui infracțiunea de abandon de familie.</p> <p>Legiuitorul nu face referire de această dată la vreun interval de timp în care să se manifeste neplata cu rea-credință, ceea ce poate duce la concluzia că neachitarea cu rea-credință a unei singure prestații are ca efect consumarea infracțiunii. Teoretic este posibil însă în fapt cu greu se va putea demonstra reaua-credință.</p> <p>Referitor la situațiile de nepedepsire este prevăzut un singur caz, acela în care inculpatul își îndeplinește obligațiile de plată înainte de terminarea urmăririi penale, ceea ce constituie o noutate în raport cu reglementarea din Codul penal care nu prevede o astfel de posibilitate, singura fiind aceea a împăcării părților.</p> <p>În Noul Cod penal nu se prevede împăcarea părților ca o modalitate de înlăturare a răspunderii penale însă retragerea plângerii de către partea vătămată va conduce la același rezultat, infracțiunea de abandon de familie fiind o faptă la care acțiunea penală se pune în mișcare numai la plângerea prealabilă a celui vătămat.</p> <p>Apreciem că deși nu mai este prevăzută expres, împăcarea părților poate opera fiind vorba de o infracțiune care nu poate fi sancționată indiferent de voința părților vătămate, ca în cazul infracțiunilor la care acțiunea penală se exercită din oficiu.</p> <p>În ceea ce privește regimul sancționator nu se mai face distincție între modalitățile de săvârșire a infracțiunii care nu mai sunt sancționate diferit, prevăzându-se pentru toate situațiile pedeapsa închisorii de la 6 luni la 3 ani sau amendă.</p>
---	---	--

<p><i>urmăririi penale, inculpatul își îndeplinește obligațiile.</i></p> <p><i>(5) Dacă, până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare, inculpatul își îndeplinește obligațiile, instanța dispune, după caz, amânarea aplicării pedepsei sau suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, chiar dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru aceasta.</i></p>	<p><i>îndeplinite condițiile prevăzute în art. 81.</i></p> <p><i>Revocarea suspendării condiționate nu are loc decât în cazul când, în cursul termenului de încercare, condamnatul săvârșește din nou infracțiunea de abandon de familie.</i></p>	
<p>ART. 379</p> <p>Nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorului</p> <p><i>(1) Reținerea de către un părinte a copilului său minor, fără consimțământul celuilalt părinte sau al persoanei căreia i-a fost încredințat minorul potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.</i></p> <p><i>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta persoanei căreia i s-a încredințat minorul prin hotărâre judecătorească spre creștere și educare de a împiedica, în mod repetat, pe oricare dintre părinți să aibă legături personale cu minorul, în condițiile stabilite de părți sau de către organul competent.</i></p> <p><i>(3) Acțiunea penală se pune în</i></p>	<p>ART. 307</p> <p>Nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorului</p> <p><i>Reținerea de către un părinte a copilului său minor, fără consimțământul celuilalt părinte sau al persoanei căreia i-a fost încredințat minorul potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 3 luni sau cu amendă.</i></p> <p><i>Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta persoanei căreia i s-a încredințat minorul prin hotărâre judecătorească, spre creștere și educare, de a împiedica în mod repetat pe oricare dintre părinți să aibă legături personale cu minorul, în condițiile stabilite de părți sau de către organul competent.</i></p> <p><i>Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă</i></p>	<p>Nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorului (art. 379 din Noul Cod penal)</p> <p><i>Nu există elemente de noutate sub aspectul conținutului infracțiunii, inclusiv regimului sancționator.</i></p> <p><i>Singura noutate a reprezintă precizarea expresă că împăcarea părților înlătură răspunderea penală.</i></p>

<p><i>mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</i></p>	<p><i>a persoanei vătămate. Împăcarea părților înlătură răspunderea penală.</i></p>	
<p>ART. 380 Împiedicarea accesului la învățământul general obligatoriu (1) Părintele sau persoana căreia i-a fost încredințat, potrivit legii, un minor și care, în mod nejustificat, îl reține sau îl împiedică prin orice mijloace să urmeze cursurile învățământului general obligatoriu se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă. (2) Fapta nu se pedepsește dacă înainte de terminarea urmăririi penale inculpatul asigură reluarea frecventării cursurilor de către minor. (3) Dacă până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare inculpatul asigură reluarea frecventării cursurilor de către minor, instanța dispune, după caz, amânarea aplicării pedepsei sau suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, chiar dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru aceasta.</p>		<p>Împiedicarea accesului la învățământul general obligatoriu (art. 380 din Noul Cod penal) Reprezintă o infracțiune nouă care incriminează faptele de natură a aduce atingere normelor juridice care ocrotesc relațiile sociale care asigură dreptul fiecărei persoane la educație. Subiectul activ al infracțiunii este părintele sau persoana căreia prin hotărâre judecătorească i s-a încredințat un minor. Pot fi situații în care subiectul activ are o dublă calitate și de părinte dar și de persoana căreia i s-a încredințat minorul prin hotărâre judecătorească (Ex. în caz de divorț minorul i se încredințează unuia din părinți când aceștia nu se înțeleg). Elementul material al laturii obiective constă într-o acțiune care poate îmbrăca forma retragerii minorului de la învățământul general obligatoriu sau în împiedicarea minorului prin orice mijloace să urmeze cursurile învățământului. Datorită faptului că modalitățile de împiedicare pot fi diferite, acestea nu au fost prevăzute de legiuitor întrucât oricât de detaliată ar fi fost enumerarea situațiilor tot nu ar fi putut fi cuprinsă și epuizată întreaga sferă a modalităților. Dacă modalitățile de împiedicare a minorului să urmeze cursurile învățământului general obligatoriu pot fi diferite, trebuie îndeplinită însă și condiția ca acțiunile de împiedicare sau retragere de la cursuri să fie nejustificate pentru că numai în acest caz fapta constituie infracțiune. De asemenea, acțiunile de retragere sau împiedicare a minorului să frecventeze cursurile au în vedere numai învățământul general obligatoriu potrivit legii și nu alte forme de școlarizare. În ceea ce privește latura subiectivă, fapta se comite cu intenție. Legiuitorul a prevăzut o situație de înlăturare a răspunderii penale când înainte de terminarea urmăririi penale inculpatul asigură reluarea frecventării cursurilor de către minor, respectiv îl reînscrie la școală sau după caz nu îl mai împiedică să urmeze cursurile. În situația în care aceasta are loc după terminarea urmăririi penale până la rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare instanța va putea dispune după caz amânarea aplicării pedepsei sau suspendarea executării pedepsei sub supraveghere, chiar dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege pentru aceasta. Este o facilitate conferită de legiuitor care a avut în vedere interesele minorului.</p>

INFRAȚIUNI CONTRA LIBERTĂȚII RELIGIOASE ȘI RESPECTULUI DATORAT PERSOANELOR DECEDATE		
<p>ART. 381 Împiedicarea exercitării libertății religioase (1) Împiedicarea sau tulburarea liberei exercitări a ritualului unui cult religios, care este organizat și funcționează potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă. (2) Obligarea unei persoane, prin constrângere, să participe la serviciile religioase ale unui cult ori să îndeplinească un act religios legat de exercitarea unui cult se pedepsește cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă. (3) Cu aceeași pedeapsă se sancționează obligarea unei persoane, prin violență sau amenințare, să îndeplinească un act interzis de cultul, organizat potrivit legii, căruia îi aparține. (4) Acțiunea penală se pune în mișcare la plângerea prealabilă a persoanei vătămate.</p>	<p>ART. 318 Împiedicarea libertății cultelor Împiedicarea sau tulburarea libertății de exercitare a vreunui cult religios, care este organizat și funcționează potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la o lună la 6 luni sau cu amendă. Cu aceeași pedeapsă se sancționează fapta de a obliga o persoană, prin constrângere, să participe la serviciile religioase ale vreunui cult, sau să îndeplinească un act religios legat de exercitarea unui cult.</p>	<p>Împiedicarea exercitării libertății cultelor (art. 381 din Noul Cod penal) Elementul de noutate îl constituie incriminarea faptei de a obliga prin violență sau amenințare o persoană să îndeplinească un act interzis de cultul organizat potrivit legii, căruia îi aparține. Cu toate că în acest text nu se mai fac precizări de genul „religios” și „funcționează potrivit legii”, este evident că legiuitorul a avut în vedere un cult religios de natura celor la care face referire în alineatele precedente. Un alt element care nu se regăsește și în actuala reglementare are în vedere punerea în mișcare a acțiunii penale care nu se realizează din oficiu ci la plângerea prealabilă a persoanei vătămate. Se constată însă o înăsprire a regimului sancționator care prevede pedepse cu închisoarea până la 3 ani față actuala reglementare unde pedeapsa maximă nu depășește 6 luni.</p>
<p>ART. 382 Profanarea lăcașurilor sau a</p>		<p>Profanarea lăcașurilor sau a obiectelor de cult (art. 382 din Noul Cod penal) Constituie o infracțiune nouă care sancționează faptele de natură a aduce atingere</p>

<p>obiectelor de cult Profanarea unui lăcaș sau a unui obiect de cult, aparținând unui cult religios care este organizat și funcționează potrivit legii, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 2 ani sau cu amendă.</p>		<p>normelor juridice care ocrotesc relațiile sociale a căror formare și dezvoltare este legată de protecția juridică a unor anumite valori sociale.</p> <p>Valorile pe care legiuitorul a înțeles să le protejeze prin cadrul legislativ creat sunt cele la care se face referire în mod expres în conținutul infracțiunii, respectiv lăcașurile de cult și obiectele de cult care nu atât prin ele însele cât prin semnificația pe care le-o atribuie membrii cultului religios și consecințele sociale care s-ar produce dacă nu ar fi ocrotite, impune sancționarea faptelor de natură a le aduce atingere.</p> <p>Subiectul activ al infracțiunii poate fi orice persoană care răspunde penal.</p> <p>Fapta se comite cu intenție, autorul având reprezentarea că prin acțiunile sale comite acte de profanare a lăcașului sau obiectului de cult.</p> <p>Se cere condiția ca lăcașul sau obiectul de cult să aparțină unui cult religios care este organizat și funcționează potrivit legii, cerință care dacă nu este îndeplinită faptele nu constituie infracțiunea respectivă ci eventual o altă faptă.</p> <p>Acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu.</p>
<p>ART. 383 Profanarea de cadavre sau morminte (1) Sustragerea, distrugerea sau profanarea unui cadavru ori a cenușii rezultate din incinerarea acestuia se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani. (2) Profanarea prin orice mijloace a unui mormânt, a unei urne funerare sau a unui monument funerar se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.</p>	<p>ART. 319 Profanarea de morminte Profanarea prin orice mijloace a unui mormânt, a unui monument sau a unei urne funerare ori a unui cadavru, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani.</p>	<p>Profanarea de cadavre sau morminte (art. 383 din Noul Cod penal) Reglementarea din Noul Cod penal extinde sfera modalităților de comitere a infracțiunii. Sunt incriminate numai faptele de profanare propriu-zisă a unui cadavru sau a unei urne funerare ci și sustragerea, distrugerea cadavrului ori a cenușii rezultate din incinerarea a acestuia.</p> <p>De asemenea, sunt incriminate și actele de profanare a unui monument funerar.</p> <p>Acesta poate fi un monument ridicat pe locul special amenajat pentru înmormântarea unei persoane, indiferent dacă înhumarea a avut loc sau nu. În caz afirmativ ne vom găsi în situația comiterii ambelor modalități de săvârșire a infracțiunii printr-o singură acțiune.</p>
<p>ART. 384 Prelevarea ilegală de țesuturi sau organe Prelevarea de țesuturi sau organe de la un cadavru, fără drept, se pedepsește cu</p>	<p>Legea nr. 104/2003 LEGE privind manipularea cadavrelor umane și prelevarea organelor și țesuturilor de la cadavre în vederea transplantului ART. 27*)</p>	<p>Prelevarea ilegală de țesuturi sau organe (art. 384 din Noul Cod penal) Nu există deosebiri esențiale în raport cu reglementarea în vigoare.</p> <p>Noul Cod penal incriminează actele de prelevare de țesuturi sau organe de la cadavre fără drept, prin aceasta înțelegându-se nerespectarea condițiilor prevăzute de legea care reglementează această activitate.</p> <p>Condițiile, împrejurările și modalitățile în care se poate face prelevarea sunt arătate de</p>

<p><i>închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.</i></p>	<p><i>Manipularea cadavrelor, precum și prelevarea de țesuturi și organe de la cadavre, cu încălcarea prevederilor prezentei legi, constituie infracțiuni și se pedepsesc cu închisoare de la 1 la 3 ani.</i></p> <p><i>*) Conform art. 129 și art. 247 din Legea nr. 187/2012, începând cu data de 1 februarie 2014 (data intrării în vigoare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal), articolul 27 se modifică și va avea următorul cuprins:</i></p> <p><i>"ART. 27</i></p> <p><i>(1) Manipularea cadavrelor cu încălcarea prevederilor prezentei legi constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 500 lei la 3.000 lei.</i></p> <p><i>(2) Constatarea și sancționarea contravenției prevăzute la alin. (1) se fac de către organele de poliție.</i></p> <p><i>(3) Contravenției prevăzute la alin. (1) îi sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările</i></p>	<p><i>dispozițiile Legii nr. 104/2003 cu modificările și completările ulterioare ulterioare.</i></p> <p><i>Fapta se comite cu intenție, subiectul activ fiind de regulă o persoană calificată dar poate fi și o altă persoană care nu are o calificare specială, legiuitorul nefăcând în acest sens nici o distincție.</i></p>
---	---	--

	ulterioare."	
ART. 385 Împiedicarea exercitării drepturilor electorale (1) Împiedicarea, prin orice mijloace, a liberului exercițiu al dreptului de a alege sau de a fi ales se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani. (2) Atacul, prin orice mijloace, asupra localului secției de votare se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.	Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României ART. 57 (1) Împiedicarea, prin orice mijloace, a liberului exercițiu al dreptului de vot sau de a fi ales se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani. (2) Atacul, prin orice mijloace, asupra localului secției de votare se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi. LEGE nr. 35 din 13 martie 2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali ART. 52) (1) Împiedicarea prin orice mijloace a liberului exercițiu al dreptului de vot sau de a fi ales constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6	ART. 385 Împiedicarea exercitării drepturilor electorale (1) Împiedicarea, prin orice mijloace, a liberului exercițiu al dreptului de a alege sau de a fi ales se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani. (2) Atacul, prin orice mijloace, asupra localului secției de votare se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.

	<p><i>luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi.</i></p> <p><i>(2) Tentativa se pedepsește.</i></p> <p>ART. 58)</p> <p><i>(1) Atacul prin orice mijloace asupra localului secției de votare, furtul urnei sau al documentelor electorale constituie infracțiuni și se pedepesc cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.</i></p> <p><i>(2) Tentativa se pedepsește.</i></p> <p>LEGE nr. 33 din 16 ianuarie 2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European</p> <p>ART. 55</p> <p><i>(1) Împiedicarea prin orice mijloace a liberului exercițiu al dreptului de vot sau de a fi ales constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi.</i></p> <p><i>(2) Tentativa se pedepsește.</i></p> <p>ART. 61</p> <p><i>(1) Atacul prin orice mijloace asupra localului secției de votare, furtul urnei sau al documentelor electorale constituie infracțiuni și se</i></p>	
--	---	--

	<p>pedepesc cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>LEGE nr. 67 din 25 martie 2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale ART. 107)</p> <p>(1) Împiedicarea prin orice mijloace a liberului exercițiu al dreptului de a alege sau de a fi ales constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) În cazul în care prin fapta prevăzută la alin. (1) s-a pricinuit o vătămare a integrității corporale sau a sănătății, care necesită pentru vindecare îngrijiri mai mult de 60 de zile sau care a produs una dintre următoarele consecințe: pierderea unui simț sau a unui organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, slujirea, avortul ori punerea în primejdie a vieții persoanei, pedeapsa este închisoare de la 3 la 10 ani.</p> <p>(3) Tentativa se pedepsește.</p>	
--	---	--

	<p>ART. 111)</p> <p>(1) Atacul prin orice mijloace asupra localului secției de votare, furtul urnei sau al documentelor electorale, ruperea sigiliilor constituie infracțiuni și se pedepesc cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>LEGE nr. 3 din 22 februarie 2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului</p> <p>ART. 52)</p> <p>(1) Împiedicarea prin orice mijloace a liberului exercițiu al dreptului de a participa la referendum se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea unor drepturi.</p> <p>(2) În cazul în care prin fapta prevăzută la alin. (1) s-a pricinuit o vătămare a integrității corporale sau a sănătății, care necesită pentru vindecare îngrijiri mai mult de 60 de zile sau care a produs vreuna dintre următoarele consecințe: pierderea unui simț sau organ, încetarea funcționării acestora, o infirmitate permanentă fizică ori psihică, slujirea, avortul ori</p>	
--	---	--

	<p><i>punerea în primejdie a vieții persoanei, pedeapsa este închisoarea de la 3 ani la 10 ani.</i></p> <p><i>(3) Tentativa se pedepsește.</i></p> <p>ART. 56)</p> <p><i>(1) Atacul prin orice mijloace asupra localului secției de votare, furtul urnei sau al documentelor electorale se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 7 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.</i></p> <p><i>(2) Tentativa se pedepsește.</i></p>	
<p>Art. 386 Coruperea alegătorilor (1) Oferirea sau darea de bani, de bunuri ori de alte foloase în scopul determinării alegătorului să voteze sau să nu voteze o anumită listă de candidați ori un anumit candidat se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani și interzicerea exercitării unor drepturi. (2) Nu intră în categoria bunurilor prevăzute în alin. (1) bunurile cu valoare simbolică, înscrispionate cu însemnele unei formațiuni politice.</p>	<p>Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României ART. 58</p> <p><i>(1) Oferirea sau darea de bani, bunuri ori alte foloase în scopul determinării alegătorului să voteze ori să nu voteze un anumit candidat se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</i></p> <p><i>(2) Nu intră în categoria bunurilor prevăzute la alin. (1) bunurile cu valoare simbolică, înscrispionate cu însemnele unei formațiuni politice.</i></p> <p>LEGE nr. 3 din 22 februarie</p>	<p>Art. 386 Coruperea alegătorilor (1) Oferirea sau darea de bani, de bunuri ori de alte foloase în scopul determinării alegătorului să voteze sau să nu voteze o anumită listă de candidați ori un anumit candidat se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani și interzicerea exercitării unor drepturi. (2) Nu intră în categoria bunurilor prevăzute în alin. (1) bunurile cu valoare simbolică, înscrispionate cu însemnele unei formațiuni politice.</p>

	<p>2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului ART. 54)</p> <p>(1) Promisiunea, oferirea sau darea de bani ori de alte foloase în scopul de a determina alegătorul să voteze sau să nu voteze în cadrul referendumului se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>(2) Pedepsa prevăzută la alin. (1) se aplică și persoanei care votează fără a avea drept de vot ori alegătorului care votează de mai multe ori în ziua referendumului.</p> <p>(3) Tentativa se pedepsește.</p> <p>LEGE nr. 67 din 25 martie 2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale ART. 109)</p> <p>(1) Promisiunea, oferirea sau darea de bani, bunuri ori alte foloase în timpul campaniei electorale, precum și în scopul determinării alegătorului să voteze sau să nu voteze o anumită listă de candidați ori un anumit candidat pentru funcția de primar, consilier sau de președinte al consiliului județean, precum și primirea acestora de către alegători constituie infracțiuni și se</p>	
--	---	--

	<p>pedeplesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>(2) Pedeapsa prevăzută la alin. (1) se aplică și persoanei care votează fără a avea drept de vot ori alegătorului care votează de mai multe ori în ziua alegerilor.</p> <p>(3) Tentativa se pedepsește.</p> <p>LEGE nr. 35 din 13 martie 2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali</p> <p>ART. 55)</p> <p>(1) Promisiunea, oferirea sau darea de bani, bunuri ori de alte foloase în scopul determinării alegătorului să voteze sau să nu voteze un anumit competitor electoral ori un anumit candidat, precum și primirea acestora de către alegător, în același scop, constituie infracțiuni și se pedepesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>(3) În categoria bunurilor</p>	
--	--	--

	<p>prevăzute la alin. (1) sunt incluse și alimente, băuturi alcoolice sau nealcoolice, produse din tutun ori mărfuri nealimentare.</p> <p>(4) Nu intră în categoria bunurilor prevăzute la alin. (1) materialele și obiectele de propagandă electorală, precum: afișe, pliante, cărți poștale, calendare, caiete, ilustrate, pixuri, brichete, chibrituri, insigne, ecusoane, dvd-uri, fanioane, steaguri, căni, pungi, tricouri, șepci, eșarfe, fulare, veste, fesuri, mănuși, pelerine, jachete, inscripționate cu însemnele electorale ale formațiunilor politice sau ale candidaților care participă la alegeri.</p> <p>(5) Sunt exceptate, de asemenea, de la prevederile alin. (1) și alte obiecte de propagandă electorală, inscripționate cu însemnele electorale ale formațiunilor politice sau ale candidaților care participă la alegeri, a căror valoare nu depășește 10 lei fără TVA pentru fiecare articol, fără ca aceste bunuri să poată fi alimente, băuturi alcoolice sau nealcoolice ori produse din tutun.</p>	
--	--	--

	<p>LEGE nr. 33 din 16 ianuarie 2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European</p> <p>ART. 58</p> <p>(1) Promisiunea, oferirea sau darea de bani, bunuri ori alte foloase în scopul determinării alegătorului să voteze ori să nu voteze o anumită listă de candidați sau un anumit candidat independent, precum și primirea acestora de către alegător, în același scop, constituie infracțiuni și se pedepesc cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>(3) Nu intră în categoria bunurilor prevăzute la alin. (1) bunurile cu valoare simbolică, inscripționate cu însemnele partidului respectiv.</p>	
<p>ART. 387 Frauda la vot (1) Fapta persoanei care votează: a) fără a avea acest drept; b) de două sau mai multe ori; c) prin introducerea în urnă a mai multor buletine de vot decât are dreptul un alegător se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă</p>	<p>Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României</p> <p>ART. 59</p> <p>(1) Fapta persoanei care votează:</p> <p>a) fără a avea acest drept;</p> <p>b) de două sau mai multe ori;</p> <p>c) prin introducerea în urnă a mai multor buletine de vot decât are dreptul un alegător</p>	<p>ART. 387 Frauda la vot (1) Fapta persoanei care votează: a) fără a avea acest drept; b) de două sau mai multe ori; c) prin introducerea în urnă a mai multor buletine de vot decât are dreptul un alegător se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă și interzicerea exercitării unor drepturi. (2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează utilizarea unei cărți de alegător sau a unui act de identitate nul ori fals sau a unui buletin de vot fals.</p>

<p><i>și interzicerea exercitării unor drepturi.</i></p> <p><i>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează utilizarea unei cărți de alegător sau a unui act de identitate nul ori fals sau a unui buletin de vot fals.</i></p>	<p><i>se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă și interzicerea exercitării unor drepturi.</i></p> <p><i>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează utilizarea unei cărți de alegător sau a unui act de identitate nul ori fals sau a unui buletin de vot fals.</i></p> <p>LEGE nr. 3 din 22 februarie 2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului ART. 55)</p> <p><i>(1) Tipărirea și utilizarea de buletine de vot false, introducerea în urnă a unui număr suplimentar de buletine decât cele votate de alegători sau falsificarea prin orice mijloace a documentelor de la birourile electorale se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 7 ani.</i></p> <p><i>(2) Tentativa se pedepsește.</i></p> <p>LEGE nr. 67 din 25 martie 2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale ART. 110)</p> <p><i>(1) Tipărirea și utilizarea de buletine de vot false, introducerea în urnă a unui număr suplimentar de buletine</i></p>	
--	--	--

	<p><i>față de cele votate de alegători, falsificarea prin orice mijloace a documentelor de la birourile electorale, precum și utilizarea unui act de identitate nul sau fals constituie infracțiuni și se pedepesc cu închisoare de la 2 la 7 ani.</i></p> <p><i>(2) Tentativa se pedepsește.</i></p> <p>LEGE nr. 35 din 13 martie 2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali</p> <p>ART. 56)</p> <p><i>(1) Fapta unei persoane de a vota fără a avea drept de vot ori de a vota de două sau mai multe ori în ziua alegerilor constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.</i></p> <p><i>(2) Tentativa se pedepsește.</i></p> <p>ART. 57)</p> <p><i>(1) Utilizarea unei cărți de alegător nule sau a unei cărți de alegător false ori a unui buletin</i></p>	
--	--	--

	<p>de vot fals, introducerea în urnă a unui număr suplimentar de buletine de vot decât cele la care are dreptul un alegător sau falsificarea prin orice mijloace a documentelor de la birourile electorale constituie infracțiuni și se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>LEGE nr. 33 din 16 ianuarie 2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European</p> <p>ART. 60</p> <p>(1) Utilizarea unui buletin de vot fals, introducerea în urnă a unui număr suplimentar de buletine de vot decât cele la care are dreptul un alegător sau falsificarea prin orice mijloace a documentelor de la birourile electorale constituie infracțiuni și se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p>	
<p>Art. 388</p> <p>Frauda la votul electronic</p> <p>Tipărirea și utilizarea de date de acces false, accesarea frauduloasă a sistemului de vot electronic sau falsificarea prin orice mijloace a buletinelor de vot în format electronic se</p>		

<p><i>pedepesc cu închisoarea de la unu la 5 ani.</i></p>		
<p>Art. 389 Violarea confidențialității votului (1) Violarea prin orice mijloace a secretului votului se pedepsește cu amendă. (2) Dacă fapta a fost comisă de un membru al biroului electoral al secției de votare, pedeapsa este închisoare de la 6 luni la 3 ani sau amendă și interzicerea exercitării unor drepturi.</p>	<p>Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României ART. 60 (1) Violarea prin orice mijloace a secretului votului se pedepsește cu amendă. (2) Dacă fapta a fost comisă de un membru al biroului electoral al secției de votare, pedeapsa este închisoare de la 6 luni la 3 ani sau amendă și interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>LEGE nr. 3 din 22 februarie 2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului ART. 53) (1) Violarea prin orice mijloace a secretului votului de către membrii biroului electoral al secției de votare ori de către alte persoane se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani. (2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>LEGE nr. 67 din 25 martie 2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale</p>	

	<p>ART. 108)</p> <p>(1) Violarea prin orice mijloace a secretului votului de către membrii biroului electoral al secției de votare ori de către alte persoane constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește</p> <p>LEGE nr. 33 din 16 ianuarie 2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European</p> <p>ART. 57</p> <p>(1) Violarea prin orice mijloace a secretului votului de către membrii biroului electoral al secției de votare ori de către alte persoane constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>LEGE nr. 35 din 13 martie 2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind</p>	
--	---	--

	<p>Statutul aleşilor locali ART. 54)</p> <p>(1) Violarea, prin orice mijloace, a secretului votului de către membrii biroului electoral al secţiei de votare ori de către alte persoane constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepseşte.</p>	
<p>Art. 390 Nerespectarea regimului urnei de vot (1) Deschiderea urnelor, înainte de ora stabilită pentru închiderea votării, se pedepseşte cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă şi interzicerea exercitării unor drepturi. (2) Încredinţarea urnei speciale altor persoane decât membrilor biroului electoral al secţiei de votare ori transportarea acesteia de către alte persoane sau în alte condiţii decât cele prevăzute de lege se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă şi interzicerea exercitării unor drepturi.</p>	<p>Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Preşedintelui României ART. 61</p> <p>(1) Deschiderea urnelor înainte de ora stabilită pentru închiderea votării se pedepseşte cu închisoare de la unu la 3 ani sau cu amendă şi interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>(2) Încredinţarea urnei speciale altor persoane decât membrilor biroului electoral al secţiei de votare ori transportarea acesteia de către alte persoane sau în alte condiţii decât cele prevăzute de lege se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă şi interzicerea exercitării unor drepturi.</p> <p>LEGE nr. 3 din 22 februarie 2000 privind organizarea şi desfăşurarea referendumului ART. 57)</p>	

	<p>(1) Deschiderea urnei înainte de ora stabilită pentru încheierea votării se pedepsește cu închisoare de la un an la 5 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>LEGE nr. 67 din 25 martie 2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale</p> <p>ART. 112)</p> <p>(1) Deschiderea urnelor înainte de ora stabilită pentru închiderea votării, precum și utilizarea urnei speciale în alte condiții decât cele prevăzute la art. 87 constituie infracțiuni și se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni la 3 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>ART. 113)</p> <p>(1) Încredințarea urnei speciale altor persoane decât membrilor biroului electoral al secției de votare constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 1 an la 5 ani.</p> <p>(2) Aceeași pedeapsă se aplică și persoanei care transportă urna specială fără a face parte din biroul electoral al secției de votare.</p> <p>(3) Tentativa se pedepsește.</p>	
--	--	--

	<p>LEGE nr. 33 din 16 ianuarie 2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European ART. 62 (1) Deschiderea urnelor înainte de ora stabilită pentru închiderea votării constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani. (2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>LEGE nr. 35 din 13 martie 2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali ART. 59) (1) Deschiderea urnelor înainte de ora stabilită pentru închiderea votării constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani. (2) Tentativa se pedepsește.</p>	
<p>Art. 391 Falsificarea documentelor și evidențelor electorale (1) Falsificarea prin orice</p>	<p>Legea nr. 370/2004 pentru alegerea Președintelui României ART. 62</p>	

<p><i>mijloace a înscrisurilor de la birourile electorale se pedepsește cu închisoarea de la unu la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</i></p> <p><i>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și înscrierea în copia de pe lista electorală permanentă ori de pe lista electorală complementară a unor persoane care nu figurează în această listă.</i></p> <p><i>(3) Introducerea în uz sau folosirea unui program informatic cu vicii care alterează înregistrarea ori însumarea rezultatelor obținute în secțiile de votare sau determină repartizarea mandatelor în afara prevederilor legii se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</i></p> <p><i>(4) Cu aceeași pedeapsă se sancționează introducerea de date, informații sau proceduri care duc la alterarea sistemului informațional național necesar stabilirii rezultatelor alegerilor.</i></p>	<p><i>(1) Falsificarea prin orice mijloace a înscrisurilor de la birourile electorale se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</i></p> <p><i>(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și înscrierea în copia de pe lista electorală permanentă a unor persoane care nu figurează în această listă.</i></p> <p><i>(3) Introducerea în uz sau folosirea unui program informatic cu vicii care alterează înregistrarea ori însumarea rezultatelor obținute în secțiile de votare sau determină repartizarea mandatului în afara prevederilor legii se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării unor drepturi.</i></p> <p><i>(4) Cu aceeași pedeapsă se sancționează introducerea de date, informații sau proceduri care duc la alterarea sistemului informațional național necesar stabilirii rezultatelor alegerilor.</i></p> <p>LEGE nr. 3 din 22 februarie 2000 privind organizarea și desfășurarea referendumului ART. 55)</p> <p><i>(1) Tipărirea și utilizarea de buletine de vot false,</i></p>	
---	---	--

	<p>introducerea în urnă a unui număr suplimentar de buletine decât cele votate de alegători sau falsificarea prin orice mijloace a documentelor de la birourile electorale se pedepsesc cu închisoare de la 2 ani la 7 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>LEGE nr. 67 din 25 martie 2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale</p> <p>ART. 67</p> <p>(1) Radiodifuzorii publici și privați au obligația de a asigura, prin măsuri tehnice și redacționale, reflectarea campaniei electorale în mod echitabil, echilibrat și imparțial.</p> <p>(2) Emisiunile informative se supun obligației de obiectivitate, echitate și de informare corectă a publicului.</p> <p>(3) Candidații care au deja funcții publice pot apărea în emisiunile informative strict în probleme legate de exercitarea funcției lor.</p> <p>(4) În cazul în care în emisiunile informative se prezintă fapte sau evenimente speciale de interes public, pe lângă punctul de vedere al autorităților trebuie prezentat și un punct de vedere opus.</p>	
--	---	--

	<p>LEGE nr. 33 din 16 ianuarie 2007 privind organizarea și desfășurarea alegerilor pentru Parlamentul European</p> <p>ART. 60</p> <p>(1) Utilizarea unui buletin de vot fals, introducerea în urnă a unui număr suplimentar de buletine de vot decât cele la care are dreptul un alegător sau falsificarea prin orice mijloace a documentelor de la birourile electorale constituie infracțiuni și se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>ART. 63</p> <p>(1) Introducerea în uz și folosirea unui program de calculator cu vicii aparente sau ascunse, care alterează înregistrarea rezultatelor obținute în secțiile de votare, totalizează cu erori ori duce la repartizarea mandatelor în afara prevederilor prezentei legi, constituie infracțiuni și se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>ART. 64</p> <p>(1) Introducerea de date,</p>	
--	--	--

	<p>informații sau proceduri care duc la alterarea sistemului informatic național constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>LEGE nr. 35 din 13 martie 2008 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului și pentru modificarea și completarea Legii nr. 67/2004 pentru alegerea autorităților administrației publice locale, a Legii administrației publice locale nr. 215/2001 și a Legii nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali</p> <p>ART. 57)</p> <p>(1) Utilizarea unei cărți de alegător nule sau a unei cărți de alegător false ori a unui buletin de vot fals, introducerea în urnă a unui număr suplimentar de buletine de vot decât cele la care are dreptul un alegător sau falsificarea prin orice mijloace a documentelor de la birourile electorale constituie infracțiuni și se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 7 ani.</p> <p>(2) Tentativa se pedepsește.</p> <p>ART. 60)</p> <p>Introducerea în uz și folosirea unui program de calculator cu</p>	
--	--	--

	<p><i>vicii aparente sau ascunse, care alterează înregistrarea rezultatelor obținute în secțiile de votare, totalizează cu erori sau duce la repartizarea mandatelor în afara prevederilor prezentului titlu, constituie infracțiuni și se pedepsesc cu închisoare de la 2 la 7 ani.</i></p> <p>ART. 61)</p> <p><i>Introducerea de date, informații sau proceduri care duc la alterarea sistemului informațional național constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani.</i></p>	
--	---	--